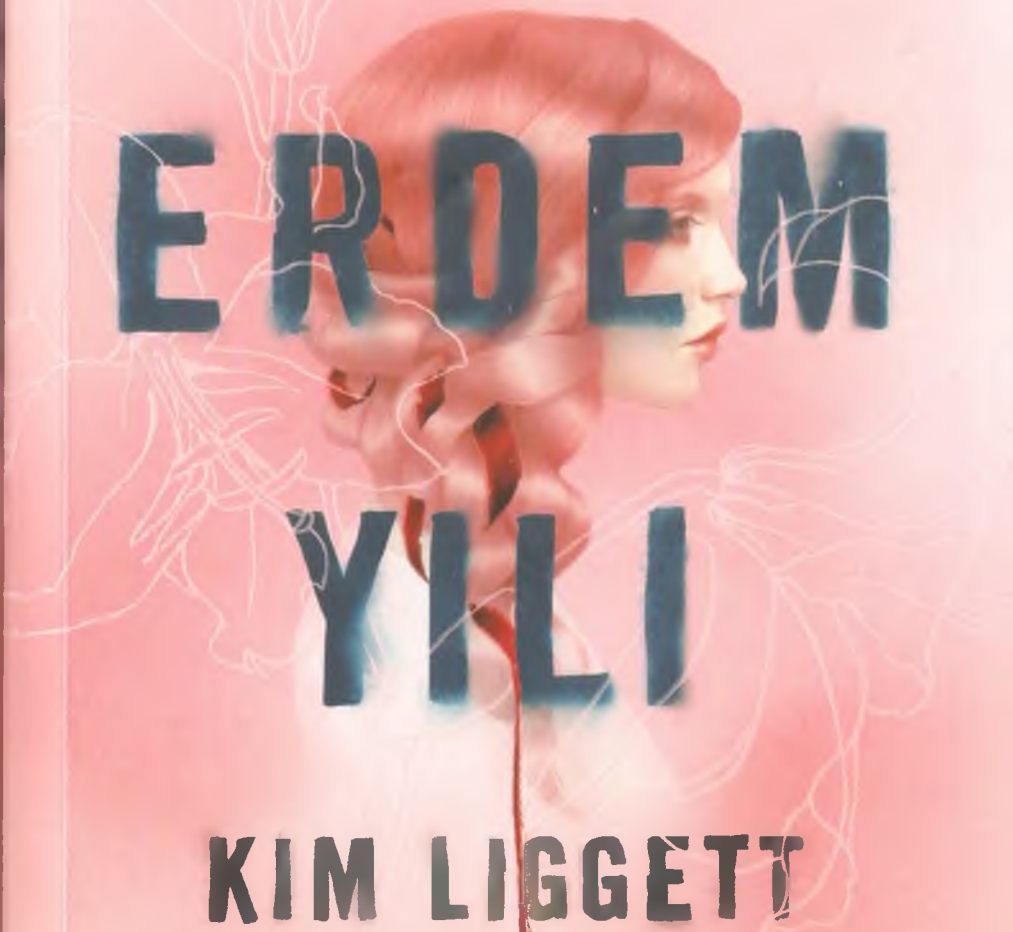
NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

"Yaşadığımız çağı anlatan karanlık bir peri masalı."
—KELLY LINK, *Belaya Bulaş*'ın yazarı



ERDEM YILI

KIM LIGGETT

YABANCI

HİÇ KİMSE ERDEM YILI HAKKINDA KONUŞMUYOR.
YASAK.

Kadınların sihri olduğu öğretildi bize. Erkekleri baştan çıkarabilecek, diğer kadınları kıskançlıktan delirtecek gücümüz olduğu. Kadınlığın eşiğindeyken tenimizin en güçlü afrodizyak olduğu. Bu yüzden on altı yaşımıza geldiğimizde bizi kasabadan sürüyorlar. Tekrar arınıp evliliğe hazır hâle gelene kadar yaban hayatta bir yıl geçirmemiz gerekiyor. Fakat her kız eve dönmeyi başaramıyor, tek parça olarak değil.

On altı yaşındaki Tierney James daha iyi bir dünya düşlüyordu: Arkadaşı arkadaşa, kadını kadına düşürmedikleri bir dünya. Kendi erdem yılı yaklaştıkça, asıl korkmaları gerekenin içlerindeki sihir olmadığını anladı. Hatta onları öldürüp parçalarını karaborsada satmak için ağaçların arasında gizlenen kaçakçılar da değildi gerçek düşman. Asıl tehdit unsuru birbirleriydi, tüm erdem kızları.

Keskin anlatısı ve çarpıcı gerçekçiliğiyle *Erdem Yılı*, kabullenilmiş çaresizliğin ve geleneklerin altında ezilen kızlarla kadınlar arasındaki karmaşık ilişkiye ve bu süreçte almak zorunda oldukları zor kararlara dair cesur bir distopya.

"Umut ve **direnişin** bu hikâyesi, erk sahiplerinin tarih boyunca en çok korktukları şeyi hatırlatıyor – **karanlıkta parlayan ve diğerlerini cesaretlendiren tek bir ışık, herkesin bir ağızdan haykırmasına öncülük eden tek bir fısıltı."**

—SAMIRA AHMED



Çeviren: Setenay Karaçay
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786257 973724
/yabanciyayinlari

"Korku öğeleri, yürek burkan bir hayatta kalma hikâyesiyle iç içe geçiyor. **Tüyler ürpertici, dokunaklı, rahatsız edici** ve ne yazık ki **fazlasıyla güncel**."

—***KIRKUS***, starred review

"*Damızlık Kızın Öyküsü*'nü seviyorsanız, **bu kitap tam size göre**."

—***RED CARPET CRASH***

"Kadınların gücünü yok sayan mizojinist bir dünyanın bedeline dair **gerilim dolu** bir roman, hatta bir **direniş manifestosu**."

—**LIBBA BRAY**

"Kadınlar arasındaki güçlü bağa, bu bağları koparmanın bedeline ve **dişil gücü yıkmak isteyen ataerkil arzuya karşı koymaya dair dikkate değer** ve oldukça güncel bir hikâye."

—**SABAA TAHIR**

"*Erdem Yılı*, ciğerleri patlayacak kadar bağırmasına rağmen sesini kimseye duyuramayan **tüm kadınlar için. Oturup susması ve her şeye katlanması gerektiği söylenen hepimiz için.** Tierney'nin büyüleyici hikâyesi, bazen sadece var olmanın bile cesaret gerektirdiğini hatırlatıyor. Herkes bu kitabı okumalı!"

—**JASMINE WARGA**

ERDEM YILI

Erdem Yılı
Özgün Adı | *The Grace Year*
Kim Liggett

Yabancı Yayınları | 353

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzelti | Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-72-4 (karton kapak)
ISBN: 978-625-7973-73-1 (ciltli)

Türkçe Çeviri © Setenay Karaçay, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Kim Liggett, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

KIM LIGGETT

ELLİ YIL



Çeviren
Setenay Karaçay

Dünyadaki bütün kız çocukları ve onları sevip sayanlar için

"Bir fare istediği yere gitmekte özgürdür,
*Labirentin içinde kaldığı sürece."**

—MARGARET ATWOOD,
Damızlık Kızın Öyküsü

"Belki... bir canavar vardır...
*Belki o sadece biziz."***

—WILLIAM GOLDING,
Sineklerin Tanrısı

---

* Margaret Atwood, *Damızlık Kızın Öyküsü*, Çev. Sevinç Altınçekiç ve Özcan Kabakçıoğlu, Doğan Kitap, 2017

** William Golding, *Sineklerin Tanrısı*, Çev. Mina Urgan, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2019



Hiç kimse erdem yılı hakkında konuşmuyor.

Yasak.

Yetişkin erkekleri yataklarından çıkaracak, oğlanlara akıllarını kaçırtacak ve kadınları kıskançlıkla delirtecek cazibe gücüne sahip olduğumuz söylendi bize. Tenimizden güçlü bir afrodizyak yayıldığına inanıyorlar; gençliğin, kadın olmanın kıyısındaki bir kızın kudretli esansı. On altıncı yılımızda sürgüne gönderilmemizin nedeni bu, medeniyete dönmemize izin verilmeden önce sihrimizi yaban hayata salmak.

Ama kendimi güçlü hissetmiyorum.

Sihirli hissetmiyorum.

Erdem yılından bahsetmek yasak olsa da bu beni ipuçları aramaktan alıkoyamadı.

Çimenlikteki âşıkların ağzından kaçan bir söz; hiç de masala benzemeyen, korkutucu bir uyku öncesi masalı; pazardaki kadınların nazik sözlerinin arasındaki buz gibi boşluklara yerleşen bilmiş bakışlar. Ama bunlar hiçbir şey söylemiyor.

Erdem yılı hakkındaki gerçek, bu gölge yılda olanlar, kimse izlemiyor zannettikleri zaman etraflarında süzülen iplikçiklerde gizli. Ama ben hep izliyorum.

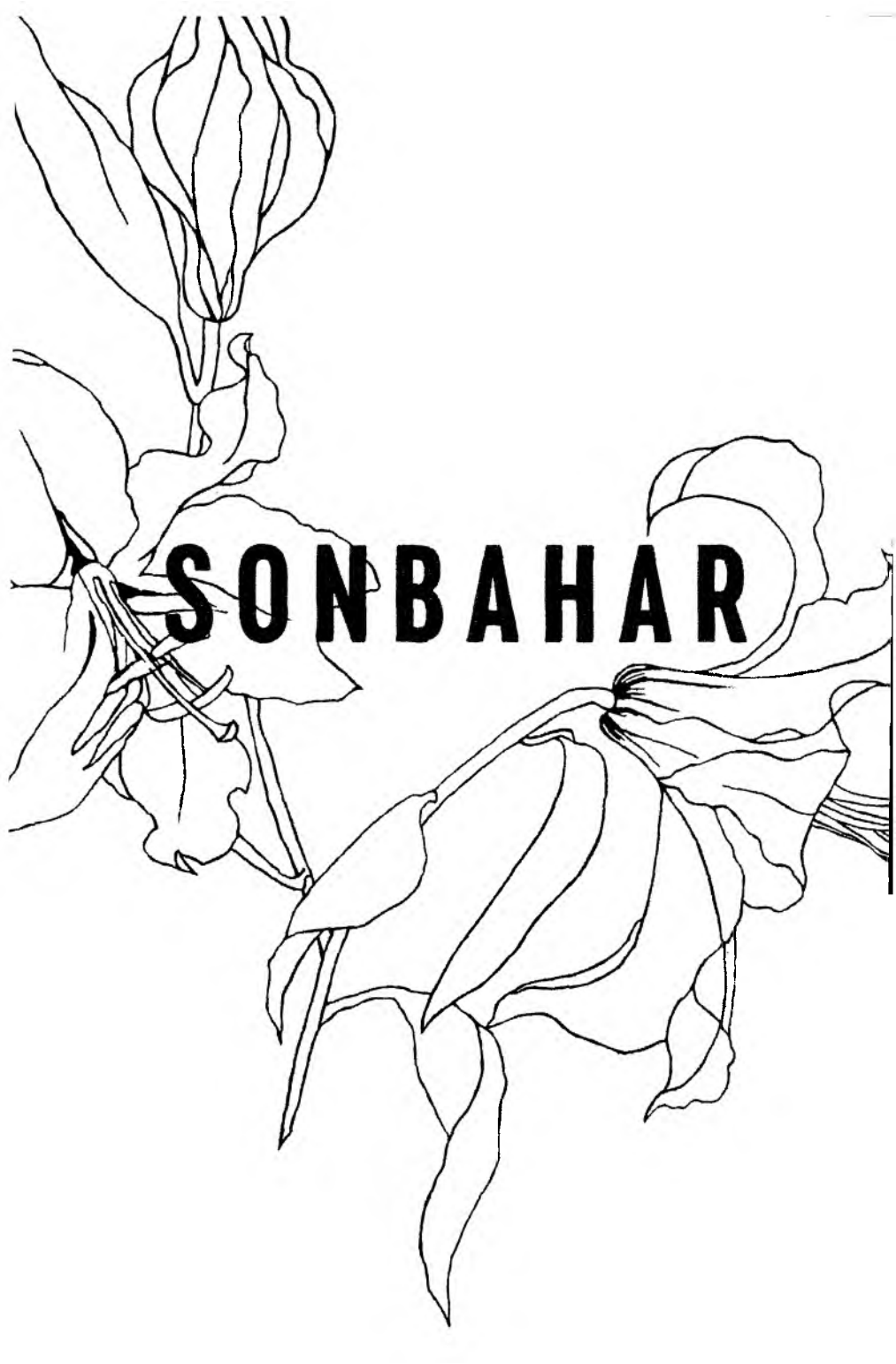
Bir şalın kayması, hasat dolunayının altında çıplak kalan yara izli omuzlar.

Gölette gezinen tekinsiz parmak uçları, dalgaların siyaha dönüşünü seyretmek.

Hepsinin gözleri milyonlarca kilometre ötede. Hayret içinde. Korku içinde.

Eskiden sihrimin bu olduğunu zannederdim; başkalarının göremediği şeyleri, kendilerine bile itiraf etmek istemediklerini görmek. Ama tek yapmanız gereken, gözlerinizi açmak.

Benim gözlerim ise fal taşı gibi açık.


SONBAHAR



Ormanın içinde, binlerce kez gördüğüm yıpranmış bir patikada onu takip ediyorum. Eğreltiotları, Venüsçarıkları ve devedikeni, patikayı bezeyen gizemli kırmızı çiçekler. Beş yaprak, mükemmel biçimde dizilmiş, sanki sırf bizim için yapılmışlar. Bir yaprak erdem yılı kızları için, bir yaprak zevceler için, biri işçiler için, biri kasaba dışındaki kadınlar için ve biri de o kız için.

Kız başını çevirip omzunun üstünden bana bakarak özgüvenle sırıtıyor. Bana birini hatırlatıyor ama ne ismini çıkarabiliyorum ne de yüzünü. Belki çoktan unutulmuş bir hatıradan, geçmiş bir hayattan; belki de o asla tanımadığım küçük kız kardeşim. Yüzü kalp biçimli, sağ gözünün altında küçük, çilek kırmızısı bir leke var. Zarif hatlar, tıpkı benimkiler gibi ama bu kıza kesinlikle zarif denemez. Çelik grisi gözlerinde bir ateş var. Koyu renk saçları neredeyse sıfıra vurulacak şekilde kırpılmış. Ceza mıydı yoksa başkaldırı mı, bilmiyorum. Onu tanımıyorum ama tuhaftır, onu sevdiğimi biliyorum. Babamın annemi sevdiği gibi değil, bu his koruyucu ve saf, geçen kış baktığım kızılgerdanlara karşı hissettiğim gibi.

Her kesimden kadının, kalplerinin üzerine iğnelenmiş küçücük kırmızı çiçeklerle toplandığı açıklığa ulaşıyoruz. Tartışmalar ya da öldürücü bakışlar yok, herkes barış içinde bir araya geliyor.

Uyum içinde. Kardeşleriz, kızlarız, anneleriz, büyükanneleriz, kendimizden daha yüce bir ortak ihtiyaç için bir aradayız.

"Biz daha zayıf olan cinsiz, artık zayıf değiliz," diyor kız.

Kadınlar ilkel bir kükremeyle cevap veriyor.

Ama korkmuyorum. Yalnızca gurur duyuyorum. Bu kız, o kişi. O her şeyi değiştirecek ve her nasılsa ben de tüm bunların bir parçasıyım.

"Bu yol kanla döşendi, kendi kanımızla ama kanımız boşa akmadı. Bu gece erdem yılı sona eriyor."

Ciğerlerimdeki havayı boşaltırken kendimi ormanda değil, kızın yanında değil ama burada, bu boğucu odada, yatağımda buldum; kız kardeşlerim tepemde dikilmiş bana bakıyorlardı.

"Ne dedi?" diye sordu ablam Ivy, yanaklarını ateş basmıştı.

"Hiç," diye yanıtladı June, Ivy'nin bileğini sıkarak. "Hiçbir şey duymadık."

Annem odaya girerken küçük kardeşlerim Clara ve Penny beni dürterek yataktan çıkardılar. Olayı yatıştırdığı için teşekkür etmek üzere June'a baktım ama bakışlarıma karşılık vermedi. Belki de veremedi. Hangisi daha kötü, bilmiyorum.

Rüya görmemize izin verilmiyor. Erkekler, rüyaların sihrimizi saklamamızın bir yolu olduğuna inanıyorlar. Rüya görmek bile cezalandırılmam için yeterli ama bu rüyaların neler hakkında olduğunu öğrenirlerse eğer, sonum darağacı olur.

İtişen bir serçe sürüsü gibi etrafımda dolanan kız kardeşlerim beni ite kaka dikiş odasına yönlendirdiler.

"Yavaş," dedim nefesim kesilerek, Clara ve Penny korsemin bağcıklarına biraz fazla hevesle asılınca. Tüm bunların eğlence ve oyun olduğunu sanıyorlar. Sadece birkaç kısa yıl sonra sıranın onlara geleceğinin farkında değiller. İkisine de birer tane yapıştırdım. "İşkence yapacak başka kimseniz yok mu?"

"Bırakın çekişmeyi," dedi annem, saçımı örmeyi bitirirken öfkesini kafamdan çıkararak. "Baban yıllardır yaptığın her şeyi cezasız bıraktı, şu çamurlu elbiselerini ve tırnağının altındaki pis-

likleri bile. Bir kereliğine, gerçek bir hanımefendi gibi hissetmenin ne olduğunu öğreneceksin."

"Niye uğraşıyorsun ki?" diyen Ivy, büyüyen göbeğini hepimiz görelim diye aynadan sergiliyordu. "Aklı başında hiç kimse Tierney'ye bir duvak vermez."

"Öyle olsun," dedi annem korsemin bağcıklarını yakalayıp daha da sıkılaştırırken. "Ama bunu bana borçlu."

İnatçı bir çocuktum, kendi iyiliğim için fazla meraklı, aklı beş karış havada, edepsiz... ve daha bir sürü şey. Aynı zamanda, ailemizde bir duvak almadan erdem yılına giren ilk kız olacaktım.

Annemin bunu dile getirmesine gerek yoktu. Bana her baktığında garezini hissediyordum. Sessiz öfkesini.

"İşte." En büyük ablam June, saf ipekten dikilmiş, şal yakası nehir istiridyelerinin incileriyle işlenmiş koyu mavi bir elbiseyi taşıyarak odaya girdi. Dört yıl önce kendi duvak gününde giydiği elbise bu. Leylak ve korku gibi kokuyor. Beyaz leylak, talibinin ablam için seçtiği çiçekti – gençlik aşkının, masumiyetin sembolü. Elbisesini bana ödünç vermesi çok nazik bir hareket ama June böyledir işte. Erdem yılı bile bu huyunu değiştiremedi.

Yaşıtım olan bütün kızlar bugün fırfırlı ve nakışlı yepyeni elbiseler giyecekler ama annemle babam kaynaklarını benim için çarçur etmemeleri gerektiğini iyi biliyor. Potansiyel taliplerim yok benim. Olmaması için çok çalıştım.

Garner Kasabası'nda bu yıl on iki uygun oğlan var – statü ve konum sahibi ailelerin çocukları. Ve otuz üç kız var.

Bugün kasabada gezinmemiz, oğlanlar ana ambardaki erkeklere katılıp kaderlerimizi büyükbaş hayvanlar gibi satın alarak takas etmeden önce kendimizi son bir kez göstermemiz bekleniyor. Doğar doğmaz ayağımızın altına babamızın mührünün damgalandığı düşünülürse büyükbaş hayvan benzetmesi de boşuna değil. Tüm talepler tamamlandıktan sonra, babalarımız duvakları kilisede bekleyen kızlara getirecekler ve o devasa tülleri, seçilen kızların başına sessizce yerleştirecekler. Ve yarın sabah, erdem

yılımız için burayı terk etmek üzere meydanda sıralandığımızda her oğlan çocuğu gelip evlilik sözü olarak, seçtiği kızın duvağını kaldıracak; geri kalanlarımızsa hiçbir önemimiz olmadan öylece dikileceğiz.

"Orada gizlenmiş bir vücudun olduğunu biliyordum." Annem, ağzının etrafındaki ince çizgilerin derin yarıklara dönüşmesine sebep olarak dudaklarını büzdü. Bu hareketin kendisini ne kadar yaşlı gösterdiğini bilseydi böyle yapmayı kesinlikle bırakırdı. Garner Kasabası'nda yaşlı olmaktan daha kötü olan tek şey kısır olmak. "Güzelliğini, bir gün kendi evinin hanımı olma şansını niye böyle heba ettiğini bir türlü anlayamayacağım," dedi elbiseyi kafamın üstünden geçirirken.

Kollarım sıkıştı, geri çekilmeye başladım.

"Direnmeyi bırak yoksa..."

Yırtılan kumaşın sesi, annemin boynundan gözle görülür bir sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oldu, o sıcaklık çenesine yerleşti. "İğne iplik!" diye çıkıştı kardeşlerime, onlar da telaşla koşturmaya başladı.

Kendimi tutmaya çalıştım ama ne kadar uğraşırsam o kadar zorlaştı, sonunda bir kahkaha patlattım. Elbise giymeyi bile beceremiyorum.

"Sen şimdi gül bakalım. Kimse sana duvak vermeyince ve erdem yılından döndüğünde doğruca çalışma evlerinden birine gönderilip parmakların soyulana kadar çalışmak zorunda kalınca gülemeyeceksin."

"Birinin zevcesi olmaktan iyidir," diye homurdandım.

"Sakın bunu bir daha söyleme." Yüzümü elleriyle kavradı ve kardeşlerim çil yavrusu gibi dağıldılar. "Gaspçı olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun? Dışlanmak mı istiyorsun? Kaçakçılar seni ele geçirmeye bayılırlar." Sesini alçalttı. "Bu aileyi utandırmayacaksın."

"Ne oluyor burada?" Babam nadiren göründüğü dikiş odasına girerken piposunu göğüs cebine soktu. Annem kendini çabucak toparlayıp yırtığı onarmaya girişti.

"Çok çalışmakta utanılacak bir şey yok," dedi babam, saçağın altından eğilip annemi yanağından öperken iyot ve tütün şekerlemesi gibi kokuyordu. "Geri dönünce mandırada ya da değirmende çalışabilir, bunlar tamamen saygıdeğer işler. Tierney'miz her zaman özgürlüğüne düşkündü, biliyorsun," dedi gizlice bana doğru göz kırparak.

Gözlerimi kaçırdım, rüstik perdelerden sızan puslu ışık benekleri ilgimi aşırı çekmiş gibi yaptım. Babamla ben eskiden etle tırnak gibiydik. Benden bahsederken gözlerinin bir başka parladığını söylerdi herkes. Beş kızı olunca, hep istediği oğula en yakın şey bendim herhalde. Bana balık tutmayı, bıçak kullanmayı, kendi kendimi idare etmeyi öğretmişti gizlice ama artık her şey farklı. Babamı eczanede, o ağza alınmaz şeyi yaparken yakaladığımdan beri ona aynı gözle bakamıyorum. Belli ki hâlâ kıymetli bir oğlu olsun istiyor ama babamın bundan daha iyi olduğunu zannederdim. Oysaki onun da diğerlerinden farkı yokmuş.

"Şu güzelliğine bak..." dedi babam dikkatimi çekmeye çalışarak. "Belki gerçekten de bir duvak alırsın."

Çenemi kapalı tuttum ama çığlık atmak geliyordu içimden. Evlenmek benim için bir ayrıcalık değil. Konforda özgürlük yok. Yumuşak prangalar elbette ama yine de pranga işte. Çalışma evine gidersem hiç olmazsa hayatım yine bana ait olacak. *Bedenim* bana ait olacak. Ama böyle düşünceler başımı derde sokar, yüksek sesle dillendirmesem bile. Küçükken her düşüncem yüzümden okunurdu. Nazik bir gülümsemenin arkasına saklanmayı öğrendim ama bazen bir camda kendi yansımamı fark ettiğimde, gözlerimin ardında yanan gerilimi görüyorum. Erdem yılım yaklaştıkça o ateş daha da büyüyor. Bazen gözlerim kafatasımı yakarak dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Annem saç örgümü tutturmak için kırmızı ipek parçasına uzanırken aniden paniğe kapıldım. İşte bu. Uyarının rengiyle işaretleneceğim an bu... günahın rengiyle.

Garner Kasabası'ndaki tüm kadınların saçı aynı olmak zorunda; yüzü açıkta bırakarak geriye taranmış, arkada tek bir örgü.

Erkekler, kadınların böylece onlardan hiçbir şey saklayamayacağına inanıyorlar – küçümseyen bir ifade, etrafı tarayan bakışlar ya da anlık bir sihir parıltısı. Küçük kızlar için beyaz kurdele, erdem yılı kızları için kırmızı ve evli kadınlar için de siyah.

Masumiyet. Kan. Ölüm.

"Mükemmel," dedi annem kurdeleyi son bir kez özenle düzeltirken.

Kırmızı kumaş parçasını göremesem de ağırlığını ve ifade ettiği her şeyi hissedebiliyorum, beni bu dünyaya bağlayan bir çapa gibi.

Annemin saçımı kurcalayan ellerinden uzaklaşırken, "Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Yanında bir refakatçi olmadan mı?"

"Refakatçiye ihtiyacım yok," dedim, güçlü ayaklarımı yumuşak siyah deriden yapılmış terliklerin içine tıkarken. "Kendi başıma idare edebilirim."

"Peki, bölgedeki kürk avcıları ne olacak, onları da idare edebilir misin?"

"Sadece bir kızın başına geldi ve o da asırlar önceydi," diye iç çektim.

"Dün gibi hatırlıyorum. Anna Berglund," dedi annem, gözleri dalarken. "Duvak günümüzdü. Kasabada yürüyordu ve adam onu birden kapıverdi, atının terkisine attı ve yaban hayata doğru sürüp gitti; kızı bir daha gören olmadı."

Tuhaftır, bu hikâyede en iyi hatırladığım şey şu: Kızın ağlayıp çığlıklar attığını bütün kasaba görmüşken erkekler Anna'nın yeterince direnmediğini söylemiş ve onun yerine küçük kız kardeşini cezalandırıp kızı fahişelik yapmak üzere kasaba dışına sürmüşler. Hikâyenin bu kısmını kimse anlatmıyor.

"Bırak kızı, gitsin. Bugün son günü," diye rica etti babam, son sözü anneme bırakırmış gibi. "Tek başına olmaya alışkın. Üstelik ben de bugünü güzel karımla geçirmek isterim. Sadece ikimiz."

Nereden bakarsak bakalım birbirlerine âşık görünüyorlar. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca babam kasaba dışındaki bölgede

giderek daha fazla zaman geçirir oldu ama bu da bana epeyce özgürlük sağladı; işte bunun için minnettar olmalıyım.

Annem babama gülümsedi. "Sorun olmaz herhalde... Tierney, Michael Welk'le buluşmak için gizlice ormana gitmeyi planlamıyorsa tabii."

Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsam da boğazım kurudu. Annemin bundan haberdar olduğunu hiç bilmiyordum.

Elbisemin korsesini çekiştirip iyice üzerime oturtmaya çalıştı. "Yarın Kiersten Jenkins'in duvağını açtığı zaman sen de ne kadar aptalca davrandığını anlayacaksın."

"Öyle değ– Hayır, aslın– biz sadece arkadaşız," diye kekeledim.

Annemin ağzının köşesi küçücük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eh, madem dışarılarda gezmeye bu kadar heveslisin, akşamki toplantı için biraz orman meyvesi almaya gidebilirsin."

Pazara gitmekten nefret ettiğimi biliyor, özellikle de bütün Garner Kasabası'nın dışarıda kendini sergileyeceği duvak gününde ama tam da bu yüzden beni gönderiyor sanırım. Elinden geleni ardına koymayacak.

Geyik derisi cüzdanından bozuk para almak için yüksüğünü çıkarırken başparmağının ucundaki eksik parçaya gözüm takıldı. Ondan pek bahsetmez ama kendi erdem yılından kalan bir hatıra olduğunu biliyorum. Bakışımı yakalayınca yüksüğü çabucak parmağına geri taktı.

"Affedersin," dedim, ayaklarımın altındaki yıpranmış tahta zemine bakarken. "Gidip meyveleri alayım." Bu odadan çıkmak için her şeyi kabul edebilirdim.

Babam, ümitsizliğimi hissetmiş gibi, başını hafifçe sallayıp kapıyı işaret etti ve ben de mermi gibi dışarı fırladım.

"Kasabadan uzaklaşma," diye seslendi annem.

Kitap yığınlarından, kurusun diye tırabzanlara asılan çoraplardan, babamın ecza çantasından ve bir sepet dolusu bitmemiş örgüden kaçınarak ve hizmetçilerin onaylamaz gıdaklamalarını aşarak üç kat merdiveni koştura koştura inip kendimi kasaba

evimizden açık havaya attım ama çıplak cildime –boynuma, köprücükkemiğime, göğsüme, bacaklarıma ve dizlerimin alt yarısına– vuran keskin güz meltemi tenime yabancı geldi. Sadece deri, dedim kendi kendime. Görülmemiş bir şey değil. Ama kendimi korunmasız hissettim... ve zayıf.

Benim yılımdan bir kız olan Gertrude Fenton annesiyle beraber yanımdan geçti. Ellerine bakmadan edemedim, elleri beyaz zarif dantelden eldivenlerin içindeydi. Ve eldivenleri, ona ne olduğunu neredeyse unutturacaktı. *Neredeyse*. Başına gelen talihsizliğe rağmen Gertie bile bir duvak almayı, kendi evini idare edip oğullar doğurmayı bekliyor gibiydi.

Keşke ben de aynı şeyleri isteseydim. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Duvak Gününüz kutlu olsun." Bayan Barton kocasının koluna biraz daha sıkı sarılırken bana selam verdi.

"O kim?" diye sordu Bay Barton.

"Jameslerin ortanca kızı," diye sıkılmış dişlerinin arasından cevapladı karısı.

Adamın bakışları vücudumu taradı. "Bakıyorum da sihri sonunda ortaya çıkmış."

"Ya da sihrini saklıyordu." Kadının gözleri leşini yiyen bir akbaba gibi kısılıp üzerime dikildi.

Yapmak istediğim tek şey örtünmek ama o eve geri dönmeyeceğim.

Kendime hatırlatmam gerekiyor: elbiseler, kırmızı kurdeleler, duvaklar ve törenler – hepsi de aklımızı esas sorundan uzak tutup dikkatimizi dağıtmak için var. Erdem yılından.

Önümdeki yılı, bilinmezliği düşünürken çenem titremeye başlasa da yüzüme boş bir gülümseme yapıştırdım; bana düşen rolü oynamaktan ve belki geri dönüp evlenmekten, üremekten ve ölmekten mutlu olacakmışım gibi.

Ama hepimiz geri dönemeyeceğiz... tek parça hâlinde değil.



Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, yaşıtım kızların ertesi gün sıraya gireceği meydana doğru yürüdüm. Erdem yılı boyunca insanın içine işleyen bir şey olduğunu görmek için sihir gerekmez, hatta keskin bir göz bile gerekmez. Her yıl kamp yerine gitmek için ayrıldıklarını izlerdik. Bazıları duvaklı olsalar da bilmem gereken her şeyi elleri söylerdi –kaygıyla yolunmuş tırnak etleri, soğuk parmak uçlarını titreten sinirsel seğirmeler– yine de umut dolulardı... Canlılardı. Ve geri döndüklerinde, geri dönebilenler bir deri bir kemik kalmış, tükenmiş olurlardı... kırılmış.

Daha küçük çocuklar kimlerin geri döneceği üzerine bahse girip bunu oyuna çevirirlerdi ama bu oyun, kendi erdem yılım yaklaştıkça giderek daha az eğlenceli hâle gelmişti.

"Duvak Günün kutlu olsun." Bay Fallow şapkasını kibarca eğdi ama gözleri cildimde ve sırtım boyunca uzanan kırmızı kurdelede geziniyordu, rahatsız edecek kadar uzun bir bakıştı bu. Arkasından konuşurken Moruk Fallow derlerdi çünkü tam olarak kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyordu, belli ki bana bir göz atamayacak kadar yaşlı değildi.

Bize zayıf cins diyorlar. Her pazar kilisede içimize işleniyor bu, şansı varken sihrini defetmediği için her şeyin Havva'nın suçu olduğunu söylüyorlar ama yine de neden kızların da söz

hakkı olmadığını anlayamıyorum. Gizli anlaşmalar, karanlıkta fısıldaşmalar var tabii ki ama niye her şeye oğlanlar karar vermeli? Görebildiğim kadarıyla hepimizin birer kalbi var. Hepimizin beyni var. Görebildiğim sadece birkaç fark var ve erkeklerin çoğu da o farklı parçayla düşünüyorlarmış gibi görünüyor.

Bizi sahiplenmelerinin ve duvaklarımızı kaldırmalarının erdem yılımız boyunca bize uğrunda yaşayacak bir şey verdiğini düşünmeleri bana çok komik geliyor. Eve dönüp Tommy Pearson gibi biriyle yatmam gerektiğini bilsem bir kaçakçının bıçağına doğru kollarımı açıp dümdüz yürürdüm.

Meydanın ortasındaki ceza ağacının dalına bir karatavuk kondu. Mat metal dala sürtünen pençelerinin sesiyle ürperdim, kanım dondu. Söylenenlere göre burada eskiden gerçek bir ağaç varmış ama Havva'yı sapkınlığından dolayı diri diri yaktıklarında ağaç da onunla beraber yanmış, bu yüzden o ağacın yerine bu çelik olanını dikmişler. Günahımızın ebedi sembolü.

Gizli saklı fısıltılarla sarılmış bir grup adam geçti yanımdan.

Aylardır dolaşan dedikodular... bir gaspçı hakkında söylentiler var. Duyduğuma göre muhafızlar ormanda gizli buluşmalar yapıldığına dair kanıt bulmuşlar. Dallardan kukla gibi sarkan erkek giysileri varmış. Önce, ortalığı karıştırmaya çalışan bir tuzak avcısı olabilir diye düşünmüşler ya da kasaba dışından gelip intikam arayan, evlenememiş bir kadın. Ama sonra şüpheleri kasabaya yönelmiş. İçimizden biri olduğunu düşünmek zor ama Garner Kasabası sırlarla dolu bir yer. Bazı sırlar kristal kadar berrak olsa da onları görmezden gelmeyi *seçiyorlar*. Bunu hiç anlamadım. Sonucu ne kadar acı verici olsa da gerçeği bilmeyi tercih ederim ben.

Yanımdan geçen bir kadın, "Tanrı aşkına, Tierney, dik dur," diye azarladı beni. Linny Hala. "Refakatçisi de yok. Zavallı abim," diye fısıldadı kızlarına, her heceyi duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Anasına bak kızını al." Bir dal çobanpüskülünü kalkık burnuna tuttu. Eski dilde çobanpüskülü korunma çiçeğidir. Giysisinin kolu bileğinden sıyrıldı ve önkolundaki pembe,

buruşuk deri parçasını göz önüne serdi. Ablam Ivy, bir keresinde halamızın öksürüğünü tedavi etmek için evine giderken babama eşlik etmiş ve yara izini o zaman gördüğünü söylüyor – bileğinden kürekkemiğine kadar boylu boyunca uzanıyormuş.

Linny Hala bakışımı engellemek için elbise kolunu geri indirdi. "Ormanda yabaniler gibi geziyor. Tam da kendi yerini bulmuş."

Beni gözetlemiyorsa ne işler karıştırdığımı nasıl bilecek ki? İlk kanamamdan beri istemediğim öğütler alıyorum sürekli. Öğütlerin çoğu en iyi ihtimalle aptalca ama bu tamamen kötücül.

Linny Hala elindeki dalı yere atıp yoluna devam etmeden önce beni şöyle bir süzdü. "Dediğim gibi, duvak verirken değerlendirilmesi gereken çok şey var. Kız zarif mi? Yumuşak başlı mı? Oğullar doğurabilecek mi? Erdem yılından sağ çıkacak kadar dayanıklı mı? Erkeklere hiç özenmiyorum. Zor bir gün gerçekten de."

Bir bilseydi. Çobanpüskülünün üstüne basıp dalı yere gömdüm.

Kadınlar, erkeklerin ahırdaki duvak toplantılarının saygıdeğer etkinlikler olduğuna inanıyorlar ama o toplantılarda saygıdeğer hiçbir şey yok. Bunu biliyorum çünkü son altı yıldır, tavan arasında tahıl çuvallarının ardına gizlenerek toplantıları izledim. Tek yaptıkları bira içip küfürler savurmak ve arada sırada kızlardan biri için kavgaya tutuşmak ama tuhaftır ki "tehlikeli sihrimizden" hiç bahsetmezler.

Aslında yalnızca işlerine yarayacağı zaman sihrin konusu açılır. Mesela Bayan Pinter'ın kocası öldüğünde, Bay Coffey birdenbire yirmi beş yıllık zevcesini gizlice sihrini besleyip uykusunda havada süzülmekle suçlamıştı. Bayan Coffey olabildiğince uysal ve yumuşak başlı biriydi –nerede kalmış havada süzülmek– ama yine de toplumdan dışlandı. Hiçbir soru sorulmadı. Ertesi gün Bay Coffey, Bayan Pinter'la evlendi, ne büyük sürpriz.

Ama böyle bir suçlamada bulunsam ya da erdem yılımdan sağlam dönsem kasaba dışına, fahişelerin arasında yaşamaya gönderilirdim.

"Bak sen, Tierney," dedi Kiersten, takipçilerinden peşine takılan birkaç kişiyle beraber yaklaşırken. Duvak elbisesi şimdiye kadar gördüğüm elbiselerin en güzeliydi – altın ipliklerle işlenmiş krem rengi ipek, güneşin altında tıpkı saçları gibi ışıldıyordu. Kiersten paylaşmadığımız bir samimiyet hissiyle uzanıp parmak uçlarını köprücükkemiğimin üstündeki incilerde gezdirdi. "Elbise sana June'dan daha çok yakışmış," dedi sahte kirpiklerinin ardından beni süzerek. "Ama böyle söylediğimi ona sakın söyleme." Arkasındaki kızlar çirkin kıkırtılarını bastırmaya çalıştılar.

Elden düşme bir elbise olduğunu fark ettiklerini bilse annem herhalde dehşete düşerdi ama Garner Kasabası'ndaki kızlar, üstü pek de örtülü olmayan hakaretler etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazlar.

Gülüp geçmeye çalıştım ama iç giysilerim o kadar sıkı bağlanmıştı ki nefes bile alamadım. Önemli değil zaten. Kiersten'ın beni insan yerine koymasının tek nedeni Michael. Michael Welk çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım olmuştur hep. Tüm zamanımızı insanları gözetlemekle, erdem yılı hakkında ipuçları ortaya çıkarmakla geçirirdik ama sonunda Michael bu oyundan sıkıldı. Oysa bu, benim için bir oyun değil.

Çoğu kız, onuncu doğum günleri civarında, kızların eğitimi bittiği zaman oğlanlardan uzaklaşmaya başlar ama her nasılsa Michael ve ben arkadaş kalmayı başardık. Belki de sadece ben ondan bir şey istemediğim ve o da benden bir şey istemediği içindir. Basitti. Elbette eskiden olduğu gibi kasabada birlikte koşturamazdık ama bir yolunu bulduk. Galiba Kiersten, Michael'ın benim sözümü dinleyeceğini sanıyor ama ben Michael'ın aşk hayatına karışmam. Çoğu gece yalnızca açıklıkta yatıp yıldızlara bakarak kendi dünyalarımızda kayboluyoruz. Ve bu ikimiz için de yeterli gibi duruyor.

Kiersten arkasındaki kızları susturdu. "Umarım bu gece bir duvak alırsın, Tierney," dedi ensemi ürperten bir gülümsemeyle.

O gülümsemeyi biliyorum. Geçen pazar Kiersten'ın beklentiyle uzanan pembe diline kutsal su damlatan Peder Edmonds'ın

ellerinin titrediğini fark ettiğinde de aynen böyle gülümsemişti. Kiersten'ın sihri erken olgunlaştı ve kendisi de bunu biliyor. Özenle düzenlenmiş yüzünün ve hatlarını vurgulamak için ustaca dikilmiş giysilerinin arkasında, aslında çok gaddar davranabiliyor. Bir seferinde bir kelebeği suda boğduğunu gördüm, hem de bu esnada kanatlarıyla oynuyordu. Acımasızlığına rağmen konseyin gelecekteki lideri için uygun bir zevce. Kendini Michael'a adayacak, oğullarının üstüne titreyecek ve gaddar ama güzel kızlar yetiştirecek.

Kızların yolda kusursuz bir düzenle uçarcasına süzülmelerini izledim, arı sürüsü gibiydiler. Kasabadan uzakta neye benzeyeceklerini merak etmekten kendimi alamadım. Sahte gülümsemelerine ve cilvelerine ne olacaktı? Çılgınca koşturup çamurlarda yuvarlanacak, aya karşı uluyacaklar mıydı? Sihrin bedenden ayrılışını görebilir miydik acaba; sıcak bir yıldırım gibi mi çıkıp giderdi yoksa yavaş bir zehir gibi damla damla mı sızardı? Ama bilincime sızan başka bir düşünce daha vardı. Ya hiçbir şey olmazsa?

Yeni törpülenmiş tırnaklarımı etli avuçlarıma bastırıp, "Kız... Toplantı... Hepsi bir rüyaydı," diye fısıldadım. Böyle şeyler düşünmemeliyim. Çocukluk hayallerine kapılmayı göze alamam çünkü sihir gerçek değilse bile kaçakçılar kesinlikle gerçek. Kasaba dışındaki kadınların doğurduğu piçler – dışlanmışlar. Dışarıda bir yerde bekleyip erdem yılındaki kızlardan birini kaçırmak için fırsat kolladıklarını herkes bilir. Kızları sihrinin en güçlü olduğu yaşta kaçırırlar ki esanslarını çıkarıp karaborsada afrodizyak ya da gençlik serumu olarak satabilsinler.

Bizi kasabanın dışından ayıran devasa tahta kapıya bakıp bizi şimdiden... orada mı bekliyorlar diye merak ettim.

Bir esinti çıplak tenimi bana cevap verir gibi okşayınca telaşla biraz daha hızlı ilerledim.

Kasabanın her yerinden insanlar seranın etrafında toplanmış, taliplerin hangi erdem kızı için hangi çiçeği seçtiğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Adımın birilerinin dudaklarından döküldüğünü duymadığıma memnun oldum.

Ailelerimiz buraya göç ettiğinde birçok farklı dil konuşuluyormuş, tek ortak dil çiçeklermiş. Birine özür dilerim, iyi şanslar, sana güveniyorum, senden hoşlanıyorum demenin ya da hatta beddua etmenin yolu çiçeklermiş. Neredeyse her duygu için bir çiçek var; artık hepimiz İngilizce konuştuğumuza göre talebin azalmasını beklersiniz ama işte, geleneklere sıkı sıkı yapışıyoruz. Bir şeylerin değişeceğine dair inancımı sarsıyor bu... hem de ne olursa olsun.

"Sen hangisini umuyorsun, küçükhanım?" diye sordu çalışanlardan biri, nasırlı elinin tersiyle kaşını silerken.

"Yok... kendim için değil," dedim çekingen bir fısıltıyla. "Neler çiçek açmış diye bakıyorum." Bir bankın altına tıkılmış, ek yerlerinden kırmızı taçyaprakları gözüken küçük bir sepeti fark edince, "Onlar ne?" diye sordum.

"Çalı çırpı," dedi. "Eskiden her yerde bulunurlardı. Birine rastlamadan evinden dışarı adım bile atamazdın. Buralarda kökünü kuruttular ama otlar böyledir işte. Kökünü kazırsın, dikildiği toprağı yakarsın, yıllarca canlanmaz ama her zaman bir yolunu bulup yine yeşerir."

Daha yakından bakmak için eğildiğim sırada, "Duvak alamasan hiç üzülme, Tierney," dedi kadın.

"Ad-adımı nereden biliyorsunuz?" diye kekeledim.

Kadın neşeyle gülümsedi. "Bir gün bir çiçek alacaksın. Kenarlardan biraz yıpranmış olabilir ama anlamı yine de aynı. Aşk yalnızca evliler için değildir, bilirsin, herkes içindir," diyerek elime bir çiçek goncası tutuşturdu.

Panikleyerek topuklarımın üzerinde döndüm ve dosdoğru pazara yollandım.

Parmaklarımı aralayınca elimde koyu mor bir süsen çiçeği buldum, taçyapraklarının şekli kusursuzdu. "Ümit," diye fısıldadım gözlerim yaşararak. Bir oğlandan çiçek almayı ümit etmiyordum ama daha iyi bir hayatım olmasını ümit ediyordum. Dürüst bir hayat. Genellikle duygusal değilimdir ama bu çiçek sanki bir işaretti. Âdeta kendi sihri vardı.

Bakışlarından çaresizce kaçınmaya çalıştığım bir dizi muhafızın yanından geçerken çiçeği korumak için elbisemin içine, kalbimin üzerine yerleştirdim.

Araziden yeni dönmüş kürk avcıları ben geçerken dillerini şaklattılar. Kaba saba ve bakımsızlar ama nedense böylesi daha dürüst görünüyor. Gözlerinin içine bakıp maceralarını ve yıpranmış yüzlerindeki engin kuzey yabaniliğini hissedebilecek miyim görmek isterdim ama cesaret edemedim.

Yapmam gereken tek şey orman meyvesi almaktı ve işimi ne kadar çabuk halledersem Michael'la o kadar çabuk buluşabilirdim.

Üstü kapalı pazaryerine girdiğimde havada rahatsız edici bir çınlama var. Normalde tezgâhların arasından fark edilmeden geçerim, sarımsak demetlerinin ve domuz pastırması dilimlerinin arasından hayalet bir rüzgâr gibi süzülürüm ama bugün ben yürürken kadınlar gözlerini bana dikiyor, kocaları ise saklanmak istememe neden olan bir biçimde gülümsüyorlar.

"Jameslerin kızı," diye fısıldadı bir kadın.

"Erkek Fatma olan mı?"

"Ben buna duvak verir, sonra da neler verirdim," diyerek yanındaki genç oğluna dirsek attı bir adam.

Yanaklarımı ateş bastı. Utandım ve neden utandığımı bile bilmiyorum.

Dün olduğumdan farklı değilim ama bugün güzelce yıkandım ve bu saçma elbiseye tıkılıp kırmızı kurdeleyle işaretlendim; bu yüzden de Garner Kasabası erkeklerine ve kadınlarına açıkça görünür oldum, kafeste sergilenen egzotik bir hayvan gibi.

Bakışları ve fısıltıları tenimde gezen keskin bir bıçak gibiydi.

Ama birazcık daha hızlı hareket etmeme neden olan belli bir çift göz var. Tommy Pearson. Beni takip ediyormuş gibi gözüküyordu ve orada olduğunu bilmek için görmem gerekmiyor. Koluna tünemiş son evcil hayvanının kanat çırpmasını duyabiliyorum. Yırtıcı kuşlara çok düşkün. Kulağa etkileyici gelse de yaptıkları için yetenek gerekmiyor. Kuşların güvenini ve saygısını kazanmıyor. Sadece onları yaralıyor.

Terli avucuma yapışan parayı koparırcasına alıp kavanoza attım ve bulabildiğim en yakın orman meyvesi sepetini kaptım.

Fısıltıları kulağımda uğuldayan kalabalığın içinde ilerlerken başımı önüme eğdim ve tam da tentelerin altından çıkmak üzereyken Peder Edmonds'a toslayıp elimdeki meyveleri etrafa saçtım. Öfkeyle söylenmeye başladı ama beni görünce durdu. "Aman, Bayan James, ne kadar acelecisin."

Arkamdan, "Gerçekten o mu?" diye seslendi Tommy Pearson. "Terelelli Tierney mi?"

"Hâlâ çok sert tekme atabilirim," dedim etrafımdaki meyveleri toparlarken.

"Ben de öyle umuyorum," diye cevap verdi açık renk gözlerini benimkilere dikerek. "Ateşli kadınları severim."

Başımı kaldırıp Peder Edmonds'a baktığımda onun bakışlarının da göğsüme sabitlendiğini gördüm. "Bir ihtiyacın... herhangi bir ihtiyacın olursa, çocuğum." Sepete uzandığımda elimin kenarını okşadı. "Cildin yumuşacık," diye fısıldadı.

Meyveleri bırakıp koşmaya başladım. Arkamdan gülüşmeler duydum, Peder Edmonds'ın ağır nefesini ve bağlı olduğu ipe direnen kartalın öfkeyle çırpınan kanatlarını da.

Soluklanmak için bir meşenin arkasına saklanıp elbisemin içindeki süseni çıkardım ama korsem yüzünden ezilmişti. Mahvolmuş çiçeği avucumda sımsıkı tuttum.

O tanıdık ateş bastı yine vücudumu. O dürtüyü zayıflatmak yerine içime çektim, besledim. Çünkü tam şu anda, tehlikeli sihirle dolu olmayı öyle çok istiyorum ki.



Bir yanım doğruca Michael'a, gizli yerimize koşmak istiyor ama önce sakinleşmeliyim. Bu kadar canımı sıktıklarını bilmesine izin veremem. Bostandan geçerken bir saman dalını koparıp yol boyunca çit direklerine sürterek yürüdüm, nefesimi yavaşlatıp ölçülü adımlar attım. Eskiden Michael'a her şeyi söyleyebilirdim ama artık birbirimize karşı daha dikkatliyiz.

Geçen yaz, hâlâ babamı eczanede yakalamanın şaşkınlığını yaşarken, Michael'ın babasıyla –eczaneyi ve konseyi o işletiyor– ilgili alaycı bir yorumu ağzımdan kaçırdım ve her şey altüst oldu. Michael bana çenemi tutmam gerektiğini, gaspçı olduğumu düşüneceklerini, eğer rüyalarımı duyacak olurlarsa beni diri diri yakacaklarını söyledi. Bunları beni tehdit etme amacıyla söylediğini sanmıyorum ama kulağa kesinlikle öyle geliyordu.

Arkadaşlığımız oracıkta bitebilirdi ama ertesi gün yine buluştuk, hiçbir şey olmamış gibi. Aslma bakılırsa çok önceden birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık ama sanırım ikimiz de gençliğimize ve masumiyetimize mümkün olduğunca uzun tutunmak istedik. Ve bugün, böyle buluşacağımız son gün.

Erdem yılımdan döndüğümde, *eğer* dönebilirsem, Michael evlenmiş olacak ve ben de çalışma evlerinden birine atanacağım. Benim hayatıma karar verilmiş olacak; o ise Kiersten'la ve akşam-

ları konseyle meşgul olacak. Bir iş seyahatine gidermiş gibi ziyaretime gelebilir ama bir süre sonra gelmeyi bırakacak, sonunda ikimiz sadece Noel'de kilisede karşılaşınca birbirimize uzaktan selam vereceğiz.

İnce çite yaslanıp ilerideki çalışma evlerine diktim gözümü. Planım dikkat çekmemek, bu yılı atlatmak ve arazideki yerimi almak üzere geri dönmekti. Duvak alamayan kızların çoğu saygın evlerde hizmetçi olarak çalışmak isterler ya da hiç olmazsa mandırada yahut değirmende ama ellerimle toprağa dokunmanın, gerçek bir şeye bağlı hissetmenin bana çekici gelen bir tarafı var. Büyük ablam June bir şeyler yetiştirmeyi çok severdi. Uyumadan önce bize maceralarıyla ilgili hikâyeler anlatırdı. Artık bahçede çalışmasına izin verilmiyor çünkü o artık birinin zevcesi; bazen toprağa dokunmak için yere eğildiğini, eteğine gizlenmiş bir parça sırçaotu çıkardığını görüyorum. Düşünüyorum da, June için yeterince iyiyse benim için de iyidir. Arazide çalışmak, kadınlar ve erkeklerin yan yana yapabildikleri tek iş ama ben kendimi çoğu kişiden daha iyi idare edebilirim. Ufak tefek olsam da güçlüyüm. Ağaçlara tırmanıp Michael'a kafa tutacak kadar güçlüyüm.

Değirmenin arkasındaki tenha ağaçlığa doğru giderken muhafızların yaklaştığını duydum. Ta buralarda ne işleri var acaba, diye düşündüm. Başıma dert olmasınlar diye çalılıkların arasına daldım.

Yerde sürünerek dikenli çalıların arasından çıkmaya çalışırken diğer tarafta Michael sırıtarak beni izliyordu. "Çok..."

"Başlama," dedim kendimi çalılardan kurtarmaya çalışırken ama bir inci tanesi dallara takılıp koptu ve açıklığa doğru yuvarlandı.

"Ne zarafet." Elini buğday rengi saçlarının arasından geçirerek güldü. "Dikkatli olmazsan bu gece seni havada kapacaklar."

"Çok komik," dedim yerde sürünmeye devam ederken. "Şu inciyi bulamazsam annem beni uykumda öldüreceği için gecenin hiç önemi kalmayacak zaten."

İnciyi aramama yardım etmek için yere eğildi. "Peki ya uygun

biri... sana gerçek bir yuva verebilecek biri olsa? Bir hayat verebilecek."

"Tommy Pearson gibi mi?" Hayalî bir halatı boynumdan geçirip kendimi asarmış gibi yaptım.

Michael kıkırdadı. "Göründüğü kadar kötü biri değil."

"Göründüğü kadar kötü değil mi? Eğlence olsun diye görkemli kuşlara eziyet eden çocuk mu?"

"Aslında onlarla çok iyi anlaşıyor."

"Bunu konuştuk," dedim, saçıma dolanan kırmızı akçaağaç yapraklarını ayıklarken. "O hayat bana göre değil."

Topuklarının üstüne oturdu, düşündüğünü görebiliyordum. Çok fazla düşünür zaten.

"O küçük kız yüzünden mi? Rüyalarındaki kız?"

Tüm vücudum gerildi.

"Başka rüya gördün mü?"

"Hayır." Omuzlarımı gevşemeye zorladım. "Dedim sana, bitti o iş."

Aramaya devam ederken göz ucuyla Michael'ı izledim. Ona rüyamdaki kızı hiç anlatmamalıydım. Aslında hiç rüya görmemeliydim. Sadece bir gün daha dayanmam gerekiyor, sonra kendimi bu sihirden sonsuza dek kurtarabileceğim.

"Sınırda muhafızları gördüm," dedim, merakımı fazla açık etmemeye çalışarak. "Acaba buralarda ne yapıyorlar?"

Eğilince kolu benimkine süründü. "Gaspçıyı neredeyse yakalıyorlardı," diye fısıldadı.

"Nasıl?" Biraz fazla heyecanlı sordum ama heyecanımı hemen dizginledim. "Söylemen gerekmiyor, eğer..."

"Geçen gece ormanda, kasabayla dışarısını birbirinden ayıran sınırın yakınlarında bir yere ayı kapanı kurdular. Kapan tetiklenmiş ama bulabildikleri tek şey bir parça açık mavi yün oldu... ve bolca kan."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum fazla hevesli gözükmemeye dikkat ederek.

"Bu sabah muhafızlar babamın yanına gelip eczaneden ilaç

isteyen kimse oldu mu diye sordular. Sanırım senin babanı da aramışlar, dün gece bir yaralıyı tedavi etti mi diye ama... kendisi rahatsızmış."

Ne demek istediğini biliyordum. Kibarca babamın yine kasaba dışında olduğunu söylüyordu.

"Şimdi kasabayı arıyorlar. Her kimse, iyi bir tedavi görmezse fazla dayanamaz. O ayı kapanları çok fena." Bakışları bacaklarıma kaydı, bir anlığına ayak bileklerimde oyalandı. İçgüdüsel olarak bileklerimi elbisenin altına çektim. Gaspçı ben olabilir miyim diye mi düşünüyor acaba? Acaba bu yüzden mi rüyalarımı soruyor?

"Buldum," dedi, inci tanesini bir parça yosunun üstünden alırken.

Avuçlarımdaki toprağı silkeledim. "Tamamen kenara atmıyorum... evlilik konusunu yani," dedim çaresizce konuyu değiştirme çabasıyla. "Eminim Kiersten sana tapacaktır ve bir sürü oğlan doğuracaktır," diye dalga geçtim mücevhere doğru uzanırken ama elini geri çekti.

"Niye öyle dedin ki?"

"Lütfen ama. Herkes biliyor. Ayrıca ikinizi çayırda gördüm."

İnciyi gömleğinin ucuyla siler gibi yaparken boynundan yukarı koyu kırmızı bir renk yükseldi. Gergindi. Daha önce gergin olduğunu hiç görmemiştim. "Babalarımız bütün detayları planladı. Kaç çocuğumuz olacağını... Hatta çocukların isimlerini bile."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve gülümsemeden edemedim. Onu öyle hayal etmenin tuhaf olacağını düşünürdüm ama böylesi doğruymuş gibi hissettiriyor. Öyle olması gerekiyormuş gibi. Sanırım tüm bu yıllar boyunca eğlence olsun diye benimle takıldı, vakit geçirmek için, ailesinin ve önümüzdeki erdem yılının baskısından kaçmak için ama benim için hep bunlardan daha fazlasıydı. Olması gereken kişiye dönüştüğü için onu suçlamıyorum. Bir bakıma şanslı bile sayılır. Kendi doğana, herkesin beklentilerine ters düşmek sürekli mücadeleyle geçen bir hayat demek.

"Senin için mutluyum," dedim dizime yapışmış kızıl bir yaprağı temizlerken. "Ciddiyim."

Yaprağı aldı ve başparmağını yaprağın damarlarında gezdirdi. "Bir yerlerde daha fazlası olduğunu hiç düşünüyor musun? Tüm bunlardan daha fazlası..."

Yüzüne bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama yine bu konuya dönemem, çok tehlikeli. "Eh, kasaba dışını ne zaman istersen ziyaret edebilirsin." Omzuna bir yumruk attım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," deyip derin bir nefes aldı. "Biliyor olmalısın."

İnciyi elinden kapıp elbisemin kolunun kıvrımına sakladım. "Gereksiz yere duygusallaşma şimdi, Michael," dedim ayağa kalkarken. "Yakında kasabanın en gıpta edilen konumuna sahip olacaksın, eczaneyi yönetip konsey başkanı olarak yerini alacaksın. İnsanlar seni dinleyecek. *Gerçek* bir etki sahibi olacaksın." Yapmacık bir şekilde kocaman sırıtmaya çalıştım. "Bu da konuyu senden isteyeceğim küçük bir iyiliğe getiriyor."

"Ne istersen," dedi o da ayağa kalkarken.

"Eğer sağ dönersem..."

"Elbette döneceksin, akıllısın ve dayanıklı ve..."

"*Eğer* dönersem," diye sözünü kestim, elbiseme yapışan tozu toprağı elimden geldiğince temizlemeye çalışırken. "Arazide çalışmak istediğime karar verdim ve konseydeki konumunu kullanarak bir şeyler ayarlarsın diye umuyordum."

"Niye öyle bir şey isteyesin ki?" Kaşları çatıldı. "Yapabileceğin en düşük seviyeli iş o."

"İyi ve dürüst bir iş. Hem her istediğimde gökyüzüne bakabilirim. Sen de yemeğini yerken tabağına bakıp, Ah, ne güzel bir havuç, diyerek beni düşünebilirsin."

"Lanet olası bir havuca bakıp seni düşünmek istemiyorum."

"Ne oldu şimdi sana?"

"Orada seni koruyacak kimse olmayacak." Volta atmaya başladı. "Tabiat güçlerine karşı açık olacaksın. Hikâyeler duydum.

Arazi erkeklerle dolu... kaçakçılık yapmalarına bir adım kalmış piçler hepsi ve canları ne zaman isterse sana sahip olabilirler."

"Hah, denesinler de görelim." Gülerek elime bir dal alıp havada savurdum.

"Ciddiyim." Havadaki elimi yakalayıp dalı düşürmeye zorladı ama elimi bırakmadı. "Senin için endişeleniyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Endişelenme." Elimi çekerken bana böyle dokunmasının ne kadar tuhaf hissettirdiğini düşündüm. Yıllar boyunca birbirimizi bir güzel pataklamış, çamurlarda yuvarlanmış, birbirimizi nehre iteklemiştik ama her nasılsa bu farklıydı. Bana acıyordu.

"Sağlıklı düşünemiyorsun," dedi başını eğip yerdeki dala, bizi birbirimizden ayıran çizgiye bakarken ve başını iki yana salladı. "Sana söylemeye çalıştığım şeyi dinlemiyorsun. Sana yardım etmek..."

"Neden?" Dalı bir tekmeyle savurdum. "Çünkü aptalım... Çünkü bir kızım... Çünkü ne istediğimi bilmem mümkün değil... Saçımdaki kırmızı kurdele yüzünden... Tehlikeli sihrim yüzünden mi?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Çünkü benim bildiğim Tierney benim hakkımda asla böyle düşünmez... bunu benden istemez... şimdi değil... hem de ben böyleyken..." Yüzüne dökülen saçını öfkeyle düzeltti. "Yalnızca senin için en iyisini istiyorum," dedi benden uzaklaşıp ormandaki ağaçların arasına dalarken.

Arkasından gidip onu kıracak ne yaptıysam özür dilemek, yardım isteğimi geri çekmek istedim ki arkadaş olarak ayrılabilelim ama belki böylesi daha iyidir. Çocukluğuna nasıl veda edersin ki?



Sinirlenmiştim ve kafam karışıktı; bakışlara ve fısıltılara aldırmamaya çalışarak şehrin içinde yürüdüm. Ahırdaki atları izlemek için durdum; yeleleri ve kuyrukları örülüp kırmızı kurdelelerle bağlanmış atları, kamp yolculuğu öncesinde muhafızlar tımar ediyordu. Aynı bizim gibi. O anda fark ettim ki bizi de böyle görüyorlardı... Üreme mevsimi gelmiş kısraklardan fazlası değiliz.

Hans, ustalıkla örülmüş yelesine hayranlıkla bakabileyim diye atlardan birini yanıma getirdi ama hiç konuşmadık. Toplum içindeyken Hans'a ismiyle seslenmem yasak, sadece "muhafız" diyebilirim ama onu yedi yaşımdan beri tanıyorum. Bir öğleden sonra babamı bulmak için şifahaneye gidip de orada yerde tek başına yatan, bacaklarının arasında kana bulanmış bir buz paketi olan Hans'ı bulduğumu unutamam. O zaman anlamamıştım, bir tür kaza geçirdi zannetmiştim. Ama on altı yaşındaydı, çalışma evindeki bir kadının oğluydu ve kendisine bir seçenek sunulmuştu. Ya muhafız olacak ya da hayatının sonuna kadar arazide çalışacaktı. Muhafızlık kasabada saygı gören bir pozisyondur – kasabanın içinde, hizmetçileri olan bir evde yaşarlar; hatta eczanede otlarla ve egzotik turunçgillerle yapılan parfümlerden bile alabilirler ki Hans bu ayrıcalıktan sonuna kadar faydalanırdı. Görevleri, arazide çalışanlara göre kolay sayılırdı – idam sehpa-

larının bakımı, kuzeyden gelen bir iki magandayı kontrol etmek, erdem kızlarını kamp alanına götürüp getirmek gibi ama yine de insanların çoğu arazide çalışmayı seçerdi.

Babam basit bir işlem olduğunu söylüyor, dürtülerini yok etmek için ufak bir kesik açıp makaslamaktan ibaret, belki söylediği doğrudur ama bence esas acı başka bir yerde yatıyor; bizim aramızda yaşamakta, kendilerinden alınan şeyi her gün tekrar tekrar hatırlamakta.

Neden ona yaklaşmaktan korkmadığımı bilmiyorum ama o gün şifahanede yanına oturup elini tuttuğumda ağlamaya başlamıştı. Daha önce bir erkeğin ağladığını görmemiştim.

Ne olduğunu sorduğumda bunun bir sır olduğunu söylemişti.

Sır tutmakta iyi olduğumu söylemiştim.

Gerçekten de iyi sır tutarım.

"Olga Vetrone denen bir kıza âşığım ama asla beraber olamayız," demişti.

"Neden?" diye sormuştum. "Eğer birini seviyorsan onunla beraber olmalısın."

Bana Olga'nın erdem kızlarından biri olduğunu, bir gün önce başka bir erkekten duvak aldığını ve onunla evlenmekten başka seçeneği olmadığını açıklamıştı.

Her zaman arazide çalışmayı planladığını ama Olga'dan uzak kalma fikrine bile dayanamadığını anlatmıştı. Muhafızlara katılırsa ona yakın olabilirdi hiç olmazsa. Onu koruyabilirdi. Çocuklarının büyümesini izleyebilir, hatta kendi çocuklarıymış gibi hayal edebilirdi.

Bunun dünyadaki en romantik şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Hans kampa gitmek üzere ayrıldığında belki birbirlerini görmüşlerdir, yeminlerini bozup beraber kaçmışlardır diye düşünmüştüm ama konvoy geri döndüğünde Hans hayalet görmüş gibiydi. Sevdiği kız eve dönememişti. Bedeni bulunamamıştı. Kurdelesini bile bulamamışlardı. Aynı gün Olga'nın küçük kız kardeşi kasaba dışına sürülmüştü. Kız benden sadece bir yaş bü-

yüktü. Bu olay nedeniyle ablalarım için çok endişelenmiştim ama aynı zamanda, geri dönmezlerse bana ne olacak diye de endişeliydim.

Kış geldiğinde Hans'ı ahırda tek başına, soğuk parmakları kahverengi bir kuyruğu ustalıkla işleyip kurdeleyle örgü alıştırması yaparken gördüğümde Olga'yı sormuştum. Ona ne olduğunu. Yüzünden bir gölge geçmişti. Bana doğru yürürken tekrar tekrar kalbinin üzerini sıvazlamıştı, sanki kırık kalbini onarabilirmiş gibi; sonra bu bir tik hâline geldi. Bazı kızlar bu hareketi ve sürekli tekrar eden sürtünme sesi yüzünden Hans'la dalga geçiyor ama ben Hans'a acıyorum.

"Kısmet değilmiş," diye fısıldamıştı.

"İyi olacak mısın?" diye sormuştum.

"Artık sana göz kulak olmam gerekiyor," demişti sesinde küçücük bir gülümseme tınısıyla.

Ve oldu da.

En acımasız cezaları görmemi engellemek için meydanda tam önümde dikildi; erkekleri gizlice izlemek için toplantılara sızmama yardım etti; hatta muhafızların devriye vakitlerini bana söyledi ki toplantılardan gizlice çıkarken yakalanmayayım. Michael ve rüyalarımdaki kız dışında tek arkadaşım Hans.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı.

Sesini duyduğumda şaşırdım. Genellikle başkalarının yanında benimle konuşacak kadar cüretkâr değildir. Ama zaten yakında gidecektim.

"Korkmalı mıyım?" diye fısıldadım ben de.

Birinin elbiseme asıldığını fark ettiğim sırada tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereydi. Tommy Pearson'ı ya da bana dokunan her kimse onu bir güzel pataklamak için hışımla arkama döndüm ama karşımda baştan aşağı kaz tüyüne bulanmış hâlde küçük kardeşlerim Clara ve Penny'yi buldum.

"Bilmek ister miyim?" diye sordum gülmemeye çalışarak.

"Bize yardım etmen lazım," dedi Penny, parmaklarına bulaşan yapışkan bir şeyi yalarken. Kokusunu durduğum yerden ala-

biliyordum, şekerli akçaağaç özü. "Eczaneden babamın paketini almamız gerekiyordu ama... ama..."

"Bize pusu kurmuşlar," diye araya girdi Clara, her zamanki özgüvenli sırıtışıyla. "Paketi sen alsan ve biz de annem eve dönmeden önce temizlensek?"

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye şakıdı Penny. "En sevdiğimiz ablamız sensin. Bir yıl boyunca bizi bırakmadan önce son bir iyilik yap."

Tekrar yukarı baktığımda Hans çoktan ahırlara girmişti. Veda etmek istiyordum ama herhalde vedalar onun için çok daha zordur.

"Tamam," dedim, mızıldanmayı kesmeleri için. "Ama acele etseniz iyi olur, annemin bugün hiç keyfi yok."

Koşa koşa uzaklaştılar, gülüyor, birbirlerini itip kakıyorlardı; vakit varken tadını çıkarmalarını söylemek istedim ama anlamazlardı. Hem geriye kalan bir parça özgürlüklerini neden lekeleyecektim ki?

Derin bir nefes alıp eczaneye yollandım. O sıcak temmuz akşamından beri buraya gelmemiştim ama bir tarafım çirkin gerçekle yüzleşmek istiyor – dikkatli olmazsam nereye düşebileceğim gerçeğiyle. Kapıyı açarken küçük zil çınladı, metalik ses sinirlerimi bozdu.

"Tierney, ne güzel sürpriz." Michael'ın babası gözlerini bana dikti. Ben kızarmayınca, kekeleyip gözlerimi kaçırmayınca Bay Welk boğazını temizledi. "Babanın paketini almaya mı geldin?" dedi arkasındaki rafta dizili paketleri karıştırırken.

Bakışlarımı dolaba diktim, boğazımın arkasında yoğun bir safra gibi biriken hatıranın yükseldiğini hissediyordum.

Çoğu akşam yaptığım gibi Michael'la buluşmak için gizlice dışarı çıkmıştım ve eve dönerken eczaneden gelen yumuşak mum ışığının titreşen parıltısını fark edip sessizce yaklaştığımda Michael'ın babasının saç tonikleri ve tıraş aletleri dolabının arkasındaki gizli bir bölmeyi açtığını görmüştüm. Babamın gölgelerin arasından çıkıp düzenle sıralanmış gizli cam şişeleri in-

celediğini görünce kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Şişelerin bazıları kuru et parçalarıyla, bazıları koyu kırmızı bir sıvıyla dolu gibiydi ama özellikle bir şişe babamın dikkatini çekmişti. Daha iyi görebilmek için alnımı serin cama yasladığımda bulanık sıvının içinde asılı duran, küçük beyaz kabarcıklarla kaplı bir kulak görmüştüm. Elimle ağzımı kapatmaya çalışırken eklemimi yanlışlıkla cama çarpınca dikkatlerini çekmiştim.

Hiçbir şey görmediğimi söylesem de Bay Welk hemen oracıkta cezalandırılmam konusunda ısrar etmişti. "Saygının kaybı tehlikeli bir yoldur." Sırtımı dağlayan sopanın verdiği his, gördüklerimi zihnime kazımaktan başka bir işe yaramamıştı.

Bundan kimseye bahsetmedim. Michael'a bile ama gördüklerimin, erdem yılları sırasında kaçırılan kızların kalıntıları olduğunu biliyordum; kızların parçaları karaborsada afrodizyak ve gençlik serumu olarak satılıyor.

Babam bir sağlıkçıydı, hastalıkları iyileştirirdi. Karaborsanın bir tür safsata olduğunu, karanlık çağlara dönüşten fazlası olmadığını düşündüğünü zannederdim hep – o nedenle oranın müşterisi olacak kadar boş, alçak, çaresiz biri olduğunu hiç beklemezdim. Üstelik ne için? Kıymetli bir oğul dölleyecek gücü olsun diye mi?

O kulak birinin kızına aitti. Babamın hastayken tedavi ettiği biri olabilirdi ya da kilisede kafasını okşadığı. O küçük cam şişelerdeki ben olsaydım ne yapardı diye merak etmiştim. Hâlâ derimi yemek, kanımı içip kemiklerimdeki iliğin dibine kadar emmek ister miydi?

Bay Welk kesekâğıdıyla kabaca sarılmış paketi elime tutuştururken, "Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. "Duvak günün kutlu olsun."

Gözlerimi dolaptan, küçük çirkin sırlarından ayırırken en güzel gülümsememi sundum.

Çünkü yakında sihrime kavuşacağım; dua etsin de eve dönmeden önce bütün sihrimi yakıp bitireyim.



Kilise çanları çalarken erkekler, kadınlar ve çocuklar meydana doğru telaşla ilerlediler.

"Toplantı için çok erken," diye fısıldadı biri.

"Cezalandırma varmış diye duydum," dedi bir adam karısına.

"Ama dolunay yok ki," dedi kadın.

"Gaspçılardan birini mi bulmuşlar?" diye annesinin eteğine asıldı küçük bir çocuk.

Kalabalığın arasından boynumu uzatıp meydana baktım ve tam da beklediğim gibi, muhafızların darağacı için merdiveni sürüklemekle uğraştıklarını gördüm. Gıcırdayan tekerlekler kanımı donduruyordu.

Ceza ağacının etrafında toplandığımız sırada ne olacağına dair bir ipucu arıyordum ama herkes soğuk çelik dallardan yansıyan zayıf ışığa kilitlenmiş gibi dümdüz karşıya bakıyordu.

Hans'ın bana söylemeye çalıştığı şey bu muydu diye merak ettim. Bir tür uyarı mıydı?

Peder Edmonds öne çıkıp kalabalığa hitap ederken beyaz cüppesi yuvarlak gövdesini sıkı sıkı sarıyordu. "En kutsal akşamımızda, önemli bir mesele konseyin dikkatine sunuldu."

Yalnızca benim paranoyaklığım mıydı bilmiyorum ama annem bana doğru bakıyor gibiydi.

Rüyalar. Öyle yüksek sesle yutkundum ki herkesin duyabildiğine emindim.

Kalabalıkta Michael'ı aradım, önlerde bir yerdeydi. Beni ispiyonlamış olabilir miydi? Rüyalarımdaki kızı konseye söyleyebilecek kadar kızgın mıydı bana?

"Konsey adına Clint Welk konuşacak," dedi Peder Edmonds.

Michael'ın babası öne çıkarken kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Avuç içlerim terlemiş, ağzım kurumuştu. Penny ve Clara huzursuzluğumu sezmiş olmalılardı ki iki yanımda bana birazcık daha yanaştılar.

Karşımızda, ceza ağacının tam hizasında duran Bay Welk dua ediyormuş gibi başını önüne eğdi ama yanaklarının yükseldiğini gördüğüme yemin edebilirim – hafifçe gülümsüyordu.

Midem bulandı. İşlediğim tüm günahlar zihnime üşüştü ama sayamayacağım kadar çoklardı. Fazla rahat ve umursamaz davranmıştım. Rüyalarımı hiç anlatmamalıydım... Hatta hiç rüya görmemeliydim. Belki içten içe bunun olmasını istiyordum. Belki yakalanmak istiyordum. Tam konuşmaya başlayacak, tövbe edip kendimi sihirden arındırmaya ve bundan sonra iyi biri olmaya söz verecektim ki Bay Welk'in dudakları aralandı. Dilini izliyor, damağına değip *T* sesi çıkarmasını bekliyordum ama bunun yerine dudakları birleşti ve *M* sesini oluşturdu. "Mare Fallow, öne çık."

Tuttuğum nefesimi hızla verdim ama kimse fark etmemiş gibiydi. Belki meydandaki tüm kızlar aynı şeyi yapmıştı. Farklarımıza rağmen paylaştığımız tek şey bu. Adımızın söylenmesinden korkuyoruz.

Bayan Fallow ilerlerken kadınlar tükürüp yuhalamak için öne atıldılar, her zamanki gibi en önde annem vardı. Niye yaraya tuz basma gereği duyduğunu bilmiyorum. Bayan Fallow bir keresinde bana yardım etmişti. Dört yaşımdayken ormanda kaybolmuştum. Beni bulup elimden tutmuş ve eve götürmüştü. Annemi azarlamamıştı ya da olmamam gereken bir yerde bulunduğumu ispiyonlamamıştı ve annem ona böyle mi teşekkür ediyordu? Annemin kızı olmaktan utanıyorum.

Kapıya odaklanıp düşüncelerimden kaçmaya çalıştım ama Bayan Fallow'un ölçülü adımları ve iç eteğinin hışırtısı, duyularımı yumuşacık cenaze çanları gibi uyarıyordu.

Ona bakmak istemedim. Tiksindiğim ya da utandığım için değil – onun yerinde kolaylıkla ben de olabilirdim gibi geliyor. Bunu Michael da biliyor. Hans da biliyor. Annem de. Belki hepsi biliyordur. Ama ona tüm dikkatimi vermeyi ona borçluyum. Hatırladığımı... onu unutmayacağımı bilmeli.

Yanımdan geçerken hayalet gibi görünüyor. Teni kâğıt gibi solgun, kırçıllı saçının örgüsü kıvrımlı sırtında cansız bir şekilde uzanıyor, kocası kötü bir alamet gibi peşine takılmış. Zamanının dolduğunu biliyor mu acaba? Geldiğini hissedebiliyor mu?

"Mare Fallow. Sihrini barındırmakla suçlanıyorsun. Uykunda müstehcen sözler edip şeytanın dilini konuşmakla suçlanıyorsun."

Bayan Fallow'un sesinin bir fısıltıdan daha fazla yükseldiğini hayal bile edemiyorum, değil müstehcen sözler etmek ama onun dönemi bitti. Hiç oğul veremedi. Tüm kızları çalışma evlerine atandı. Rahmi soğuk, verimsiz bir çöplük artık. İşe yaramaz.

"Ee... Kendini nasıl savunacaksın?" diye üsteledi Bay Welk.

Eski deri çizmesinin ucundan sızan incecik sıvı dışında hiçbir tepki vermedi. Kadını sarsmak istedim, üzgün olduğunu söyleyip af dilemesini istedim, böylece kasaba dışına gönderilebilirdi ama Bayan Fallow sadece sessizce dikildi.

"Pekâlâ," diye duyurdu Bay Welk. "Tanrı ve seçilmiş erkekler adına, seni darağacına mahkûm ediyorum."

Yasalara göre, kadınların –zevceler, işçiler ve çocuklar– ceza infazını izlemesi gerekiyor. Bu infazı duvak gününde yapmayı tercih etmeleri tesadüf değil. Bizi bir mesajla göndermek istiyorlar.

Bayan Fallow sarsak basamakları tırmanırken kocasına baktı, hiç gelmeyen bir son dakika tecili için belki de. Ve biliyorum ki, içinde bir parça sihir kalmış olsaydı o anda kullanırdı. Adamın, tüm konseyin... belki de hepimizin canını alırdı. Ve bunun için onu suçlayamazdım.

Nihayet platformun tepesine eriştiğinde ve halatı boynuna geçirdiklerinde elini açtı, avucunda küçük kırmızı bir çiçek vardı. O kadar küçüktü ki benden başka kimse farkına vardı mı acaba diye merak ettim.

Tam sehpadan adımını attığı sırada fark ettiğim şey bana gülle gibi çarptı âdeta.

Kıpkırmızı, beş zarif yaprak. Rüyamdaki çiçeğin aynısı.

Öne doğru ilerlemeye çalıştım. Olanları durdurmalıydım. Çiçeği nereden bulduğunu, ne anlama geldiğini sormalıydım. Annem beni yakalayıp elimi sıktı. Korumacı bir hareket değildi bu. Sert bir tavırla sımsıkı tutmuştu elimi. *Ağır ol, çocuğum. Bu aileyi utandırma,* diyordu.

Böylece diğerleriyle birlikte dikildim; kadının eli sonunda hareketsiz kalana kadar kasılarının her kasılmasıyla, her bir son dürtüyle dans eden kırmızı taçyapraklarını izledim.

Her idamı izleyen anlık bir sessizlik olur. Bazen sessizlik sonsuza dek uzayacakmış gibi gelir, sanki olan biteni mümkün olduğunca uzun süre düşünüp taşınmamızı isterler –taşınmak doğru sözcük, yerleştirilmek, ikamet etmek, oturmak– ama bu sefer çok kısa sürmüş gibi geldi, sanki az önce olan bitenler hakkında fazla düşünmemizi istemiyorlardı... ne kadar *yanlış* olduğunu.

Bay Welk öne çıktı, hemen arkasında zarifçe salınan cesedin dehşet veren manzarasından habersiz gibiydi ya da bunu hiç umursamıyordu.

"Ve artık *on üç* uygun erkek var," diye ilan etti eliyle Bay Fallow'u gösterirken.

Bay Fallow ellerini saygıyla önünde birleştirmiş, dikiliyordu. Moruk Fallow. Bu sabah meydandaki karşılaşmamızı aklımdan çıkaramıyordum. O sırada bir çayırkuşu kadar neşeliydi. Karısını ölüme mahkûm etmek üzere olan bir adam gibi değil de yeni bir zevce avlamaya çıkmış biri gibi görünüyordu.

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken diğerleriyle beraber gerilemek yerine meydana doğru ilerledim. Bayan Fallow'u yakından görmek istemesem de o çiçeği bulmalıydım. Gerçek olduğunu

bilmek zorundaydım ama Michael duvar gibi önüme dikildi. "Konuşmamız laz–"

"Seni affediyorum," dedim Michael'ın etrafına bakınıp çiçeği bulmak üzere gözlerimle yeri tararken.

"*Sen* mi *beni* affediyorsun?"

"Ben sadece... Şimdi sırası değil," derken dizlerimin üstüne çöküp bakmaya devam ettim. Nerede olabilirdi? Belki çatlakların arasından düşmüştü. Belki de kaldırım taşlarının arasına sıkışmıştı.

"İşte buradasın." Kiersten parmak uçlarında sekerek Michael'ın önünde dikildi. "Her şey tamam mı?" diye fısıldadı.

Michael boğazını temizledi. Bunu sadece söyleyecek hiçbir şey bulamadığı zaman yapar.

"Ah, senin aşağıda olduğunu görmedim," dedi Kiersten gergin gülümsemesiyle. "En yakın arkadaşlar olacağız. Değil mi, Michael?"

"Pekâlâ, aşk böcekleri." Babası pençe gibi eliyle omzunu yakalayıp Michael'ı uzağa çekti. "Böyle şeyler için bol bol zamanınız olacak. Şimdi katılmamız gereken bir seçme töreni var."

Kiersten keyifle cıvıldayıp uçarcasına uzaklaştı.

Sonunda özgürüm diye düşünürken arkamdan biri beni çekiştirip ayağa kaldırdı.

Muhafızlar kadınları kiliseye doğru koyun sürüsü gibi güdüyordu.

"Durun... Bir çiçek var..." diye bağırmaya başladım ama kadınlardan biri kaburgalarıma sertçe dirsek attı.

Nefesim kesildi ve yönümü şaşırdım. Kalabalığın içinde sürüklendim ve Bayan Fallow'un yavaş yavaş salınan bedeninden uzaklaştıkça, en başta gerçekten bir çiçek gördüğüm inancımdan da şüphe duymaya başladım.

Belki böyle başlıyordur – içimde pusuda bekleyen sihirde kendimi böyle kaybediyorumdur.

Zaten çiçek gerçek olsa bile ne fark eder ki?

Altı üstü bir çiçek işte.

Ben de altı üstü tek bir kızım.



Duvakları beklemek üzere bütün kadınları şapelin içine kilitlemeden önce bizi saydılar. Normalde bu, bana ortalıkta bir tur dolaşma, sinir bozucu bir şey yapıp kendimi gösterme zamanımın geldiğini işaret ederdi; bunu da sessiz ve uslu olmam için annemden sağlam bir azar izlerdi. Sonra da gizlice günah çıkarma kabinine sıvışıp Peder Edmonds'ın odasından geçerek ortalıktan kaybolurdum. En ürpertici kısmı hep buydu – Peder'in odasından sızan afyon ruhu ve yalnızlık kokusu.

Ama bu akşam bunların hiçbiri olmayacak. Bir duvak almayacak olsam da duvak alacak kızlar bunun havasını atmak, odada süzülen kıskançlık ve hayal kırıklığını aç keneler gibi emmek isteyecekler.

Sırtımı günah çıkarma kabininin perdesine verip dikilirken koyu kırmızı kadifeyi aç parmaklarımla kavradım. Kendi yılıma şahit olamamak beni öldürüyordu. Ama gözlerimi kapatırsam, burnumu gıdıklayan samanı hissedip tavan arasını dolduran bira ve misk kokusunu alabilirdim, erkeklerin heyecanlı dudaklarından kaçan kız isimlerini duyabilirdim.

Üstün ve soylu ailelerden gelen en güzel kızların birer duvak alacağını şimdiden biliyordum ama her zaman en az bir joker olur. Kızlardan hangisi olacağını merak ederek odayı taradım.

Meg Fisher uygun görünüyor ama tuhaf bir yabaniliği var. Bunu omuzlarında, kendini tehdit altında hissettiğinde omuzlarını öne çıkartmasında görebilirsiniz, saldırmalı mı yoksa geri mi çekilmeli diye karar vermeye çalışan bir kurt gibi. Ya da Ami Dumont. Nazik, sevimli. Uysal bir zevce olur ama kalçaları fazla dar, yatağa atılabilir elbette ama doğumdan sağlam çıkacak kadar dayanıklı değil. Tabii bazı erkekler kırılgan şeyleri severler.

Onları kırmayı severler.

"Kutsa bizi, Tanrım," dedi Bayan Miller, kadınların duasına liderlik etme çabasıyla. "Lütfen erkeklere rehber ol. Senin emirlerine uyarken kutsal sesini kullanmalarına izin ver."

Gözlerimi devirmemek için bütün irademi kullandım. Şimdiye kadar erkekler ikinci fıçıyı açmışlardır; kasaba dışındaki kadınlarla ilgili hikâyelerini, kadınların para karşılığı yaptıkları ahlaksızlıkları anlatıp, ormanda koşturan ve kaçıracak kızlar arayan piçleriyle övünüyorlardır.

"Amin," dedi kadınlar birer birer. Tanrı korusun, hiçbir şeyi uyum içinde yapamazlar.

Bu gece, yıl boyunca kadınların erkekler olmadan toplanmasına izin verilen tek gece. Bunun konuşmak, paylaşmak, içimizi dökmek için fırsat doğurmasını beklersiniz. Ama tek başımıza dikiliyoruz ve çıkarcılıkla birbirimizi tartıyoruz, başkalarının sahip olduklarını kıskanıyoruz, sığ arzularımız tarafından ele geçirilmişiz. Bu üstün gelme çabası kime yarıyor, peki? Erkeklere. Onlardan iki kat kalabalığız ama yine de buradayız işte; bir şapele kilitlenmiş, kaderimize onların karar vermesini bekliyoruz.

Bazen acaba gerçek sihir bu mu diye düşünüyorum.

Sadece bir geceliğine hepimiz gerçekten ne hissettiğimizi söylesek... ne olur acaba? Hepimizi birden sürgüne gönderemezler. Bir arada olursak dinlemek zorunda kalırlar. Ama aramızda bir gaspçı olduğu söylentileri dolanırken kimse o riski göze alamaz. Ben bile.

"Gözüne kestirdiğin belli bir çalışma evi var mı?" diye sordu, kırmızı kurdelemi inceleyen Bayan Daniels. Bana doğru eğildi-

ğinde saf demir kokusu aldım ama çürüme kokusu da eşlik ediyordu. Gençliğine tutunmak için erdem yılı kanı kullandığına eminim. "Yani, eğer bir duvak almazsan... tabii," diye ekledi.

Kibar, çalışılmış bir cevap vermeyi düşündüm ama kocası konsey üyesi ve Michael'la aram bozuk olduğuna göre belki Bayan Daniels'ın faydası dokunabilir. "Arazi," diye cevap verip kendimi kınayan sesler çıkarmasına hazırladım ama bir sonraki kurbanına geçmişti bile. Cevap beklediği yoktu, sadece bana korku ve şüphe aşılamak istemişti.

"Tierney! Tierney James." Bayan Pearson, Tommy'nin annesi kırışık pençelerinden birini uzatarak beni yanına çağırdı. Kendi erdem yılından, sağ elindeki dört parmağını kaybetmiş hâlde dönmüştü. Soğuk yanığı olduğunu sanıyorum. "Sana bir bakayım, kızım," dedi beni incelemek üzere altdudağını sarkıtırken. "Güzel dişler. Uygun kalçalar. Yeterince sağlıklı görünüyorsun," dedi saç örgüme kuvvetle asıldığı sırada.

June, "Pardon," diyerek beni kurtarmaya geldi. "Kardeşimi bir dakikalığına ödünç almam gerekiyor."

Biz uzaklaşırken Bayan Pearson, "Seni tanıyorum. Jameslerin en büyük kızısın sen. Hamile kalamayan... çocuğu olmayan," dedi.

"Sadece altı parmağı olması umurumda değil," dedim yumruklarımı sıkıp ona doğru dönerken ama June beni uzaklaştırdı.

"Nefes al, Tierney," diye fısıldadı beni odanın öteki ucuna doğru götürürken. "Şu öfkeni kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Erdem yılına girerken düşman edinmek istemezsin. Şu anki hâlinle bile senin için çok zor olacak ama küçük bir kibarlık tohumu her şeyi değiştirebilir," dedi Ivy'nin yanına gitmek üzere beni bırakmadan önce kolumu okşayarak. Ne demek istediğini merak ederek onu gözlerimle takip ettim.

Ivy kıymetli göbeğini okşayıp oğlan olduğunu şimdiden nasıl söyleyebildiğini anlatarak hava atıyordu. Yemin ediyorum, annemin bütün kibrini almış ama Ivy'de onun inceliğinden eser yok. June yanında dikilip gülümsüyordu ama dudak kenarlarının gerildiğini görebiliyordum. Onun bile bir kırılma noktası olmalı.

"Bayan Hanes'e bak," dedi arkamdan biri ve bu söz, heyecanlı bir fısıltı zincirini tetikledi.

"Acaba başka bir erkeğin de saçlarını açık görmesine izin verdi mi?"

"Eminim yine çayırda yıldızlara bakarken yakalanmıştır."

"Ayak bileklerini gören oldu mu? Belki de aradıkları gaspçı odur."

"Saçmalama, öyle olsaydı çoktan ölmüş olurdu," diye çıkıştı başka bir kadın.

Bayan Hanes orta koridor boyunca sunağa doğru yürürken diğer kadınlar geride durup etrafında geniş bir alan bıraktılar; hepsinin gözleri kadının kesilmiş, öfkeyle... ve şiddetle dağılmış saç örgüsündeydi. Kendi saçımızı kesmemiz yasak fakat bir koca, uygun görürse saç örgüsünü keserek karısını cezalandırabilir.

Birkaç kadın kendilerini rahat hissetmek için örgülerini omuzlarının üzerine çektiler ama çoğu gözlerini kaçırdı, sanki Bayan Hanes'in utancı onlara bulaşabilirmiş gibi. Kadın güvenle ön sıraya ulaşıp oturana kadar da sıkıcı sohbetlerine geri dönmediler.

Kiersten kuyruğunda Jessica ve Jenna'yla geçerken gül yağının kokusu havayı sardı. Mükemmel bir uyumla hareket etmelerine bakınca üçüz olduklarını sanabilirdiniz ama Kiersten ışığını her kimin üzerine yansıtmayı seçerse onda bu etkiyi yaratabiliyormuş gibi gözüküyor. Sihirli olsun olmasın, güçlü bir yetenek bu. Köşede dikilip kiraz ağacı panelli duvarın önünde göze batmamaya çalışan ama zarif elbisesi yüzünden bunu başaramayan Gertrude Fenton'ın etrafını sardılar çabucak.

"Pudra rengi dantellerle ne de alımlı gözüküyorsun," dedi Kiersten, Gertrude'un elbisesinin koluyla oynarken. "Eldivenler de iyi bir dokunuş olmuş."

Jenna kıs kıs güldü. "Parmak boğumlarını kapatırsa bir duvak alacağını sanıyor."

Jessica zavallı kızın kulağına bir şey fısıldadı ve Gertrude'un yanakları kıpkırmızı kesildi.

Ne söylediğini, ona ne diye hitap ettiğini bilmek için duymam gerekmiyor.

Geçen yıla kadar Kiersten ve Gertrude ayrılmaz bir ikiliydi ama Gertrude ahlaksızlıkla suçlanınca her şey değişti. Hâlâ beyaz kurdele taşıdığı için suçunun detayları gizli tutuldu ama sanırım bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Ne olduğunu düşünürken hayal gücümüz çılgınlar gibi çalıştı. Ve onu meydana sürükleyip parmak eklemlerini kemikleri gözükene kadar kırbaçladıklarında ilk kez duydum o ismi, kızlar kulaktan kulağa fısıldıyordu.

Kirli Gertie.

O andan sonra, bir duvak alma şansı varsa bile tamamen yok olmuştu.

Ve kızlar hâlâ ona sataşıyorlar. Annemi ve diğer sırtlanları hatırlatıyorlar bana, ilk taşı atmaya hep hazırlar.

Bir parçam kendimi ateşe atıp Gertrude'a kaçma şansı vermek istese de bu, planlarıma aykırı. Kendime söz verdim, erdem yılımı mümkün olduğunca az tantanayla atlatacağım ve bu da Kiersten ve benzerlerinden uzak durmak anlamına geliyor. Bu kadar kolay bir hedefi parçalamalarını izlemekten nefret etsem de belki Gertrude'un biraz sertleşmeyi öğrenmesi gerekiyordur. Bizi bekleyen yıl, Kiersten'dan çok daha beter dehşetlerle dolu olacak.

Duyduğuma göre kampta kaldığımız sürece bize zarar gelmezmiş. Kamp alanı kutsal zemin sayılıyor. Kaçakçılar bile lanetlenme korkusuyla, bariyerleri aşmayı göze alamazlar. Öyleyse kızları kampın güvenliğini bırakıp gitmeye iten şey neydi? Sihirleri onları ele geçirip... aptalca şeyler yapmalarına mı neden oluyordu? Nedeni ne olursa olsun, bazılarımız Garner Kasabası'na küçük güzel şişelerin içinde döneceğiz ama en azından bu onurlu bir ölüm. Kaderlerin daha kötüsü, çok daha kötüsü, hiç dönmemek. Bazıları intikam isteyen hayaletleri suçluyor, bazıları ise yaban hayatı, kendi canlarını almalarına neden olan deliliği ama bedenlerimiz bulunmazsa, ortadan kaybolursak, sırra kadem basarsak bizim utancımızın yükünü küçük kız kardeşlerimiz çekecek ve kasaba dışına sürülecekler. Sunağın arkasında oynayan

Penny ve Clara'ya baktığımda biliyorum ki, ne olursa olsun, ölü ya da diri buraya dönmem gerekiyor, onların iyiliği için.

Saatler geçip atıştırmalıklar tükenirken odadaki gerilim açıkça görülüyordu. Farklı olabileceğimize inanmak istiyorum ama kilisede etrafıma baktığımda, örgülerinin uzunluğunu karşılaştıran, başka kadınların cezalandırılmasından zevk duyan, entrikalar kurup bir parça mevki kazanmak için pençelerini çıkaran kadınları gördüğümde erkeklerin haklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki daha fazlası elimizden gelmiyordur. Belki kısıtlanmasak yabani köpekler gibi birbirimizi parçalarız.

"Duvaklar geliyor, duvaklar geliyor!" Bayan Wilkerson nihayet çan kulesinden aşağı seslenip iplere asıldı – taşkın ama sıkıcı çınlama, yanaklarını çimdikleyenler, tıkırdayan topuklar, çaresizliğin yükselen kokusu.

Kapılar açıldı ve şapelin içine bir sessizlik çöktü, âdeta bizzat Tanrı'nın kendisi bile nefesini tutmuştu.

İçeri ilk giren Kiersten'ın babası oldu, yüzü duygusal bir umudun mükemmel portresiydi. Duvağı kızının başına yerleştirirken Kiersten hepimize tek tek baktı, onun iyi talihinin bizi boğduğundan emin olmak istiyordu. Duvak almakla kalmamıştı – ilk duvağı almıştı. Büyük onur.

Jenna ve Jessica'nın duvakları da fazla bekletmedi. Hiç şaşırtıcı değil. Dokuz yaşlarından beri küçük bakışlar ve parlak gülümsemelerle yemlerini atıyorlar. Tuzaklarına düşen oğlanlara Tanrı yardım etsin.

Bay Fenton içeri girdi, içkiden ya da duygularından dolayı – belki ikisi birden– yüzü kıpkırmızıydı ama duvağı Gertrude'un başına nazikçe yerleştirmesini izlerken Gertrude için aniden mutlu olmadan edemedim. Bir şekilde, her şeye rağmen, diğerlerine gününü göstermişti.

Babalar tek tek içeri geliyor, güzel kızlar duvaklanıyordu ve her bir duvakla beraber ben de göğsümü saran zincirlerin gevşediğini hissediyordum. Kendi istediğim koşullarda bir hayat kurmaya bir adım daha yaklaşıyordum.

Ama sonra şapele babam girdi, duvağı önünde ölü doğmuş bir buzağı gibi tutuyordu, bir baltanın kör tarafıyla bağırsaklarım deşiliyormuş gibi hissettim.

"Olamaz..." Arkamdaki kadın denizine doğru sendeledim ama kuvvetli bir akıntı gibi beni yine ileri ittiler.

Yaşaran gözlerimle anneme baktım. O da benim kadar şaşkındı, sendelemişti ama çenesini kaldırıp bana uslu durmam için sert bir sinyal göndermeyi başardı.

Yüzümü ateş bastığını hissettim ama utançtan değil. Öfkeden köpürüyordum. Ve odaya dağılmış diğer kızlara, bir duvak almak için her şeyi yapabilecek olanlara bakınca bir suçluluk sızısı hissettim.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Herhangi bir talibi cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamıştım, hatta tam tersi davranmıştım. Bir parçacık ilgi gösteren bütün oğlanlarla açıkça alay etmiştim.

Babama baktım. Ama o, bakışlarını duvaktan ayırmadı.

Hafızamı yoklayıp kim olabileceğine dair bir ipucu ararken bir anda cevabı buldum – Tommy Pearson. Orman meyvelerini düşürdüğümde arkamdan nasıl seslendiğini, ateşli kadınları sevdiğini söylerken bana nasıl baktığını hatırlayınca midem bulandı. Odada Bayan Pearson'ı aradım, bana büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Kiersten bana dantelli kumaşın arkasından silik bir gülümsemeyle bakınca biliyor muydu acaba diye düşündüm... acaba bunun arkasında Michael mı vardı? Michael daha bugün Tommy'yi savunuyor, o kadar da kötü biri olmadığını söylüyordu. Tommy'yle konuşup beni arazide çalışmaktan kurtarması için ikna etmiş olabilir miydi? Benim için en iyisini istediğini söylemişti. Hak ettiğimin bu olduğunu mu düşünüyordu?

Babam duvağı başıma yerleştirirken hâlâ gözlerime bakamıyordu. Bunun benim için yavaş bir ölümden başka bir şey olmadığını biliyordu.

Ümitsizlikten önemsememeye kadar olası bütün duyguları prova etmiştim ama mutluymuş gibi yapmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Babam titreyen parmaklarıyla duvağı öfkeli gözlerimin üstüne indirdi.

İncecik tülün arkasından gözlerimle odayı taradım; kıskançlık, fısıltılar, bilgiç bakışlar.

Bu yılın jokeri *benmişim*.

Bu gece birinin zevcesi oldum.

Sırf oğlanın biri öyle istedi diye.



Annemle babam beni eve götürürken kardeşlerim etrafımızda cıvıldayıp tüm münasip oğlanların isimlerini haykırıyor, babamın yüz ifadesinden anlam çıkarmaya uğraşıyorlardı ama babam ifadesizliğini korudu. Geleneksel olarak, ertesi sabah veda töreninde duvağımı kaldırana kadar müstakbel kocamın adını öğrenemeyecektim. Ama biliyordum. Tommy Pearson'ın vücudumda gezen gözlerini cildimde hâlâ iltihaplı döküntüler gibi hissedebiliyordum. Ve yakında, Tommy'nin gözleri dert etmem gereken son şey olacak.

Koca.

Bu sözcük dizlerimin bağını çözdü ama ben tekrar yürümeyi başarana kadar annemle babam dirseklerimi daha sıkı tutup beni sürüklemeye devam ettiler.

Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi tükürüp çığlıklar atmak istiyorum ama dışlanmayı ve küçük kardeşlerimin utanç kaynağı olmayı göze alamam. Güvenle kapalı kapılar ardına girene kadar beklemeliyim. O zaman bile dilime hâkim olmam gerekiyor. Birkaç becerim olsa da kasaba dışına atılırsam kaçakçılar beni iki hafta içinde yakalar. Bu kadarından eminim.

Ablalarım kendi evlerine dönüp annem küçük kardeşlerimi

yatağa kovaladıktan sonra, aylardır ilk kez babamla yalnız kaldım – eczanedeki olayın anıları zihnimde hâlâ tazeydi.

Merdiven korkuluğunu kavradım, ahşabın parmak uçlarımın ağırlığından zedelendiğini hayal ediyordum.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" diye fısıldadım.

Babamın yutkunduğunu duydum. "Planladığının bu olmadığını biliyorum ama..."

"Bana tüm o şeyleri niye öğrettin? Özgürlüğün anlamını gösterdin, peki ne için? Ben de diğerleri gibiyim artık."

"Keşke söylediğin doğru olsaydı."

Sözcükleri acıtsa da yüzleşmek üzere ona döndüm. "Hiç olmazsa bana destek olmaya çalıştın mı? Onlara daha kanamadığımı ya da kötü koktuğumu... öyle bir şey söyleyebilirdin!"

"İnan bana, birçok insan itiraz etti ama talibinin kararı kesindi."

"Hiç olmasa Michael onu vazgeçirmeye çalıştı mı yoksa her şeyin arkasında o mu var? Hiç olmazsa bu kadarını söyle."

"Güzel kızım," dedi, elinin tersini yanağımda yavaşça gezdirerek – kaşındıran duvak cildimi tahriş etti, babamın yatıştırıcı dokunuşu ise *beni*. "Senin için yalnızca en iyisini istiyoruz. Daha kötü kaderler de var."

"O küçük kavanozlardaki kızlar gibi mi?" diye, bana bile yabancı gelen bir kötülükle atağa geçtim. "Değdi mi bari? Sırf değerli bir oğlun olma şansı için miydi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" derken benden korkuyormuş gibi sendeleyerek bir adım geriledi.

Ve ben de bunun beni ele geçiren sihir olup olmadığını merak ettim. Böyle mi başlıyordu – dilimin sürçmesiyle? Saygıyı kaybederek? Erkeklerin hakkında fısıltıyla konuştuğu canavara mı dönüşüyordum böyle?

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce dönüp merdivenlerden yukarı koştum.

Kapıyı çarparak kapatıp duvağı kafamdan söküp aldım. Elbiseme saldırıp kollarımı eğip bükerek korsemin iplerine uzanma-

ya çalıştım ama faydası yoktu. İpler uzanıp yakalayamayacağım bir yere sokulmuştu, ne kadar da uygun.

Hayat boyu yaptığım planlar, dileklerim, ümitlerim, hepsi bir fısıltıyla yitmişti, "Tierney James," ve bu sözcükler o oğlanın hain dudaklarından çıktığı anda, bildiğim hayatım bitmişti artık. Artık sokaklarda göze batmamam mümkün olmayacaktı. Tırnak altlarımın kirli olmasına izin verilmeyecek, yırtık pırtık botlar giyip saçlarımı güneşe savuramayacaktım. Ormanda kaybolacağım, kendi zihnimin meraklarında kaybolacağım günler olmayacaktı artık. Benim hayatım, benim bedenim artık bir başkasına aitti.

Ama Tommy Pearson neden beni seçti ki? Ondan ölesiye nefret ettiğimi hiç saklamadım. Acımasız, aptal ve burnu havada bir çocuktu.

"Tabii ya," diye fısıldadım, Tommy'nin evcil kuşlarını düşünerek. Yırtıcı kuşlarını. Heyecanlı olan evcilleştirmekti ve kuş bir kez evcilleştikten sonra ilgisini kaybediyor, kuşu gözünün önünde açlıktan ölmeye bırakıyordu. Tüm bunlar onun için bir oyundu.

Olduğum yere çöktüm, mavi saf ipek etrafımda mükemmel bir daire biçimi alarak kabardı. Gölün en derin yerinde babamla açtığımız balık avlama deliklerini hatırlatıyor bu kumaş bana. Buzun altına kayıp soğuk hiçliğin içinde kaybolmayı ne kadar da isterdim.

Annem odaya girince duvağı çabucak tekrar kafama taktım. Geleneklere göre, bana zevcelik görevlerimi anlatırken duvağımı annemin çıkarması gerekiyor.

Önümde dikildiğinde, duvak hâlâ ani hareketim yüzünden dalgalanırken beni çekip kaldırmasını, kendime gelmemi ve ne kadar şanslı olduğumu söylemesini bekliyordum ama bunun yerine eski bir şarkı söylemeye başladı, bir merhamet ve erdem şarkısı. Duvağı yavaşça çıkarıp arkasındaki tuvalet masasının üstüne yerleştirdi. Kırmızı kurdeleyi çözdü, parmaklarını örgümün arasından geçirip saçımın omuzlarıma yumuşak dalgalar hâlinde dökülmesini sağladı. Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı, elbisemi

çıkarmama yardım etti ve korseyi gevşettiğinde derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi tekrar havayla doldurabilmek neredeyse acı veriyor. Bana sadece özgürlüğümü hatırlatıyor, artık sahip olmadığım özgürlüğü.

Annem elbiseyi asarken ben de nefesimi düzenlemeye çalıştım ama uğraştıkça daha beter oldu. "Bu... bu olmamalıydı," dedim çabucak ve anlaşılmaz bir şekilde. "Ve Tommy Pearson değil–"

"Şşş," diye fısıldayıp elindeki bezi bir kâse suya batırdı ve yüzümü, boynumu kollarımı yıkayıp beni serinletti. "Su, hayat iksiridir," dedi. "Bu su, kaynağının en yüksek noktasından toplandı, en taze olduğu yerden. Kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu kumaşı burnumun altına tutarken.

Sadece evet der gibi başımı sallayabildim. Niye bunları anlattığını bilmiyordum.

"Her zaman akıllı bir kız oldun," diye devam etti, "becerikli bir kız. İzliyorsun. Dinliyorsun. Bunlar işine yarayacak."

"Erdem yılında mı?" diye sordum, orman meyveleriyle lekelenmiş dudaklarına bakarak.

"Bir erkeğin zevcesi olmakta." Yatağın kenarına oturmam için yönlendirdi beni. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama geri döndüğünde farklı hissedeceksin."

"*Eğer* geri dönersem."

Yanıma oturup parmağındaki gümüş yüksüğü çıkardı, eksik parmak ucunu, öfkeyle büzülmüş deriyi yakından gördüm. Nadir gösterdiği bu yakınlık gösterisi gözlerimin yeniden yaşarmasına neden oldu. "June'un, bostanda yaşayan tavşanlarla ilgili anlattığı hikâyeleri hatırlıyor musun?"

Gözyaşlarımı silerken başımı evet der gibi salladım.

"Başını sürekli derde sokan bir tavşan vardı, gitmemesi gereken yerlerde dolaşırdı ama çiftçi hakkında, toprak hakkında çok değerli şeyler öğrenmişti, diğer tavşanların asla bilemeyeceği şeyler. Ama bilgi büyük bir bedelle gelir."

Tüylerim ürperdi. "Kaçakçılar... Sana bunu onlar mı yaptı?" diye fısıldadım eline dokunarak. Cildi alev alevdi. "Seni kandırıp

kamp alanından çıkarmaya mı çalıştılar? Kızların başına bu mu geliyor?"

Elini çekip yüksüğü tekrar taktı. "Hayal gücün her zaman çok canlıydı. Ben sadece tavşanlardan bahsediyorum. Erdem yılı hakkında konuşmayız, bunu biliyorsun. Ama sanırım sana zevcelik görevlerini anlatmam gerekiyor..."

"Lütfen... Yapma." Başımı iki yana salladım. "Derslerimi hatırlıyorum," dedim kucağımdaki ellerimi ovuştururken. "Bacaklar açık, kollar düz, gözler Tanrı'ya dönük."

Bunları yıllar önce öğrendim, derslerimizden çok önce. Çayırda sayısız âşık gördüm. Bir seferinde Franklin o şeyi Jocelyn'e yaparken Michael ve ben bir meşenin tepesinde mahsur kalmıştık, gülmemeye çalışarak oracıkta oturmuştuk ama şimdi hiç de komik gelmiyor – Tommy Pearson'la yatmak ve kırmızı yüzünün tepemde homurdanması fikri.

Bakışlarımı yere dikmişken bir damla kanın krem rengi çorabını lekeleyerek annemin bacağının iç tarafından aşağı sızdığını gördüm. Bakışımı fark edince bacağını geriye çekip sakladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Samimiydim. Oğulsuz bir ay daha. Mevsimi sona mı eriyor acaba diye merak ettim, bu annemi tehlikeye sokar. Babamın, annemi Bay Fallow'un yaptığı gibi değiştirdiğini hayal edemiyorum ama son zamanlarda olan birçok şeyi de hayal edememiştim.

"Baban ve ben şanslıydık ama saygı... ortak hedefler daha büyük bir şeye dönüşebilir." Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Baban her zaman en çok seni sevdi. Yabani kızını. Biliyorsun, seni asla şey olduğunu... toy olduğunu düşündüğü birine vermezdi."

Toy mu? Anlamıyorum. Bu sözcük kesinlikle Tommy'yi anlatıyor.

"Baban yalnızca senin için en iyisini istiyor," diye ekledi annem.

Dilimi tutmam gerektiğini biliyorum ama artık önemsemiyorum. Bırakın beni dışlasınlar, bırakın beni dayanamayacağım ka-

dar kırbaçlasınlar. Her şey sessizlikten daha iyi. "Babamı benim tanıdığım gibi tanımıyorsun... neler yapabileceğini bilmiyorsun," dedim. "Bazı şeyler *gördüm*. Bazı şeyleri *biliyorum*. Mesela dün gece, muhafızlar onu görmeye geldiler ama o..."

"Dediğim gibi..." Odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. "Ölümün hayal gücünden olacak."

"Peki ya rüyalarım?"

Annem durdu. Omurgası kaskatı kesildi. "Havva'ya ne olduğunu hatırla."

"Ama ben konseyi katlettiğimi görmüyorum ki. Bir kız görüyorum... Kalbinin üstünde kırmızı bir çiçek taşıyor."

"Yapma," diye fısıldadı. "Bunu bana..."

"Benimle konuşuyor. Bana bir şeyler söylüyor... her şeyin nasıl olabileceğiyle ilgili. Gri gözleri var, benimkilere ve babamınkilere benziyor. Ya onun... kasaba dışındakilerden olma kızıysa? Babamın kapılardan çıktığını sayamayacağım kadar çok gördüm..."

"Sözlerine dikkat et, Tierney," diye, beni irkilten bir gerginlikle çıkıştı. "Gözlerin tamamen açık ama hiçbir şey görmüyorsun."

Yatağa geri gömülürken gözlerim yaşlarla doldu.

Annem yanıma otururken derin derin iç çekti. Cildi serin ve nemliydi, kaşının üstünde benek benek soğuk terin ışıltısı vardı. "Rüyaların..." dedi, yüzümü nazikçe avuçlarına alırken, "sadece sana ait olan tek yer orası. Kimsenin sana dokunamayacağı bir yer. Becerebildiğin sürece rüyalarına sıkı tutun. Çünkü yakında kâbuslara dönecekler." Yanağımdan öpmek için uzandı. "Kimseye güvenme," diye fısıldadı. "Kendine bile."

Burnuma sert bir demir kokusu geldi, metalik koku duyularımı kavradı. Annem geri çekilirken, ağzının kenarlarına yapışmış, kireci andıran kırmızı bir maddeyi fark ettim. İçim buz kesti. Dudakları meyve lekeli değildi.

Kan lekeliydi.

Eczanedeki şişeler. Kaçırılan kızların kan ve kaçak alkol denizinde süzülen parçaları. Şimdiye kadar babamın o şişeleri kendisi

için aldığını düşünmüştüm ama ya annem için alıyorsa? Sırf bir yudum gençlik için? Gençliğini korumak için bu kadar çaresiz mi ki kendi türünü tüketebiliyor? Erdem yılı bize bunu mu yapıyor? Bizi yamyamlara mı çeviriyor?

Annem kapıdan çıkarken telaşla gidip pencereyi açtım ve temiz havayı içime çektim. Kanın kokusunu bastırsın yeter ki.

Sarhoş oğlanların uzaktan gelen bağırtıları ve duvak alamayan kızların bastırılmış ağlamaları dışında ürkütücü bir sessizlik var.

Ormandaki ve kasaba dışındaki lambaların cılız ışığına bakarken acaba kaçakçılar şu an beni mi izliyor diye düşündüm... Bana bakınca acaba kolay bir yem mi görüyorlar?

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve kollarımı kartal gibi iki yana açarak keskin ayazın etrafımda dolanmasına izin verdim. Garner Kasabası'nın çok yükseklerinde süzülüyormuşum gibi hissedene kadar gecenin ritmiyle hafifçe sallandım. Bunu küçükken Michael'la yapardık, dünya bizi bir lokmada yutabilirmiş gibi hissettiğimiz zamanlarda. Bir parçam pervazdan aşağı bir adım atmak istiyor, bakalım sihrim devreye girecek mi, buradan uçup gitmemi sağlayacak mı? Ama bu çok kolay olurdu.

Ve beni bekleyen hiçbir şey kolay olmayacak.



Uyandığımda yalnızdım, yumuşak pamuklu ve kaz tüyü örtülerin içine kıvrılmıştım. Kalın perdelerin kenarından sızan incecik, puslu sarı ışığa bakıp gözlerimi kıstım. Sabahın erken saatleri ya da öğleden sonranın geç saatleri olabilir. Bir an beni uyandırmayı unuttuklarını ya da her şeyin bir rüya olduğunu düşündüm ama odaya bakınıp tuvalet masasının kenarından yavaşça akıyormuş gibi masumane sarkan duvağı görünce beni uyandırmaya gelmelerinin an meselesi olduğunu fark ettim. Örtülerin altına saklanıp çocukluk yatağımın, çocukça heveslerimin keyfini çıkarabilirim ya da karşılaşacağım şeylerin önüne dimdik çıkabilirim. Babam bana her zaman, Bir insan hayatı boyunca yaptığı tüm küçük seçimlerin toplamıdır, der. Kimsenin görmediği seçimler. Kiminle evleneceğim, taşıyacağım çocuklar gibi şeyleri kontrol edemiyor olabilirim ama bu ânın kontrolü benim elimde. Ve bunu boşa harcamayacağım.

Üzerimdeki örtüleri çekip atarken vücudum isyanla titredi. Soğuk ahşap zemin, bugün kalbimin ne kadar kederli olduğunu hissetmiş gibi ağırlığım altında inledi.

Perdenin kenarından dışarı bakmak üzereydim ki kardeşlerim odaya daldılar.

Penny ve Clara üstüme atlayıp beni geri çekerken Ivy, "Delirdin mi sen?" dedi. "Biri görecek."

Törenden önce karşı cinsten birinin bizi duvaksız görmesine izin verilmiyor. Biz artık çocuk değiliz... henüz birinin zevcesi de değiliz. Ama birinin mülkü olarak işaretliyiz.

Ben pencereden yeterince uzaklaşınca Ivy perdeleri bir hamlede açtı, elimi gözlerime siper ettim.

"Şanslısın," dedi dantel güneşliği aşağı çekerken. "Benim yılımda kasaba sınırına bile varamadan sırılsıklam olmuştuk."

"Tak tak," dedi June, elinde seyahat pelerinimle içeri girerken. Yanımıza almamıza izin verilen kişisel tek şey bu pelerin. Geri kalan malzemelerimiz kasaba tarafından sağlanıyor ve herhalde çoktan çuvallara doldurulup arabalara yüklenmişlerdir.

"Dört kat astar diktim, her mevsim için bir kat," dedi pelerini sandalyenin üzerine asarken. "Gri kürk kenarlı krem rengi yün. Gözlerine uysun diye."

"Krem rengi yün mü? Ne aptalca." Ivy açgözlü parmaklarını pelerinin üzerinde gezdirdi. "Bahara kadar leş gibi olacak."

"Çok güzel olmuş," deyip June'a başımı salladım. "Teşekkürler."

Aşağı doğru baktı, yanakları utançla kızardı. Kızların çoğu, Ivy de dahil, erdem yıllarından geri döndüklerinde eskisinden daha kötücül olurlar ama June öyle değildi. Erdem yılına giderken sahip olduğu aynı uysal gülümsemeyle geri dönmüştü. Onun sihri de bu mu diye merak ederdim – hiç sihrinin olmaması. Annemin de neredeyse hiç değişmeden döndüğünü söylerlerdi ama onun hayatı boyunca rahat ya da herhangi bir şeyden memnun olduğunu hayal etmek zor.

"Yol açın," diyen annem, bir orduya yetecek kadar yemek taşıyan bir tepsiyle geldi ama küçük kardeşlerim birer bisküvi almak için uzanınca ellerine şamarı yapıştırıp, "Sakın. Bu Tierney için," dedi.

Duvağım olmasaydı aşağıda babamın yanında, katı bir sessizlik içinde yulaf lapası yiyor olacaktım ama artık evine döneceğim

bir kocam olacağı için annem bana el pençe divan durmaktan çok memnun görünüyordu.

Bayan Tommy Pearson. Bu düşünceyle midem kalktı.

Bisküvilerden birini çaktırmadan peçetemin içine koyup kenardan kaydırdım, küçük haşarı kız kardeşlerim bisküviyi kapıp yemek üzere yatağımın altına saklandılar. Kıkırdayıp annemle dalga geçtiklerini duyabiliyorum ama annem duymazdan geldi. June ve Ivy'yi büyütürken çok katıydı ama galiba ben onu yordum.

"Ye," diye dürttü annem.

Aç bile değilim ama sığdırabildiğim kadar sosisi, yumurtayı, elma kompostosunu, sütü ve bisküviyi ağzıma tıktım. Görev icabı değil, annemi memnun etmek için de değil. Hepsini yedim çünkü aptal değilim. Kızları kampa götüren muhafızlar dört gün boyunca ortadan kaybolurlardı. Demek ki iki gün gidiş, iki gün dönüş yolculuğu var. Arabalar sadece malzemeler için, demek ki yayan gideceğiz. Ve kaçakçılar her hareketimizi izleyip kolay bir hedef ararken bayılıp kalacak değilim. Gücüme ihtiyacım olacak.

Penny yatağın altından sürünerek çıkıp masadaki duvağı kaptı, kafasına geçirdi ve aynada kendine baktı. "Bana bakın... Seçilen ilk zevce benim." Kirpiklerini kırpıştırıp eliyle kendini yelpazeledi.

Şaka yaptığını bilsem de onu öyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Yapma!" diye bağırıp duvağı kafasından çekip aldım. Sanki tokat atmışım gibi şaşkınlıkla bakakaldı. Bencillik yaptığımı, kıymetli duvağımı ellemesini istemediğimi düşünmüş olmalı ama aslında durum tam tersiydi. Penny bir zevceden çok daha fazlası olabilirdi. Aklımdan geçenleri ona da söylemek istedim ama çenemi tuttum. Babamın bana boşa ümit verdiği gibi ben de ona ümit veremezdim. Çünkü ümit, sonunda her şeyi daha kötü yapıyor.

Ama aynı zamanda, rüyalarımdaki kıza azıcık benzeyen bir şey gerçekten varsa... belki kardeşim için hâlâ ümit vardır. Hepimiz için vardır.

Özür dilemek için ona doğru eğildim ama Penny bacağıma bir tekme attı. Bu beni gülümsetti. Hâlâ mücadele edecek gücü vardı. Belki benim de vardır.

Annem saçımı kırmızı kurdeleyle ördü, sonra da giyinmeme yardım etti. Dik yakalı, pamuklu bir iç gömlek, üstüne keten seyahat önlüğü, son olarak da pelerinim. Pelerin beklediğimden daha ağırdı çünkü çok iyi dikilmişti. June harika bir anne olurdu aslında. Ivy'nin şişkin karnına baktığını gördükçe canım yanıyordu. Hayat çok acımasız olabiliyor. Kimse buna karşı dokunulmaz değil, ne kadar iyi olursa olsun.

Kalın yün çoraplarım giyilmeden, kahverengi deri çizmelerim sıkı sıkı bağlanmadan önce baskının alınması gerekiyor. Clara ve Penny gülüşüp hangisinin ne görev üstleneceği konusunda kavga ediyor ama ablalarım ve annem kıpırtısız bekliyorlardı. Bu ânın ağırlığını biliyorlar. Ne anlama geldiğini. Clara yapış yapış kırmızı mürekkebi sağ ayağımın tabanına sürdü, Penny katı parşömen tabakasını yerinde sabit tuttu. Dikilip bütün ağırlığımı ayağıma verdim. Kâğıdı çıkarırlarken içim ürperdi ama nedeni sadece soğuk mürekkep değil. Bu benim işaretimdi, babamın mührünün doğumumla kazandığım damgası, ince bir dikdörtgenin içinde üç kılıcı simgeleyen üç kesik. Kaçakçıların eline geçip eve küçük şişeler içinde dönersem beni böyle tanıyacaklar.

Meydandaki çanın sesi dar sokaklar ve dar zihinler boyunca yayılıp evime, doğruca göğsümün ortasına ulaşıp kalbimi sıkıştırana kadar yankılandı.

Kız kardeşlerim telaşla koşturup hazırlanmayı bitirmeme yardım ettiler.

Annem duvağı başıma geçirirken aynadaki hayalet gibi yansımamı gördüm ve kesik bir nefes aldım. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

Annem sessiz bir anlayışla başını salladı.

"Kızlar, hepiniz dışarı," diye hepsini kovaladıktan sonra kendisi de çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

Duvağı kaldırıp ağırbaşlı, uysal bir gülümseme takınmayı

denedim; hoş sayılabilecek bir ifadeyi tutturana kadar defalarca prova yaptım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimde yanan ateşi söndüremedim. Sihrim mi devreye giriyor diye merak ettim yine. Şanslıysam gözlerimden alevler fışkırır ve hepsini oracıkta yakıp kül ederdi. Gözlerimi yerden kaldırmamayı da düşündüm ama belki dudaklarım ve gözlerim arasındaki bu uyumsuzluk çok da kötü bir şey değil. Tommy duvağımı kaldırırken bir kartal bekleyecek, bense ona bir kumru vereceğim.

Ama kanadı kırık bir kuş olmayacağım.

Hiç kimse için.



Bir duvak için minnettar olacağımı hiç düşünmezdim ama zarif tül kumaş, meydan boyunca yürümeyi neredeyse rüyadaymışım gibi bir hâle getirdi. Kötü niyetli bakışlar bir göz atıp geçmeye döndü. Keskin sözcükler bastırıldı. Dökülen kavak yaprakları, yazın bitişi gibi değil de bir kutlama gibi gözüktü.

Geçerken kaba saba laflardan parçalar kulağıma ilişti.

"Nasıl oldu da..."

"Kim bunu..."

"Kesin bir..."

Normalde her sözcüğe odaklanıp ipuçları arardım ama bu sözcükler daha önce hiç benimle ilgili olmamıştı.

Titreyen ellerimi pelerinimin ceplerine soktuğumda cebimde bir nehir incisi buldum. Biçimsiz, mavimsi pembe ışıltı. Kaybolmasın diye June'un elbisesine tıktığım inciydi bu. Hatıra olsun diye buraya koymuş olmalı. İnciyi parmaklarımın arasında yuvarladım ve ona karşı belli bir yakınlık hissettim. Tıpkı bu inci gibi, ben de bu kasabanın yumuşak dokusuna zorla giren, rahatsız edici küçücük bir parçaydım. Bu yılı sağ atlatırsam, sihrimi yakıp kurtulursam belki ben de onun kadar dayanıklı bir hâlde geri dönerdim.

Kasaba sınırlarının ötesinden bizon borusunun feryadı duyul-

du, geri dönen kızların yaklaştığını ve yeni av mevsiminin başladığını ilan ediyordu.

Talibimin benim için seçtiği çiçeği bana verirken, "Vaer sa snill, tilgi meg," diye, atalarının dilinde fısıldadı babam, *Lütfen beni affet*. Çiçek bir gardenyaydı. Masumiyetin, gizli aşkın sembolü. Eski moda, uzun zamandır gözden düşmüş bir çiçek. Düşünebildiğim tek şey, çiçeği Tommy için annesinin seçtiğiydi çünkü Tommy'nin zalim doğası için çok romantik bir çiçekti bu. Ya da nihayetinde onu ele geçirecek kişi olduğunu bilerek masumiyetten keyif alacak kadar sapkındı Tommy.

Ailem etrafımda toplanıp vedalaşır ve son dualarını ederken ağlamamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Kaçakçıların sihrimizin kokusunu bir buçuk kilometre öteden alabildiğini söylerler. Derileri canlı canlı yüzülen kızların günlerce çığlık çığlığa bağırdığını duyabilirmişiz. Ne kadar acı çekerlerse etleri o kadar etkili olurmuş.

Biz sıradaki yerimizi alıp seyirciler de arkamıza doluşurken Kiersten'ın hemen yanımda olduğunu fark ettim. Varlığını fark edeyim diye içi gidiyordu – zarif parmaklarının arasında özenle dengelenmiş bir kamelya vardı. Kırmızı kamelya, zincirlenemez tutkunun, kalbindeki alevin sembolü. Aslında Michael için fazla cesur bir seçim ama onun bu yanını bilmiyorum. Hâlâ Michael'ı boğmak istemeseydim onun adına mutlu olabilirdim.

Oğlanlar şapelden meydana doğru yürüyüşlerine başlayınca davullar da çalmaya başladı. İçimde bütün duygular aynı anda yükseldi – utanç, korku, öfke. Gözlerimi kapattım, kalbimin atışını davulların ritmine, oğlanların ağır ayak seslerine uydurmaya çalıştım ama bedenim söz dinlemedi. Şu basit eylemi yaparken bile pes etmeyi reddeden bir parçam var. Teslim olmayı reddeden.

Güm.

Güm.

Güm.

Kısa bir bakış attım ve ânında pişman oldum. Sıranın en başında Bay Fallow vardı, kâğıt gibi incecik dudaklarını beklentiy-

le yalıyordu. Karısının cesedi, adamın yeni bir zevce alacağı ilan edilirken arkasında zarifçe salınması gözümün önünden gitmiyor.

Yeni bir zevce.

Ve o anda göğsüme koca bir örs çarpmış gibi hissettim. Nefesim tıkandı, dizlerim çözüldü, düşüncelerim birbirine girdi – önceki sabah meydanda bana bakışı, şapkasını eğerek duvak günümü kutlaması, sırtımda uzanan kırmızı kurdeleye gözlerini dikmesi. Elimdeki eski moda çiçek. Fazla samimiyetsiz duygusallık. Aynı çiçeği son üç karısına da verdiğini öğrensem şaşırmazdım. Ve annemin, babamın beni... *toy* olduğunu düşündüğü birine vermeyeceğini söylemesi. Bunu anlatmaya çalışıyordu. Müstakbel kocam Moruk Fallow'du. O kadar iğrenç bir düşünceydi ki bu, boğazımın gerisini kavuran safrayı geri yutmak zorunda kaldım. Her şeyi hayal ettiğimi, dehşete yenildiğimi düşünmek istedim ama tekrar baktığımda Bay Fallow gözlerini bana dikmişti. Olayın gerçekliği aynı anda hem şok ediciydi hem de sanki hep bildiğim bir şey gibiydi. Belki bu, daha fazlasını istediğim için Tanrı'nın beni cezalandırma yöntemiydi. Rüyalar... babamın bana öğrettiği şeyler, hepsi boştu. Çünkü işte buradayım... benim için en iyisi neyse onu yaşıyorum.

Güm.

Güm.

Güm.

Bay Fallow bana doğru gelirken kendime hâkim olmaya, duygularımı belli etmemeye çalıştım ama duvağım, ölü gibi durgun göğün altında tir tir titriyor. Bakışlarımı indirip bekledim, beni sahipleneceği ânı bekledim ama adımları beni geçip gitti ve sol tarafımda, elinde pembe Latin çiçeği olan bir kızın önünde durdu. Fedakârlığın çiçeği. Kızın duvağını kaldırmasını izledim ve Gertrude Fenton'ın yüzü ortaya çıkınca bir an kalbim kırıldı. Eğilip kızın kulağına bir şey fısıldadı ama Gertrude ne gülümsedi ne kızardı, hatta irkilmedi bile. Başparmağını yaralı eklemleri üzerinde gezdirmekten başka bir şey yapmadı.

Ben değilim diye rahatlamalıydım. Adamın yaşlı, kırışık derisinin benimkine dokunmasının düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama hiç kimse Moruk Fallow'u hak etmezdi. Gertrude Fenton bile.

Güm.

Güm.

Güm.

Bir bakış daha atınca Tommy ve Michael'ın birbirlerine gülümsediklerini gördüm ve öfkeden gözüm döndü. Gözlerimi sımsıkı kapatıp sakinleşmeye çalışsam da Tommy'nin kırmızı yüzünün üzerimde homurdandığını hayal etmeden duramıyordum. Kendimi bu an için hazırladığımı, rolümü mükemmel oynayana kadar prova ettiğimi sanıyordum ama Tommy yaklaştıkça içimdeki alev kızışıyor. Koşmak istiyorum... kendimi ateşe atmak... bir kül yığınına dönüşmek istiyorum.

Güm.

Güm.

Güm.

Yanımda Kiersten'ın duvağı kıpırdandı. Kırmızı kamelyası yere düşerken nefesi kesildi. Kesin Michael'ı abartıyla kucaklayabilmek içindi. Şov yapmayı her zaman iyi bilirdi.

Güm.

Güm.

Güm.

Bir çift yeni cilalanmış çizme önümde durdu. Beklentinin ağır nefesi. Arkamdaki kalabalıktan yükselen fısıltılar. İşte bu. Parmakları duvağımın kenarında gezindi; beklenmedik bir tereddütle durakladı. Yavaşça tülü kaldırdı, her hareketinde kasıtlı bir ağırlık vardı.

"Tierney James," diye fısıldadı ama sesi kesinlikle yanlıştı.

Onu görmek için bakışlarımı kaldırdım ve aniden nehir kıyısına atılmış bir ay balığı gibi nefes almaya çabaladım.

"Michael?" demeyi başardım. "Ne yapıyorsun?"

Şaşkınlıkla Kiersten'a doğru baktığımda Tommy Pearson'ın

pençelerini onun üzerinde gezdirdiğini, çizmesinin topuğuyla kırmızı çiçeği çamura gömdüğünü gördüm.

"Bir... bir hata olmalı," diye kekeledim.

"Hata yok."

"Niye?" Başım dönüyordu, topuklarımın üstünde sallandım. "Niye böyle bir şey yaptın?"

"Arazi evine atanmana göz yumacağımı mı sanıyordun?"

"Ama istediğim oydu," diye çıkıştım, sonra hemen sesimi kıstım. "Kendi mutluluğunu nasıl olur da benim için feda edersin?"

"Öyle bir şey yapmadım." Bir an gökyüzüne baktı, dudaklarından kederli bir gülümseme geçti. "Tierney, bilmelisin." Ellerimi ellerine aldı. "Çok uzun zamandır sana söylemeye çalışıyorum. Seni sevi–"

"Yapma." Sesim biraz fazla yüksek çıktı ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekti. "Yapma," diye fısıldadım.

Üzerime dikilmiş yüzlerce gözü hissediyorum, yargılayan bakışları ensemi karıncalandırıyor.

Bana doğru bir adım atarken, "Dün sana söylemeye çalıştım," dedi.

"Ama seni gördüm... Kiersten'la beraber... Çayırda."

"Ve eminim Kiersten'ı pek çoklarıyla da gördün ama bana söylemeyecek kadar naziktin."

"Ben nazik değilim." Yere, çizmelerimizin neredeyse birbirine değen burunlarına baktım. "Hiçbir zaman ihtiyaç duyduğun zevce olamayacağım."

Sıcak parmaklarını çenemin altına koydu. Aramızdaki boşluğu iyice kapatırken, "Ben ondan daha fazlasını istiyorum," dedi. "Benim için değişmen gerekmiyor."

Gözyaşlarım gözkapaklarımı yaktı. Mutluluk ya da rahatlama yaşları değildi bunlar. Olabilecek en büyük ihanete uğramışım gibi hissediyordum. Beni anladığını zannediyordum.

"Zamanı geldi," diye duyurdu Bay Welk, öfkeli bakışları bana kilitlenmişti. Babamın seçme töreninde bahsettiği itiraz eden kişilerden biri de o olmalıydı. Hayallerindeki gelinden çok farklıydım.

Michael yanağımdan öpmek için eğildi. "Rüyaların senin olsun," diye fısıldadı. "Benim rüyalarımda sadece sen varsın."

Kapılar açılıp da geçen yılın erdem kızlarının dönüşü duyurulmadan önce ne tepki verecek ne de nefes alacak fırsatım oldu. Atmosfer bir anda değişti. Bu artık duvaklarla ilgili değildi... ya da verilen sözlerle, kırılan kalplerle... ya da rüyalarla – hayat ve ölümle ilgiliydi.

Çanlar çalmaya başlarken hepimiz durup saydık. Yirmi altı. Demek ki kızlardan dokuzu kaçakçıların bıçağına yakalanmıştı. Önceki yıldan iki kişi daha fazla.

İncelikli vedalar yoktu. Gözler önünde sevgi gösterileri yapmak yoktu. Her şey söylendi. Hiçbir şey söylenmedi.

Bizi meydanın dışına yönlendirirlerken muhafız karakolunda sıralarını bekleyen kalabalık bir sıra erkeği fark ettim, kasabadan tanıdığım erkekler değillerdi ama geri dönen kızların yanından geçtiğimiz sırada adamlara olan ilgimi kaybettim. Kızlar bitkin düşmüş, bir deri bir kemik kalmışlardı; is, çürüme ve hastalık kokuyorlardı.

Önümdeki kız, geri dönen kızlardan birine bakmak için yavaşladı. "Lisbeth?" diye fısıldadı. "Abla, sen misin?"

Kız, eskiden kulağının olduğu yerdeki kurumuş kanla kaplı yara kabuğunu açığa çıkararak başını kaldırdı. Bitmek bilmeyen bir kâbustan uyanmaya çalışıyormuşçasına gözlerini sertçe kırptı.

"Devam et." Arkasındaki kız onu itekledi, kırmızı kurdelesinin çamura bulanmış kalıntıları kopuk örgüsünün ucunda gevşekçe sarkıyordu.

Ve düşündüm de – bunlar şanslı olanlar.

Telaşla, orada onlara ne olduğuna dair bir ipucu aradım yüzlerinde... bizi neyin beklediğine dair. Çamurun, kirin ve göçmüş yüzlerinin arkasında, gözlerinde kaynayan bir nefretin ışıltısı var. Kinlerinin onlara bunu yapan erkeklere değil de bize, onların artık kaybettiği sihri taşıyan saf, bozulmamış kızlara yöneldiği hissini üstümden atamıyorum.

"Bittin sen," dedi Kiersten yanımdan geçerken var gücüyle

kaburgalarıma vurarak. Nefesimi toplamaya çalışarak iki büklüm olduğum sırada yaşıtım diğer kızlar da hakaret ederek yanımdan geçtiler.

"Sürtük."

"Hain."

"Orospu."

Michael beni arazide yaşamaktan kurtardığını düşünüyor olabilirdi ama tek yaptığı, sırtıma bir hedef tahtası kondurmak olmuştu.

Ağzının kenarlarında kurumuş kanla, bana kimseye güvenmememi söyleyen annemi düşündüm.

Arkamı dönüp kapanan kapıya, kanadı kırık kuşları izlemek üzere toplanmış ablalara, kızlara, annelere ve ninelere bakarken fark ettim. Belki de kimsenin erdem yılından bahsetmemesinin nedeni biziz. Bizim yalnızken... yaban hayatın ortasında... karanlıkta birbirimize çektirdiğimiz dehşetleri bile bile nasıl aramızda yaşayabilir ki erkekler; bizimle nasıl yatabilir, çocuklarına bakmamıza nasıl müsaade edebilirler?



Yolda belirgin bir işaret yoktu, gelişimizi duyurmadılar ama kasaba dışına yaklaştığımızı anlayabiliyordum.

Etrafımızda saflarını sıklaştıran muhafızlardan, ormanda benek benek beliren saz ve taştan kulübelerden ve azalan bitki örtüsünün arasında gözüken kızıl parıltılardan daha fazlası vardı – yaklaştığımızı gösteren şey kokuydu: verimli toprağın yoğun, baskın kokusu; yeni tabaklanmış derinin, yeşil dişbudak dumanının, çiçek açan otların... ve kanın kokusu.

Hoş mu yoksa itici mi olduğuna karar veremiyordum, belki ikisinin arasında bir yerde ama kesinlikle her yerinden hayat akıyordu.

Kasaba dışında yaşayan kadınlar, kasaba kapısı, kilise ve konsey tarafından korunmasalar da hayatta kalıyor gibi görünüyorlar. Buraya sürülen zevcelerin asla uzun süre dayanamadıklarını duymuştum. Bu kadınları kasabada kimse istemiyorsa burada da kesinlikle istenmiyorlardı ama kadın gençse ve kabul edilecek kadar şanslıysa, para karşılığı kasabanın erkeklerine hizmet etmek için kullanılabilirlerdi. Piç oğulları büyüyüp kaçakçı olur, kızlarıysa aile mesleğini sürdürürdü. Niye gitmediklerini merak ederdim eskiden, onları durduran hiçbir şey yok... Ne bir kapı ne de kurallar. Kendi kendime, öylece gidemeyeceğimi çünkü benim

yerime küçük kız kardeşlerimi cezalandıracaklarını söylemek kolay ama içten içe bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Kendi dünyamızın ötesinde ne olduğunu anlatabilecek kadar yaşamış bir kişi bile duymadım. Erkekler Garner Kasabası'nın bir ütopya olduğunu söylüyorlar. Dünyadaki cennet. Yalansa bile geleneğimizi, bizi, nesillerdir hayatta tutan yaşam biçimimizi reddetmek mümkün değil. Ve doğruysa, ormanın ötesinde, dağların ve ovaların ötesinde ne olabileceğini düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Belki bizi buraya bağlayan, bilinmeyene duyduğumuz korkudur. Belki hiç olmazsa bu kadar ortak noktamız vardır.

Kasaba dışından kadınlar ormandan çıkıp yol kenarında toplanırken Kiersten çenesini kaldırdı ve mümkün olabileceğini düşündüğümden de yükseğe dikti. Diğer kızlar da onu taklit ettiler ama korkularını görebiliyordum – kesme kütüğünün üzerinde uzanan kış kazları gibi damarları gergin boyunlarından fırlamış, içgüdüsel olarak kolay bir ölüm istiyorlar.

Ben öyle değilim.

Hayatım boyunca bunu görmeyi bekledim.

Rüyaları ardımda bırakacağımı söylediğimi biliyorum ama babamın yıllardır gizlice kasaba dışına geldiğini de biliyorum. Ya o kız buradaysa... beni bekliyorsa? Hiç tanımadığım kayıp üvey kardeşim. Belki o da rüyalarında beni görmüştür. Bu olasılıkla başım döndü. İhtiyacım olan tek şey bir anlığına onu görmek... sırf gerçek olduğunu bileyim diye.

Kalabalığı taradığım sırada, kadınlar pancarla boyanmış keten giysiler giyerken genç kızların hepsinin ham ketenden yapılmış önlükler giydiğini fark ettim. Bizim kırmızı kurdelelerimizi anımsattı bana. Belki kadınların kanadığını işaret ediyordu bu giysiler... hizmete hazır olduklarını.

Solgun çiçeklerle süslenmiş, serbest bırakılmış vahşi saçlarıyla, biz ilerledikçe etrafımızı sardılar – o kadar yakınlardı ki kısıtlanmamış göğüslerinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Tenimi karıncalandıran kısık sesli bir tıslama dolaştı kalabalıkta. Hayır, onları buraya getiren basit bir merak değil. Altında kaynayan bir

kıskançlık var. Acı tadını neredeyse dilimin ucunda hissedebiliyorum.

Eğik başlarıyla, gür saçlarının arasından gözlerini bize diktiler, hedeflerinde duvaklı kızlar var. Benim de onlardan biri olduğumu bir anlığına unutmuşum. İncecik ağ gibi kumaşı pelerinimin içine tıkmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım.

Onlar için biz asla sahip olamayacakları şeyleri simgeliyor olmalıyız, istediklerini düşündükleri her şeyi.

Meşruluk. Düzen. Sevgi. Koruma.

Bir bilselerdi.

Ne kadar rahatsız edici olursa olsun her bir yüze baktım. Genç. Yaşlı. Ve arasındaki herkes. Bazılarının bana o kızı hatırlatan özellikleri vardı –v şeklinde koyu saç çizgisi, hafifçe gamzeli bir çene– ama hiçbirinin sağ gözünün altında küçük kırmızı leke yoktu.

Kendimi buna kaptırdığım, hatta bu fikri düşündüğüm için bile aptal gibi hissetmeye başlıyordum ki tam o sırada, patika kenarına dizilmiş kadınlardan birinin saçının bir tutamına takılmış küçücük kırmızı taçyaprağını gördüm. Rüyalarımdaki kız değildi ama o çiçeği nerede görsem tanırım. O çiçeğin bir anlamı olmalı. Arkadan itildiğim sırada o kadına doğru yönelmiştim.

Dizlerimin üstüne düştüğümde, aniden yükselen kızıl bir sıcaklığın yün çorabımdan geçip iç gömleğimle seyahat önlüğüme sızdığını hissettim. Ben ayağa kalkana kadar kadın ortadan kaybolmuştu. Belki de zaten hiç orada olmamıştı.

"Nereye bastığına dikkat etmelisin." Kiersten bana gülümsedi.

İçimde bir şey koptu. Belki yükselen sihrimdi ya da belki sabrım taşmıştı ama tam Kiersten'ın peşine takılmışken birinin dirseğimi kavradığını hissettim. Bana dokunan muhafızı paylamak üzere arkama döndüm ama karşımda Gertrude Fenton'ı buldum.

"Böyle yaparsan her şeyi daha beter edersin," dedi.

"Bırak beni." Kolumu çekmeye çalıştım ama beni daha da sıkı tuttu.

"Dikkat çekmemelisin."

"Öyle mi?" Nihayet kolumu kurtarabildim ama Gertrude göründüğünden daha kuvvetliydi. "Peki dikkat çekmemenin *sana* ne faydası oldu?"

Boynundan yukarısı kıpkırmızı kesildi ve kendimi ânında çok kötü hissettim.

"Bak," diye açıklamaya çalıştım. "Kendimi korumazsam bana..."

"Benim gibi davranır," diye sözümü kesti. "Zayıf olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," diye fısıldadım ama yalan söylediğimi ikimiz de biliyorduk.

"Sen her zaman bizden üstün olduğunu düşündün. Saklanıp rol yapmakta çok becerikli olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. Yüzünden her şey okunuyor, hep okunuyordu," dedi yürümeye devam ederken.

Umursamayıp kendi yalnızlığıma tekrar gömülmek istedim ama daha önce ona yardım etmediğim için kendimi kötü hissediyordum. Birçok kez yardım etmek istemiştim ama dikkatleri üzerime çekmeme isteğim ağır basmıştı. Ve şimdi o çıkmış benim için riske giriyordu. Bu yaptığının zayıf olmakla uzaktan yakından ilgisi yok.

Gertrude'a yetişip adımlarımı onunkilere uydurdum. "Kiersten'la sen çok yakın arkadaştınız. Sizi hep birlikte gördüğümü hatırlıyorum."

"Durumlar değişir," dedi, gözlerini dümdüz karşıya dikmişti.

"Şeyden sonra..." Parmak eklemlerine bakmadan edemedim.

"Evet," derken giysisinin kollarını aşağı çekiştirdi.

"Üzgünüm... yani, sana olan şey için."

"Benim kadar üzgün olamazsın," dedi, bakışlarını Kiersten'ın kafasının arkasına sabitleyerek. "Aklın varsa geride durursun. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Ama sen biliyorsun," dedim cevap almak için zarf atarak.

"Benim litografım* bile değildi," dedi Gertrude sessizce.

"Litograf mıydı?" diye sordum. Kiersten'ın babasının çok eskiden kalma bir litograf koleksiyonu olduğu herkesçe bilinirdi.

Gertrude duvağını gözlerinin üzerine indirip konuşmamızın bittiğini işaret etmeden önce çenesi gerildi.

Düşünebildiğim tek şey, babamın zaman zaman söylediği bir sözdü. Durgun sular derin olur.

Kesin olan tek bir şey var.

Gertrude Fenton bir sır saklıyor.

Belki de aslında birbirimizden o kadar da farklı değiliz.

Güneş çoktan batmıştı; muhafızlar bizi doğuya, dağınık konuşlanmış bir kamp alanına doğru ilerlettiler. Taze kanla işaretlenmiş ketenden kirli bir şerit, çürümüş bir kütüğün üzerine serilmiş. Geri dönen kızların önceki gece kamp yaptığı yer burası olmalı.

"Spencerların kızına iki sikke," dedi muhafızlardan biri, yük arabasının tekerlek parmaklıklarının arasına tükürürken.

Koyu renk bıyıkları olan, "Paranın üstüne soğuk su içebilirsin," dedi kamp yatağının üstünde uzanırken. "Dillonların kızı alır." Kamp ateşinin etrafına toplanmış olan kızlara baktı.

"İri olan mı?"

"Ta kendisi." Çarpık bir şekilde sırıttı ama sesinde acı tatlı bir ton vardı. "İki haftadan fazla dayanacağını sanmam."

Onlar bizi ölçüp biçerken ben de onları tartıyordum.

Bu muhafızlar Hans'a hiç benzemiyor. Kızlara eşlik etmek yapılabilecek en aşağılık iş, o yüzden bu muhafızlar kasabada bir işe yaramak için çok yaşlı, çok genç, çok aptal ya da çok tembel olanlar. Yanlarındaki bakirelerle ilgilenmiyormuş gibi davranıyorlar ama bunun doğru olmadığını görebiliyorum. Kızlara bakışlarında öyle bir hasret, keder var ki... ama aynı zamanda,

* Litografya (taş baskı), 18. yüzyılın sonlarından beri kullanılan bir baskı yöntemidir. Fotoğraf tekniğinin gelişmesinden önce portreler üretmek için de kullanılmıştır. *–çn*

erkekliklerini ellerinden aldığımız için bizden nefret ediyorlar. Acaba yaptıkları pazarlığa değdiğini düşünüyorlar mı hâlâ?

Yamru yumru bir çam ağacına yaslandım, muhafızlarla kızların ortasında dikiliyordum. Benim için en iyi gözlem noktası burası. İki grubun da konuşmalarını dinleyebiliyordum, üstelik etrafımızı saran ormana da hâkim bir noktadayım ama diğerlerine nasıl gözüktüğümü tahmin edebiliyordum. Belki de Gertrude haklı, belki gerçekten de onlardan üstün olduğumu düşünüyorum. Her şeyi çözdüğümü, fark edilmeden, zarar görmeden göze batmamayı başardığımı sanıyordum ama artık işler değişti. Michael bir duvak vererek bana ihanet etti, rüyalarımdaki kız kasabanın dışında değil ve artık sırtımda bir hedef tahtası var. Ama her şeyi kaybetmedim. Gertrude Fenton var – ihtiyacım olacağını hiç düşünmediğim arkadaşım olacaktır belki de.

Gölgelerin arasından Gertrude'u izledim, dışlanan diğer kızlarla beraber oturmuş, kırmızı kurdelesinin ucuyla oynuyordu. Ama dışlanan kızlar bile ondan uzak duruyorlardı. Ona gerçekten ne olduğunu merak ediyorum. Eğer o Kiersten'ın litografıysa ve Kiersten suçun Gertrude'un üzerine kalmasına göz yumduysa gerçekten de her şeyi yapabilir demektir.

Gertrude'u korumaya yönelik bir dürtü hissetsem de annemin sözleri zihnimde dolanıp duruyordu. *Kimseye güvenme. Kendine bile.*

Hafif bir esinti kamp alanını dolaştı; pelerinimi etrafıma sıkı sıkı sardım. Sızlayan uzuvlarımı ateşin yanında ısıtmak için ölüyorum ama diğer kızlara katılmaya hazır değilim.

Çizmelerimi çıkardım, ayak parmaklarımı ovalayıp uyuşukluklarını azaltmaya çalıştım. Çizmelerim geldiğinde hemen giyip evde onlarla gezerek ayaklarımı alıştıracak kadar akıllıydım ama diğer kızlardan bazılarının o kadar şanslı olmadığını görebiliyorum.

Sarkaçlı saatimiz ve kasabanın çanları olmadığı için saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Artık önemi de yok sanırım. Önemli olan tek zaman, şu andan on üç ay doğumu sonrası. On

üç uzun ay. Ama acele etmemeliyim. Babam hep, bir seferde sadece bir problemi çözmelisin derdi ve şu anda en büyük problemim Kiersten. Kamp alanına varana kadar yoluna çıkmamalıyım. Belki orada kendi küçük, rahat kulübelerimiz olur ve onunla nadiren uğraşmam gerekir.

Şimdilik en iyi olduğum şeyi yapacağım.

İzleyeceğim.

Dinleyeceğim.

Rüzgâr orman boyunca şiddetle ilerledi, çam ağaçlarını inletip sarstı.

Sık ağaçlara bakan Becca, "Sence şu an kaçakçılar bizi izliyor mudur?" diye sordu.

"Bizi kampa kadar takip ediyorlarmış diye duydum," diye fısıldadı Patrice.

"Görelim bakalım." Kiersten ayağa kalktı. "Bunu mu istiyorsunuz?" diye bağırdı ve eteğini kaldırıp etrafımızı saran karanlığa bacaklarını açtı.

"Yapma." Bu bir oyunmuş gibi kıkırdayarak Kiersten'ı gerisingeri aşağı çektiler.

"En büyük ablam, kaçakçıların tüm vücutlarını kefenle sardıklarını söylemişti," dedi Jessica.

"Hayaletler gibi mi?" diye sordu Helen.

Jenna gülerek, "Hayaletler kefen giymez ki, aptal," dedi. "O sadece Noel töreninde olur."

"Biçimleri bozuk olduğundanmış diye duydum," dedi Tamara, karanlık bir tonla. "Jilet gibi keskin dişlerle dolu kocaman ağızları varmış."

"Bahse varım, buralarda bile değiller," dedi Martha. "Bunca zamandır onları ne gördük ne de duyduk. Herhalde sadece bizi korkutmak için söylüyorlar."

"Ama niye?" diye sordu Ravenna, duvağını sımsıkı tutarak. File kumaş parmaklarının arasında oynarken gıcırdıyordu.

Kızlara biraz yaklaştım. Belki de şüpheleri olan tek kişi ben değilimdir.

"Kaçmayalım diye," dedi Kiersten. "Bütün o sihrimizle... gücümüzle kontrolden çıkmamıza izin veremezler." Öne eğilip sesini alçalttı. "Şimdiden gerçekleştiğini hissediyorum. İçimde, derinlerde bir karıncalanma var, tam *şurada*," derken pelerinini açtı, göbek deliğinin altına yerleştirdiği parmaklarını gerdi.

Grup heyecanla kıpırdandı, bir cezadan önce meydanda bıçaklar bilenirken olanın aynısıydı.

Sırtını dikleştiren Jessica, "Sihrimin ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Soyumda hayvanlarla konuşma özelliği var diye duymuştum." Dena, onaylıyor mu diye Kiersten'a baktı.

"Belki rüzgâra hükmedebilirim," dedi başka bir kız, kollarını iki yana açarak.

"Ya da ateşe dayanıklılık," diyen Meg, parmağını ufak bir parça alevin içinden geçirdi.

İlerideki muhafızlara bakarak, "Sakin olun," diye herkesi susturdu Kiersten. "Kendimizi kaptırmamalıyız. Daha değil."

"Sen ne olmasını istiyorsun?" Jenna diziyle Kiersten'ı hafifçe dürttü. "Söyle lütfen."

"Söylesene..." diye katıldı diğer kızlar.

"Ben istiyorum ki..." Her sözüne dikkat ettiklerinden emin olmak için dramatik bir tavırla durakladı. "İnsanları zihnimle kontrol edebilmek istiyorum. Onları doğru yola yönlendirmek... günahlarından kurtarmak istiyorum, böylece sihrimizi yakıp tüketebilir ve arınmış kadınlar olarak geri dönebiliriz."

Gertrude gürültüyle nefes verdi. İç mi çekti, esnedi mi yoksa kıkırdadı mı emin değilim ama Kiersten ateşin karşısından ona dik dik baktı. "Belki *sen* bile tekrar arınmış olabilirsin, Gertie."

Gertrude'un çene kasları gerildi ama Kiersten'ın ondan alabileceği tek tepki buymuş gibi görünüyordu.

"Ya sen, Betsy?" Kiersten ilgisini Gertrude'un yanında oturan kıza çevirdi. Sonraki en yakın hedef.

"Ben mi?" Kız, birileri buna tanık oldu mu diye kamp ateşinin çevresine bakındı.

"Başka Betsy Dillon mı var?" diye sordu Kiersten. "Sen ne sihri umuyorsun?"

"Çok şişman ve çirkin olmamak mı?" diye kıs kıs güldü kızlardan biri.

Kiersten kızın bacağına vurdu.

Solgun ışıkta bile Betsy'nin yanaklarını ateş bastığını görebiliyorum; Kiersten onunla ilgileniyor diye ya utanmış ya da gururu okşanmıştı. "Ben... kuşlar gibi uçmak isterdim," dedi ağaçların tepelerine bakarak.

"O cüsseyle..." diye mırıldandı biri, Kiersten onu susturdu.

"Peki neden?" diye sordu tatlılıkla. Aşırı tatlı.

"Böylece çok çok uzaklara uçabilirim," dedi Betsy, yüzünde hayallere dalmış gibi bir ifade belirdi.

"İnan bana," diye üstüne gitti Kiersten. "*Hepimiz* senin çok çok uzaklara uçmanı istiyoruz."

Diğer kızlar bastırdıkları kahkahalarını patlatıverdiler.

Betsy'nin yüzü yaşlarla ıslanırken Kiersten ona arkasını dönüp diğerleriyle konuşmaya devam etti.

Gertrude kızı teselli etmek için uzandı ama Betsy elini çekerek ayağa kalkıp ormana doğru fırladı.

"Ne demiştim sana," dedi siyah bıyıklı muhafız, kızın kaçışını izlerken. "Dillonların kızı."

"Her sene..." dedi diğer muhafız, cebinden iki sikke çıkarıp arkadaşına verirken. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Diğerlerini umursamamasını söylemek içi Betsy'nin peşinden gitmek üzereyken bir ses duydum – tiz bir ciyaklama. Sonra bir başkası. Sonra bir tane daha, hepsi ormanın farklı yerlerinden geliyordu. Bilindik bir çağrı ve cevap. Önce kurt sürüsü diye düşündüm ama sonra aynı sesi tekrar duydum, bu sefer daha yakından geliyordu ve ardından kaba bir kahkaha duyuldu. Bunun kaçakçıların çağrısı olduğunu anlamam için kimsenin söylemesine gerek yoktu. Ve Betsy'yi kovalıyorlardı.

Bir şey yapsınlar diye muhafızlara baktım ama geceyi geçirmek üzere hazırlanmaya devam ettiler.

"Peşinden gitmelisiniz," dedim.

"Kaçarsanız biz sorumlu değ–"

"Ama kaçmıyor ki. Sadece ağlamak istedi... tek başına."

"Patikadan ayrılma. Kurallar böyle..."

"Ama bize kimse söylemedi. Hiç kimse demedi ki..."

"*Bilmen* gerekmez mi?" dedi bana şöyle bir bakıp kafasını iki yana sallayarak.

Betsy'nin peşinden gitmeye başladım ama sonra çığlıkları duydum. Kan donduran çığlıklar ormanda yankılandı. Ses sanki doğruca tenimden içeri nüfuz ediyor, iliklerime kadar sızıp kemiklerimi donduruyordu.

"Ona ne yaptırdığımı gördün mü?" diye fısıldadı Kiersten, Jenna'ya. Jenna da Jessica'ya fısıldadı. Ve böylece, Kiersten'ın sihriyle ilgili haber orman yangını gibi yayıldı.

Yüzleri alevle aydınlanan, kafalarının çukur yerleri mürekkep karası gölgelerle bezeli yüzlerine baktım, hepsi de korku ve saygı karışımı bir ifadeyle Kiersten'a bakıyordu.

Kiersten'ın mükemmel gül goncası dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

O gülümsemeyi tanıyordum.



Nemli zemine kıvrıldım ama uyuyamıyordum. Diğerlerinin nasıl uyuyabildiğine de anlam veremedim. Tüm o çığlıkların ortasında. Dedikoduları duymuştum, kaçakçıların kızların derisini soyarken nasıl onları mümkün olduğunca uzun süre canlı tuttuğunu, acının nasıl en etkili sihri yüzeye çıkardığını... ama bu çığlıklar muhafızların bile cesaretini kırmış gibiydi. Sanki kaçakçılar her çığlığı, her yeni kesiği duymamızı istiyorlardı; bizi neyin beklediğini bilmemizi istiyorlardı.

Ama ağır ve şişkin, yumurta sarısı renkli güneş doğudaki tepenin ardından yükselirken çığlıklar da arada bir duyulan inlitilere dönüştü ve sonunda tamamen kesildi. Aynı anda hem bu kadar korkup hem de rahatladığım hiç olmamıştı. Acısı nihayet bitmişti.

Kamp alanına doğru yolculuğumuza devam etmek üzere sessizce toplandık. Betsy'nin eşyalarını arabadan çıkarıp ardımızda bıraktılar, hiçbir önemi yokmuş gibi. *Betsy'nin* hiçbir önemi yokmuş gibi.

Ağır kanatların çırpma sesiyle, zihnimde fırıl fırıl dönen düşüncelerden sıyrıldım. Kafamı kaldırıp da seyrek, zayıf dallara bakınca tepemde beni izleyen bir çalıkuşu gördüm. Sade ve tombul, görülmek istiyordu.

"Çok çok uzaklara uç," diye fısıldadım.

Sıraya girip sayıldıktan sonra patikada yürümeye başladık. Etrafımdaki ormanın, daha önce hiç düşünmediğim kadar farkındaydım. Önceki gece, izlendiğimizin kanıtıydı. Takip edildiğimizin. Ve zayıf halkayı aradıklarını bilecek kadar çok kez babamla ava çıkmıştım.

Gertrude'u örnek alarak duvağımı önüme indirdim. Bunun beni, boğazını kesmeden önce gözünü bağladığımız domuzlar gibi kişiliksizleştirdiğini biliyorum ama onlara kendimi açmak istemiyorum. Yüzümü hafızalarına kazımalarını istemiyorum. Beni rüyalarında görmelerini. Korkumu görme zevkini onlara tattırmayacağım.

Kızlardan biri patikanın kenarından ağır bir taş alıp pelerininin cebine atmak üzere önümde aniden durdu. Laura Clayton'dı bu, sessiz, çırpı gibi, geri döndüğümüzde muhtemelen değirmende çalışmaya gönderilecek bir kız. Yürümeye devam ederken, "Affedersin," diye mırıldandı ama gözlerini benden kaçırıyordu. Acaba bir tür silah mı arıyor diye merak ettim. Yürüyüşüne bakılırsa, yolda bulup aldığı ilk ağır nesnenin bu taş olmadığı anlaşılıyordu. Gertrude yanımda yürümek için yavaşladığında ben de kendim için ağır bir taş arıyordum.

"Gördün mü?" dedi, gözlerini önümüzdeki patikadan hiç ayırmadan.

Başımı kaldırdığımda Kiersten'ın bir grup kıza fısıldadığını fark ettim. Bir diğer meraklı kız grubuna geçmeden önce bana kısa bir bakış attı.

"Ne olmuş?"

"Biz konuşurken o da sahneyi hazırlıyor."

"Ondan korkmuyorum."

"Korkmalısın. Ne yapabileceğini gördün... Sihri..."

"İncinmiş bir kızın ağlamak üzere uzaklaşmasından başka bir şey görmedim."

Gertrude bana sert sert baktı ama gözlerinde görebiliyorum, şüpheleri olan tek kişi ben değilim.

"Sihir olsun olmasın... Seni incitebileceği bir sürü farklı yol var."

Geçen yıl Kiersten'ın aynı şeyi Gertrude'a yaptığını seyredişimi hatırladım. O çirkin ismi salgın hastalık gibi yaymıştı. Ama o sırada kasabanın sınırları içindeydik, erkekler bizi gözetiyor, yoldan çıkmadığımızdan emin oluyorlardı. Bu ise tamamen yeni bir şey.

Bir yanım, bunu hak ettim mi acaba diye düşünüyor. Kiersten'ın kimi gözüne kestirirse ona zorbalık yapmasına göz yummuştum. O zamanlar onu durdurabilirdim ama artık... her şey mubah.

"Sormak zorundayım..." diye başladım, ona doğru endişeli bir kaçamak bakış atarak. "Suçu sen mi üstlendin onun yerine... şey, litograf için? Başına gelen bu muydu?"

Gertrude bana baktı, gözleri donuktu... tekinsizdi.

"Betsy'den mi bahsediyorsunuz?" Bir kız yanıma yanaşıp ikimizi de ürküttü. Gelen, Helen Barrow'du.

Aramıza girilmesine sinirlenen Gertrude çenesini eğip hızla öne doğru ilerledi.

"Gertrude, bekle," diye seslendim ama çoktan gitmişti.

"Duvağım olmadığını biliyorum," dedi Helen. "Ama sen hep iyi bir kıza benziyordum, iyi bir ailen var. Baban bir keresinde anneme çok büyük bir iyilik yaptı..."

Nereye varmaya çalıştığını merak ederek, "Evet. Çok iyi bir adamdır," diye mırıldandım ifadesiz bir sesle.

"Konuşuluyor," dedi, Kiersten'ın olduğu tarafa doğru bakarak. "Gertie'den uzak durmalısın. İnsanların senin de kirli olduğunu düşünmelerini istemezsin."

"Ne düşündükleri gerçekten umurumda değil," dedim, derin derin iç çekerek. "Senin de olmamalı."

Utançla yanakları kızarmış bir şekilde bana baktı. "Gücendirmek istememiştim."

"Sırf bir duvak almadın diye diğerlerinden daha aşağıda değilsin. Burada hepimiz aynıyız."

Gözleri doldu, altdudağı büzüldü.

"Ne var? Sorun ne?"

"Korkuyorum. Bize olacaklardan..." Helen kendi ayağına takılıp patikadan dışarı doğru sendeledi.

İnce bir bıçak yanağının yanından vızıldayarak geçip yakınlardaki bir çam ağacına saplandığı anda pelerininin kenarını yakalayıp Helen'ı geri çektim.

Nefesi kesilerek, "Gördün mü?" diye sordu, gözleri tekrar yaşarmış olduğundan daha da iri görünüyordu.

Yavaşça dönüp arkamıza baktık ama hiçbir şey yoktu. Sadece orman vardı. Ama yemin ederim, orada olduklarını hissedebiliyordum, üzerimdeki gözlerini...

"Kiersten bana mı bakıyor?" diye korkuyla fısıldadı Helen, bakışlarını önündeki zeminden ayırmadan. "Dengemin bozulmasına o mu sebep oldu?"

Böyle bir şeye inanmak istemiyordum ama gözlerimi patikaya çevirdiğimde Kiersten'ın saç örgüsünün salındığını gördüğüme yemin edebilirdim. Ve belli belirsiz bir gülümseme.

Vücudumdaki tüm tüyler ürperdi.

"Saçmalama." Helen'ı yanıma çektim. "Bir köke takıldın, o kadar." Ama bunu söylerken bile kesinlikle emin değildim.

Sanki Kiersten gözümün önünde çiçek açıyordu, zehriyle olgunlaşmış bir güzelavrat otu gibi.



Gün biterken orman o kadar sıklaşmıştı ki solan ışık ancak arada sırada dalların arasından bize kadar ulaşıyordu. Işığın kaybolması her seferinde hakaret gibiydi, ta ki ışık bir daha geri gelmeyene kadar.

Her adımımızla hava yoğunlaşıp arazi güvenilmez hâle geliyordu; çürüyen meşe ve keklik üzümü kokuları yerini baldıran, eğreltiotu, yosun, çamur ve suyosununa bırakıyordu.

Patika öyle daralmıştı ki sanki orman bizi içine çekerek yok edecekti.

Bazı kızlar çizmelerini çıkarmak zorunda kaldılar, ayakları kan ve yaralar yüzünden tanınmaz hâldeydi. Muhafızlar, yavaş ilerlediğimiz için mola vermemeye karar verdiler. Belki de böylesi daha iyiydi, oturup kaderimizi düşünecek zamanımız olmazdı böylece. Bana şaşırtıcı gelse de, iki gece gibi kısa bir sürede bir şekilde hepsini kabullenmiştik.

İhtiyaç gidermek için durmam gerekti. Bize bir lokma yemek ya da bir yudum su bile vermemişlerdi, niye ihtiyaç gidermem gerektiğini dahi bilmiyorum. Belki sadece yalancı bir güdüdür. Vücudumun alıştığı bir şey. Bir grup eğreltiotu görünce sendeleyerek ilerledim, eteğimi kaldırıp iç giysilerimi yana çektim ve çömeldim.

Son muhafız da tek kelime etmeden yanımdan geçtiğinde hiç olmazsa bir damla çıksın diye hâlâ bekliyordum. Meşaleden gelen ışığın patikanın ilerisinde kaybolmasını izlerken adamın beni görmediğini anladım. Gittiğimi bilmiyorlardı, kamp alanında sayım yapana kadar da fark etmeyeceklerdi büyük ihtimalle. Bir adrenalin patlaması hissettim. Şu anda kaçabilirim. Geldiğim yere değil, yeni bir yere. Kaçakçılar grubu takip ediyor olacak ve birileri kaybolduğumu anlayana kadar kokumu kaybettireceğim bir su akıntısı bulabilirim. Takip edilemez hâle gelirim. Nasıl saklanacağımı biliyorum. Yıllardır herkesin gözü önünde saklanıyorum. Michael bir noktada haklıydı... Güçlüyüm, akıllıyım ve bir daha böyle bir fırsat yakalayamayabilirim.

Başka bir sesle karıştırılamayacak ayak seslerini duyduğumda eteğimi toplamaya başlamıştım. Omzumun üstünden arkama bakınca siluetlerini gördüm. Ormandan çıkan, bitmek bilmez bir karanlık figürler geçidi. *Kaçakçılar.*

Bir şekilde patikadan uzaklaştığım farkındalığı çabucak aklıma dank etti. Düşünmeden hareket etmiştim. Eğreltiotlarını görüp doğruca oraya dalmıştım. Sadece birkaç metre uzaklarındayım, aramızda en fazla üç metre var ama kaçakçıların ne kadar yakın olduğunu, ne kadar hızlı ilerlediklerini kestiremiyorum... çünkü onlara bakınca tek gördüğüm, ormanda hayalet gibi süzülen siyah bulutlar.

Patikaya doğru koşup bağırarak yardım çağırmak istedim ama o kadar korktum ki tek yapabildiğim, bitkilerin arasına iyice gömülüp gözlerimi kapamak oldu.

Ben onları göremezsem onlar da beni göremez diye düşünmek çocukça ama şu anda tam da öyle hissediyorum -- bir çocuk gibi. Beni süslü püslü giydirip evlendirebilirler, artık bir kadın olduğumu söyleyebilirler ama kesinlikle kendimi buna hazır hissetmiyorum. Bu olanların hiçbirine.

Tanrı'yla pazarlık yapıp bir daha patikadan ayrılmayacağıma söz vermem gerekirdi ama onu bile yapamam. Sessiz dua etmemize izin verilmiyor, bunu sihrimizi saklamak için kullanabilece-

ğimizden korkuyorlar ama şu anda, ona en çok ihtiyacım olduğu sırada sihrim nerede?

Kaçakçılar saklandığım yeri geçmeye başlarken ne kadar sessiz olduklarına inanamadım. Tam olarak aynı hızda adım atıyorlar, bu yüzden kaç kişi olduklarını tahmin etmek mümkün değil ama hafif bir rüzgâr bıçaklarının keskin kenarına çarptığında çıkan çelik uğultusunu duyabiliyorum. Hiç konuşma yok; yalnızca derin ve ölçülü nefesleri.

Son adım sesi de kaybolunca gözlerimi açtım. Belki sihrim ortaya çıkmıştır, belki görünmez olmuşumdur diye düşünürken boynumun kenarına dayanan sıcak bir şey hissettim. Yavaşça döndüğümde atardamarıma yaslanmış kıvrımlı bir bıçakla ve ıslak mermerler gibi parlayan, üzerime dikilmiş bir çift gözle karşılaştım; kaçakçının geri kalanı karanlığın içinde gizlenmişti.

"Lütfen... yapma," diye fısıldadım ama orada öylece dikilmekten başka bir şey yapmadı. O gözler... doğruca bir obruğun içine bakmak gibiydi.

Yavaşça uzaklaşarak patikaya doğru süründüm.

O korkunç ötüşü bekledim, canlı canlı derimi yüzmek için ayak bileklerimi yakalayıp beni ormana sürüklemesini bekledim ama parmak uçlarım düzeltilmiş toprak hattına ulaşıp sonunda ayağa kalktığımda adam ortadan kaybolmuştu. Etrafımda hiçlikten başka bir şey yoktu.

Hızla koşarak yorgun ekibe katıldım usulca. Normal davranmaya çalıştım ama vücudumun titremesi durmuyordu. Diğerlerine kaçakçıyı, ölüme ne kadar yaklaştığımı anlatmak istedim ama arkama, karanlığa baktığımda gerçekte neler olduğundan emin olamadım. Kaçakçı olsaydı beni öylece bırakmazdı, mümkün değil. Ve işin aslı, bir beden bile görmemiştim – sadece bir bıçak... ve o gözler.

Çenem titremeye başladı. Yorgunluktan ya da açığa çıkan sihrim yüzünden olabilirdi ama her ne olduysa ya da olmadıysa kendime gelmeli, tetikte olmalıydım çünkü yanlış yöne atacağım tek bir adım, son adımım olabilir.

Güneş bir kez daha doğarken yıkık dökük bir kulübenin yanından geçtik. Erdem yılımızı geçireceğimiz yer burası mı diye düşündüm ama bizi daha da yürüttüler, ta dünyanın sonuna kadar, karşımızda sadece uçsuz bucaksız bir su kütlesi kalana kadar. Ama gözlerinizi tam olarak doğru biçimde kısarsanız uzaklarda bir yerde küçücük bir kara parçası görebilirdiniz.

Ve o ânın geldiğini biliyorum artık.

Bazılarımız için sonun başlangıcı.



Hepimiz kanolara bindirildik ama bize kürek verilmedi.

Yalnızca muhafızların bizi hapishanemize doğru götürme ayrıcalığı vardı. Belki de vahşileşerek kontrolü kaybedip muhafızları devirmemizi istemiyorlardı. Belki Laura Clayton taşları tam da bu amaçla topluyordu. En küçük bir başkaldırı işaretini bekleyerek gözümü onun üzerinden ayırmadım. Nereye giderdik, ne yapardık bilmesem de denemeye hazırdım.

Cam gibi suyun üzerinde kürek çekip bizi götürmeye başladıklarında kimse tek kelime etmedi. Ahşabın derin mavileri yaran her bir darbesiyle beraber, birisi bağırsaklarımı deşiyormuş gibi geldi. Parça parça. Hamle hamle, bildiğim her şeyden, inandığımı düşündüğüm her şeyden sıyırdı beni.

Devasa gölün orta yerinde, Kiersten'ın elini kenardan uzattığını, parmak uçlarını yüzeye daldırıp uzun, erotik hatlar yarattığını gördüm – bu beni bir şekilde etkiledi. Hepimizi etkiledi. Kiersten'a doğru bakmayan tek kişi Laura Clayton'dı. Kucağındaki en ağır taşı sıkı sıkı tutarak dümdüz karşıya bakıyordu. Dudakları kıpırdasa da ne dediğini anlayamıyorum.

Ona doğru eğildiğimde bana çok tuhaf bir bakış attı.

"Kız kardeşime üzgün olduğumu söyle," dedi, kanonun kenarından yavaşça aşağı düşmeden hemen önce.

"Laura..." diye seslendim ama geç kalmıştım.

Siyah yün pelerini vücudunu sarmalarken hızla derinlere battı.

Ve aklındaki tek isyanın kendisininki olduğunu fark ettim.

Kimse kıpırdamadı. İrkilmediler bile. Şimdiden buna dönüştüysek, bundan bir yıl sonra neye benzeyeceğimizi düşünmek beni ürpertiyor.

Kiersten elini yine teknenin içine çekti ve kızlar bilmiş gözlerle ona baktılar. Laura'ya bunu onun yaptırdığını düşünüyorlar.

Belki de öyledir.

Bir panik dalgasına kapıldım.

İkisi gitti, otuz bir kız kaldı.



Güneşten yanmış ve bitkin vücutlarımız hâlâ suyun dinginliği ve Laura'nın kaçışının yarattığı boşlukla salınırken, muhafızların kanoları çamurlu kıyıya çekmelerini izledik. Teknelerin kayalık sahilde sürtünürken çıkardığı ses bitkin sinirlerimi oynatıyordu.

Muhafızlardan birinin, "Etraf temiz," dediğini duydum. "Rapor edilecek bir ihlal yok."

Bu sesi tanıyordum. Başımı kaldırıp bakınca Hans olduğunu gördüm. Ayağa kalkıyordum ki arkamda oturan Martha eteğimden tutup beni aşağı çekti. "Dikkatleri üzerine çekme. Laura'ya ne olduğunu gördün."

Hans bana kaçamak bir bakış attı. Uyaran bir bakış. Martha haklı. Arkadaş olduğumuzu kimse bilmemeli. Hans'ın başını belaya sokabilirim.

"Bunun için gönüllü olduğuna inanamıyorum," dedi daha yaşlı olan muhafız, başını iki yana sallayıp uçsuz bucaksız göle bakarak. "O boktan küçücük kulübede bütün bir yıl. Sadece sen ve Mortimer."

Karşı kıyıda gördüğümüz barakadan mı bahsediyorlar diye merak ettim. Kamp alanı sınırını beklemek için yakınlarda yaşayan iki muhafız olduğunu duymuştum ama bu işin ayrıcalıktan

çok ceza olduğunu düşünürdüm. Geçen gün ahırdayken Hans bana bunu mu söylemeye çalışmıştı?

Muhafızlar başka tek kelime etmeden malzemeleri yıkık dökük arabalara yüklediler ve geniş, toprak bir patikadan yukarı itmeye başladılar.

Biz de onları takip ettik. Başka ne yapabilirdik ki?

Ama esasında yaptığımız bundan fazlası. Hayatımız boyunca tam bu an için hazırlanmıştık. Erdem yılı artık bir masal, bir efsane, bir gün gerçekleşecek bir şey değil.

O gün, bugün.

Arazinin tüm detaylarını zihnime kazıdım – kayalık kıyı şeridinin hemen arkasında, her yöne yayılmış bir dizi uzun ahşap yapı var gibi görünüyor. Başta burada yaşayacağımızı düşündüm ama muhafızlar bizi adanın içlerine doğru yürüttüler.

Seyrek bitki örtüsü yavaş yavaş beyaz çam ve dişbudak ağaçlarına dönüştü. İleri bakınca ağaçların giderek sıklaştığını ve yüksekliklerinin değiştiğini, en uzun ağaçların adanın tam ortasında olduğunu gördüm. Babamın tedavi ettiği kürk avcılarının kuzeydeki adalarla ilgili hikâyeler anlattıklarını hatırlıyorum. Dünyanın geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş tepeler. İnsanların da hayvanların da delirdiği yerler.

Hans dönüp bana baktı, sanırım bir şey söylemeye çalışıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üstü kapalı imalar için fazlasıyla yorgunum.

Bitki örtüsü içinde dar, kıvrımlı bir hat oluşturan devasa sedir ağaçlarının tüm adayı çevreliyormuş gibi göründüklerini fark ettim, doğal olarak yetişemeyecek kadar sık dizilmişlerdi. Bir tür çit olmalı – tıpkı bizim kasabadaki gibi– ama bu çit bizi dış dünyadan korumak yerine dünyanın geri kalanını *bizden* koruyor.

Neler yapabileceğimiz, sihrin bizi nasıl tüketeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama daha varış yerimize bile ulaşmadan aramızdan iki kişiyi kaybettik.

Nemli çizmelerim yumuşak toprağa gömülürken bu patikada

benden önce yürüyen annemi, June ve Ivy'yi, aynısını yapmaya zorlanacak Penny ve Clara'yı düşündüm.

Etrafta geyik, kirpi, tilki ve kuş izleri var ama başka bir tür iz de var ki kanımı donduruyor. Büyük, düz izler, iki uzun hat boyunca sanki biri yerde sürüklenmiş gibi uzanıyor.

Bakışlarımla ormanı tarayıp kaçakçıları aradım ama ne aradığımı bile bilmiyorum. Gözler ve bıçaklar, elimde bir tek bu var. Kendilerini kamufle mi etmişlerdi? Yanlış bir adım atalım diye bekleyerek ağaç tepelerine tünemiş ya da ayağımızın altındaki çukurlara mı gizlenmişlerdi?

Kaçakçıların lanetlenmekten korktukları için sınırı aşmayacaklarını biliyorum, o zaman kızları dışarı çekecek olan ne? Kaçmaya mı çalışacaklar? Kaçakçılar tatlı dille kızları mı kandıracak? Belki de kendi türleri tarafından zorla kovalanıyorlardır?

Kiersten düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi omzunun üstünden dönüp bana baktı, buz mavisi gözleri ayak bileklerimden başımın tepesine kadar yakıcı bakışlarla süzdü beni.

Çizmemin bağcığını düzeltir gibi yaparak eğildim, Kiersten'ın bakışından kaçmak için bir şey yapmalıydım. Betsy'nin ormana kaçışını, Laura'nın kanonun kenarından devrilişini –Kiersten'ın yüzündeki o ifadeyi– düşünmeden edemiyorum. Doğru olsun ya da olmasın, kızları sihriyle öldürdüğüne inanıyor.

Ve bununla gurur duyuyor.

Bu düşünceyi üstümden atmaya, hafızamdan silmeye çalıştım çünkü ne olursa olsun, bir şeyler nasıl görünürse görünsün soğukkanlı olmalı, yere sağlam basmalıyım. Daha fazla batıl inanç yok. Daha fazla korku yok.

Ayağa kalkmak için eteğimi toplarken her şeye rağmen yüzeye çıkmak için var gücüyle savaşan küçücük, kırmızı bir çiçeği fark ettim. Gerçekliğinden emin olmak için uzanıp mükemmel biçimli beş taçyaprağa dokundum. Gözlerimde yaşlar birikti. Rüyalarımdaki çiçekti bu, darağacında Bayan Fallow'un elinde gördüğüm çiçek, kasaba dışındaki kadının saçına takılı olan çiçek. Buraya nasıl geldiğini, bu yıpranmış patikada nasıl hayatta

kaldığını bilmem mümkün değil ama o âna kadar gördüğüm her şeyden daha gerçek bir sihir sanki.

"Kalk ayağa," dedi Hans, kolunu bana dolayıp beni yukarı çekerken.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sana göz kulak olacağımı söylemiştim ya," dedi. Yüzüne bakmaya cesaret edemedim ama gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Sınır ihlali olursa beni çağıracaklar. Anlıyor musun? Senin için geleceğim."

Başımla onayladım ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Patikanın sonuna yaklaştığımızda kule gibi yüksek bir tahta kapıyla karşılaştık; kabaca yontulmuş kalaslara yüzlerce cansız kurdele çivilenmişti. Bazıları yıpranmış, renkleri solup yumuşak bir pembeye dönmüştü ama diğerleri hâlâ canlı ve parlak kırmızı. O kurdeleleri oraya kızlar, kasabaya dönmeden önce son bir isyan hareketi olarak koymuş diye düşünmek istedim ama böyle varsayımlarla işim bitti.

Bunlar öldürülen kızların kurdeleleri.

Bu bir uyarıdan daha fazlası.

Bir mesaj.

Yeni evinize hoş geldiniz.



Çizmesiyle toprağa sabırsızca döverken, "Burada böylece dikilecek miyiz?" diye sordu Kiersten.

"Birinizin kapıyı açması gerekecek," dedi kısa boylu, tıknaz muhafız olduğu yerde kıpırdanarak.

Bakışlarımın adamın bacaklarının arasına yönelmesini engelleyemedim. Burada, kamptayken o kesiği daha derinden hissediyor mu acaba diye merak ettim.

Kiersten yaşamak üzere olduğumuz âna hiç saygı göstermeden kapıyı çekip açtı.

Gıcırtılı ahşap ağıt gibi inleyen tiz bir sesle savrulup açılırken dayanılmaz bir yaş odun dumanı, yanık saç ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir çürüme kokusuyla karşılaştık. Kokuyu içime çekmeden edemedim. Beni sersemletti. Çok ağır ve derindi, isimlendirilmekten korkuyormuş gibi kaburgalarımın arasındaki küçücük boşluklara tutunduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

"Malzemeleri içeri almanız gerekecek," dedi muhafızlardan biri, az önce cehennemin kapılarını açmışız gibi sesi hafifçe titreyerek.

Kızlar işe koyulup arabaları içeri çekerken erkekler arkalarını bir kez bile dönmeden yavaşça uzaklaştılar, sanki eşiği aştığımız

anda sihrimiz serbest kalacak ve onları bütün bütün yutacakmışız gibi.

Veda sözleri bekledik... talimatlar... herhangi bir şey. Ama orada öylece sessizce dikildiler.

Kapıya bağlı ağır urgan mekanizmasını gözleriyle tartan Kiersten, "Kapatın," dedi.

Dikkat çekme fırsatına balıklama atlayan Meryl ve Agnes kapıyı çekip kapattılar.

Hans kurdelemin ucunu ahşap direkten kurtarmak için son anda içeri uzandığında parmakları oyalandı.

Başka bir muhafız onu geri çekti. "Delirdin mi? Lanet," diye hatırlattı. Ama ben bunun Hans'ın veda etme yöntemi olduğunu biliyordum.

Kapı muhafızların sıkıntılı yüzlerine kapanırken, güvende olmamız için, kendi iyiliğimiz için, içimizde saklanan iblislerden kurtulmamız için uzaklara kapatılması gereken iğrenç yaratıklar olduğumuza gerçekten inandıkları açıkça görünüyor. Ama bu lanetli yerde bile, içimde öfke, korku ve kin kaynarken bile hâlâ kendimi sihirli hissetmiyorum.

Kendimi güçlü hissetmiyorum.

Vazgeçilmiş hissediyorum.



İlk kez yalnız kalıyoruz. Denetimsiz.

Bu gerçeği tamamen sindirmeden önce bir nabız atımlık süre geçti – ağır birkaç saniye.

Etrafımızda kıvrılan enerji canlı, nefes alan bir şey gibi.

Kızların bir kısmı havaya heyecan cıvıltıları yayarak keşfe çıkarken, bazıları kapıya yapışıp kendilerinden alınan dünya için ağladılar ama çoğumuz, zorunluluktan ya da meraktan, bir ayağımızı diğerinin hemen önüne atıp yavaş yavaş ilerledik; önümüzdeki yoğun ormanın ortasındaki geniş ama çorak, yarımay biçimli açıklığa yanaştık.

"Beraber kalacağız galiba," dedi Ravenna, açıklığın kuzey ucundaki uzun, ilkel kütük evin içine bakarken. İki yana yerleştirilmiş iki küçük baraka var ve onların ötesinde ormandan başka bir şey yok.

Vivian duvağını toprakta sürüyerek kendi etrafında yavaşça dönüp, "Hepsi bu olamaz," dedi.

Açıklığın merkezine, eski bir taş kuyu ile tek bir ağacın olduğu yere doğru yöneldim ama dikkatimi çeken bunlar değildi. Ağacın dibine yerleştirilmiş, dumanı tüten bir kalıntı yığını ve müstehcen bir hareket gibi etrafını saran bir dizi sumak yaprağı vardı.

"Bunu yaptıklarını duymuştum," diye fısıldadı Hannah. "Ama inanmamıştım."

"Neyi yaptıklarını?" Kiersten yapraklardan birini tekmeleyerek diziden çıkarıp zinciri kırdı ve bu hareketiyle birçok kızı irkiltti.

"Söylememeliyim," dedi Hannah bakışlarını yere dikip başını iki yana sallayarak. "Erdem yılı hakkında konuşmak yasak."

Kiersten'ın burun delikleri öfkeden patlamak üzereymiş gibi genişledi ama nefesini verirken yüzü tekrar yumuşadı. "Burada söylenenler... burada gerçekleşenler," Hannah'nın al al olmuş yanağını okşadı, "burada kalır. Bu bizim en kutsal yeminimiz."

Hannah sonunda konuşmaya başlamadan önce dudaklarını birbirine öylesine bastırdı ki dudakları yeni olgunlaşmış yabanmersini rengine döndü. "Bunlar onlardan geri kalan malzemeler, inşa ettikleri her şey... yılı atlatmak için kullandıkları her şey."

"Ama niye yakmışlar ki?" diye sordu Jenna.

"Çünkü onlara da aynısı yapılmıştı," dedi Hannah, yalnız ağacın üstündeki çentikleri incelerken – kırk altı. "Her yıl. Onlara bu şans verilmemişken biz niye avantajlı başlayalım ki?" diye devam etti, parmaklarını en derin, en yeni kesiğin üstünde gezdirerek.

Bunun beni niye şaşırttığını bilmiyorum ama ihanet hissi kemiklerime kadar işledi. Sadece başarısız olmamızı değil, aynı zamanda kıvranmamızı da istiyorlardı.

Daha küçük yapıların birinden bir çığlık yükseldi. Barakadan karasinekler sel gibi boşalırken Ruth Brinley peleriniyle burnunu ve ağzını kapatmış bir şekilde geri geri çıkıyordu.

Martha içeri bakarken tiksintiyle irkildi. "Galiba tuvaleti bulduk."

"Küller," dedim düşünmeden. "Tuvalete kül dökersek kokuyu azaltır, dağılmasına yardımcı olur."

"Nereden biliyorsun ki bunu?" diye sordu Gertie.

"Babamdan. Arazi evine hastaları ziyarete gittiğinde ben de onunla giderdim. Dışarıda bunun gibi bir tuvaletleri var."

Hepsi Kiersten'a baktı.

Bana dönüp, "Ee, ne bekliyorsun?" diye havlar gibi emir verdi Kiersten.

Devrilmiş bir huş ağacının kabuğundan bir parça alıp kürek gibi kullanarak külleri topladım ve barakaya taşıdım. Koku dayanılmazdı, duvarlara dışkı ve kim bilir daha neler sürülmüştü. Külü döküp ikinci tur için geri döndüğümde kalıntıların altına gizlenmiş bir taşı fark ettim. Üstüne bir şey kazınmış gibi görünüyordu. "Baksanıza," dedim diğerlerine, "belki bir mesajdır."

Taşın üstündeki kurumu süpürmeye çalıştım ama tek yapabildiğim yoğun bir kül bulutunu havalandırmak oldu.

Önündeki havayı eliyle yelpazeleyen Kiersten, "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedi. "Biraz su getir de yıka." Başıyla kuyuyu işaret etti.

Bir parçam sırf prensip gereği itiraz etmek istiyordu. Nihayetinde, örnek oluşturmak istemiyorum ama en azından bir şeyle uğraşıyorum işte. Koyun sürüsü gibi ortalıkta dikilmiyorum.

Kuyunun yanında Gertrude da bana katıldı. "Gördün mü? Akıllıca davrandın," dedi ağır kovayı çekmeme yardım ederken. "Bir işe yararsan belki yeniden gözlerine girersin."

Kuyunun kenarlarına, ipe, kovaya yeşil yosunlar yapışmıştı. Belki yolculuk yüzünden deliriyorumdur ama bu yosunlarda, mat taşın yüzeyindeki parlak yeşil ışıltıda doğal olmayan bir şey var.

"Çabuk ol." Kiersten'ın kaba sesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

Suyu çok fazla dökmemeye çalışarak kovayı taşıdım. Kiersten kovayı elimden kapıp taşın üstüne suyu boca etti. Kazınmış sözcükler ortaya çıktı.

Gözler Tanrı'ya dönük.

Tüylerim diken diken oldu. Kasaba meydanındaki tabelaya kazılı sözcüklerin aynısıydı. Darağacını tabelanın tam üstüne yerleştirirler, böylece boynumuz kırılmadan önce gördüğümüz son şey bu olur; her zaman bunun fazlasıyla acımasızca olduğunu düşünmüşümdür. Boynun kırıldıysa nasıl yukarı bakabilirsin ki? Ölürken bile hayal kırıklığından ibaretiz.

Kızlar daha yakından bakmak için gelirken kırmızı bir damla belirdi, sonra bir tane daha.

Elimin üstünde bir damla belirdiği sırada taştan pas mı sızıyor diye bakmak için diz çökmüştüm.

Yukarı baktığımda tepemizden bir bulut geçti, akşamüzeri güneşi dalların arasından sızıp ağaca Noel süsü gibi asılmış yüzlerce incik boncuğu aydınlattı.

Helen ağacın boğum boğum dallarını işaret etti ama belli ki söyleyecek söz bulamıyordu.

Her şeyi birleştirmem biraz zaman aldı, iğrenç bir bulmaca gibiydi. Pas değildi. Kandı. Ve onlar da Noel süsleri değil, ağaca asılmış el ve ayak parmakları, kulaklar, her renk ve türden saç örgüleriydi.

Herkes ağaçtan uzaklaşırken Kiersten daha da yaklaştı.

"Ceza ağacı," dedi ağacın sert gövdesine dokunmak için uzanarak. "Meydandaki gibi ama bu *gerçek*."

Becca volta atmaya başladı. "Parmaklarını gıda karşılığında kaçakçılarla takas ettikleri için eksik parmaklarla döndüklerini düşünürdüm hep, ceza olduğunu değil."

Tamara arkamızdaki arabalara bakarak, "Niye gıda için takas etsinler ki, aptal? Bol bol yiyeceğimiz var," dedi.

"Yine de açlıktan bitkin hâlde dönerler hep," dedi Lucy kollarıyla kendini sararken.

"Bu kadar dramatik olma," diyen Martha gözlerini devirdi. "Yemeğimiz azalırsa etrafta yiyecek bulabiliriz."

"*Bu* ormanda yapamayız." Ellie kütük kulübenin arkasındaki ormana bakarken kafasını biraz fazla hızlı sallıyordu. "Oradaki hayvanların çok saldırgan olduğunu duymuştum."

"Hayvanlar mı?" diye güldü Jenna. "Ya hayaletler ne olacak? Hikâyeleri hepimiz duyduk. Oraya giden geri dönmüyor."

Derin bir duraklama oldu. Aramızda tuhaf bir elektrik vardı. Şüpheci bakışlar, kızlar kapıya doğru geri koşup arabalarda el koyabilecekleri her şeye saldırırken hızla paniğe dönüştü.

"Böyle başladığını duymuştum," dedi Gertrude.

"Neyin?" diye sordum.

"Birbirimize böyle düşman oluyormuşuz."

Bakışlarına karşılık verdim ve onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

Kiersten'ın bunu durdurmak için bir şey yapmasını bekledim ama dudaklarına ilişmiş hülyalı bir gülümsemeyle öylece dikildi. Sanki tüm bunların gerçekleşmesini istiyordu.

Gerginliğimi bastırarak kargaşanın içine yöneldim. "Sadece sakin olmalıyız," dedim ama beni dinleyen olmadı. Bir paket yemek için kavga eden iki kız bana çarptı ve ellerindeki çuval yırtılınca içindeki kestaneler şelale gibi dökülüp ortalığa saçıldı. Kestaneleri toplama yarışma giren kızlar üst üste devrildiler. Önlerinden çekilip boş arabaya zıpladım ve, "Şu hâlinize bakın... yabani bir köpek sürüsü gibi davranıyorsunuz," diye bağırdım.

Nefretle yanan gözlerini bana diktiler ama hiç olmazsa dikkatlerini çekebilmiştim.

"Tek yapmamız gereken, envanter çıkarıp yiyecekleri pay etmek. Bu yılı atlatmak istiyorsak birbirimize güvenmek zorundayız."

"*Sana* mı güveneceğiz?" diye boğuk bir sesle güldü Tamara. "Kiersten'm kocasını çalan kız mı diyor bunu."

Kendimi açıklamaya çalışmak için ağzımı açtım ama Kiersten öne çıktı. "Kocamı benden çaldığı yok." Diğer kızlar beklentiyle geri çekildiler. "Zaten her zaman Tommy'yi istemiştim, bana oğullar verebilecek gerçek bir erkek." Ama bunu söylerken bile içinde yükselen tiksintiyi hissedebiliyordum. "Hayır..." Kalabalığa doğru dönmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu ihanet hakkında. Tierney asla bizimle bir ilgisi olmasını istemedi. Ve şimdi çıkıp bize ne yapacağımızı söyleyebileceğini mi düşünüyor? Erdem yılımızı nasıl yaşayacağımızı?"

"Öyle bir şey yapmaya çalışmıyorum." Duvağımı çekip çıkardım ve arabadan indim. "Liderlik yapmaya çalışmıyorum."

"Güzel," dedi Kiersten ama biraz hayal kırıklığına uğradığını

görebiliyorum. Kavga etmeye hazırdı. "Herkes aldıklarını geri koysun. Şu an size ait olan tek şey kendi paketiniz. Onu alın."

Kızlar söz dinledi ama hâlâ şüpheyle birbirlerine bakıyorlardı.

Kendi eşyalarımı ararken göz ucuyla bir şeyin çitin üzerinden dışarı uçtuğunu gördüm.

Dönüp baktım ama karşımda sadece yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle dikilen Kiersten'ı buldum, gülüşlerini bastırmaya çalışan ama beceremeyen bir grup kız etrafında kaz sürüsü gibi dolanıyordu.

"Her şey tamam mı?" diye sordu Kiersten.

Etrafa bakındım, benden başka herkesin eşyalarını aldığını gördüm. "Benimki yok."

"Ah, çok yazık," diye cevapladı Kiersten. "Seninki buraya gelirken aşağı yuvarlanmış olmalı. Geri gidip aramakta serbestsin." Başıyla kapıyı işaret etti.

Kiersten'a saldırıp onu kapıya kadar sürüklemek, dışarı atıp paketimi aldırmak istedim ama sonra Gertie'nin uyarısını hatırladım. Zor da olsa, Kiersten'a ona karşı tehdit oluşturmadığımı göstermem gerekiyordu. Bunun için diğerlerinden biraz daha az rahat etmem gerekiyorsa da öyle olsun, ne yapalım.

"Eminim bir yerden çıkar," dedim bakışlarımı aşağı indirip.

"İşte bu," dedi Kiersten, her hecesinden kendini beğenmiş bir memnuniyet akarken. "Ama beni dinleyin," diye devam etti grubun arasında yürürken. "Biri Tierney'nin eşyalarını aldıysa, hırsızlık hoş görülmeyecek. Karşılığı ceza olacak."

"Ama cezalandırmayı kim yapacak?" diye sordu Hannah. "Evdeyken cezayı, Tanrı tarafından seçilmiş erkekler verirdi."

"Etrafına bak," dedi Kiersten, sert bakışlarını doğruca gözlerime dikerek. "Buradaki tek Tanrı biziz."



Soldaki küçük yapının kapısını zorlayıp açınca içeride, her iki tarafına raflar sıralanmış dar bir alan bulduk.

"Burası ambar olmalı," dedi Ravenna.

Jenna, "Ya da bedenleri yığacak bir yer," diye fısıldadı Kiersten'a.

"Ah, yazık, zavallı kumru," diye bağırdı Helen, herkesi ittirerek geçti ve geldiğinde avuçlarının içinde cılız bir halka boyunlu kumru yatıyordu. "Galiba kanadı kırılmış."

Kiersten duvarın köşesine dayalı paslı baltayı aldı ve "Ben yaparım," dedi.

"Hayır... yapamazsın," dedi Helen, kuşu geniş göğsüne bastırarak.

"Ne dedin sen?" diye çıkıştı Kiersten.

"Yani... onunla ben ilgilenirim." Helen hızla ses tonunu yumuşattı. "Burada olduğunu bile fark etmezsin."

"Hep bir evcil hayvan istemişimdir," diye araya girdi Molly, kuşun yumuşak, gri kafasını okşarken. "Ben de yardım ederim."

"Ben de," dedi Lucy.

Kısa bir süre sonra Helen yardım etmeyi öneren kızlar tarafından çevrelenmişti.

Kiersten baltayı geri bırakırken, "İyi," dedi. "Yeter ki susun ama kuşlardan nefret ediyorum."

"Kuşlara alışsan iyi edersin," diye mırıldandı kalabalığın içinden biri.

Kiersten hışımla döndü. "Kim dedi onu?"

Hepimiz ümitsizce kahkaha atmamaya çalışarak orada dikildik. Müstakbel kocasının görkemli kuşlara işkence etmeye meraklı olduğunu herkes biliyor. Sanırım konuşan Martha'ydı ama kesin olarak bilmiyorum. Belki de hepimiz çok yorgunuz diyeydi ama şu anda, duyduğum en komik şey o sözdü. Ancak bize ne kadar az malzeme verdiklerini fark ettiğimizde gülüşmelerimiz çabucak kesildi.

Envanter çıkarıp ambarı düzenlemek gergin bir işti. Sonunda her şeyi bir ağızdan, yüksek sesle saymak zorunda kaldık; tıpkı okulda aritmetik dersi aldığımız ilk yıl olduğu gibi ama bu sefer fasulyeleri değil, bizi bir yıl boyunca hayatta tutacak şeyleri sayıyorduk. Zar zor yetecek gibilerdi ama Kiersten'ın belirtmekten memnuniyet duyduğu gibi, aramızdan bazıları sonuna kadar dayanmayacak. Böyle bir şeyin bizi daha da yakınlaştıracağını, ortak bir amaç etrafında toplayacağını düşünürsünüz ama en iyi ihtimalle belli belirsiz bir bağ var, sanki tek bir incecik ipek iplik bizi birbirimize bağlıyor – bir yanlış hareket, bir haksız suçlama ve her şey sökülüp gidecek.

Etrafa dağılmış dalları, alev alabilecek kadar kuru görünen bütün çalı çırpıyı topladıktan sonra, tıpkı babamın bana öğrettiği gibi onlara nasıl düzgün bir ateş yakacaklarını öğretmeye çalıştım ama pek ilgilenmediler. Sadece birkaç kişi ilgi gösterdi –çoğunluğu eve dönünce bu tür işlere atanacak olan Helen, Martha ve Lucy gibileriydi– ama Kiersten ve takipçileri, bu kadar sıradan bir işle canlarını sıktığım için sinir olmuş gibi görünüyorlardı.

Ancak Gertrude ilk yemek görevini üstlenmeyi önerince bir anda ilgilenmeye başladılar.

"Yemeğimizi o yapamaz... Pis olur," dedi Tamara.

Gertie hakkında öfkeli fısıltılar yükseldi ama o fark etmemiş gibi davranarak kazanı suyla doldurmaya koyuldu. Belki bu davranışlara o kadar alışmıştı ki artık canını sıkmıyordu. Ama benim canımı sıktı.

"İlk yemek vardiyasını Gertrude ve ben alacağız. Beğenmiyorsanız kendi yemeğinizi yapabilirsiniz," dediğimde sesleri kesildi.

Ne yapmış olursa olsun cezasının burada da sürmesi için hiçbir sebep yok. Duvağımız olsa da olmasa da, ahlaksız da olsak azize de, ölüme karşı hepimiz eşitiz.

Sihirlerinin ne olacağını düşündükleri hakkında konuşmaya başladıkları sırada Gertie ve ben de yemeği hazırlamaya koyulduk. Yemeğimiz yavandı; yalnızca kuru fasulye ve tat katsın diye eklediğimiz birkaç dilim kalın kesilmiş domuz pastırması ama aslında tadını alabildiğimiz tek şey kuyu suyu – damakta uzun süre kaybolmayan, mayhoş, topraksı bir tat bırakıyordu. Etrafı çevrili bu araziye bakarsak, içme suyumuz olduğuna bile şükretmeliyiz galiba.

Yemeğimizi yerken gergin sohbetler yerini etrafımızdaki yeni dünyaya bıraktı. Çıtırdayan ateşin ve metal kâselerin dibine sürtünen kaşıkların ötesinde, kendimizi üstümüze üstümüze gelen ormanı dinlerken bulduk; sona kalan sonbahar yapraklarını hışırdatan rüzgâr, bilinmeyen yaratıkların tuhaf sıçrama sesleri, çakıl taşlı kıyıya vuran göl suyu. Ama bizi endişelendiren göl, rüzgâr ya da orman değil – kaçakçıların çağrısının yokluğu. Belki orada bile değiller. Ya da belki de tam olarak böyle düşünmemizi istiyorlar... bizi dışarı böyle çekecekler. Kurnazca tatlı dil dökerek ya da tehdit ederek değil, sessizlikle...

Yoldayken yüz yüze geldiğim kaçakçıyı aklımdan çıkaramıyorum. Gözlerindeki bakış – ürperen kollarımı ovalayıp kendime gelmeye çalışsam da nafile. Beni oracıkta öldürebilirdi. Kolay hedeftim. Onu neyin durdurduğundan emin değilim. Aslına bakılırsa, adamın gerçek olduğundan bile emin değilim. Dünyamızla bilinmezliğin arasındaki tül burada o kadar ince ki bir dokunuşla kocaman bir delik açabilirsiniz.

Alevleri dans ettiren bir rüzgâr kamp boyunca süzüldü.

"Onlar mı acaba?" dedi Nanette, bakışlarını ormana dikerek.

"Kimler?" diye sordu Dena.

"Hayaletler," dedi Jenna.

Katie pelerinine sıkı sıkı sarıldı. "Burada ölen erdem kızlarının ruhlarıymış diye duymuştum."

"Katie'nin bilmesine şaşırmadım," diye fısıldadı Helen bana, kumru kucağında cıvıl cıvıl ötüyordu. "Üç ablasını da kaçakçılar ele geçirdi."

"Ama hepsi de yardımsever ruhlar değil," diye ekledi Jenna.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Meg.

"Sahipsiz –ortadan kaybolanlar– öldüklerinde bile sihirlerine tutunuyorlar."

Evdeyken erdem yılından bahsetmemiz yasak olsa da hepimiz bölük pörçük bir şeyler duymuşuz gibi gözüküyor. Belki gerçekler, belki yalanlar, büyük ihtimalle ikisinin arasında bir şeyler. Tüm parçaları birleştirirsek bu karmaşık bulmacayı bir şekilde çözebiliriz diye düşünmekten kendimi alamıyorum ama her şey fazla kaygan. Güvenilmez. Dumanı yakalamaya çalışmak gibi.

"Ablamın senesinde duvaklı bir kız vardı, ormana girmiş," dedi Nanette. "Erdem yılının sonlarına doğruymuş. Yaptığı her şeye musallat olan bir şey varmış. Uyandığında saç örgüsünü değişmiş bulurmuş, kurdelesinin ucu ayak bileğine sıkı sıkı bağlı olurmuş. Karanlıkta fısıltılar duyarmış. Nihayet işkencecisiyle yüzleşmek için ormana gitmiş ve bir daha geri gelmemiş. Cesedini bile bulamamışlar."

"Olga Vetrone mu?" diye fısıldadı Jessica.

Nanette başıyla onayladı.

Ürperdim. Hans o kız için muhafızlara katılmıştı. O gün kasaba meydanına gelip de Olga'nın küçük kız kardeşinin kasaba dışına sürgün edilmesini izlerken Hans'ın yüzünde beliren ifadeyi hiç unutamam.

Kapı gürültüyle gümbürdedi. Kızlardan bazıları çığlık atıp

nefeslerini tuttular ama hepimiz dikkatle ayağa kalktık. Burada bizimle beraber bir şey vardı.

Jenna titreyen elleriyle bir feneri yukarı kaldırdı ve kapının önünde yerde duran büyük bir yığının hatlarını aydınlattı.

"O ne?" diye fısıldadı biri. "Ceset mi?"

"Belki bir kaçakçıdır..."

Ne olduğuna bakmak için birbirimize sokulup dikkatli adımlarla, tek bir beden gibi ilerledik.

Jenna yeterince yaklaşıp gizemli öbeği ayağıyla dürtünce yuvarlanmasına sebep oldu. "Kasabadan gönderilen bir paketmiş sadece." Güldü.

"Hey, şu Tierney'nin aile damgası değil mi?" Molly çuval bezine işlenmiş üç kılıcı işaret etti.

Helen da burnunu sokmadan duramadı. "Bunu sen mi yaptın, Tierney? Çuvalının sana geri gelmesi için sihrini mi kullandın."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yemin ederim, ben değildim."

"Nasıl olur?" dedi Meg. "Seninkine ne olduğunu hepimiz gördük... Hani Kiers–"

"Tamamen merhametsiz değilim," dedi Kiersten gülümseyerek.



Ateşin son közleri de sönmeden önce birkaç lamba daha yaktık ve uzun, kasvetli kütük yapının içine doluştuk. Kimse yüksek sesle söylemiyor ama bence hiçbirimiz içeride diğerleriyle beraber kapalı kalmaktan hoşnut değiliz. Kilisede yaptıkları gibi yoklama alınıp içeri kapatılmış değildik ama nedense böylesi daha tehlikeli gibi. Uyurken çok savunmasızız. Burada her şey olabilir ve sonrasında kimse neler olduğunu anlatmaz.

Sadece yirmi tane demir yatağın üzerinde şilte var, diğer yataklar bir köşede eski kemikler gibi yığılı duruyor. Oradaki yatakların da yarısının şiltesi yok. Onlara ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum. İçimizden kaç kişinin eve sağ dönemeyeceğini düşündürüyor bu yataklar.

Kiersten yatağı denemek için düzgün yataklardan birine uzanıp uzun bacaklarını esnetti.

Yanındaki yatağa Jenna oturdu. "Burada uyumamız gerektiğine inanamıyorum." Leş gibi şilteye bakıp yüzünü buruşturdu. "Galiba bu yatağın eski sahibi uyurken altına yapıyormuş."

"Sihrimizden kurtulmak için buradayız. Hepsi bu," diye iç geçirdi Kiersten. "Hem şiltesi olan kızlardan biri ölünce onunkini alabilirsin. Çift kat kullanırsın."

Kiersten'a keskin bir bakış attım. Böyle bir şeyi bu kadar ko-

layca dile getirebildiğine inanamıyorum. Sanki ölüm kesinmiş gibi – mesele nasıl olacağı değil *ne zaman* olacağıymış gibi.

Odada etrafa göz gezdirirken bir şekilde bunu değiştirebilir miyiz diye düşündüm. Belki Gertrude haklıdır – bir işe yararsam belki bana güvenmeye... beni dinlemeye başlarlar.

"Açıklığın kenarında bir lavanta çalısı gördüm," dedim, üst üste yığılmış yatakları inceliyormuş gibi yaparken. "Lavantaları karbonatla karıştırırsak hemen canlanırlar. Sabah bir yıkama istasyonu kurabilirim. Ayrıca içme suyu toplamak için yağmur fıçıları yapabiliriz ve..."

Kiersten, "Öyle şeylere ihtiyacımız yok," diye sözümü kesti.

Jenna ona yalvarır gibi baktı. "Ama kuyu suyunun tadı bir tuhaf."

"Bizden önceki tüm erdem kızları gibi biz de kuyudan içeceğiz," dedi Kiersten.

"Onun sihri de bu mu?" diye fısıldadı kızlardan biri. "Bir şeyleri bilmek... bitkiler ve tamirat hakkında bilgi sahibi olmak?"

"Sihir değil," diye öfkeyle çıkıştı Kiersten. "Babası onu oğlu gibi yetiştirdiği için böyle," diye devam etti, ayağa kalkıp bana doğru sinsice yaklaşırken. "Orada bir pipin mi var? Belki aslında bir kız bile değilsindir." Kiersten bacaklarımın arasını avuçladı. Kıpırdamadan durup beklemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. "Ya da belki kızlardan hoşlanıyorsundur. Sırrın bu mu?" Kulağıma fısıldadı. "O yüzden mi bizimle bir arada olmaktan o kadar korkuyordun?"

"Lütfen dur," dedi Gertrude.

"Sana ne?" diyen Kiersten'ın gözleri hızla Gertrude'a döndü.

Bunun cezasının ne olabileceğini düşünmek tüylerimi ürpertti. Kasabada olsaydık ceza darağacı olurdu. Kiersten'ın hâkimiyeti altında ise kesinlikle çok daha kötü bir şey olacak.

"Senin sihrin ne olacak acaba?" dedi Kiersten, Gertrude'a sataşarak. "Ahlaksız bir şey olmalı." Gertrude'un parmaklarındaki yara izlerine dikti gözlerini. "Ancak bir günahkârın sahip olabileceği bir güç."

Gertrude'a sakin kalıp cezaya katlanacağımı söylediğimi biliyorum ama Kiersten'ın başka birini cezalandırmasını müdahale etmeden izleyeceğimi söylememiştim.

"Kızı rahat bırak," dedim.

"İşte oldu." Kiersten bana sinsi bir bakış attı. "Ortaya çıkmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum, Terelelli Tierney."

"Tabii ya. Lakap takmakta çok beceriklisin, değil mi?"

"Yapma," diye giysimin kolunu çekiştirdi Martha. "Laura'ya ne olduğunu... Kiersten'ın ne yapabileceğini gördün."

"Laura yol boyunca taş toplayıp eteğinin dikişlerine sakladı. Ölmeyi o *seçti*."

Kiersten baston yutmuş gibi dimdik kesildi. "Bana yalancı mı diyorsun? Sana acıyıp eşyalarını senin için getirmemden sonra hem de? Sihrimin gerçek olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Sertçe yutkundum. "Onu demiyorum. Sadece yavaşlamamız gerektiğini düşünüyorum. Her şeyi incelemeli... sorgulamalıyız... bazı şeyler nasıl gözükürse gözüksün."

"Bir gaspçı gibi konuşuyorsun," dedi Kiersten. "Kasabada olsak seni demir ağaca bağlayıp diri diri yakarlardı."

Kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorlayarak, "Ama artık kasabada değiliz," dedim. "Birlik olursak, dikkatli olursak belki başka kimsenin ölmesi gerekmez."

Kiersten güldü ama başka kimse ona katılmayınca o kadar yakınıma geldi ki nefesini cildimde hissettim. "İstediğin kadar reddet," dedi. "Ama içten içe biliyorsun. Burada ne olması gerektiğini biliyorsun. Sana ne yapabileceğimi biliyorsun."

Odada çıt yoktu, tıpkı biri darağacında asılmadan önce oluşan sessizlik gibi.

Kiersten'ın bana bakan gözleri kısıldı. Sakin kalmaya, korkmamış gibi davranmaya çalıştım ama kalbim öyle hızlı atıyor ki bunu onun da duyabildiğine emindim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saçındaki kırmızı kurdeleyi çekip çıkardı ve başını sallayarak örgüsünü serbest bıraktığında bal rengi dalgaların uzun kıvrımları omuzlarına döküldü. Kızlar hep

birden nefeslerini tuttu, bu ayıp davranış karşısında hem hayranlık duymuş hem de korkmuşlardı. Daha önce kız kardeşlerimiz dışında hiçbir kızın saçlarını açık görmemiştik.

Ravenna kendi kurdelesini çıkarmaya başlamıştı ki Kiersten bileğini yakaladı ve öyle sıkı tuttu ki parmaklarının bembeyaz kesildiğini gördüm. "Yalnızca sihrini açığa çıkaran kızlar örgüsünü çözebilir."

Yavaşça odanın diğer tarafına yürürken kızlar kıskanç gözlerle onu izliyordu. Ben bile kendimi, kurdeleden kurtulmanın nasıl bir his olacağını merak ederken bulmuştum.

"Duvaklı kızlar bu tarafa," dedi Kiersten, uzak duvara dayalı yatağı, sahnenin merkezini sahiplenirken; böylece yeni krallığını gözleyebilecekti.

Duvaklı kızlar en iyi şilteleri bulmak için aranıp Kiersten'a yakın bir yer kapmak üzere yarışırken Gertrude ve ben diğerleriyle birlikte geride durduk. Kiersten kuma bir çizgi çizdi. Bu belli ki bir test. Ne yapacağımızı görmek istiyor. Onlara katılmaya çalışırsak güler herhalde, bizi diğerlerine yaptığı gibi dışlar. Ama eğer *denemezsek*, bunu da düşmanlık işareti sayar.

Ben doğru hamleyi bulmaya çalışırken Gertrude serçeparmağını benimkine doladı. Sağlam tutuşu ve tuhaf sıcaklığı beni hazırlıksız yakaladı.

"Gel, Tierney," dedi beni geriye doğru çekerken. Böyle açıkça taraf olması beni çok şaşırttı ama memnun da oldum.

Kiersten ve diğerlerinin duvaklarıyla böyle övünmeleri yanlış. Eminim ki bu, bazı kızlara yaraya tuz basmak gibi geliyordur. Ama acımasız olmasının ötesinde, aynı zamanda aptalca. Duvaksız kızların diğerlerinden daha kalabalık olduğu gerçeği henüz değişmedi.

Geri kalanımız demir çerçevelerini birbirinden ayırdığımız yatakları odanın diğer tarafına sürükleyip yerleştirdik. Metalin yıpranmış meşe zemine sürtünmesi dişlerimi kamaştırdı. Burada bizden önce uyuyan kızları düşünmeden edemiyorum. Onlar da bizim kadar korkmuş muydu? Ne olmuştu onlara?

Birkaç dakika sonra Jenna, Kiersten'a bir şeyler fısıldadı.

"Öyle olsun," diye derin derin iç geçirdi Kiersten. "Tierney ve Gertie dışında, bizim tarafımıza gelmek isteyen varsa gelebilir ama çok yaklaşmasın."

Martha ve diğer duvaksız kızlar önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Bu fırsata atlayıp yataklarını diğer tarafa sürüklemeye başlamalarını bekliyordum ama bunun yerine, oldukları yerde öylece kaldılar.

O tanıdık sıcaklık tüm vücudumu dolaşarak gözlerimin arkasını karıncalandırdı ama bu sefer nedeni öfke değil. Bu basit isyanda bana dokunan, bir parça ümit veren bir şey var.

Eşyalarımı çıkarıp nevresimi çıplak yayların üzerine sererken kumaşın içine gizlenmiş, deriden örülmüş bir püskül buldum. Ahırda binici kırbaçlarını süslemek için kullandıkları püskülleydi. "Hans," diye fısıldayıp parmaklarımı incelikle işlenmiş örgünün üzerinde gezdirdim. Bunun, onun el işi olduğunu biliyorum. Eşyaları kapıya taşıdıkları sırada hatıra olsun diye püskülü paketime sıkıştırmış olabilirdi tabii ama ya paketi kapıdan içeri atmadan hemen önce, o olduğunu anlamam için koyduysa? Ya Kiersten'ın sihrinin bu olayla hiç ilgisi yoksa?



Kız bana ormanın içinde yol gösteriyor ama bir şeyler değişik.

Ağaçlar daha uzun, kuşların ötüşleri değişmiş, hatta uzaktaki suyun sesi bile farklı – nehrin düzenli, ritmik akıntısı yerini yavaşça kabarmasına ve ardından sıcak tavaya dökülen yağ gibi bir ses çıkarmasına bırakmış. Bu sesi buraya ilk kez geldiğimiz günden hatırlıyorum – çakıl taşlı kıyıya vuran dalgaların sesi bu.

Kaygan bir taş yığınına takılıp sendelerken, "Neredeyiz?" diye soruyorum. "Bir toplantı mı var?"

Cevap vermiyor, yalnızca ilerlemeye devam ediyor ve sonunda bir grup ağacın önünde duruyor – ama karşımızdakiler ağaç değil– devasa sedir kütüklerinden yapılmış bir çitin önündeyiz.

İleri uzanıp avuçlarını ağaca yasladığında çit yıkılmaya başlıyor.

Öbür tarafta ne olduğunu göremiyorum ama derin derin alınıp verilen nefesin sesini duyuyorum.

"Yapma!" Kızı geri çekiyorum. "Dışarıda kaçakçılar var. Bizi bekliyorlar."

Omzunun üstünden bakıyor ve gri gözleri beni delip geçiyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

* * *

Nefes nefese uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam bir dakika kadar sürdü.

Yan dönünce Gertrude'un doğruca bana baktığını gördüm. Yüzündeki ifadeyi yorumlamayı bile denemedim. Gertrude'u daha evvel pek fark etmemiş olmam tuhaf. Onun kurtların arasındaki basit, korkmuş bir tavşan olduğunu düşünürdüm ama o bundan çok daha fazlası.

"Rüya görüyordun," diye fısıldadı.

"Hayır, görmüyordum." Pelerinime sıkı sıkı sarındım. "Sadece kendi kendime konuşuyordum."

"Önemli değil."

"Ama..." Başka kimin duyduğunu görmek için etrafıma bakındım.

"Erdem yılımızda olan hiçbir şey kamp alanından dışarı çıkmayacak, bunu biliyorsun."

Bunu söyleyiş biçimi, sesindeki karanlık ton – bu kuralı biz kızlar mı yarattık diye merak etmeme neden oldu. Sorgudan kaçmanın bir yolu olarak.

"Sen hiç... *rüya* görüyor musun?" diye sordum, sözcüğü seslendirmek bile zordu.

"Galiba ben bir kere gördüm," dedi Helen, diğer yanımdaki yataktan.

Dönüp ona bakınca, küçük kardeşim Penny'nin fırtına çıktığında yaptığı gibi dizlerini göğsüne çektiğini gördüm.

Parmaklarını, ayaklarının üstündeki cetvel genişliğindeki yara izlerinde gezdirerek, "Ama annem hemen bir son verdi," diye ekledi.

O böyle yapınca aklıma kendi annem geldi. Rüyalarımı biliyordu ama beni asla cezalandırmamıştı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Rüyanda ne görüyorsun?" diye sordu Gertrude.

Onlara midilliler ve baş döndürücü bir koca hakkında bir şeyler söylemeyi düşündüm ama yapamadım. Sırrımı paylaşmayı ne kadar istediğimi sanırım o âna kadar hiç fark etmemiştim. Kendi

cinsiyetimden birileriyle bir bağ kurduğumu hissetmeyi... *arkadaşları*... Belki bana inanırlardı, belki de inanmazlardı ama bu riski göze almalıydım. "Rüyamda bir kız görüyorum," Kızlara bir göz atıp ifadelerini kestirmeye çalıştım.

"Ah," dedi Helen, yanakları kızararak.

"Hayır. Öyle değil." Ve bir anda, ima edilen şeyden utanan ben oldum.

"Devam et," diye fısıldadı Gertrude.

"Gözleri benimkilere benziyor ama saçı daha koyu renk ve kısacık kesilmiş. Sağ gözünün altında çilek biçimli küçük bir iz var. Başta, belki kasaba dışmda bir üvey kardeşim olabilir diye düşündüm..."

"O yüzden onlara bakmak için öyle durmuştun," dedi Gertrude.

Gözlem yeteneğine şaşırarak, "Evet," diye fısıldadım. "Ama orada değildi."

"Rüyalarında ne yapıyor?" diye sordu Helen, kumruyu çenesinin altına yerleştirirken.

"Genellikle beni ormandan geçirip bir toplantıya götürüyor."

"Ne tür bir toplantı?" Martha dirseğinin üzerine yaslandı.

Konuyu kapatmak, konuşmayı bırakmak istiyorum ama Martha'nın hevesli yüzüne bakınca, *Bu noktadan sonra kaybedecek neyim var ki?* diye düşündüm.

"Bütün kadınlar – zevceler, hizmetçiler, işçiler, hatta kasaba dışındaki kadınlar, hepsi bir araya gelmişler, kalplerinin üstüne kırmızı bir çiçek iğnelenmiş..."

"Ne tür bir çiçek?" diye fısıldadı Molly, iki yatak öteden.

Etrafa bakınca her yönden bana dikilmiş bir sürü göz buldum. Her sözcüğüme sıkı sıkıya tutunuyorlardı ama durmadım.

"İsimsiz bir çiçek. Ortası koyu kırmızı ve beş küçük taçyaprağı var. Çiçekle ilgili çok tanıdık gelen bir şey var ama yine de nerede gördüğümü söyleyemiyorum. Ama galiba, darağacından adımını attığı sırada Bayan Fallow elinde bu çiçekten tutuyordu. Ve sanırım kasaba dışındaki kadınlardan birinin saçında da bir

yaprağını gördüm. Kıyıdan buraya gelen patikada da bir tane vardı. Başka kimse gördü mü onu?" Bu olasılığı düşünürken kalbim pır pır etti.

Birbirlerine bakıp başlarını iki yana salladılar.

Gertrude hayal kırıklığımı sezmiş gibi ekledi, "Ama biz özellikle aramıyorduk."

Gözlerimi kapıya diktim. "Ama bu gece rüya farklıydı. Evde, kasabada değildik. Galiba buradaydık... ormanda."

"Korkutucu muydu?" diye battaniyesine sarılarak sordu Lucy.

Başımı evet der gibi salladım. Nedenini bilmesem de gözlerim yaşardı.

"Acaba bu da senin sihrin mi?" dedi Nanette, derin düşüncelere daldığı çatık kaşlarından okunuyordu. "Rüyalar... o kız... çiçek... Belki de geleceği görebiliyorsundur."

Bu fikrin gerçek olmasını her şeyden çok istediğim bir zaman vardı ama bu son rüyamda yüreklendiren sözler yoktu, kalabalığın verdiği ferahlık yoktu. Karanlık ormanda yalnızca ikimiz vardık. Hayal gücümü dizginlemeye çalışıyorum ama kız acaba bana bir şey anlatmaya mı çalışıyor diye merak etmeden de duramıyorum. Acaba bana nasıl öleceğimi mi gösteriyordu?

Kiersten'ın o ilk akşam yaptığını gördüğüm gibi avucumu karnıma koyup parmaklarımı gerdim. "Sihir gibi hissetmiyorum. Siz bir şey *hissediyor* musunuz?"

"Henüz değil," dedi Helen. "Ama Kiersten..."

"Birkaç yaz önce Shea Larkin'in cildinde o kaşıntılı, kırmızı kabarcıkların çıkıp enfeksiyon kaptığını ve Shea'nın neredeyse öldüğünü, sonra yaşıtı bütün kızların da aynı hastalığa yakalandığını hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

Kızlar birbirlerine bakıp başlarıyla onayladılar.

"Bir lanet olduğunu, kızlardan birinin sihrinin erken geliştiğini, sihrini saklayıp diğerlerine de bulaştırdığını söylemişlerdi. Tüm o kızları babam tedavi etti, diğer kızların deli gibi kaşındığını ama hiçbirinde kabarcık falan olmadığını söylemişti."

"Yani numara mı yapıyorlardı diyorsun?" diye sordu Martha.

"Hayır. Bence gerçekten inanıyorlardı," dedim Kiersten'm olduğu yere doğru bakarak. "Ve en korkutucu olanı da-bu."



Kabaca yontulmuş kütüklerin arasından sızan güneş havadaki toz taneciklerini ışıldatıyor. Uzun yıllardır unutulmuş bitkilerden kalan polen tozları ya da önceki yılların erdem kızlarının ölü deri kalıntıları olduğunu bilmesem, görüntüye güzel diyebilirim.

Havada uçuşan tozlarda nefesimi tutmama neden olan bir şey var, sanki içime çekersem diğer kızlara her ne olduysa bana da bulaşacak, beni de aynı acı sona götürecek –köşeye yığılmış şiltesiz bir yatak daha ve kapıya çivilenmiş cansız bir kırmızı kurdele– gibi geliyor.

Yavaşça yataktan kalkıp çizmelerimi ayağıma geçirdim ve parmak uçlarımda yürüyerek yatakların oluşturduğu labirenti aştım. Yolculuk yüzünden bütün bedenim ağrıyor, harcadığım adrenalin kaslarımda birikmiş ya da yalnızca şiltenin omurgamı mahveden acımasız yayları yüzünden böyle hissediyorum ama tek yapmak istediğim yumuşak çam iğnelerinden bir yatak bulup bütün gün uyumak.

Kapıdan usulca çıkıp temiz havayı derin derin içime çektim ama havada temiz olan hiçbir şey yok.

Her türlü konfor, kasabada alıştığımız her şey elimizden alındı. Ortak dilimizi bile aldılar bizden. Burada seralar yok, aranjman yapılmış çiçekler yok, yalnızca otlar var. Çiçekler olmadan

nasıl iletişim kuracağımızı merak ediyorum. Sözcüklerle olduğuna inanmak istiyorum ama ceza ağacına bakınca, şiddet aracılığıyla iletişim kuracağımızı görebiliyorum.

Ne de olsa bildiğimiz, büyütüldüğümüz yöntem bu ama yine de belki biz farklı olabiliriz diye düşünmeden edemiyorum.

Açıklık boyunca yürürken bu yılı atlatmak için ihtiyacımız olan her şeyi zihnime not ettim. En azından yemek pişirmek ve yemek için kapalı bir alana ihtiyacımız olacak, bir yıkama istasyonuna ve... kışı atlatacak kadar yakacak oduna.

Ormanın kenarına kadar yürüyüp sınırı belirleyen yıpranmış, baltalanmış ağaç gövdelerini inceledim. Kızlar buradan öteye hiç geçmemişler gibi gözüküyor. Ne kadar derin olduğunu, nereye kadar gittiğini, bu ormanı evi sayan kaç canlı olduğunu merak ettim ama açıklığın ötesinde dolanan şeyler ister delirmiş hayvanlar olsun ya da intikama susamış hayaletler fark etmezdi, devlerden daha uzun çitlerle kapatılmıştık buraya. Dalların arasından esen rüzgâr geriye kalan son güz yapraklarını titretti. Bunda beni de titreten bir şey var.

Kamp alanı ve burada bize neler olacağı hakkında çok fazla şey bilmesem de karada yaşamayı biliyorum. Bu ada bizim erdem kızları olmamızla, sihrimizden kurtulmak için buraya Tanrı ve seçilmiş erkekleri tarafından getirilmemizle ilgilenmiyor – kış üstümüze yine aynı şekilde çökecek. Ve havanın serinliğine bakarak, kışın acımasız geçeceğini söyleyebilirim.

Toprağa çakılan bir kazığın sesi dikkatimi çekti. Ceza ağacının arkasında, doğu tarafındaki çite doğru Kiersten bir dizi uzun kazık çakıyor gibi duruyordu. İlk uyanan benim zannediyordum ama görünüşe bakılırsa Kiersten saatler önce uyanmış, dökülen dalları toplayıp uçlarını sivriltmiş olmalı. Kamp için bir şey inşa ediyor olabilir diye düşündüm –belki bir yıkama barakası, hatta belki etrafında dans etmek için bahar direkleri– ama son kazığı da toprağa gömüp eserine bakmak için geri çekildiğinde aslında ne yaptığını anladım. Bir takvim yapmıştı. Her dolunay için bir kazık. Bu yıl on üç dolunay olacaktı. Uğursuz bir işaret. Bunu

sadece buradaki zamanı takip etmek için yaptığına inanmak istiyorum ama kazıkları yerleştirme biçimi tesadüf değil. Kasabada dolunaylar cezalandırma günleridir. Bunlar günahlarımızın totemleri.

Kiersten varlığımı sezmiş gibi dönüp omzunun üstünden baktı. Bakışları cildimi karıncalandırıyor. Bir dahaki dolunaya kadar yirmi altı gün var. Bunu nasıl değiştireceğimi çözmek için yirmi altı gün. Çünkü bir şey yapmazsam, eminim ki listesinin en başında ben olacağım.

Birinin, "Geri çekilin, önce duvaklı kızlar," diye bağırdığını duydum.

Ambarın arkasına bakınca Jenna ve Jessica'nın ite kaka kuyunun önüne ilerlediklerini ve kovayı Becca'nın elinden aldıklarını gördüm.

Yerin dibine batmak, pütürlü tahtanın içinde kaybolmak istiyorum ama o günler geride kaldı. Ve önceki gece Kiersten'a karşı çıkmam da kesinlikle işleri kolaylaştırmadı. Burada yalnız bir kurt olacağımı düşünürdüm ama şu kısacık zaman içinde bile, Gertie ve diğerlerine karşı belli bir sorumluluk hissediyorum. *Diğerleri.* Kulağa korkunç geliyor ama böyle düşünmek üzere yetiştirildik –duvaksızlar, istenmeyenler, sakıncalılar– ve ben de onlardan biri *olmalıydım.* Ama şimdi bunu düşünmeye başlarsam, Michael'ı düşünürsem öfkeden gözüm dönecek.

Derin bir nefes alıp kuyuya doğru yürüdüm. "Bir sorun mu var?"

Öndeki kızlar duvaklarını indirdiler ve Kiersten'a katılmak üzere salınarak uzaklaşmadan önce bana dik dik baktılar.

Hepimiz orada dikilmiş, acaba birisi uykusunda değişti mi diye düşünerek birbirimize baktık ama görünüşe bakılırsa hepimiz aynı uyanmıştık. Hâlâ korkuyoruz... hâlâ kafamız karışık. Önceki gece herkes çok duygusaldı, bazı çizgiler çizilmişti ama dinlendirici bir uykudan sonra bütün bunlar değişebilirdi. Kimseyi bunun için suçlayamazdım. Kiersten açıkça bana düşmandı. Ve Gertrude... Eh, Gertrude bambaşka bir hikâyeydi. Onun ya-

kınında olmak konusunda hâlâ biraz temkinliler biliyorum ama bence Gertrude yanlış bir şey yapmadı. Gerçekte ne olduğunu bizimle paylaşması ne kadar sürecek merak ediyorum.

Molly kovadaki suyu koklarken, "Bunu içmek zorunda mıyız?" diye sordu.

Martha, "Tierney bir yağmur fıçısıyla ilgili bir şeyler söylemiyor muydu?" dedi.

Gertie beni öne doğru itekledi.

Boğazımı temizledim. "Kuyu suyunu yıkanmak ve temizlik için, yağmur suyunu ise içme suyu olarak ve yemeklerde kullanabiliriz diye düşünmüştüm."

"Kiersten'ın ne dediğini duydunuz," diye atıldı Tamara, teneke kupasını kovaya daldırmak için kolunu duvağının altından çıkarmaya debelenerek. "Kuyudan içeceğiz."

Tamara bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Bir tane yapmamız ne kadar sürer sence?" diye sordu Martha.

"Birkaç gün," diye yanıtladım. "*Eğer* doğru araçlarımız varsa."

"Eh, bu fikir de bu kadarmış," dedi Martha, kupasını kovaya daldırıp suyu içti. Hafifçe öğürdü. "Erdem kızları için her şeyin en iyisi."

Bir yere mi takıldı yoksa sadece dengesi mi bozuldu bilmiyorum ama Martha sendeledi ve kovayı yanlışlıkla kuyunun kenarından aşağı devirdi. Kovanın ipini yakaladı, neredeyse onunla birlikte kendisi de yuvarlanıyordu. "İyiyim," diye seslendi. Açılan eteğinin altından bacaklarına yapışıp Martha'yı kaldırmak zorunda kaldık ve o anda, aradığım çözüm gözümün önüne serildi – gerçekten, tam önümdeydi.

"Tarlatan! Eteklerimizdeki kemik çemberleri, fıçı yaparken kütükleri sabitlemek için kullanabiliriz."

"Ama ne dediklerini duydun." Becca tırnak etlerini kemiriyordu.

Artık dik duran Martha, "Onların suyu onlara kalsın, biz kendimizinkini buluruz," dedi gözleri haylaz haylaz parlayarak.

Kızlar önce birbirlerine gergin bakışlar attılar, sonra başlarını onaylayarak salladılar.

Hâlâ kasabada olsaydık giysilerimizi kesip iç eteklerimizi çıkarmamız kırbaçlanmamıza yeterdi ama artık her şey farklı. Bunu fark edince yeni bir enerjiyle dolduk.

Mısır ekmeği yediğimiz mütevazı bir kahvaltıdan sonra baltayı ve küllerin arasından bulabildiğimiz bütün çivileri toplayıp batıya, toprağa diz çöküp dua etmekten başka bir şey yapmıyormuş gibi görünen Kiersten ve diğerlerinden aksi yöne doğru yola koyulduk.

Belki sihrimiz bizi ele geçirip hayvanlardan farksız hâle getirecek ama o zamana kadar, kaçakçılar bizi kesip biçip güzel küçük şişelere tıkmak üzere dışarı çıkmaya cezbedene kadar yapılması gereken işler var.

Açıklığın batı kenarına yakın bir dişbudak ve meşe koruluğuna yerleştik. Gözümü sınırın yakınlarındaki devrilmek üzere olan bir ağaca dikmiştim. Ağaç ölmüş ve şimdiden kurumuştu, diğer kütükler kuruyana kadar yakacak odun ihtiyacımızı rahatlıkla karşılardı.

Herkesin beraber çalışıp ilk kesim için en uygun açı hakkında fikir vermesini bekledim ama hepsi şaşkına dönmüş görünüyordu. Belli ki bunu yapmayı bilen tek kişi benim, yani temel bilgilerle başlamak zorundayım.

"Önemli olan düzgün parçalamak. Doğru yerden başlarsanız eninde sonunda ayrılır. Bakın böyle," dedim baltayı ağaca doğru savururken. Saplandığı yerden çıkardığım baltayı Molly'ye devrettim. Baltayı bir talibinden çiçek kabul edercesine nazik bir tavırla aldı ama ağaca ilk darbesini vurduğu anda sırıttı ve baltayı biraz daha sıkı kavradı. Kolları çalışmaktan pelteye dönünce de baltayı Lucy'ye devretti.

Lucy ilk darbeyi vurmak için baltayı kaldırdı.

Baltanın sapını yakalayarak, "Dur, dur, dur," dedim. "Hiç olmazsa gözlerini açık tutmalısın."

Birkaç kız güldü.

"Yok, sorun değil. İlk kez deniyorsun," diye Lucy'yi teskin ettim. "Ama bu iş ciddi. Şifahanede gördüğüm odunculuk yaralarını anlatsam inanamazsın."

Bunun üzerine kızların sesi kesildi.

"Şöyle..." Baltayı kollarında uygun pozisyona getirdim. "Bacaklar açık, sıkı kavra, burnundan derin bir nefes al," dedim geri çekilirken, "ve ağzından nefes verirken gözlerini hedefe kilitleyip baltayı savur."

Lucy ağırdan aldı ve nihayet baltanın sivri ağzı ağaca dokununca tatmin edici bir çıtırtı duyuldu. Ağaç yalpalamaya başlayınca yukarı bakıp ağacın nereye doğru düşeceğini görmeye çalıştım ve nihayet devrilmeye başladığında hepimiz gülüşüp bağrışarak diğer tarafa koştuk.

Ağacı parçalar hâlinde kesip kütükleri dörde bölmek çok yorucu bir iştir ama tam da böyle bir şeye ihtiyacımız varmış gibi gözüküyor. Kızlar sırayla kuyuya gidip su getirdiler, ambardan kuru elma aşırdılar ve gün ilerlediğinde, sanki yıllardır böyle çalışıyormuşuz gibi gülüp eğleniyorduk. Belki kasabadan uzakta olduğumuz ve faydalı bir şey yapmak amacıyla bedenlerimizi yorduğumuz içindir ama bence dün gece rüyalarımla ve o kızla ilgili açıkça konuşmuş olmam diğerlerinin de aynı şeyi yapmalarına izin verdi. Kendileri olmalarına.

Etrafıma bakarken bir yıl içinde birbirimize düşman olup kendi etimizden parçaları feda edeceğimizi ve buraları yakıp kül edeceğimizi düşünmek çok zor ama Kiersten'ın iddialarından birazı bile doğru çıkarsa Tanrı yardımcımız olsun.

Kızlar eteklerinin çemberlerini çıkarıp üst üste yığarken ben de yağmur fıçılarını yapmak üzere heybetli bir meşeden büyük halkalar kesmeye başladım. Arazideki erkekleri fıçı yaparken sadece birkaç kez görmüştüm ama kızlara bunu söyleyecek değilim. Özgüven her şeyin anahtarıdır, babam hep böyle derdi. Muayene için gittiği yerlerde birini nasıl tedavi edeceğinden emin değilse bile bunu asla belli etmezdi. En küçük bir tereddüt gösterirse doğruca karanlık çağlara geri döneceklerinden korkardı – hay-

van kanı içmek, tedavi için dualara güvenmek ya da daha kötüsü, karaborsa. Ona güvenmeleri gerekiyordu. Bunu yapamayacaksa bile, onlara yardım edebileceğine inanmaları gerekiyordu.

Ben işe koyulup yan taraflar için kalasları keserken Ellie, "Baban bütün bunları sana niye öğretti?" diye sordu.

Beklenmedik bir duygu dalgası üzerime akın etti. "Sanırım onun için bir oğula en yakın şey bendim." Ama bunu söylerken bile bir yandan da acaba bundan daha derin bir nedeni mi vardı diye merak ediyorum. Bunları burada başımın çaresine bakabileyim diye öğrettiğine inanmak istiyorum ama durum böyleyse, burasının tam olarak ne olduğunu bile bile beni buraya göndermiş demektir. Buraya gelmeden önceki gece, bana bir şeyler öğretmesinin hata olduğunu söylemişti... sanki *ben* de bir hataymışım gibi.

"Tierney? İyi misin?" dedi Ellie.

Aşağı bakınca ellerimin titrediğini gördüm. Ne zamandır boşluğa bakarak böylece dikildiğimi bilmiyordum ama kızların endişeyle beni izlemesine yetecek kadar uzun zaman geçmişti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Al hadi, bir de sen denesene," dedim, baltayı Ellie'nin ellerine uzatarak, yeter ki dikkatlerini üzerimden çekeyim.

Ellie baltayı savurmak üzere geri çekerken dengesi bozuldu ve fırıl fırıl dönmeye başladı, sonunda yere serildiğinde neredeyse kendi ayağını koparacaktı.

Hepimiz etrafında toplanırken Martha, "Biraz açılın, hava alsın," dedi.

Nanette bir bardak su getirip Ellie'nin dudaklarına dayadı.

Ellie, "Ne olduğunu anlamadım," diye fısıldadı, yanakları kızarmıştı ve gözleri odaklanmakta zorluk çekiyordu. "Sanki kafam o kadar hafifledi ki uçup gidecek gibiydi."

"Belki bu da senin sihrindir," dedi Helen. "Belki de yerden yükselip yıldızların arasında süzülebilmektir..."

"Ya da belki fazla çalışmışızdır," dedim baltayı alıp kütüğe saplarken. "Uzun bir yoldan geldik."

Birbirlerine baktılar, tam olarak ikna olmadıklarını görebiliyordum.

"Tierney haklı," dedi Martha kendini çimlere atıp. "Bir şey olana kadar... emin olana kadar... aklımızı başımızda tutalım."

Kendimizi birer birer kuru çimenlerin üzerinde yatıp bulutları izlerken bulduk; bedenlerimiz yorulmuş, zihinlerimizse numara yapmadan konuşmamıza yetecek kadar açılmıştı.

"Ne bekliyordum bilmiyorum..." dedi Lucy, gözlerini kısıp çite doğru bakarak. "Ama beklediğim bu değildi." Etrafında küçücük bir güve kanat çırpıp elinin üstüne kondu. "Kaçakçılarla dövüşeceğiz sanıyordum."

"Ya da hayaletler ve vahşi hayvanlarla savaşacağız," dedi Patrice.

"Kapıdan geçtiğimiz an sihrimiz bizi kasıp kavuracak sanıyordum," dedi Martha yerden bir yakıotu koparıp tohumlara üflerken. "Ama hiçbir şey olmadı."

"Kasabadan uzakta olduğumuza memnunum," dedi Nannette. "Annemlerin hayal kırıklığına uğramış yüzlerine bir saniye daha baksaydım patlayacaktım."

"Benim duvak almayacağımı biliyorduk," dedi Becca, bakışlarını peygamberçiçeği mavisi gökyüzüne dikerek. "İlk kanamam ancak mayısta oldu ve geç serpilen birini kimse istemez."

"Hiç kanamamaktan iyidir," dedi Molly. "Duvak şansını geçtim, değirmende ya da mandırada çalışma şansım da hiç olmadı. Benim için sadece arazi var."

"Duvak almadığıma hiç üzülmedim," dedi Martha.

Hepsi şok içinde ona baktılar.

Umursamazca omuz silkerek, "Ne?" dedi Martha. "En azından çocuk doğururken ölmekten korkmama gerek yok."

Dehşete düşmüş gibi görünüyorlar ama kimse tartışmaya kalkmadı. Ne diyebilirlerdi ki? Martha haklı.

"Ben duvak alacağımı sanıyordum," diye itiraf etti Lucy.

"Kimden?" Patrice dirseğinin üzerinde doğruldu, taze dedikodu duyacağı için heyecanlanmıştı.

Lucy, "Russel Peterson," diye fısıldadı, ismini söylemek yeni oluşmuş bir morluğa bastırmak gibi acıtıyordu sanki.

"Niye sana duvak vereceğini düşündün ki?" diye sordu Helen, Kumrucuk'a bir parça elma yedirirken. "Yıllardır Jenna'dan hoşlandığını herkes biliyor."

"Çünkü bana öyle söylemişti," diye mırıldandı.

Patrice gözlerini devirdi. "Tabii ya."

"Doğru söylüyor," dedim. "İkisini çayırda beraberken görmüştüm."

Lucy bana baktı, gözlerinde kocaman yaşlar birikmişti.

Lucy'yi –Russel tepesinde homurdanıp boş sözler verirken Tanrı'ya dönük gözlerini– zihnimde canlandırmamaya çalıştım.

"Peki, *sen* çayırda ne yapıyordun?" diye sordu Patrice, belli ki dedikodu arıyordu.

"Michael," diye cevap verdim. "Her zaman orada buluşurduk."

Kızlardan biri, "Tıpkı Kiersten'ın söylediği gibi," diye fısıldadı.

"Hayır... asla." Kimin konuştuğunu görmek için başımı kaldırdım ama anlayamadım. "Öyle değil. Biz arkadaşız, o kadar. Duvak aldığımda ben de herkes kadar şaşırdım. Hatta o zaman bile duvağı Tommy ya da Bay Fallow'dan aldığıma emindim."

"Tommy olsa umursamazdım," diye yüzünü buruşturdu Ellie. "Hiç olmazsa onun bütün dişleri yerinde ama Moruk Fallow..."

Nanette dirseğiyle Ellie'yi dürttü ve başıyla Gertrude'u işaret etti ama o hiçbir şey duymamış gibi davrandı. Numara yapmakta ne kadar iyi olduğunu düşünmek çok üzücü.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, dikkatleri dağıtacak herhangi bir şey ama o sırada Gertrude konuştu. "Ailem bir mucize olduğunu söyledi. Yani, ahlaksızlıkla suçlanan bir kızın duvak aldığı pek görülmez." İçtenliği herkesi yumuşattı. Hepimiz kendimizi parmak eklemlerindeki kalın yara izlerine gözlerimizi dikmiş bulduk. Başına gelenin bir mucize ol-

madığını, duvak almayı hak ettiğini söylemek istedim ama haklı. Suç işlemekle itham edilen bir kıza erdem yılı tarihi boyunca duvak verildiği görülmüş şey değildi, özellikle de ahlaksızlık gibi büyük bir suçlama varsa.

"Komik," dedi Gertie, yüzünde gülümsemeden eser yoktu. "Kendi yaşıtım oğlanların birinden duvak almamı engelleyen şey, tam da Moruk Fallow'dan duvak almamı sağlayan şey oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Helen.

Güçlendirici bir nefes aldı Gertie. "Duvağımı kaldırıp yanağımdan öpmek için eğildiğinde... bacaklarımın arasını şiddetle sıktı ve 'Ahlaksızlık bana gayet uygun,' diye fısıldadı."

Tuhaf bir sıcaklığın boynuma ve yanaklarıma yükseldiğini hissettim.

Belki hepimiz aynı şeyi hissetmiştik çünkü o kadar sessizleşmiştik ki çimenlerin arasına düşen bir yakıotu tohumunun sesini duyduğuma yemin edebilirim.

O litografta her ne varsa... Gertrude Fenton'ın bunu hak etmediğini biliyorum... ve esas suçlunun Kiersten olduğuna da epey eminim.



Bir ay yetecek kadar odunla beraber kampa dönüp odunları ambarın tentesinin altına düzgün sıralar hâlinde yığmaya başlarken, açıklığın doğu tarafından çığlıklar yankılandı. Her şeyi bırakıp yardım etmeye koştuk ama karşımdaki manzara hem kafa karıştırıcı hem de ürperticiydi. Kızlar bir tür bariyer oluşturur gibi Ravenna'nın arkasında sıra olup el ele tutuşmuşlardı. Ravenna'nın elleri gökyüzüne uzanmıştı. Kasları gerilmiş, damarları çıkmıştı ve boynundan aşağı ter akarken görünmez bir topu yakalamış da onun ağırlığı altında sarsılıyor gibiydi.

"Devam et," dedi Kiersten, kızı yüreklendirerek. "Biraz daha aşağı."

"Ne oluyor... ne yapıyor?" diye fısıldadı Martha.

Kızlardan biri duvağının arkasından, "Sussana aptal," diye tısladı. "Güneşi batırıyor."

Hepimiz her bir heceyi can kulağıyla dinlememişiz gibi Patrice duyduklarını tekrar etti. "Güneşi batırdığını düşünüyor."

"Belki batırıyordur," diye huşuyla bakarak fısıldadı Helen.

"Dünden biraz daha erken batıyor gibi," diye ekledi Lucy.

Ravenna'nın terleyip kasılmasını ve homurdanmasını izledikleri sırada gözlerinden okunuyordu. Bunu bekliyorlardı. Erdem yıllarının böyle olacağını düşünmüşlerdi.

Gündönümüne kadar güneşin her gün biraz daha erken batacağını söylemek istesem de ben bile tereddüt etmeye başlıyorum.

Güneş nihayet dinlenme yerine çekilince Ravenna'nın tere bulanmış gövdesi yere yığıldı. Kızlar etrafına toplanıp onu kaldırdılar, sırtını sıvazlayarak tebrik ettiler.

"Yapabileceğini biliyordum." Kiersten, Ravenna'nın saçlarının ucuna uzanıp kırmızı ipek kurdeleyi çözdü. Hissettiğim hafiflemeyi inkâr edemem. Yalnızca alacakaranlığı saçlarımda hissetme fikri değil, gerçi o da cennet gibi olmalıydı – ama paylaştıkları sarsılmaz kararlılığa özeniyordum.

Ravenna dua etmek için diz çöktüğünde diğerleri de ona katıldılar.

"Beni günahlarımdan kurtar. Sihrim içimde yanıp kavrulsun ki arınmış bir kadın olarak, sevgine ve merhametine layık olarak geri döneyim."

"Âmin," diye fısıldadı kızlar, duvaklarının arkasından.

Toprağın içinde diz çökmüş, gözleri Tanrı'ya dönük bir şekilde altın rengi ışıkla yıkanırken bu dünyadan değilmiş gibi görünüyorlar. Artık küçük birer kız değil; güçlerini, sihirlerini elde etmenin eşiğindeki kadınlar hepsi.

Kendi kendime ayağımı yere sağlam basacağıma, batıl inançlar ve hayal ürünü fikirlere inanmayacağıma söz vermiştim, o zaman neden titriyorum?



Kamp ateşinin etrafında akşam yemeği yerken ortam sessiz ve gergin. İki grup da kendi sırlarına sımsıkı tutunuyor. Sorunlarımızı ortaya döküp her şeyi açık açık konuşmak istiyorum, böylece hep beraber çalışabiliriz ama kuralları Kiersten koyduğu sürece böyle bir şey olmayacağı açık.

"Ne bakıyorsun?" diye sordu Kiersten.

Bakışlarımı çabucak kaçırdım.

Kiersten, Jenna'ya bir şey fısıldadı, Jenna, Jessica'ya ve Jessica da Tamara'ya; benim hakkımda konuştuklarını biliyorum. Ne tür yalanlar yaydığını, bana hangi incitici lakabı uygun gördüğünü bilmiyorum ama belli ki bir şeylerin peşinde.

Ormandan tiz bir çığlık yankılanınca herkesin nefesi kesildi ve dönüp karanlık ormana baktık.

"Hayaletlerden biri," diye fısıldadı Jenna. "Çok yaklaşırsan bedenini ele geçirebilirlermiş diye duydum. Sana yapmak istemediğin şeyler yaptırırlarmış."

"Melania Rushik'in başına gelen de bu değil miydi?" diye sordu Hannah. "Aklına girip bir şeyler fısıldamışlar, duvak sözüyle ormana çağırmışlar ve sonunda boyun eğdiğinde ise bedenini bariyer dışına on iki parça hâlinde saçmışlar diye duydum."

Ses tekrar yankılandığında yine telaşla nefeslerin tutulmasına

ve hayaletlerin önce kimin peşine düşeceğiyle ilgili gergin fısıltılar yayılmasına sebep oldu.

"Ses bir geyikten geliyor," dedim.

"*Sen* nereden bileceksin ki?" diye çıkıştı Tamara.

"Çünkü eskiden yılın bu zamanlarında takas için geri gelmeyen kürk avcılarını kontrol etmek üzere babamla beraber kuzey ormanlarına giderdim. Geyik kendine eş arıyor."

"Her neyse... ürkütücü," dedi Helen, Kumrucuk'u pelerininin altında sarıp sarmalarken.

Jessica, "Her şeyi bildiğini düşünüyorsun ama bilmiyorsun," dedi gözlerini bana dikerek.

"Bu ay yetecek kadar odun kestiğimizi, yemek yaptığımızı, ortalığı temizleyip yağmur fıçıları inşa ettiğimizi biliyorum... *Sen* ne yaptın?"

"Bütün o şeylerle zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi Kiersten, yumuşak bir gülümsemeyle. "Sihrinizi kabullenmediğiniz her gün, boşa geçen bir gün."

"Uyumalıyız," deyip esneme taklidi yaparak ayağa kalktım. "Yarın büyük bir gün olacak. Bilirsiniz, yıkama istasyonuyla bir küvet inşa etmek... hayatta kalmamıza gerçekten yardım edecek şeyler yani."

"Onlara yardım ettiğini düşünüyorsun ama etmiyorsun," dedi Kiersten. "Sadece geride kalmalarına neden oluyorsun."

Duymamış gibi yaptım ama rol yapmakta pek iyi değilimdir.

Arkamızdan, "Küvet Kirli Gertie içindir umarım," diye seslendi duvaklı kızlardan biri. "İhtiyacı olacak."

Ateşin etrafından kahkahalar yükseldi. Geri dönüp hepsini pataklamak istedim ama Gertie başını iki yana salladı. Kısaca. Keskin. Babam duvağımı kilisede teslim ettiğinde annemin bana attığı bakışın aynısıyla beni durdurdu.

"Yapma," diye fısıldadı.

Diğer kızlar yanımızdan sırayla geçip kulübeye girerken Gertie'yi geride tuttum. "O litografın Kiersten'ın olduğunu biliyorum. Diğerlerine de söylemelisin."

"O benim bileceğim iş," dedi katı bir tavırla. "Karışmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedim, onu zorladığım için kötü hissederek. "Ama en azından niye suçu üstlendiğini söyler misin bana?"

"Böylesinin daha kolay olacağını düşünmüştüm," dedi Gertie, dümdüz karşıya bakıyordu ama sesindeki duygusallığı duyabiliyordum. "Düşündüm ki eğer suçu üstlenirsem o da..."

Martha kapıyı açık tutarken, "Geliyor musunuz?" diye seslendi.

Konuşmamızın kesilmesinden çok memnun olan Gertrude hızla ilerledi.

Fenerlerin ışığını kısıp yataklarımıza yerleştik ve ateşin etrafında neler döndüğünü düşünmemeye çalışarak kirişli tavanda asılı örümcek ağlarını izledik.

"Ya doğruysa?" diyen Becca sessizliği bozdu. "Ya zamanımızı harcıyorsak? Tüm sihrimizden kurtulmadan geri dönersek bize ne yapacaklarını biliyorsunuz."

"Daha yeni geldik," dedim vücudumu yatağın yayları arasına yerleştirmeye çalışırken. "Bütün o işler için bol bol zamanımız var. Sadece bizi korkutmaya çalışıyorlar."

Battaniyesini burnuna kadar çekerek, "İşe yarıyor," dedi Lucy.

Martha, "Şahsen benim aklımı yitirmek için acelem yok," dedi.

"Ama ben geç serpildim," diyen Becca'nın kısık sesinde katıksız bir panik vardı. "Ya sihrim için de aynı şey olursa? Ya çok geç gelirse ve zamanında hepsinden kurtulamazsam?"

"Aynı şey değil," dedi Patrice.

"*Sen* nereden biliyorsun?"

Ormandan yükselen pes bir homurtu, hepimizin nefeslerini tutmasına sebep oldu.

Nanette, "Sadece başka bir geyik, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım ama hiç emin değildim.

"Kiersten'ın bu gece bana nasıl baktığını gördünüz mü?" dedi Lucy, yatak örtüsünün altından. "Benden her zaman nef-

ret etmiştir. Üç küçük kız kardeşim var... Eğer sihriyle beni bir şey yapmaya zorlarsa... eğer ormana girersem ve bedenimi bulamazlarsa..."

"Kendimizi fazla kaptırıyoruz," dedim. "İstediği de bu zaten. Tek yapmamız gereken birbirimize destek olmak. Mantıklı olmak."

"Ama Ravenna'nın ne yapabildiğini gördün," dedi Ellie.

"Tek gördüğümüz, görünmez bir topu tutan bir kızdı," dedim.

"Ama hissettim." Molly avuçlarını karnının alt kısmına bastırdı. "Güneşi ellerinde gördüğüm bir an vardı. Bir olmuşlardı."

"Parmaklarının arasında bir yumurta gibi çatlayıp açılacağını düşündüm," diye fısıldadı Ellie.

Bir şey söylemek, mantıklı bir açıklama bulmak istiyordum ama doğrusu, ben de aynı şeyi hissetmiştim.

"Hey, Helen nerede?" diye sordum, boş yatağını ve kuş cıvıltılarının eksikliğini fark edince.

"Ateşin yanında kaldı," dedi Nanette, kapıya doğru bakarak.

Belki fazla anlam yüklüyorum ama sesinde bir parça hüzün ve özlem olduğuna yemin edebilirim.

Belki hepsi geride kalmış olmayı diliyorlardır.

İnkâr etmeyi ve bu düşünceyi zihnime gömmeyi ne kadar istesem de bir parçam Kiersten haklı mı acaba diye düşünmeden edemiyor. Diğerlerine engel olan ben miyim acaba?

Belki erdem yılında bir sorun yoktur. Belki sorun *bendedir*.



Takip eden haftalar boyunca biz yanık enkazı temizlemekle, yemek pişirmek için bir kapalı alan inşa etmekle, yağmur fıçıları yapmakla, ağaç kesip diğer işleri paylaşmakla meşgulken Kiersten da duvaklı kızların sihirlerini benimsemelerine "yardım etmekle" meşguldü.

Saçma şeylerle başladı, sihirlerini serbest bırakmak için ufak meydan okumalar, sabah çiyinin üstünde çiçekten taçlar örerken Havva'nın ilahilerini söylemek, ceza ağacının etrafında bir çember çizerek oturup eğitici masallar anlatmak... Ama başta zararsız işler gibi gözüken şeyler son derece tehlikeli bir hâl almaya başladı. Zaten tüm korkunç şeyler böyle başlamaz mı? Yavaş. Sıkıcı. Bir vidayı sıkar gibi.

Kiersten her gece ateşin başından yeni bir dönüşmüş getiriyor – gözleri donuk, saçı sırtına dökülen ve çılgınca bir iddiada bulunan birini.

Tamara, rüzgârın ona fısıldadığını duyabildiğini söyledi; Hannah da bakışlarıyla bir ardıç kozalağını çürüttüğünü. Bunların hepsini hayal güçlerine, sosyal koşullandırmaya, çarpık batıl inançlara yorabilirim ama başlarına tuhaf şeyler gelenler yalnızca Tamara ve Hannah değil. Geri kalanımıza da bir şey oluyor. Açıklayamadığım bir şey.

Ani baş dönmeleri, iştah kaybı ve çift görmenin yanı sıra, irislerimiz de kayboluyor gibiydi, yumuşak siyahlık tüm renklerin, tüm ışığın yerini alıyordu. Bunun yorgunluktan ya da belki kampta hepimizi etkileyen bir tür hastalıktan olduğunu düşündüm ama ben duruma anlam vermeye çalıştıkça her şey daha kötüye gidiyor sanki.

Ve dolunay yaklaşırken kanamamız başladı. Hepimizin aynı anda, Molly'nin bile, tıpkı bir kurt sürüsü gibi.

Kızlara, bir şeyi açıklayamıyor olmamızın mutlaka o şeyin sihirli olduğunu göstermediğini anlatmaya çalıştım ama birer birer yataklarını odanın diğer tarafında yaklaştırmaya başladılar, sihir ve mistisizmin çılgın hikâyelerine kapılmışlardı.

Açıkçası onları suçlayamazdım. Hayatım boyunca erdem yılıyla ilgili bu şüpheleri taşımıştım ama ben bile bir şeyleri sorgulamaya başlıyordum.

Kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başlıyordum.

Birkaç gece önce hepimiz ateşin etrafında toplanmıştık ve Meg elini alevlerin içinden geçirdi. "Hissetmiyorum," diye bağırdı. Kiersten'a baktığı sırada aralarında bir akım hissettim, aniden yükselen görünmez bir enerji. Belki hepsi benim kafamın içindeydi, belki de Kiersten'ın sihriydi, anlayamadığım bir dildi ama bir an sonra Meg, derisi öten yüzlerce su kurbağası gibi kabarcıklarla kaplanana kadar elini ateşin içinde tuttu.

Meg'i tutup ateşten uzağa çekerken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

O kocaman siyah gözleriyle bana baktı.

Çığlık atmadı. Ağlamadı. Güldü.

Hepsi güldüler.

Çok geçmeden hayalet eylemleriyle ilgili çılgın söylentiler kampta dolaşmaya başladı. Nesneler kayboluyor, geceleri paramparça ediliyordu. İlginçtir, hayaletler sadece benim inşa ettiğim şeylerin peşine düşmüşlerdi ama bunların beni yıldırmasına izin vermedim.

Kampta durum ne kadar çılgınlaşsa da alışkanlıklarımı sür-

dürmeye, günlük işleri ihmal etmemeye çalıştım ama diğer kızlar bir yana, kendimi harekete geçirmek bile giderek zorlaşıyordu. Ateşin etrafında oturup hayaletlerden ve sihirden bahsetmek, zor işleri yapmaktan çok daha cazipti herhalde ama aklımı başımda tutmak için kendime söz vermiştim. Eğer sihir beni ele geçirirse öyle olsun ama mantıklı davranmadan, savaşmadan teslim olmayacaktım.

Sabahın erken saatlerinde, yine anlamsız bir proje üstünde çalışmak üzere, o gün kim gönüllü olursa onunla beraber açıklığın batı tarafına gittik ama kısa zamanda kendimizi bulutlarla... rüzgârla... ağaçlarla sarılı hâlde bulduk.

Kasabadaki kadınları; parmaklarını nasıl suyun üstünde gezdirdiklerini, yüzlerini geç sonbahar rüzgârına doğru nasıl çevirdiklerini düşünüyorum böyle zamanlarda. Bunu mu hatırlıyorlardı? Bunu mu geri kazanmaya çalışıyorlardı?

Bir şeyi... bulmacanın en önemli parçasını kaçırdığımı hissediyorum. Ama çite, kilometrelerce uzanan çıplak sedir ağaçlarma bakınca anlıyorum – buraya kendi isteğimiz dışında, hayvanlar gibi yaşamak ya da ölmek üzere gönderilmiş olsak bile bu, sahip olduğumuz ve muhtemelen bir daha *asla* sahip olamayacağımız en büyük özgürlük.

Buna niye güldüğümü hiç bilmiyorum. Hiç komik değil. Ama hepimiz ağlamaya başlayana dek Gertie, Martha ve Nanette de benimle beraber güldüler.

Kampa geri yürürken bir tür korku hissediyorduk. Belki sadece hava bozduğu içindir ama daha fazlası var gibi. Tansiyon her geçen gün yükseliyor. Nereye varacağını söyleyemem ama açıkça ortada, havada hissediliyor.

Kamp ateşine yaklaştığımızda kızların çoktan bir araya geldiklerini gördük, kendi fısıltılarından besleniyorlardı ve karanlık gözleri ıslak kaya parçacıkları gibi bizi takip ediyordu.

Yağmur fıçısından bir sürahi su, ambardan bir avuç kuru meyve ve yemiş alıp diğerlerinin ağır bakışlarından kaçarak kulübeye girdik ve içeride, dört yatağın daha odanın diğer tarafına

taşındığını gördük – Lucy, Ellie, Becca ve Patrice de pes etmişlerdi. Hiçbirimiz konuşmadık, hepimiz bir sonrakinin kim olacağını merak ediyorduk. Artık mesele birinin daha gidip gitmeyeceği değil, ne zaman gideceği.



Ormandan kederli bir çığlık yükselince irkildim. Bir kâbus muydu yoksa gerçek miydi emin olamıyorum ama son zamanlarda zaten ikisi aynı gibi geliyor.

Dikkatle dinlesem de etrafımda sadece uykunun baş döndüren uyuşukluğunu ve Helen'ın kollarında uyuyan Kumrucuk'un yumuşak cıvıltısını duyabildim. "Her şey yolunda," diye fısıldadım kendi kendime.

"Öyle mi?" diye sordu Gertrude.

Yüzünü görmek için yana döndüm. Ona evet demek istesem de artık ben de emin değilim. Hiçbir şeyden emin değilim. Gözlerimi parmak eklemlerinden ayıramıyordum, kalın halatları andıran yara izleri lamba ışığında pembe ve gri parlıyordu.

"Sor hadi," diye fısıldadı. "İstediğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye geçiştirmeye çalıştım ama Gertie'nin de belirttiği gibi, numara yapmakta beceriksizimdir.

Sözcükleri bulmaya çalıştım; onu daha fazla utandırmadan, canını daha fazla yakmadan nasıl ifade edebileceğimi düşündüm ama Gertie benim yerime konuştu.

"Litografta ne olduğunu bilmek istiyorsun."

"Söylemek istemiyorsan anları–"

"Bir kadındı," diye fısıldadı. "Omuzlarına dökülen uzun saç-

ları vardı ve açık bırakılmış bukleleri göğsüne ancak değiyordu. Kırmızı ipekten bir kurdele elinin etrafına yılan gibi sarılmıştı. Yanakları kızarmış, başı yukarı çevrilmişti."

Derslerimizi düşünerek, "Gözler Tanrı'ya dönük," dedim.

"Hayır," dedi hülyalı bir sesle. "Gözleri yarı kapalıydı ama sanki doğruca bana bakıyormuş gibi hissettirdi."

"Acı mı çekiyordu?" diye sordum, birkaç yıl önce kürk avcılarından ele geçirilen bazı fotoğraflar hakkında duyduklarımı hatırlayarak. Bağlanmış, vücutları uygunsuz biçimlerde kıvrılıp bükülmüş kadınlar.

"Tam tersi." Gertrude bana baktı, gözleri ışıldıyordu. "Mutlu gözüküyordu. *Kendinden geçmişti.*"

Hayal gücüm deli gibi çalışmaya başladı. Anlattıkları, bize öğretilen her şeye tersti. Kasaba dışındaki kadınlarla ilgili dedikoduları, bazılarının o işten keyif aldığını hepimiz duymuştuk ama bu kadının bir kırmızı kurdelesi vardı. Belli ki bizden biriydi. Bu düşünceyle yutkundum. "Ona ne yapıyorlardı?"

"Mesele de o," diye fısıldadı Gertrude. "Yalnızdı. *Kendine* dokunuyordu."

Bu kavram o kadar şok ediciydi ki nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Karanlığın içinde biri, "Kirli Gertie," diye tısladı ve bütün oda kıkırtı ve alaylı kahkahalara boğuldu.

Litografın aslında Kiersten'ın olduğunu, suçu Gertie'nin üstlendiğini onlara söylemek istedim ama bunu yapmayacağıma söz vermiştim. Anlatmak bana düşmezdi.

Gertie'nin tekrar yatak örtülerine gömülmesini izlerken onun için kalbim acıdı.



Zihnimi boşaltıp düşüncelerimi kampın giderek kötüleşen durumundan uzaklaştırmak için batı sınırı boyunca odun kesmeye gittim.

Diğer kızların yardım etmesini beklemiyorum artık ama Gertie'nin yokluğu biraz daha kaygı verici. Önceki gece kızlar Gertie'nin litograf hakkında konuşmasına kulak misafiri olduklarından beri mesafeli... bizden uzak duruyor.

Bazı kızlar kendi aralarında fısıldaşıp sihrine kavuşuyor olabileceğini söylüyorlar ama bence utanıyor. Tekrar meydanda cezalandırılıyormuş gibi hissediyor olmalı. Ona yardım etmek, içinde bulunduğu ruh hâlinden çekip çıkarmak istiyorum ama aslında ben de bocalıyorum.

Daha bu sabah üzerimde milyonlarca ateş karıncası geziniyormuş hissine kapıldım ama hiçbir şey yoktu. Olan biteni açıklayacak bir sözcük yok... Nasıl isimlendirebileceğimi bilmiyorum... ama yine de bu, sihir olduğu anlamına gelmez.

Açıklığın batı ucuna yaklaştığım sırada içimde bir sıcaklık dalgası hissettim, sanki içten içe yanıyordum. Pelerinimi çıkarıp bir kütüğün üzerine bıraktım ve soğuk havayı derin derin içime çektim. "Bu her neyse, geçecek," diye fısıldadım.

Baltayı kavrarken yaşlı bir çam ağacını gözüme kestirdim.

Dengemi sağlamak için elimi ağaca yaslayınca parmaklarım karıncalanmaya başladı. Ağacın sert kabuğundaki derin çizgiler enerjiyle nabız gibi atıyordu âdeta. Belki de enerji benden geliyordur ama sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Kulağımı ağaç kabuğuna yasladığımda, fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim. İşte bu olmalı, sihrim meydana çıkıyor, diye düşünürken sesin arkamdan geldiğini fark ettim.

Omzumun üstünden bakınca Kiersten'ın kütüğün üzerine oturduğunu, tırnaklarını yüne sürterek pelerinimi okşadığını gördüm. Ne zamandır orada oturup beni izlediğini bilmiyorum ama durum hiç hoşuma gitmedi. Takipçilerinin nerede olduğunu merak ederek arkasına göz gezdirdim ama galiba yalnızdı.

"Bırak onu, o benim pelerinim," dedim, baltayı iki elimle kavrarken.

"Pelerinini istemiyorum," dedi kıyafetimi itip kendinden uzaklaştırarak. "Çok ağır. O yüzden bu kadar kas yaptın herhalde."

Kollarıma şöyle bir bakınca, iltifat niyetiyle söylemediği belliydi.

"Faydalı bir şeyler yapmak iyi hissettiriyor," dedim pelerinimi alıp tekrar üzerime geçirirken. "Sen de denemelisin."

"Çünkü bu bir kadın için günahların en büyüğü değil midir," dedi güneşten rengi açılmış saçından bir bukleyi parmağıyla kıvırarak, "faydasız olmak?"

Ses tonu beni hazırlıksız yakaladı ama tedbirli davranmalıydım. "Neden buradasın, Kiersten?"

Derin derin iç çekerek, "Sana ihtiyacım var," dedi. "*Kızların* sana ihtiyacı var. Onlara yardım edebilirsin."

"Eğer bu sihirle ilgiliyse... Sahip olmadığım bir şeye kucak açama–"

"Haklısın. Ben de senin sihrin olmadığını düşünüyorum."

"Ne?" Neşelendim.

"Bence sen sihrini yıllardır saklıyordun, burnumuzun dibinde

bütün sihrini yakıp bitirdin." Ayağa kalktı, sinsi bir tavırla bana doğru yürüdü. "Babanın dikkatini böyle çektin, sana bütün o şeyleri öğretmesini sağladın ve Michael'ı benden böyle çaldın. Sihrini harcadın bitirdin ve şimdi diğerlerinin sihirlerini gömmelerini istiyorsun. Sende hiç ahlak yok mu?"

"Ahlak mı?" Başımı kaldırdım. "Söyleyene bak. Ya Gertie?"

Gözleri kısıldı. "Ne olmuş Gertie'ye?"

"Masummuşsun gibi davranmayı bırak. Her şeyi biliyorum."

"Biliyorsun, öyle mi?" Rahatsız edici bir gülümseme belirdi yüzünde. "Kampta kaybolan ilk kız Gertie olsa çok yazık olurdu."

"Beni tehdit etme." Baltayı daha sıkı kavradım. "Burada ölmemizin hiç gereği yok."

"Hepimiz öleceğiz, Tierney." Ağzının köşesi kıvrıldı. "Kasabada bizden aldıkları her şey küçük birer ölüm. Ama burada değil..." Kollarını iki yana açıp derin bir nefes aldı. "Erdem yılı bize ait. Burası özgür olabileceğimiz tek yer. Duygularımızı bastırmak yok, gururumuzu ezdirmek yok. Burada ne istiyorsak o olabiliriz. Ve hepsini dışavurursak," dedi gözleri dolup yüz hatları yumuşarken, "daha sonrasında bu şeyleri hissetmemize gerek kalmaz. Hiçbir şey hissetmemize gerek kalmaz."

Geriye sendeleyip çam ağacına yaslandım, parmak uçlarımın altında ağacı hissettim... gerçek bir şey, beni gerçekliğe bağlayacak bir şey. Ama bu gerçekten de oluyordu. Sonuçta Kiersten da insan. Galiba sonunda onu anlıyorum. *Kiersten korkuyor.*

Bir parçam teslim olmak... inanmak... tüm bunların bir parçası olmak istiyor, böylece öfkemi serbest bırakabilir ve ondan temelli kurtulabilirim ama yapamıyorum. Belki rüyalarımdaki kızın hatırasından ya da belki sorun bende olduğundan ama bundan daha fazlası olabileceğimizi biliyorum.

"Sana yardım edemem," diye fısıldadım.

"O zaman ben de sana yardım edemem," dedi, yüzü her zamanki maskesine bürünüp sertleşti. "Yapacağını yaptın," diyerek baltayı elimden aldı. "Kalanını ben hallederim."



Sınır boyunca volta atarak az önce ne olduğunu ve ne yapmam gerektiğini çözmeye çalıştıktan sonra diğerleriyle konuşmak üzere kampa dönerken bazı sesler duydum. Gözlerimi kapatıp sesleri susturmaya çalıştım ama bu sefer kafamın içinde değillerdi.

"Doğrusu bu... ikiniz için de... kampın iyiliği için."

Ambarın köşesinden gizlice bakınca Gertie'yi Kiersten'la beraber dikilirken buldum. "Hey," diye seslendim.

Gertie başını kaldırıp bana baktı. Yüzü kızarıp gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Kiersten, "Seçim senin," dedikten sonra kampa döndü.

"Ne seçimi... kampın iyiliği için olan ne?" diye sordum.

Gertie kirli elinin tersiyle yüzünü sildi, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. "Kiersten bu gece toplantı yapacak... dolunay için."

Bunun kasabadayken ne anlama geldiğini düşününce elimi yumruk yaptım ve parmak uçlarımdan hangisinin ilk giden olacağını merak ettim. "Ortadan kaybolabiliriz."

Açıklığa doğru bakarken, "Herkes kabul etti," dedi. "*Senden* başka herkes."

"Ah," dedim derin derin nefes verirken, hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gözükmemeye çalışıyordum.

"Kızlar konuşuyor... Şüpheleri var."

"Senin var mı?" diye sordum.

Avucunda tuttuğu buruşuk mürver filizine dikti gözlerini. Mürver eski bir çiçek, artık pek kullanılmıyor ama günahların affedilmesini sembolize eder.

"Çiçeği sana o mu verdi?" diye sordum.

Gertie parmaklarını çok narin bir yumurta tutarmışçasına çiçeğin etrafına kapattı.

"Ona güvenemeyeceğini biliyorsun. O Tanrı değil. Kendi yaptığı bir şey için seni affedemez. Cezalandırılmana sebep olan kendisiydi. Sana ne yaptığını hatırlasana." Ellerini ters çevirip yara izlerini göstermek için uzandım ama benden uzaklaştı ve birkaç adım geriye doğru sendeledi.

"Özür diledi," dedi Gertie, yavaşça dengesini bulurken. "Artık yine arkadaşız."

"Arkadaş mı?" güldüm.

"Dışlanmanın, sürekli kötülenmenin neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Etrafına baksana... Bana yardım etmeye çalışan kimseyi görmüyorum."

"Ama bu senin *seçimin*." Başını iki yana salladı. "Bizden biri olmayı hiçbir zaman istemedin." Yüzünde acılı bir ifade belirdi. "Tek yapman gereken sihrini kabullenmek ve..."

"Hissetmediğim bir şeyi kabullenemem. Belki de bir hastalıktır ama bize olan şey her neyse..."

"Sana kâfir diyor," dedi, çenesi titriyordu. "Gaspçı diyor."

Bunun beni neden güldürdüğünü bilmiyorum. Kasabada kâfirlikle suçlansaydınız, darağacıyla bile uğraşmazlardı. Sizi diri diri yakarlardı. Pelerinime sıkı sıkı sarıldım. "Kiersten sadece kargaşa istiyor çünkü güç sahibi olmak istiyor."

"Yanlış düşünüyorsun." Gertie'nin kaşları çatıldı. "Sihrine kucak açarsa, kendini içindeki karanlığa teslim ederse eve arınmış bir kadın olarak döneceğine gerçekten inanıyor. Günahlarından kurtulup yeniden başlayacağına."

"Ne günahı? Kız olarak doğma günahı mı?"

"Hepimiz günahkârız," diye fısıldadı.

Ormandan bir gaklama yükselerek Gertie'yi sıçrattı.

"Sadece bir karga," dedim ama bu sefer emin değildim. Sesi duyduğumdan bile tam olarak emin değildim. Yukarı baktığımda bulutlar o kadar hızlı hareket ediyordu ki başım döndü. Bakışlarımı aşağı çevirip tekrar odaklanmaya çalışarak, "Kiersten," dedim. "Bugün beni görmeye geldi. Beni alt etmek için seni kullanıyor."

"Her şey seninle ilgili değil, Tierney."

"O zaman sorun ne? Söyle bana. Aslında canını sıkan ne?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve donuktu. "Artık Kirli Gertie olmak istemiyorum. Bitmesini istiyorum."

"Eğer bu diğer kızlarla ilgiliyse... onlarla konuşabilirim. Onların..."

"Artık senin yardımına ihtiyacım yok."

"Anlamıyorum," dedim. "Seni tehdit mi etti? Sana bir şeyin sözünü mü verdi?" Yüzüne bakıp herhangi bir ipucu aradım ama Gertie numara yapmakta başarılıydı. "Sakladığın ne?" diye sordum.

Gertie ceza ağacına doğru baktı. Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama çenesinin gerildiğini fark ettim. Sanki ağzından iradesi dışında bir şey kaçırmamak için çenesini sımsıkı kapamıştı. Diğer kızlara katılmadan önce, "Artık birbirimizle konuşmasak iyi olur," dedi.



Günün geri kalanını şurup toplamak üzere akçaağaçları delerek ve etraftan çıra toplayarak geçirdim; zihnimi oyalayacak, kamptan uzak durmamı sağlayacak bir şeyler. Ama şiddetli bir akıntıya yakalanmış bir kuru ağaç parçası gibi, düşüncelerime kapılıp gidiyormuşum gibi hissediyorum.

Kampa geri dönmeye karar verdiğimde avuç içlerim tanınmayacak kadar kabarmıştı. Acele etmedim çünkü hem Kiersten'ın bu toplantıyı ciddiye aldığımı düşünmesini istemiyordum hem de bir yanım korkuyordu. Bazı kızların sadece alevlere bakarak sihirlerini açığa çıkardıklarını söylediklerini duymuştum. Tüm bunların başka bir açıklaması olması gerek diye düşünüp duruyorum. Zayıf düşmüş ve hassas bir hâlde olduğumuzu inkâr edecek değilim ama eğer pes etmek istiyorlarsa onları durduramam. İnsan ne görmek istiyorsa onu görüyor. Ben de dahil.

Ateşe yaklaşırken duyduğum tek çatırtı odunlardan gelen değildi. Toplanmış kızların etrafındaki havanın ta kendisi gerilim yüklüydü. Uzaklarda şimşekler çakıyor, hafif bir gümbürtü duyuluyor, dünyanın öteki ucundan gelen bir çığın yankısını andırıyordu.

İçgüdüsel olarak kalabalıkta Gertie'yi arayıp buldum ama ona katılmam için beni çağırmadı. Hatta beni fark ettiğini bile gös-

termedi. Bunu düzeltmek, kalbini her nasıl kırdıysam onun için özür dilemek istiyorum ama belki de şu an biraz rahat bırakılmaya ihtiyacı vardır. Ben de biraz rahat bırakılmak için neler vermezdim. Bizi dış dünyadan ayıran çiti taradı gözlerim. Şimdiye kadar, kaçakçılar bizi dışarı çekmeyi denememişti. Bir tanesini kendi gözlerimle görmüş olmasaydım varlıklarını bile sorgulayabilirdim. Şu an bizi izleyip izlemediklerini merak ettim. Bir sonraki kaybımızın kim olacağı konusunda iddiaya girip girmediklerini.

Gök gürültüyle gürledi. Bu seferki daha yakındı.

"Dinleyin. İletişim kurmaya çalışıyor," dedi Kiersten.

"Altı üstü gök gürültüsü," diye mırıldandı Martha.

"Altı üstü gök gürültüsü mü?" diye sert ve monoton bir sesle cevapladı Kiersten. "Havva'nın hikâyesini hatırlatırım. Doğa Ana'nın ta kendisi. O da bir zamanlar erdem kızlarından biriydi. Bence içimizden birine ulaşmaya çalışıyor."

Pelerinine iyice gömülen Tamara, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Bizi uyarmaya çalışıyor." Kiersten çenesini eğdi, alevler yüzünde hayaletvari gölgeler oluşturuyordu. "Havva'nın başına gelen şey bize de olabilir. Eğer dinlemezsek... Uyarısına kulak asmazsak," dedi doğruca bana bakarak. "Bazılarımız gibi Havva da inanmadı. Tanrı'nın karşısına geçip güldü. Sihrini bastırdı ve nihayet eve döndüğünde arınmış gibi davrandı ama içindeki sihir her geçen gün büyüyordu, ta ki artık zapt edilemeyene kadar. Tıpkı bunun gibi bir gecede, dolunayın altında, bütün ailesini öldürdü."

Kalabalıkta bir tiksinti dalgası kabardı.

"Konsey üyeleri onu durdurmasaydı herkesi öldürecekti."

Bu hikâyenin bir kocakarı masalı, bir efsane olduğunu düşünmüşümdür hep ama ateşin etrafına bakınca bütün kızların can kulağıyla dinlediklerini görebiliyorum.

Kiersten çalkantılı gece göğüne bakarak çenesini kaldırdı. "Havva'yı meydanda yaktıkları sırada gökyüzü açılıp onu aldı ve hepimiz hatırlayalım diye orada var olmaya devam ediyor."

Ani bir gök gürültüsü herkesi yerinden sıçrattı.

"Dinleyin," diye fısıldadı Kiersten. "Görmezden gelinmeyi kabul etmeyecek. Eğer bu gruptan biriyle iletişim kuruyorsa o kişi şimdi konuşsun, gücünü kabul etsin. Kendini kurtarmasının tek yolu bu."

Arka taraftan bir kız elini ürkekçe kaldırdı. "Ben onu duyuyorum."

Kiersten kıza öne çıkmasını işaret etti.

Vivian Larson kuzeninden duvak almış, çekingen bir kızdı; Kiersten'ın hayatında bir gün bile dikkat etmediği biri. Kiersten'ın kızın adını bildiğinden bile şüpheliyim ama şimdi Vivi kendini güneşin merkezinde, Kiersten'ın onaylamasının tadını çıkarırken buldu.

"Söyle bize. Sana ne diyor?"

"Se-senin söylediklerini." Vivian ellerini önünde birleştirdi. "Neler olabileceğiyle ilgili bizi uyarıyor."

"Aramızda bir kâfir... bir gaspçı olduğunu da söyledi mi?"

Tepemizde çakan şimşekleri takip eden bir gök gürültüsü daha duyuldu ve Vivian bana tedirgin bir bakış attı. Önceki yıl onu çalışma evinden bir oğlanla çayırda bulduğumda da böyle bakmıştı. "Emin değilim."

Fark etmemiş gibi yaptım ama her yönden bakışların bana döndüğünü hissedebiliyorum.

Kiersten, "Zamanla hepsi olur. Dinlemeye devam et, arkadaşım," derken Vivi'nin kırmızı kurdelesini çekip çözerek ellerini kızın bakımsız, yağlı saçlarının arasından geçirdi. Vivi aya bakıp gülümsedi, sanki az evvel şeytandan kurtulmuştu. *Benden* kurtulmuştu.

"Umarım diğerleriniz için çok geç değildir." Kiersten ateşin etrafında yavaş yavaş yürüdü. "Bütün o inşa ettikleriniz, harcadığınız emek..." dedi, bir pişirme tezgâhını iterek. "Hepsi anlamsız."

"Anlamsız değiller," diye ağzımdan kaçırdım. "Emeklerimizden kesinlikle sen de faydalandın."

Kiersten tüylerimi diken diken eden bir dikkatle bana döndü. "Rahat edip iyi beslenmek bizi sihrimize götürmeyecek. Buraya acı çekelim, içimizdeki zehirden kurtulalım diye bırakıldık." Ateş ışığında gözleri vahşi ve tehditkâr görünüyordu. "Hepimiz buradayız çünkü Havva sihriyle Âdem'i baştan çıkardı. Olgun meyveyle onu zehirledi. Sihrimizi kullanmazsak, şeytanlarımızdan kurtulmazsak ne olacağını biliyorsunuz. Geri dönen kızlardan sihirlerine tutunmaya çalışanlara ne olduğunu gördünüz – darağacına gönderildiler... ya da daha fenası."

Kalabalığı ve beni bir korku dalgası sardı.

"Ama ya Tierney haklıysa?" diye kısık bir ses geldi arkadan. Benim yanımdaki yatakta uyuyan kız, Nanette'ti bu. "Ya sadece hayal gücümüzse veya bir tür hastalıksa?"

Kiersten öfkeyle patlamak yerine sakinleşti. Korkutucu bir sakinlik. "Tierney'nin ahlaksız rüyaları yüzünden mi böyle diyorsun?"

Rüyalarımdan bahsedenin hangisi olduğunu merak ederek kamp ateşinin çevresinde oturanlara bakındım ama o sırada daha büyük sorunlarım vardı.

"Ne yaptığını görmüyor musunuz? Aklınıza aldatıcı düşünceler sokuyor. Yapmanız gereken işle aranıza giriyor," dedi Kiersten. "O özel biri değil. Ona bir baksanıza. Tek gerçek yandaşını bile elinde tutamıyor." Kiersten, Gertrude'a mânâlı bir bakış attı ve korkularımda haklı olduğumu anladım. Benimle uğraşmak için Gertrude'u kullanıyor. Ve Gertrude da bunun farkında.

"Tierney sihrinizi içinizde tutmanızı ve Garner Kasabası'na döndüğünüzde darağacına gönderilmenizi istiyor. Böylece bizden kurtulmuş olacak."

"Niye böyle bir şey isteyeyim ki? Bu işte hepimiz beraberiz."

"Beraber mi?" diye güldü. "Buraya gelmeden önce, evdeyken hiçbirinizle temas kurdu mu? Bizim yöntemlerimize en ufak bir ilgi gösterdi mi? Onun sihri *bu* işte. Bizi birbirimize düşürmek... olduğumuz kişiye... ve kaderimize sırt çevirmemize neden olmak."

"Yalan söylüyorsun," dedim ama artık kimse beni dinlemiyor gibiydi.

Kiersten grubun ortasındaki bir kızı işaret ederek, "Sen," dedi. Dena Hurson'dı. Çekingen bir tavırla öne çıktı kız. "Hayvanlarla konuşmanın aile sihrinde görüldüğünü söylememiş miydin?"

"Evet... ama..."

"Giysilerini çıkar."

"Ne?" diye sordu, kollarını göğsünün üstünde kavuştururken.

"Ne dediğimi duydun. Çıkar." Kiersten elini Dena'nın saç örgüsünde boydan boya gezdirdi ve kulağına fısıldadı. "Sana yardım edeceğim. Seni özgür bırakacağım."

Dena ateşin etrafındakilere baktı ama kimse araya girmeye cesaret edemedi. Ben bile. Titrek bir nefes vererek pelerinini çıkardı, sonra da iç gömleğiyle iç çamaşırlarını.

Dena orada öylece titreyip ay ışığının altında kendini mümkün olduğunca örtmeye çalışarak dikilirken Kiersten arkasına geçti ve avuçlarını Dena'nın karnının alt kısmına bastırdı. "Tam *burada* hissetmelisin," derken parmaklarını yelpaze gibi açarak Dena'nın titrek bir nefes almasına neden oldu. "Sıcaklığı hissediyor musun? Karıncalandığını hissediyor musun? Sanki kanın yüzeye uzanıyormuş gibi, çığlık atmak istiyormuş gibi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"İşte, sihrin o. Onu benimse, kabul et, öne çekmeye devam et."

Derin derin birkaç nefes alan Dena gözlerini sımsıkı kapadı. "Galiba bir şey hissediyorum."

"Şimdi dört ayak üstünde dur," diye komut verdi Kiersten.

"Niye?"

"Dediğimi yap."

Dena söz dinleyip yere çömeldi.

Araya girmek, Dena'yı küçük düşmekten kurtarmak istedim ama Kiersten'ın etkisi altına girmişti. Hepsi öyle. Belki ben bile çünkü gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Kiersten, Dena'nın kırmızı kurdelesini çözüp kestane rengi uzun saçlarını serbest bırakırken Dena tırnaklarını toprağa gömdü.

Kiersten kızın etrafında yürüyüp kırmızı kurdeleyi eline dolarken diğer kızlar kendilerinden geçmiş bir dikkatle izlediler. "Ormanın hayvanlarına ulaş. Varlıklarını hisset."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Dena.

Kiersten kırmızı kurdeleyi Dena'nın sırtına doğru kırbaç gibi savurdu. Canını acıtmadığına eminim ama Dena'yı şaşırttı. Hepimizi şaşırttı.

"Gözlerini kapat," diye emretti Kiersten. "Ormanda atan her kalbi hisset. Birini bul. Onun ritmine odaklan," dedi Dena'nın etrafında dolaşmaya devam ederek.

Dena başını kaldırıp gözlerini zorla ormana doğru çevirirken, "Bir şey duyuyorum," dedi. "Sıcaklık hissediyorum. Kan. Nemli kürk kokusu."

Ormandan bir uluma geldi ve herkes nefesini tuttu.

Kiersten, Dena'nın saçına asılıp geriye çekti ve "Cevap ver," dedi.

Dena boynunu mümkün olduğunca gerip ormana doğru ulurken her bir tendonunun sihre ulaşmak için gerildiğini görebiliyordum. Yüceliği arzuluyor. Kendisinden daha büyük bir şeyle dolup taşmak istiyor.

Kiersten nihayet tatmin olunca Dena'yı bıraktı. Dena bizimle yüz yüze gelmek üzere ayağa kalktı – yanaklarını ateş basmış, saçı dağılmıştı, yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu ve gözlerinde deli bir donukluk vardı. "Sihir gerçek," dedikten sonra bir kere daha uludu ve Kiersten'ın kollarına yığıldı.



Bastırılmaya çalışılan gülüşme seslerine uyandım, ellerimde ve bacaklarımın arasında kan vardı.

Yatakta çabucak doğruldum ve kendimi kulübenin bir kenarında yalnız buldum, iç çamaşırlarımdan koyu kırmızı renkli bir sıvı sızıyor ve kızlar beni işaret edip elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdıyorlardı.

"Ben sebep oldum," diye güldü Kiersten, elinde ucu kana bulanmış, uzun bir kuş tüyü vardı.

Gertie'ye baktım ama gözlerini kaçırdı.

Çizmelerimi kaptığım gibi boğucu kulübeden kaçtım ve yıkanmak üzere yağmur fıçısına gittim ama fıçı paramparça edilmişti. Bu son fıçımdı. Tahtayı tam olarak doğru şekilde bükmek için haftalar harcamıştım ve hava giderek bozduğundan bahardan önce bir tane daha yapmam neredeyse imkânsız. Kiersten suçu hayaletlere atacaktı ama bunu onun yaptığını biliyorum. Yanaklarım öfkeyle alev aldı. Sinirden köpürsem de kendime hâkim olmalıyım. Büyük ihtimalle şu an beni izliyorlar ve yapabileceğim en kötü şey, beni etkilediklerini göstermek olur.

Doğruca kuyuya yöneldim ama kenardan sallandırmaya çalıştığım kova donmuş ve taşa yapışmıştı. O tüyler ürpertici sesi duyduğumda kovayı çekip kurtarmaya çalışıyordum.

Şarkı sesi. En azından şarkı gibi geliyordu kulağa.

Kuyuyu bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Yere çömelmiş küçücük bir siluet vardı. Tiz sesi, minyon yapısı... Bir an bunun rüyalarımdaki küçük kız olduğunu düşündüm. Ona doğru koşmak istiyordum ama kendimi ölçülü adımlar atmaya zorladım. *Kimseye güvenme. Kendine bile.* Annemin sözcükleri zihnimde yankılanıyordu.

Siluetin önünde diz çöktüm ama yüzünü göremedim. Titreyen ellerimle uzanıp kirlenmiş duvağını kaldırdım. Ami Dumont. O kadar sessiz ve o kadar küçük ki burada olduğunu bile neredeyse unutmuşum.

Daha da yaklaştım, şarkısını dinledim.

Sırma saçlı Havva, dimdik oturur salıncağında
Salınır rüzgâr, açılır gece
Lanetlediği bütün erkekler için ağlarlar

Eski bir ninniydi, çocukken hiç üzerinde durmamıştım ama şimdi... burada... tam bu anda sözcükler bambaşka bir anlama büründü.

Kızlar dikkat edin, uslu olmazsanız eğer, defnedilirsiniz gençten
Olmaz yavrum diyeceğiniz bir çocuk, olmaz...

Şarkı söylemeyi aniden kesti ve gözleri kapıya kilitlendi; nefesi sıklaştı ama duyduğum solumayla aynı tempoda değildi onunki. Bakışlarını takip ederek arkama baktım. Başta sadece ağır kütüklerinde derin tırmalama izleri olan kapıyı gördüm ama onun ötesinde, tahtaların arasındaki dar yarıklarda... gözler gördüm... bize dikilmiş karanlık gözler.

"Kanının kokusunu alabiliyorlar." Bana gülümsedi.

Geri çekildim, burada her ne oluyorsa ondan uzaklaşmaya çalışıyordum ki görüşüm bulanıklaştı. Tutunabileceğim bir şeyler arayarak açıklık boyunca sendeledim. Kuyu. Biraz su içebilseydim. Kuyunun taş duvarına uzanırken dizlerim boşaldı. Kafamı sert yüzeye çarptım ve bir kemik çuvalı gibi yığılıp kaldım.



Gözlerim yavaş yavaş odaklanırken birisinin, "Tek yapman gereken bir koşu koya gidip geri gelmek," dediğini duydum.

Başımı arkaya yatırınca kızların kapının önünde toplandıklarını gördüm.

Bir çocukla konuşurmuş gibi, "Sihrini benimsediğin anda örgünü açacağım," dedi Kiersten. "Sen de bizden biri olabilirsin."

Ayağa kalkmak düşündüğümden daha zor oldu. Kafam zonkluyordu. Başımın dönmesi, babamın mikroskobundaki kadranı çevirirken olduğu gibi, çitin görüntüsünü bir netleştirip bir bulanıklaştırıyordu.

"Kumrucuk'u benim için tutar mısın?" Helen kuşu Kiersten'a uzattı. Kiersten irkildi ve kuşu alması için Jessica'yı öne doğru itekledi. "Çenenin altına yerleştirirsen çok rahat ediyor," diye ekledi Helen.

"Durun," dedim oraya doğru yürürken. "Bariyeri aşamaz, dışarıda kaçakçılar var."

Jenna bana bezgin bir bakış attı. "Öldüğünü sanmıştık."

"Eh... şanssızsınız." Yanından geçip gittim. "Helen, bunu yapamazsın."

"Ama ben görünmezim," dedi sırıtarak.

"Ne zamandan beri?" diye sordum.

"Git buradan," dedi Tamara, beni yana iterek. "Yardıma ihtiyacı olduğundan değil ama Ami çitin doğu tarafında o korkunç sesiyle şarkı söyleyerek kaçakçıların dikkatini dağıtıyor."

Gözlerimi kısıp doğuya baktım. Ami'nin bariyerin kenarına çömelmiş ufak tefek gövdesini gördüm sanırım ama emin olamıyorum.

Kalabalığın içinde çıldırmış gibi gezindim, Helen'ın aklını başına getirebilecek birini arıyordum ki gözlerim Gertie'ye takıldı. "Bir şey yapmalısın," diye fısıldadım.

Gözlerini kaçırıp duymamış gibi yapsa da gerçekten korktuğunu bakışlarından okuyabiliyordum.

"Tek yapman gereken odaklanmak. Sihrini hisset," dedi Kiersten, avucunu Helen'ın karnına bastırarak. "Unutma, bir şeyler ters giderse sihrimi kullanıp kaçakçılara ne istersem yaptırabilirim."

Helen ona bakıp başını evet der gibi salladı ama iyi olmadığını... tam olarak kendinde olmadığını görebiliyorum. Bayan Weaver'ın yaptığı, kocaman gözleri açılıp kapanan oyuncak bebeklerden biri gibi görünüyordu.

"Duvağımı takmana bile izin vereceğim. Korunma için," dedi Kiersten, tül kumaşı Helen'ın kafasına geçirirken. "Sana bu kadar çok inanıyorum."

"Hey, o *benim* duvağım," dedi Hannah kalabalığın içinden ama çabucak susturuldu.

Kiersten tülü kızın yüzüne doğru indirirken diğerleri kapıyı açtılar. Arkamı dönüp uzaklaşmam gerektiğini, Helen'ın seçimini yaptığını biliyorum ama ayaklarındaki o izleri, rüya gördüğü için annesinin açtığı yaraları zihnimden atamıyorum. "Bir merhamet tohumu," diye fısıldadım.

Kapıyı geçmek şöyle dursun, yakınına gitmekten bile ödüm kopuyordu ama bunun olmasına izin veremezdim.

Kızların yanından geçerek Helen'ın peşinden dışarı fırladım. Bazıları geri dönmem için bana bağırıyordu ama Kiersten, "Bırakın gitsin," dedi.

Kamp alanının güvenliğini arkamda bıraktığım anda büyük gölden esen şiddetli rüzgâr sertçe bana çarptı ve nefesimi kesti. Birkaç adım geriye sendeledim. Açıklık, boşluk... Belki içeride çok uzun süre kalmıştım ama burada kendimi özgür hissetmiyorum. Yalnızca... korunmasız hissediyorum.

Uzaktan gelen bir karga sesiyle irkildim. Gerçek olup olmadığından bile emin değildim ama tekrar odaklanmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Geniş araziyi, kışa dönen sonbaharın solgun renklerini –maviler griye, yeşiller krem rengine– tararken bir hareketlilik gözüme takıldı. Helen'ın duvağı, bir sinek bulutu gibi etrafını sarmıştı.

İkinci gaklamayı duyunca gerçek olduğunu anladım çünkü Helen olduğu yerde donakaldı. Ona doğru koştum, geri dönmesini işaret ettim ama gözleri kuzey yönüne, yaklaşan bir kaçakçıya kilitlenmişti. Adamın görüntüsü bile sersemlememe neden oldu. Tepeden tırnağa kömür karası, incecik bir kumaşa sarınmıştı ve elinde bir bıçak ışıldıyordu. İçimdeki her bir hücre oradan kaçmak istese de Helen'ın böyle, bir hiç için ölmesine izin veremezdim.

Hızlanırken Helen'a ismiyle seslendim.

Panik dolu bir ifadeyle bana baktı. "Beni görebiliyor musun?"

"Koş." Helen'ı kampa doğru ittim ve sonra tam tersi yönde koşmaya başladım. "Koş!" diye bağırdım. Kaçakçının yemi yuttuğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakarken bir ağaç köküne takıldım ve soğuk toprakta kayarak düştüm. Gözlerimi kapamak yerine, gelecek darbe için kendimi hazırladım ve celladımla yüz yüze gelmek için sırtüstü döndüm. Darbeyi indirmek için bıçağını kaldırdı – ve durdu.

"Tekmele beni." Burnunu ve ağzını kapatan ince, koyu renk kumaşın içinden yumuşak bir fısıltı süzüldü.

Gerçekten bunu söyledi mi yoksa hastalık yüzünden bana mı öyle geldi bilmiyorum ama hangisi olduğunu öğrenmek için oyalanmayacaktım.

Dizlerimi kendime çektim ve olanca gücümle adamı tekmeledim. İki büklüm olup yuvarlanmadan önce geri geri yalpaladı.

Bıçağını alıp oracıkta boğazını kesmeyi düşündüm ama bana bakışlarında, gözlerinde bir şey vardı. Yolda karşılaştığım kaçakçının o olup olmadığını merak ettim. Yola devam etmeme izin verenin. Bedeninin üstüne eğilince, o olduğundan emin oldum. İçimden bir ses öyle diyordu. Yüzünü kapatan kumaşı kaldırmak için uzandığım sırada her yönden gelen gaklama seslerini duydum. Adamdan uzaklaşarak kapıya doğru koştum.

Helen kapıdan geçerken kapı kapanmaya başladı. Bir yanlışlık olmalı, daha beni görmemişlerdir diye düşündüm ama kapının kilitleri yerine otururken bunu Kiersten'ın yaptığını anladım.

Kaçakçıların hararetli çağrıları ve kızların tiz çığlıkları arasında düşünemiyor, nefes alamıyordum. Bacaklarımı becerebildiğim kadar hızla hareket ettirirken bir anda başım döndü ve üzerini adımladığım zeminin altımda sallanmasına sebep oldu ama kendimi bırakma lüksüm yoktu. Eğer çitlerin ötesine geçemezsem eve bir dizi güzel cam şişe içinde dönerdim. Kapıya doğru atılıp ölü kızların kurdelelerini yakaladım, kendimi yukarı çektim ve kullanabileceğim kurdele kalmayınca da tırnaklarımı kıymıklarla dolu olan tahtaya saplayıp kapının üst kenarına kadar tırmandım. Bacaklarımı savurup ayağımla yukarı tutunmaya çalışıyordum ama kalçalarım kurşun gibi hissettiriyordu. Kaçakçılardan biri bıçağıyla bana ulaşabilecek kadar yaklaşırken bütün gücümle asıldım ve kendimi yukarı çektim ama kapının diğer tarafında yere serildiğim an Kiersten tepeme bindi.

Burun delikleri öfkeyle genişleyip kapanıyordu, gözlerinden alev fışkırıyordu; beni yere yapıştırdı ve baltayı boğazıma dayadı.

"Niye öyle bir şey yaptın?" diye sordu. "Niye araya girdin? Helen'ın ölümüne sebep olacaktın."

"Onu *kurtardım*..." Bıçağın baskısına karşı sözcükleri ağzımdan çıkarabilmek için gerildim. "Eğer araya girmeseydim Helen şimdi..."

"Sapasağlam olacaktı!" diye bağırdı Kiersten, şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. "Ve *seni* kurtaran kimdi sanıyorsun?" Çeliği biraz daha derine batırdı. "*Ben* kurtardım," dedi. "Kaçakçıyı

durduran *bendim*. Hepsi şahit oldular." Arkasındaki kızlara bir göz attı. "Hâlâ sihrimizi reddediyor musun?"

Konuşmaya çalıştım ama korkuyordum. Baltanın daha derine girmesinden de korkuyordum ama en çok kendi cevabımdan korkuyordum. "Ben... onu neyin durdurduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşarmıştı. "Ama daha önce de oldu... Patikada."

Kiersten iğrenerek başını salladı. "Sihrini reddederek eve dönünce darağacıyla buluşma riskini göze almak istiyorsan keyfin bilir. Ama diğer kızları da peşinden sürükleme." Baltanın ucunu geri çekti ve ben de boğazımı tutarak derin bir nefes aldım.

Kiersten kalabalığa dönerek dikildi. "Ona yardım etmeye çalıştık ama onu kaybettik sayılır. Bu kâfirle yoldaşlık eden kim olursa cezalandırılacak."

Yerde yatıp diğerlerinin gerisingeri kampa yürümelerini izlerken gözlerinde görebiliyorum. İhtiyaç duydukları son kanıt parçası buydu; benim ise onlara sunabileceğim tek şey ikinci el bir rüya.

Ama ne gördüğümü biliyorum. Ne hissettiğimi biliyorum.

Onlar adına sihir diyebilirler.

Ben delilik diyorum.

Ama kesin olan bir şey var.

Burada erdem falan yok.



Şafaktan hemen önce mide bulandırıcı bir dizi karga sesi ormanda yankılandı ve güneş tüm görkemiyle yavaşça doğu çitinin üstünden doğarken Ami artık kapının yanında oturmuyordu. Kızların fısıldaştığını duyuyorum; bunu ona o şarkıyı söylemeyi kessin diye Kiersten'ın yaptırdığını söylüyorlar ama erdem yılımızdan çok önce Ami'nin gözlerinde görmüştüm. Bu dünya için fazla hassastı, her zaman böyleydi. Ve şimdi gitmişti.

Artık kimse benimle konuşmuyor. Bana bakmıyorlar bile.

Tüm yağmur fıçılarım parçalandığı için kuyudan içmekten başka seçeneğim yok ama kuyuya her yaklaştığımda beni kovalıyorlar.

Sınır boyunca sürünüp yapraklardaki sabah çiyini yaladım ama böyle yapınca susuzluğum daha da arttı. Dilim büyümüş, ağzımın içindeki tüm boşluğu kaplıyormuş gibi geliyor ve daha da şiştiğini hissedebildiğim zamanlar oluyor, sanki boğazımı tıkayıp canımı alacak.

Yarım ay biçimli çiti takip ederek açıklığı en batı ucundan ta doğu ucuna kadar yürüdüm, gelgitle yükselip alçalan gölün sesini dinledim ama duyabildiğim tek şey o değil. Nefes sesi var. Ağır. Kesintisiz. Yaşayan bir gölge gibi. Bazen yanımda yürüyenin Michael olduğuna ikna ediyorum kendimi ama Michael her

zaman çok konuşup kafamı şişirirdi. Ya da belki Hans'tır ama korumacı bir varlık gibi gelmiyor. Bu sessizlik beni öldürecek. Sessizlik ve onun o kaçakçı olduğunu içten içe bilmek.

"Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Aniden durdum ve dinledim ama cevap yoktu.

Delirmiş gibi hissediyorum kendimi, belki de delirmişimdir. Bu lanetli yere geldiğim anda o çizgiyi aştım sanırım ama patikadayken beni neden öldürmediğini, Helen'ın peşinden gittiğimde neden kaçmama izin verdiğini bilmek istiyorum. Sebebin Kiersten'ın sihri olmadığını biliyorum çünkü ilk seferinde Kiersten yakınlarımda değildi. O zaman onu durduran neydi?

Akşamın erken saatlerinde, kaynayan yahni kokusuyla ateşin başına çekildim ve sıranın sonundaki yerimi aldım. Risk aldığımı biliyorum ama umursamayacak kadar açım. Aç susuz kalırsam fazla dayanamam.

Ön tarafa ulaştığımda kâsemi uzattım. Katie tencerenin dibini son bir kepçe yemek için sıyırdı, sonra de kepçedekileri yere döktü. Karnımdan öfkeli bir homurtu yükseldi ama şu anda seçici olmayı göze alamam.

Yemeği avuçlayıp kâseme koymak için eğildim ama Katie çizmesini yemeğin ortasına gömdü ve et suyu, çamurlu tabanının etrafında aktı.

Birinin beni savunmasını bekleyerek diğer kızlara baktım ama kimse konuşmadı. Bu, canımı acıtıyor. Özellikle de onlara yardım etmek için... kampa yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra.

Cesaretlendirici bir nefes aldım ve bana dikili bakışlarının önünden geçip eskiden yatağımın ve eşyalarımın olduğu yerde sadece bir boşluk bulduğum kulübeye girdim. Diğerleri arkamdan kıkırdarken köşeden başka bir ölü kızın yatağını alıp yerime sürükleyebilirdim ama çok yoruldum. Savaşmaktan, önemse-

mekten, her şeyden yoruldum. Yere kıvrıldım, ağlamamaya çalıştım ama ne kadar çok uğraşırsam o kadar zorlaştı.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldığında nefesimi tutup hareketsiz kaldım. Bir çift çizme bana doğru yaklaştı. Birkaç yaz önce, Michael'la beraber çayıra giden yolda bulduğumuz keseli sıçan gibi hissettim kendimi. Öldüğünü düşünmüştük ama sadece ölü taklidi yapıyordu. O zaman çok gereksiz bir hayatta kalma becerisi gibi gözükmüştü ama tamamen savunmasız hissediyorsan ne yapabilirsin ki? Azınlıkta kaldıysan? Yenildiysen?

Adımlar belimin hemen arkasında durdu. Kendimi darbeye hazırlıyordum ki yere yumuşak bir şey kondu ve adımlar çabucak geri çekildi. Lambayı kaldırınca, kapıdan çıkan yosun yeşili bir pelerinin ucunu görebildim. Gertie.

Ve dikildiği yerde küçük bir patates vardı.

Patatesi kaptığım gibi dişlerimi geçirdim. Kabuğu çok sıcaktı. Damağımı öyle bir yaktı ki tadını bile alamadım ama umurumda değil, bir anlık sıcaklık için her şeyi yapabilirim. Patatesi bir lokmada yutmamak için bütün irademi kullanmam gerekti ama akıllıca davranmalıydım. Sonuçta, cezamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Patatesin kalan yarısını cebime tıkarken minicik bir parça ümit hissettim.



Kiersten, "Sen," dedi, bütün adayı uyandıracak kadar yüksek sesle. "Ambardan yemek çaldın. Ne cüretle!"

"Ne?" Debelenerek dirseklerimin üzerinde kalktım. "Öyle bir şey yapmadım."

"Ceplerini boşalt," diye bağırdı Kiersten.

Patates.

"Tutun şunu," dedi.

Kiersten pelerinimin ceplerini altüst ederken diğer kızlar beni yakaladı.

Soğuk, yarısı yenmiş patatesi çıkardığı sırada, kendinden memnun bir gülümseme orman yangını gibi yayıldı dudaklarına.

"Bir de bize yemeği ölçüyle dağıtmamız lazım, birbirimize güvenmeliyiz diyordu," dedi Jenna.

"Öyle dedi ki bizden yemek çalabilsin," diye tısladı ensemde bir ses.

"Çalmadım. Yemin ederim..."

"O zaman kim verdi?" diye sordu Kiersten.

Gertie'ye gergin bir bakış attım. "Bu-buldum."

"Yalancı," diye çıkıştı.

Kızlar beni daha sıkı tuttular.

"Peki yalan söyleyen kızlara ne olur?" diye sordu Kiersten.

"Dillerini kaybederler," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Kiersten aşağı bakıp bana gülümsedi. O gülümsemeyi tanıyorum. "Kumpasları getirin."

Kalabalık beni kulübeden dışarı, ceza ağacına doğru sürüklerken durmaları için çığlık çığlığa bağırdım ama faydası olmadığını biliyorum. Buradaki tek tanrı Kiersten ve bunu herkesin bilmesini istiyor.

Ellie elinde paslı, demir bir mengeneyle hoplaya zıplaya geldi.

Kiersten suratımı kavradı, o kadar sıkıyordu ki dişlerim yanaklarımın iç tarafını kesiyordu. "Dilini çıkar," diye emretti.

Başımı iki yana salladım, gözlerim yaşlarla yanıp görüşüm bulanıklaşırken Gertie'nin bağırdığını duydum. "Durun... Ben yaptım." Yanımıza gelmek için kalabalığı itekledi. Kiersten'ı benden uzağa çekerken, "Patatesi ona ben verdim," dedi.

"Nasıl yaparsın?" Kiersten öfkeden köpürüyordu. "Hem de sana ikinci bir şans verdikten sonra? Seni affettikten sonra?"

"Affetmek mi?" deyiverdim. "Affetmesi için Gertie'ye yalvarması gereken sensin. Senin ne yaptığını biliyorum. O *senin* litografındı. Babanın çalışma odasından onu sen aldın ve suçu Gertie'ye attın. Gertie'nin hayatını mahvettin."

Kiersten'ın bir kaşı havaya kalktı. "Sana öyle mi anlattı?"

"Gel, Tierney, gidelim," dedi Gertie koluma girerek.

"Evet, o litograf babamındı," dedi Kiersten. "Ama Gertie'nin ahlaksızlıkla suçlanmasının nedeni o değil."

"Lütfen... Yapma." Gertie başını iki yana salladı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Kiersten, gözleri dolarken.

Gertie, "Dinleme onu..." diye beni dürttü ama yerimden kıpırdamadım.

"Beni öpmeye çalıştı. Ve tam o anda anladım, ne olduğunu... ne istediğini," dedi. Çenesi öfkeyle titredi. "O resimdeki kirli şeyleri yapmamı istedi. Tanrı'ya karşı günah işlememi."

Gertie'nin vücut ağırlığını hissettim ve dizlerinin çözüldüğü-

nü fark ettim. Kolumu onunkinin etrafına sıkıca sardım ve kulübeye doğru ilk adımımızı attığımız sırada Gertie'nin başı geriye çekildi.

Kafatasının arkasına sürtünen bıçağın mide bulandırıcı sesiyle kanım dondu.

Dönüp bakınca Gertie'yi yanımda yere çömelmiş buldum, Kiersten tepesinde dikiliyordu ve yumruğuna dolanmış bir hâlde, Gertie'nin kurdeleli saç örgüsü vardı. Örgünün diğer ucunda, ay ışığının altında üzerinden kan damlayan bir parça kafa derisiyle.



"Canavarsın sen," diye fısıldadım.

"Sen de aptalsın," dedi Kiersten omuzlarını geriye atarak. "Ama ben merhametsiz değilim. Sana bir seçim hakkı vereceğim. Sihrini benimse... ya da ormanla yüzleş."

Beklentiyle izleyen kızlar orada öylece dikildiler.

Gertie'ye baktım ama o yerde dertop olmuş, kırık bir tahterevalli gibi öne arkaya sallanıyordu.

"Yapamam," diye fısıldadım bu kez. "Hissetmediğim bir şeyi kabul edemem."

Kiersten, Gertie'nin kafa derisini sallayarak, "Öyle olsun," dedi. "Güle güle."

"Şimdi mi?" diye sordum nefesimi kontrol etmek için savaşırken. "Yapamam... Karanlık... Hiç olmazsa sabaha kadar izin ver."

"Merhametim tükendi."

Dikkatini çekmeye çalışarak, "Bekle," dedim. "Deneyebilirim. Ne yapmamı istiyorsun? Elbiselerimi çıkarıp aya doğru uluyayım mı? Elimi ateşe mi sokayım? Sumakların arasında mı yuvarlanayım?"

"Bir şey duydunuz mu?" dedi alay eder gibi, önündeki havaya eliyle vurarak. "Kulağımın dibinde bir sinek vızıldıyor sanki."

"Ya da cezayı kabul ederim. Parmak... bir kulak... örgüm, ne istersin? Ne istersen yaparım, yeter ki..."

"Kurtulun şundan."

Kızlar hiç duraksamadan ateşin etrafındaki taşlardan toplayıp beni taşlamaya başladılar. Taşların biri uğultuyla yanımdan geçip şakağımı sıyırınca kaçmaya başladım.

Yoğun bitki örtüsünü aşmaya çalışırken dikenli dallar derimde kırbaç gibi şakladı. Yönümü bulabilmek için gökyüzüne baktım ama ay ve yıldızlar şahit olmaya katlanamazlarmış gibi bulutların ardına saklanmıştı. Bir şey eteğimi yakaladığında koşuyordum. Yumruklarımı vahşice savurmaya başladım ama sadece bir çalılığa vurdum. Kendimi çalılardan kurtarmaya çalışırken arkamda bir şey duydum. Ya da belki hemen yanımdaydı. Bedenimi ele geçirmeye çalışan bir hayalet mi? Ya da insan etine susamış vahşi bir hayvan? Bu her neyse, cildimin her bir noktasında hissedebiliyorum. Bir şey beni izliyor.

Eteğimi çekip kurtardım ve ters yöne koşmaya başladım – en azından ters yön olduğunu düşünüyorum. Kalbim deli gibi atıyor, uzuvlarım çok zorlanmaktan sızlıyor ama zihnim boşalmış, daha derin bir parçam kontrolü ele geçirmiş gibi.

Nihayet katı bir şeye çarpana kadar, saatler gibi gelen bir süre boyunca körlemesine koşup karanlığı aştım.

Darbeyle afallayıp arkama doğru sendeledim; keskin acının şok dalgaları uzuvlarım boyunca yayıldı. Devasa bir ağaca çarptığımı sandım önce ama uzanıp dokunduğumda fazla yumuşaktı, soyulup temizlenmiş gibiydi.

"Çit," diye fısıldadım. Yanına çökerken tanıdık bir şey bulduğum için mutluydum. Beni gerçekliğe bağlayacak bir şey. Kaçışımın sıcaklığı çabucak kaybolurken üşümeye başladım. Pelerinime sıkı sıkı sarıldığım sırada ise ağır bir nefes sesi duydum. Kendi nefesim olduğunu umuyordum ama ağzımı ellerimle kapattığımda bile ses devam etti, evimizin salonundaki sarkaçlı saat kadar düzenliydi.

Titreyen parmaklarımın arasından, "Sen misin?" diye fısıldadım.

Cevap yoktu ama kaçakçının ağacın çatlakları arasından sızan vücut sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Onunla patikada ilk karşılaştığımızda da böyle hissetmiştim.

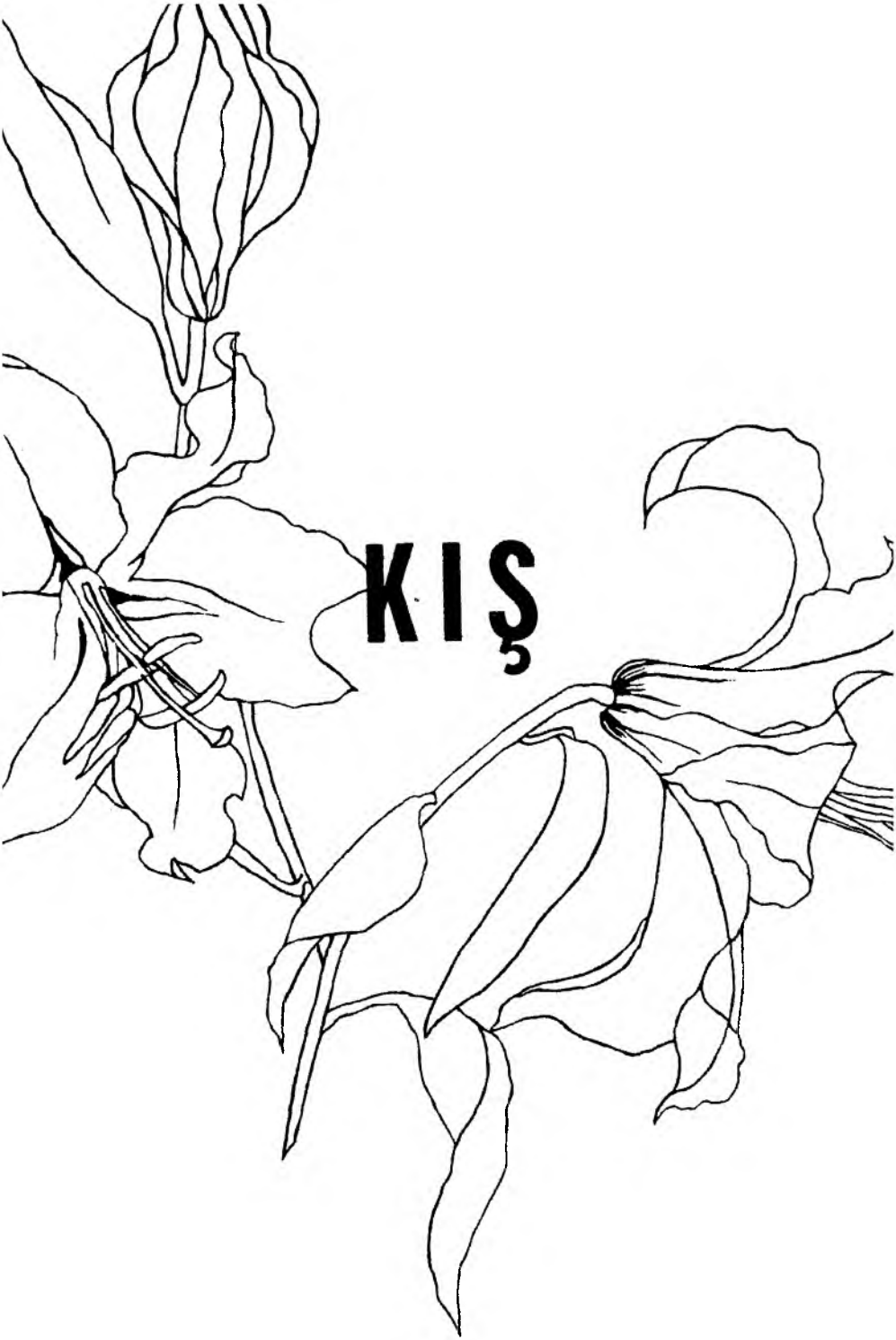
"Beni niye öldürmedin?" diye sordum, avuçlarımı çite yaslayarak. "Gitmeme iki kez izin verdin."

Dikkatle dinledim. Kınından çıkarılan bir bıçağın sesini duydum.

"Bana zarar vermezsin," diye fısıldadım yanağımı kıymıklı ağaca yaslarken. "Biliyorum."

Bulutların örtüsü çözülüp dolunayı ve bir yığın parlak yıldızı ortaya çıkarırken çitteki dar bir açıklıktan fırlayan bıçağın ucu çenemi kesti.

Ayağa fırladım. Aniden hareket edince başım döndü ya da belki de boğazımdan aşağı akan ılık kan yüzündendi. Çeliğin parıltısı geri çekilirken açıklıktan diğer tarafa baktım ve bana bakan soğuk, karanlık gözlerle karşılaştım. Nefesi kulaklarıma öyle yüksek geldi ki artık sadece onu duyuyordum. Birkaç adım gerilediğim anda dünya tepetaklak oldu ve ben de soğuk, sert yere serildim, karanlığın örtüsü kurşundan yapılmış kalın bir battaniye gibi üstüme kapandı.


KIŞ



Işıltılı çıplak dallar üstümde hantal hantal salınıyor, nefesim havada asılı kalıyordu. Etrafıma bakmak için yattığım yerden doğrulunca çeneme çarpan sert rüzgârla irkildim. Çeneme dokundum – yapış yapış kan pıhtısı; tırnaklarımın altında biriken toprak yaraya battı.

"Dün gece gerçekten yaşandı," diye fısıldadım.

Bıçağın geldiği aralıktan dışarı doğru bakarken kaçakçının bana zarar vermeyeceğini düşündüğüme inanamadım. Artık nefes sesi duymasam da emin olmak için daha da yaklaşmaya niyetim yoktu. Babam, bir dersi iki kere öğrenmemin gerekmemesinin en iyi özelliklerimden biri olduğunu söylerdi. Belki kaçakçı öldüğümü varsayıp yoluna devam etmiştir. Ben orada bilinçsiz, kanım akarak yatarken beni izlediğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Beni kamptan ayıran yoğun ormana gözlerimi diktim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Hayaletler olsun ya da olmasın, suyum olmadan bir gün daha dayanamam. Su hakkında düşünmek bile dilimi sızlatıyor. Hayvanlar bir yerden su içiyor olmalı.

Ayağa kalkınca yine başım döndü. Dünyanın dönmesini durdurmak için eğilip ellerimle dizlerime yaslanmak zorunda kal-

dım. Kusmam gerektiğini düşündüm ama sadece birkaç kez öğürebildim. Çıkaracak hiçbir şey yoktu, tükürük bile.

Dengemi sağlamak için bir fidana tutunarak ormanın içine doğru ilk adımımı attım. Yüksek dalları hışırdatan rüzgâr beni de titretiyor. Çizmelerimin altında çıtırdayan zeminin sesi bile kötücül sanki.

Eskiden ormanı çok severdim. Tüm boş zamanımı ormanın derinliklerindeki gizli hazineleri keşfederek geçirirdim ama şimdi her şey farklı.

Bir kuştan uyarı feryadı yükseldi. Beni mi uyarıyor yoksa diğer kuşları mı diye düşünmeden edemedim.

"Ben babamın kızıyım," diye fısıldayıp sırtımı dikleştirdim. Ben tıbba inanıyorum. Hakikate. Gerçeklere. Batıl inançlara kapılmayacağım. Belki de hayaletlerin sana zarar verebilmesi için onlara inanman gerekiyordur. Böyle düşünmem gerekiyor çünkü şu anda sinirlerim pamuk ipliğine bağlı.

Nerede olduğum, dün gece kamptan ne kadar uzaklaştığım hakkında hiçbir fikrim yok ve yönümü bulmak için ayağa kalktığımda gökyüzünün hiçbir faydası olmadı. Nehir çamuruyla kaplanmış gibi gözüküyor – donuk, sonsuz bir şerit kalaylı teneke gibi. Evdeyken güneş hakkında nadiren düşünürdüm ama burada güneş her şey.

Güneş bir anlığına ortaya çıkınca, aydınlattığı bir noktaya doğru koşturdum; sıcaklığını cildimde hissetmeye hasretim ama ben oraya varana kadar güneş yine kayboldu. Artık durum kişisel hissettirmeye başladı, sanki Havva benimle oyun oynuyor.

Büyük bir kireçtaşı yığınının üstüne tırmanıp başka bir gün ışığı demetini yakalamaya çalışıyordum ki küçük bir su birikintisinin kenarına tutunmuş parlak yeşil bir yosun tabakasını fark ettim. Yalnızca bu görüntü bile boğazımın susuzlukla yanmasına yetti. Bir şeyler içmeyeli ne kadar olmuştu? Saatler... Günler... Hatırlayamıyorum. Ama suya doğru yürürken bir şey gördüm. Bir kuyruğun kıpırtısı. Göletin yan tarafına çömelmiş bir yaratık vardı. Kafasını kaldırdı –simsiyah boncuk gibi gözleri bakışları-

ma karşılık verdi. Dik kulaklarını, sivri burnunu ve kürkünün bakır rengini tanıdım– ama bir şeyler yanlıştı. Gözlerimi hızla kırpıştırınca bir tilki görüyordum ama sanki hayvanın ağzının ve bıyıklarının üstüne parlak kırmızı bir gülen surat boyanmıştı. Ormandaki hayvanların çıldırdığıyla ilgili söylentiler duymuştum ama daha yakından bakınca ayaklarının altında yayılıp kalmış küçük tavşanı gördüm. Durgun suya yağmurun altında devrilmiş bir hokka mürekkep gibi kan sızıyordu.

Midem buruldu. Başım o kadar döndü ki her an vücudumdan ayrılıp havada süzülecek gibi. Yüzümü yosunlu, soğuk taşa yaslayıp kendime gelmeye çalıştım. "İyisin. Geçecek." Tilkinin gitmesini beklemeyi ve kanlı sudan içmeyi düşündüm ama üzerimden bir meltem eserken suyu dik bir yamaca doğru takip ettim ve annemin, En iyi su, kaynağın en yüksek noktasından toplanan sudur dediğini hatırladım. Ve bu su da bir yerden geliyor olmalı.

Zayıf şırıltıyı takip ettim ve ağaçlı tepe boyunca çobanpüskülü çalılarını rehber olarak kullandım ama onları her kavradığımda dikenleri parmaklarımı deldi. Adımlarım dengesizdi. Görüşüm o kadar bulanıktı ki birkaç metrede bir durup kendime gelmem gerekiyordu ama nihayet tepeye vardığımda karşıma çıkan manzara, şimdiye kadar gördüklerimin en hoşnutluk vereniydi – su kireçtaşının arasından coşkuyla akarak küçük ama derin bir havuz oluşturuyordu. Su billur gibiydi, yosundan... ya da kandan eser yoktu. Ama yine de dikkatli olmalıydım. Artık neyin gerçek olduğunu bilmek zordu. Yüzeye doğru sürünüp eğildim ve ellerimi buz gibi suya batırıp avuç avuç su içtim. Suyun çoğu çenemden sızıp elbisemi ıslattı ama umurumda değildi. Tadı tertemizdi – kuyu suyuna hiç benzemiyordu.

Biraz daha içmek için eğildiğimde suyun dibinde kıpırdanan bir şey gördüm. İki büyük kayanın arasına tutunmuş, bir tomar ayakkabı derisi gibi gözüken koyu renkli bir kabuk yığını. Bir tür yumuşakça.

Peşlerine düşersem soğuktan ölebileceğimin farkındaydım ama yapmazsam da açlıktan ölebilirdim. Giysilerimi çıkardıktan

sonra suya yavaş yavaş girip alışmaya çalıştım ama sanki her santimle canlı canlı derim yüzülüyordu. Üç kısa nefes aldıktan sonra bütün vücudumu suya soktum. Ani şok beni canlandırdı ve biraz daha hızlı hareket etmemi sağladı. Kabuklardan iki tanesini koparmayı başardım ama biri çok sağlam kök salmıştı. Nefes almak için yukarı çıkınca elimdeki kabukları kıyıya bıraktım ve tırtıklı bir taş bulmak için sudan çıktım. Hava tenimde o kadar yumuşak ve ılıktı ki tekrar suyun altına girmek istemedim ama bulabildiğim kadar çok yiyeceğe ihtiyacım var.

Yeniden yüzeyin altına daldım ve taşı çatlağa sokup üçüncü kabuğu da sökmeye uğraşırken babamın beni büyük nehre götürdüğü bir günü hatırladım. İlk balığımı yakalamak için çok hevesliydim. Oltayı ilk attığımda çok güzel bir gökkuşağı alabalığı yakalamıştım. Balık öyle bir direnmişti ki oltayı çekmek için bütün gücümü vermem gerekmişti. Kıyıya çektiğimde bile oradan oraya sıçramış, başını hızla sağa sola atmıştı ve kafasına bir sopayla vurmak için öne çıktığım sırada babam balığı olta iğnesinden kurtarıp tekrar suya atmıştı. "Yaşamayı bu kadar isteyen bir şeye saygı duymalısın," demişti. O gün babama çok öfkelenmiştim ama artık onu anlıyorum.

Bu küçük kabuk pes etmeye hazır değil. Ben de değilim.

Tekrar yüzeye yükselip kendimi sudan dışarı çektim, giysilerimi üzerime geçirdim ve topladığım iki kabukla uğraşmaya başladım hemen ama öyle fena titriyordum ki elimdeki taşı bile zor tutuyordum. "Nefes al, Tierney," diye fısıldadım.

Pelerinimin başlığını da takıp dertop oldum ve parmaklarıma tekrar his gelene kadar sıcak hava üfledim.

Bu kez sabit ellerle tekrar denedim ve kabuğu nazikçe açmak için taşı kullandım. Eti krem rengi, kabuğun içiyse pembeler, maviler ve grilerle bezeli – tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir tür istiridye ya da deniztarağı. Dürttüğümde kıpırdandı. Evdeyken bunları mümkün olduğunca çabuk yutardık ki tadını almak zorunda kalmayalım ama şimdi tadını almak istiyorum. Safra dışındaki her şeyin tadını almak istiyorum ve yediğim şeyi

midemde tutabileceğimi umuyorum. İstiridyeyi kabuğundan ayırarak ağzıma aldım. En küçük parçasına kadar çiğnedim, bulanık sıvısının son damlasına kadar tadını çıkardım. Diğerini sonraya saklamak istesem de dayanamadım. Kabuğu açıp istiridyeyi ağzıma tıktım ve ânında sert bir şey ısırdım. Kırık bir parça kabuk diye düşündüm ama elime tükürerek çıkardığımda bir nehir incisi olduğunu fark ettim, tıpkı duvak günümde giydiğim elbisemdekiler gibi. Elimde evirip çevirerek her yüzeyini, sedefli renklerinin her tonunu, her bir oyuğunu ve kabartısını inceledim. Bunlar nadir bulunur. Ve şimdi bende iki tane var. İnciyi cebime koyup June'un verdiği incinin yanına yerleştirdim. Belki eve döndüğümde bunları Clara ve Penny'ye veririm diye aklımdan geçirdim. Ve fark ettim ki, aylardır ilk kez eve gitmeyi düşünmüştüm – buradan sağ çıkmayı.

Hafif bir sürünme sesi dikkatimi çekti. Yapraklardan gelemeyecek kadar yumuşaktı ve nedense bana evi hatırlatan bir yanı vardı.

Yamacın tepesine, su kaynağının yukarısına tırmanınca kurumuş ot kalıntılarıyla kaplı, sağ tarafında ufacık bir renk patlaması olan geniş bir düzlükle karşılaştım.

O renkli noktaya doğru yürürken kendimi fazla kaptırmamaya çalıştım ama ya rüyalarımdaki çiçekse?

Dört ayak üstüne çökünce çiçek olmadığı gördüm, kırmızı bir kurdelenin yıpranmış ucuydu. Aniden heyecanlandım. Eğer başka erdem kızları da buradan geçtiyse... Onlar ormandan sağ çıktılarsa... O zaman ben de çıkabilirim.

Kurdeleye asıldım ama bir şeye takılmış gibiydi. Biraz daha kuvvetli asılmak için duruşumu ayarlarken dizimin altında bir şeyin çatırdadığını hissettim. Doğal bir ses değil, sanki kırık bir porselen parçası gibiydi. Ölü otları ve çamur topaklarını kenara çekince sert bir şey buldum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken başparmağım taşın içindeki bir deliğe girdi.

Ama o bir delik değil... Elimdeki de taş değil.

Dişleri hâlâ yerli yerinde duran bir insan kafatası.

Kırmızı kurdele boyun kemiklerinin etrafına sımsıkı sarılmış.

Midem bulandı. Kafatasını yere düşürdüm ve çıldırmış gibi üzerini tekrar toprakla kapatmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim, ormana giden ve bir daha dönmeyen kızlardı.

Belki de hayalet masalları doğrudur.



O yamacın tepesinde hangi karanlık gerçek yatıyorsa onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek tepeden aşağı sendelemeye başladım ve ânında dengemi kaybettim, yolun geri kalanını yuvarlanarak indim ve çürümekte olan bir ağaç köküne tosladım. Sırtüstü yatıp engin gökyüzüne bakakaldım. Bir parçam acaba şimdiden öldüm mü diye merak ediyor. Onlar benim kemiklerim mi? Belki göz açıp kapayana kadar yüz yıl geçmiştir ve ben artık bir gölgeden fazlası değilimdir. Ama görüşümdeki bulanıklık yavaşça azalırken acı da yavaşça geri geldi. Ölü olmak bu kadar acıtmamalı. Topraktan taşmış bir kök düğümünden destek alarak doğruldum. Beynimin bedenime yetişmesi birkaç dakika aldı ama bu yaşadığım her neyse kendimi koyvermemeliyim. Güneş alçalmaya başlıyor.

Dökme demir tavada pişen yulafın kokusu beni yine kampa doğru çekti. Kullandığım yolu elimden geldiği kadar işaretlemeye çalıştım, böylece ihtiyacım olursa su kaynağına giden yolu bulabilirim. Kampın sınırına yakın bir çam ağacına yerleşip açıklıktaki kızların gülüşmelerini, hiçbir dertleri yokmuş gibi hayatlarına devam etmelerini izledim. Gittiğim için mutlular. Kıskançlığım mı fısıldıyor yoksa hayal gücüm fazla mı çalışıyor bilmiyorum ama kızlarda, şehre dönen kürk avcılarını –baldıran tozuyla

sarhoş olmuş, fenalık kokan o adamları– anımsatan bir şey var. Daha sadece birkaç gün önce onlardan biri olduğuma inanmak çok zor. Sanki başka bir dünyadanlar.

Gertrude açıklık boyunca yürüdü, başının arkası batan güneşin ışığıyla parıldadı. Bir şekilde dikkatini çekebilir miyim, iyi olduğumu söyleyebilir miyim diye görmek için öne eğildim ama o sırada altımdaki dallardan biri kırıldı. Gertie'nin dikkatini çekti çekmesine ama ne yazık ki Kiersten'ın da dikkatini çekmişti.

Diğer kızlar da açıklığın kenarına doğru toplanırken başka ses çıkarmadan dengemi sağlamaya çalıştım.

"Hayalet," diye fısıldadı Jenna.

"Belki Tierney'dir," dedi Helen, Kumrucuk'u çenesinin altına sokuştururken. "İntikam arıyordur."

"Ölü ya da diri, buraya geri gelmeye cesaret edemez," dedi Kiersten gözlerini kısarak. "Beni denemeye kalkarsa Gertie'de koparabileceğim daha çok şey var."

Ve yemin ederim, doğrudan kulağıma fısıldıyormuşçasına bakışlarını bana dikmişti.

Aşağı atlayıp ağaçtan... Kiersten'ın bakışlarından uzaklaştım ve ormana geri çekildim.

Bir hayalet gibi gecenin içinde yürüdüm.

Nerede olduğumu bilmiyorum... Nereye gittiğimi de bilmiyorum ama kaybolmuş da değilim çünkü beni arayan kimse yok. Gidecek hiçbir yerim yok. Kampta kızlarla kalmaktan, onların yavaşça deliliğe teslim olmasını izlemekten daha fazla yalnız hissedebileceğimi hiç sanmazdım.

Yanılmışım.



Günlerimi ormanı ezberleyip yeni patikalar yapmakla ve yemek aramakla geçirdim; akşamları ise nereyi bulursam oraya yerleştim, devrik bir kütüğün altına, yağmurun bir kayada açtığı oyuğa... Ama asla aynı yerde iki kere kalmadım. Hayvan ayak izlerinin bolluğu burada yalnız olmadığımı gösteriyor ve izlerin büyüklüğüne bakılırsa ortalıkta hayaletlerden çok daha korkutucu şeyler var.

Kamptan uzak olmanın tek iyi yanı zihnimin biraz açılmasıymış gibi görünüyor. Hâlâ zaman zaman başım dönüyor ama eskiden olduğu gibi, dünya açılıp beni bir bütün hâlinde yutacakmış kadar dengesiz hissetmiyorum. Belki sadece diğerleriyle bir arada olmamız hastalığı yayıyordur. Zihnin zehri.

Şans eseri rastladığım temiz bir kök ya da ara sıra sincapların geride bıraktığı meşe palamutları dışında, haftalardır hiçbir şey yemedim. Artık midem guruldamıyor. Acımıyor bile. Derin bir nefes aldığım zaman havanın içimi doldurduğunu, beni ayakta tuttuğunu hayal ediyorum. Bu durum iyi mi kötü mü bilmiyorum ama yeterli gözüküyor.

Ara sıra hindiba suyu ya da açık ateşin üzerinde pişen yağlı et kokuları alıyorum ama kamptaki kızların da böyle gıdaları olmadığını biliyorum. Olsaydı bile, zihinleri öyle bir yemeği hazırlayabilecek durumda değil.

Kokuyu çite kadar takip ettim. İçimden bir parçam, kokunun kaynağına ulaşmak için bariyeri tırmanıp aşmak istiyor ama belki de beni bu şekilde dışarı çekeceklerdir. Ya da belki zihnim bana oyunlar oynuyor.

Babamın birkaç yıl önce, kara kışın ortasında karahindiba otlarının kokusunu aldığında ısrar eden bir hastası vardı. Hemen ardından kafasının içinde bir şey patlamış ve adam kan kaybından ölmüştü.

"Hayır." Saç örgümü kuvvetlice çekiştirdim. Odağımı kaybetmemeliyim ve çitten uzak durmalıyım. Beni buraya rüyalarımdaki kız getirdiyse bile umurumda değil.

Yaban araziden dönen kürk avcılarına kulak misafiri olduğum için buradaki gerçek düşmanın vahşi yaşam ya da doğa bile değil de insanın kendi zihni olduğunu bilecek kadar fikrim var. Kendimi eskiden hep yalnız yaşamayı seven bir yaratık olarak düşünürdüm –tek başıma kalmayı ne kadar da isterdim– ama buraya gelene dek, bunun ne kadar yanlış olduğunu hiç fark etmemiştim. Güçlü hissetmek için... diğerlerinden daha iyi olduğumu hissetmek için kendime söylediğim bir şeyden ibaretmiş. Hayatımın çoğunu insanları izleyip yargılayarak, onları bir kategoriye ya da diğerine yerleştirerek geçirmiştim çünkü böylece odağı kendimden uzakta tutabiliyordum. Bugün Tierney James'le karşılaşsam ne görürdüm acaba diye merak ettim. İşte şimdi de kendimden üçüncü şahıs olarak bahsediyorum.

Meşgul kalmaya çalışsam da bu düşündüğünüzden daha zor. Zihin gözümün arkasındaki gölgeli diyara, o şüphe ve ayıplama, suçluluk ve utanç diyarına daldığımı fark ettiğimde küçük işlerle kendimi gerçekliğe geri çekiyorum. Bir halat ördüm, böylece kendimi yamaçtan yukarı daha rahat çekebileceğim. Birkaç yaz önce Michael'la beraber Kaplumbağa Göleti'nin üstünde çıkıntı yapan kayaya ulaşabilmek için halat ördüğümüzü hatırlıyorum. O hissi hiç unutmayacağım, yamacın kenarından kendimi havaya bırakmak, soğuk suya muazzam bir sıçramayla dalmak.

Michael'ı düşünmek canımı acıtıyor. Duvak düşkünü okul ça-

ğındaki küçük bir kız gibi ona hasret duymuyorum. Benim için hissettikleri hakkında bu kadar yanıldığıma üzülüyorum. Başka şeyler, önemli şeyler hakkında da yanılmış mıydım acaba diye merak etmeme neden oluyor.

Rüzgârdan korunmak için kocaman bir meşenin arkasına saklanıp bedenimi ağaca yasladım. Başlangıçta bir destek hissi veriyor, hâlâ insan olduğumu hatırlatan bir şey gibi geliyor ama nihayetinde burada taş kesilirsem, ağaçla bir olursam ne olur diye düşünmeye başlıyorum. Bundan yüz yıl sonra insanlar gelip geçer, bir kız babasının kolunu çekiştirir. "Ağaçtaki kızı görüyor musun?" diye sorar. Babası da kızın kafasını okşar. "Hayal gücün çok kuvvetli." Belki kız yakından bakarsa göz kırptığımı görebilir. Avucunu ağacın kabuğuna yaslarsa hâlâ atan kalbimi hissedebilir.

Güneşli sabahlarda su kaynağının da yukarılarına, yamaca kadar tırmanıyorum. Bunu yapmak her gün biraz daha zorlaşıyor ama buna kesinlikle değer. Çıplak bir dal denizinin ardından bütün adayı görebiliyorum; ada buz tabakasıyla çevrili ve buzlar gördüğüm en koyu mavi su kütlesine dönüşüyor yavaş yavaş.

Bu yerin ne olduğunu, burada yaşanan dehşeti bilmesem nefes kesici güzellikte diyebilirdim.

Ama kemikler, ne olduğunu daima hatırlatıyor.

İster rüyalarımdaki kız olsun ister kasabadan ismi ve yüzü olmayan bir kız, bir hata yaparsam, tedbirli olmayı bırakırsam başıma neler gelebileceğini hatırlatmak için hep orada.

Sonuna nasıl ulaşmış olursa olsun umarım bununla barışacak zamanı olmuştur. Babam bir keresinde, vahşi doğada yaşayan, kafatasına balta saplanmış bir kürk avcısını tedavi etmişti; en ufak bir harekette bile adamın bedeni şiddetle sarsılıyordu. Babam ona seçim hakkı vermişti. Baltayı çekip çıkaralım ve çabucak kan kaybından öl ya da yerinde bırakalım ve yavaş yavaş öl. Avcı ikincisini seçmişti. Bunun korkakça bir seçim olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çok emin değilim. Kolay ölüm diye bir şey yok, öyleyse neden ölüme yardım eli uzatalım ki? Adam son

nefesine kadar savaşmıştı. Elimi toprağın üzerinde gezdirirken bu kızın da aynı şeyi yaptığına inanmak istedim. Belki kamptan buraya kadar bütün yolu sürünerek aşıp adanın en yüksek noktasına sığınmıştı. Böyle bir manzaraya karşı ölmek, ölümlerin en kötüsü olmazdı.

Ama içimdeki en karanlık yanım, acaba bunu ona kendi türü mü yaptı diye sorgulamadan edemiyor. Bana da bu mu olacak?

Bugün kızların kampından büyük bir duman bulutu yükseliyor. Belli ki yaş odun yakmaya çalışıyorlar. Kıyının her tarafından yükselen birkaç ufak duman demeti de var, bu da bana kaçakçıların kendi kampları olduğunu düşündürüyor. Adanın etrafına mükemmel aralıklarla yerleşmiş gibi gözüküyorlar; bu da organize oldukları anlamına gelir. Sistemli oldukları. Bize nasıl ulaştıklarını, kaçırmak için nasıl çökerttiklerini hâlâ anlayamadım ama aklımı başımda tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Yamacın tepesinde sonsuza kadar kalmak hoşuma giderdi ama artık çabuk yoruluyorum. Üzerime esen rüzgârın karşısında dikilmek bile bir iş yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Bazen rüzgâr beni kapıp havalandıracak ve başka bir ülkeye taşıyacak gibi hissediyorum. Ama bu sihir olurdu. Açlığın ve donarak ölmenin sihirli bir yanı yok.

Yenebilir kök toplayacağım yeni bir sıkıcı güne başlamak için yamaçtan aşağı inerken geriye kalan son nehir istiridyesi dişlerinin arasında, kafasını sudan çıkaran büyük bir kemirgen gördüm.

"Misk sıçanı," diye tısladım.

Yokuş aşağı hareket edince ben de peşinden koşturdum. Hayvanı orman boyunca, kocaman bir çam korusunun içinden bariyerde durana kadar takip ettim. Dönüp çitin altında bir oyuk açana kadar hayvanı kıstırdığımı düşünmüştüm. Üstüne atlayıp elimi delikten uzattım ama artık çok geç.

Yanağımı zemine yaslayıp ağlamaya başladım. Acınası, biliyorum ama o nehir istiridyesi hayatta kaldığı sürece ben de kalabilirim gibi geliyordu. Ama işin gerçeği, zamanım azalıyor. Kaynaklarım azalıyor.

Çitin dibindeki deliğe bakıp bundan sonra ne halt edeceğimi düşünmeye çalışırken bir anda aklıma geldi: Çit – Hans.

Kampa gelirken Hans bana bariyerin korunmasından sorumlu olduğunu, yakınlarda bulunmak istediğini söylemişti. Eğer çitin zarar gördüğü rapor edilirse Hans'ın gelip tamir etmesi gerekirdi. Muhafızlarla dostluk kurmamızın yasalara aykırı olduğunu biliyorum ama Hans benim arkadaşım. Kasabadayken beni elinden geldiğince korurdu. Eğer buraya ilk geldiğimizde eşyalarımı çitin üzerinden geri atan da Hans'sa belki bana yemek –hatta bir battaniye– getirmeye de gönüllü olurdu, en azından tekrar ayağa kalkabileyim diye.

Ama kapının bu kadar uzağında, misk sıçanı kadar bir deliği kimse fark etmez. Ağacı kontrol edince devasa bir sedir kütüğünün çürümeye başladığını gördüm. Kurcaladığımda kolayca parçalanıp elimde kaldı. Ama günlerce bununla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var. Çizmemin topuğuyla yumuşak ağacı tekmelemeye başladım, sonunda içinden bir kazan geçebilecek kadar büyük bir delik açıldı – mutlaka en aptal kaçakçı bile bunu fark edip bildirirdi.

Sonra oturdum.

Ve bekledim.

En iyi ihtimalle bile çok zor gözüküyor. Ama çaresizim.

Çitteki delikten hırçın bir rüzgâr esiyor, pelerinimi omuzlarıma sıkı sıkı sardım. Eskiden yılın bu zamanını sevdiğime inanamıyorum – hepimiz yün kozalarımıza sarınırdık, öyle ki bir çocuğu diğerinden ayırt edemezdiniz. Ama kadınlar değil. Erdem yıllarından sonra kadınların yüzleri açık ve ortada olmalıdır, böylece sihirlerini saklamadıkları garanti altına alınır. Bu aylar boyunca zevceler dışarı nadiren çıkarlardı. Ama bahar gelince onların da dışarı çıkması, kelebeklerin kozalarından kurtulmalarını izlemek gibiydi. Ufak şeylerde yakalayabilirdiniz bunu; mesela pazara uzun yoldan gitmek gibi. Güneş ışığını yakalamak için yolun diğer tarafına geçmek gibi.

Ara sıra kadınlardan birinin ayakkabısını usulca çıkardığını

ve çorapsız parmaklarını yeni kesilmiş çimlerin üstüne bastığını görürdüm. Yabani bir keyfin izi; kadının kalbindeki, asla tam olarak evcilleştirilemeyecek gizli bir yer.

Topladığım yapraklar ve ağaç kabuklarından ibaret yuvamda yatıp gözlerimi çitte açtığım delikten dışarı dikerek her bir çukuru, çatlağı, çürük ağacın her kıymığını ezberledim ve acaba artık benim içim de böyle mi görünüyor yoksa içimde bir boşluktan başka bir şey kalmadı mı diye meraklanmadan edemedim.

Dikkatimi tepemdeki sonsuz göğe çevirdim ve zihnimi toprağın tepesinde gezinmeye bıraktım. Öyle zamanlar oluyor ki hayatın başka yerlerde olduğu gibi devam ettiğini aklım almıyor. Kaçakçılar hayatlarını yaşıyor, erdem kızları, annem babam, kardeşlerim, Michael hayatlarını yaşıyorlar – başka herkes için zaman ilerliyor ama benim sahip olduğum tek şey bu. Gerçeklikle, zamanla, hatta insan olmakla bağımı yavaş yavaş kaybediyorum sanki. Her şey salt gerekliliğe indirgendi. Yemek ye. Sindirdiklerini çıkar. Terle. Titre. Uyu. Var olmanın anlamı bu. Evde geçirdiğim yıllar boyunca gerçek hayatımın başlamasını bekleyerek sabretmiştim ama aslında *o* benim gerçek hayatımdı, daha iyisi olmayacaktı ve ben bunun farkında bile değildim.

Hava o kadar soğuk ki nefesimin etrafımda süzülerek yükseldiğini görebiliyorum. Gözlerimi kapayınca yeşilin ve sarının kokusunu alabiliyor, güneş ışığını cildimde hissedebiliyorum ama gözlerimi açınca tek gördüğüm gri ve kahverengi, aldığım tek kokuysa burun deliklerimi dolduran ölümün kokusu, belki de kendi ölümümün. Beden ve ruhun yavaş yavaş çürümesinin kokusu.

Gözlerimi bir anlığına kapadım sanıyordum ama daha uzun sürmüş olmalı. Birkaç saat, hatta belki günler geçmiş ama karanlık çökmeye başlamış.

Alev alabilecek kadar kuru birkaç odun toplamama ancak yetecek kadar ışık var. Bir avuç yapraktan ufak bir küme yaparak çakmaktaşımı alıp yaprakların üzerine eğildim – bir kıvılcım, bir kıvılcım daha, sonra bir daha... nihayet alev alana kadar.

Yaprak kümesini avuçlarıma alıp yavaşça üfledim. Bu bana

Michael'ı hatırlattı, çocukluğumuzu, karahindibalara üfleyip dilek tuttuğumuz günleri.

Her zaman dürüst bir yaşam sürdürmeyi diledim. Michael'a ne dilediğini hiç sormamıştım – acaba beni mi dilemişti?

Duvak açma töreninde, *Benim için değişmen gerekmiyor*, demişti. Ama bu tam anlamıyla doğru değildi. O anda onun malı hâline gelmiştim. Burada karşılaşacağım her şeyden daha yavaş bir ölümdü benim için. Beni sevdiğini düşünse de – ailesine, inancına, cinsiyetine bağlılığı her zaman daha önemli olacaktı. Duvak gününde tartıştığımızda bile bunun bir örneğini görmüştüm. Kendi kendine yalnızca beni korumaya çalıştığını söyleyebilir ama içinde beni sınırlamak, dünyadan saklamak isteyen bir şey daima olacak.

Ami'nin söylediği ninni ağaçların arasından keyifle süzülüyordu. Düşünmeden ona eşlik etmeye başladım.

Sırma saçlı Havva, dimdik oturur salıncağında
Salınır rüzgâr, açılır gece
Lanetlediği bütün erkekler için ağlarlar
Kızlar dikkat edin, uslu olmazsanız eğer, defnedilirsiniz gençten

Orada öylece gözlerimi alevlere dikip Ami'nin şarkısını söyleyerek ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama artık alevler köze döndü ve ormandaki tek ses benim sesim. Belki de Ami zaten şarkıya hiç başlamamıştı. Sonra Ami'nin öldüğünü hatırladım.

Ateşin yanında dertop olup pelerinimi dikkatle etrafıma sardım. Bütün boşlukların kapandığından emin olunca yerime yerleştim. Önemli olan tamamen kıpırtısız yatmak. Tek bir yanlış hareket ve soğuk hava acımasız bir ordu gibi beni ele geçirir. Ve bir kez üşürsem tekrar toparlanmam neredeyse imkânsız.

Kamp alanıma bir şeyin girdiğini duyduğum sırada, yatıp uyuyabilmek için titreyerek dua ediyordum. Önce hayalet olabilir diye düşündüm; yamaçta gömülü olan kız. Ama ayak sesleri fazla kuvvetli, havadaki derin soluma fazla gürültülü ve koku da fazla ağırdı. Bu tamamen bedensel bir şeydi. Bir hayvan.

Kaçmayı düşündüm ama hareket edemeyecek kadar yorgun ve hiçbir şeyle dövüşemeyecek kadar zayıfım ve bu ateşi, zayıf kozamı terk edersem zaten donarak ölürüm. Kaçmak yerine, hiç hareket etmeden yatıp bakışlarımı közlere diktim, gelen her neyse yanımdan geçip gitmesini diledim ama o kadar yaklaştı ki tepemde olduğunu hissedebiliyorum. Omurgamı dürttü. Zihnim kaçmamı söylüyor ama bedenimi gevşek durmaya zorladım. Ölü taklidi yapmaya. Şu an tek savunmam bu ve doğrusu, gerçeklikten çok da uzak sayılmaz.

Hayvan korkutucu bir sesle homurdandı ve uzun bir salya sicimi yanağıma damladı. O sesi biliyorum. O kokuyu biliyorum. *Ayı*. Çığlık atmamak için çenemi kasmam gerekti. Burnuyla beni dürtüp yan tarafımı pençeleriyle eşeliyordu. Pelerinimin yününü parçalayan pençelerinin sesiyle bayılacak gibi oldum. İşte bu diye düşündüm, sonum böyle gelecek. Derken birkaç metre ileride, orman zeminine bir şey düştüğünü duydum. Ayı da duymuş olmalı çünkü beni hırpalamayı, sesi araştırmasına yetecek kadar bıraktı. Dişlerinin gıcırdadığını duydum, sonra bir düşme sesi daha geldi, bu sefer biraz daha uzakta. Sonra bir daha, biraz daha uzakta. Ayının benden uzağa attığı her adımla biraz daha rahat nefes aldım ve çam ağaçlarının diğer yanındaki dar ve derin vadiye ulaştığını duyunca, her nasılsa yoluna devam etmeye karar verdiğini anladım. Yüzümdeki iğrenç salyayı silmek için bir yaprak almak üzere uzandığımda elim ılık ve ıslak bir şeye süründü. Hâlâ yanan odunlardan birini kapıp yaklaştırdım ve gözlerimi kısıp boşluğa bakınca ezilmiş bir parça taze etin yağlı kalıntılarını buldum. Hiç düşünmeden ağzıma tıktım. Aynı anda hem öğürüp hem çiğniyordum, bu küçük mucize midemi bulandırsa da ona minnettardım. Başımı kaldırıp ağaçlara bakarak bu etin nereden düşmüş olabileceğini düşünürken o sesi duydum. Çitin diğer tarafında biri vardı.

Sürünerek ilerleyip ağaçlardaki deliğe fısıldadım. "Hans, sen misin?"

Ama aldığım tek cevap uzaklaşan ayak sesleri oldu.



Soğuk gri şafağın ilk belirtisiyle beraber, ayağa kalkmak için ellerimi donmuş zemine dayadım, sonra da etrafıma dağılmış küçük tanecikleri fark ettim.

Önce kar zannettim –hava günlerdir kar yağacak gibiydi– ama şekli yanlış, rengi de öyle: açık kırmızı benekli krem rengi. Ayağımla dürtünce yuvarlandı. Fasulye. Eminim. Taneciği almak için öne eğildiğim sırada daha fazlası yere döküldü.

Bunlar nereden geldi? Hans'ın etle beraber atmış olabileceğini düşünüyordum ama ayağa kalktığımda pelerinimden bir tane daha fasulye düştüğünü gördüm.

Parmaklarımı yünlü kumaşın pençelenmiş kenarlarından içeri sokunca elimin altında bir dizi küçük, sert kabartı hissettim. Dikişleri dikkatle açıp yumuşak gri kumaşı soyunca astarın her katına işlenmiş karmakarışık bir tohum labirenti çıktı karşıma. Yüzlerce tohum.

Balkabağı, domates, kereviz ve tanımadığım birkaç tohum daha.

Ne olduğunu anlayıp nefesim kesilerek, "June," diye fısıldadım. Bunun için aylarca çalışmış olmalıydı ama bunlara ihtiyacım olacağını nereden bilmişti ki? Tabii benim başıma gelenler ona da olmadıysa. Elimle ağzımı kapattım ve hıçkırarak aldığım nefesi

bastırmaya çalıştım ama bir türlü durduramadım. Yanaklarımdan gözyaşları akıyor ve tek düşünebildiğim, onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğim. Hepsini görmeyi ne kadar çok istediğim – annem ve babam. Clara ve Penny, Ivy... Hatta Michael. Onlara teşekkür etmek, hepsinden özür dilemek istiyorum ama bunu yapabilmek için sağ kalmalıyım.

Haftalardır derin bir suyun altında hareket ediyor gibi hissediyordum ama bugün değil, şu anda değil. Kasvetli havaya, etimi ısıran soğuğa ve içimi çürüten boşluğa rağmen önümde bir bahar var. Yeni bir ümit kırıntısı – bunca zamandır üzerimde taşıdığım bir umut.

Yokuşu tırmanıp su kaynağını ve kızın kemiklerini geçtim ve en yüksek yamaca kadar azimle ilerledim. June'un her mevsim için ayrı bir astar diktiğini söylediğini hatırlıyorum ama her şeyi ekeceğim. Bir dahaki mevsime çıkamayabilirim.

Bahçıvanlık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, sadece June'un hikâyelerinden öğrendiğim küçük şeyler var ama Clara ve Penny'ye öğrettiği bir çocuk şarkısını hatırlıyor gibiyim. Şarkıya eşlik eden hareketleri bile hatırlıyorum. Yaparken aptal gibi hissetsem de yüzümde beklenmedik bir gülümseme oluştu. "*Kaz, at kapat, bas... Su, güneş, büyü, ye.*" Ellerimi göğe kaldırdım, güneşin ortaya çıkıp bana bir işaret vermesini dilerken gözümün içine bir şey düştü. Yeni bir ürpertiyle tüylerim diken diken oldu. Kalbim sıkışarak, "Kar," diye fısıldadım.

Evdeyken ilk kar yağdığında mutluluktan mest olurdum. Michael ve ben bütün günü kar krallığımızı planlamakla, birbirimizin sırtından içeri avuç avuç kar atmakla geçirir, alacakaranlık çöktüğünde uyuşmuş parmaklarımız ve ışıl ışıl buzla kaplanmış kirpiklerimizle eve dönerdik. Ocağın başında elma şarabı içerek ısınır, üstümdeki katları birer birer çıkarırdım; annemin sinirini örgü şişlerine söylenerek çıkarması, babamın gazetesinin hışırtısı, Clara ve Penny'nin bir kitabı sırayla bölüm bölüm okuyan sakin sesleri gelirdi.

Gözlerimi kırpıştırıp bu hatıraları zihnimden silmeye çalıştım

ama artık onları durduramayacak kadar zayıfım. Bu bahçenin işe yaramasına ihtiyacım var.

Gözyaşlarımı silip çıldırmış gibi parmaklarımı toprağa sapladım ama zemin neredeyse buz kesmişti. Aklı başında biri bahara kadar bekler ama ben öyle bir lükse sahip değilim.

Sivri taşlar ve çubuklar kullanarak güneş ışığıyla beraber geriye kalan son enerjimi tükettim ve artık ellerimi hissetmemeye başlayana kadar toprağı sürdüm. Güneş batmaya başlarken iliklerime kadar işleyen soğuk hava beni oracıkta dondurmakla tehdit ediyordu. Bir yanım kıvrılıp yatmak ve gözlerimi kapamak istiyor ama bunu yaparsam bir daha asla uyanamayacağımı biliyorum. Bu yamaçta ölürüm ve ne kadar yorgun ve zayıf olsam da pes etmeye hazır değilim.

Kanlı, hırpalanmış parmaklarımla her bir tohumu yerine yerleştirip donmuş toprakla örttüm. Her biri için sessizce dua ettim. Kadınların içinden dua etmesinin yasalara aykırı olduğunu biliyorum ama burada tek Tanrı benim.

Son tohumu da yerine yerleştirince etrafıma bakındım ve ormanı sarıp sarmalayan karı gördüm; sanki beni dünyadan saklıyor, çoktandır unutulmuş bir kâbusa uyumamı istiyor.

"Bunu bana niye yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Bulutlardan cevap verir gibi derin bir homurtu yükseldi, tüylerim diken diken oldu.

Gök gürültülü kar.

"Sadece tesadüf. Hepsi bu," dedim eşyalarımı toplarken ama ben yokuştan aşağı inemeden önce başka bir şimşek patlaması ayaklarımın altındaki zemini sarstı.

Havva görmezden gelinmeyecek.



Fırtına, adanın üstüne kötü bir alamet gibi çöktü.

Hava düzelene kadar sığınacak bir yer bulmam gerektiğini biliyorum, buna benzer fırtınaları kürk avcılarından dinlemiştim ama eğer bu bahçe fırtınayı atlatamazsa ben de atlatamam.

Pelerinimin başlığını üzerime çekip buza, rüzgâra ve kara direnerek ilerlerken kendimi hazırladım. Aralarından geçebilmek için tohum sıralarını seçebilmek şöyle dursun, bir adım ötesini bile görmek çok zordu.

Göğü yaran bir yıldırım hemen önümdeki zemine düştü. Tüylerim diken diken oldu ama iyiyim, sanırım bahçe de iyi diye düşünürken topraktan dehşet verici bir homurtu yükseldi ve zemin yer değiştirmeye başladı. Yamaçta koşturup buz kesmiş ellerimi toprağa daldırarak ekili toprağı bir arada tutmaya çalışsam da zemin altımda paramparça oldu. Yamacın yarısı kopup gürültüyle vadinin dibini boylarken ben de yukarı doğru debelenip bir sarmaşığa tutunabildim.

Kayan toprak yığınıyla beraber uzaklaşan tohumlara bakınca ağlamaya başladım. Sahip olduğum her şey bu tohumlardı. Son şansım. Ve şu an tek yapabildiğim şey, parmaklarımın arasından akıp gitmelerini izlemek. Kendimi kenara çekip gökyüzüne bakarak, "Bunu hak etmek için ne yaptım?" diye bağırdım.

Bir şimşek gümbürtüsü cevap verdi âdeta, sesi aslanlardan daha güçlüydü ve Havva'nın kudretini, hiddetini hissedebiliyordum ve birden bu beni kızdırdı – her nasılsa Havva bana ihanet etmiş gibi hissediyorum ama aslında bana verdiği bir söz yok, bozulan gizli bir anlaşma yok. Kimse bana bunun adil olacağını, kolay olacağını söylememişti ki. Belki de kaderimde burada olmak yoktur diye düşünmeden edemiyorum. Belki kaderimde bunu sağ atlatmak yoktur. Becerebildiğim kadar uzun ve kuvvetli bir çığlık attım, beni buraya getiren her şeye karşı öfke doluyum. Ve donmuş çamurun içine yığıldığım anda kulaklarımda bir çığlık yankılandı – benim olmayan bir çığlık.

Önce sıkışıp kalmış bir hayvan, ölmek üzere olan bir geyiğin son haykırışı zannettim ama tekrar edince insan sesi olduğunu anladım. Kan donduran bir çığlıktı ve kamp yönünden geliyordu.

"Gertrude," diye fısıldadım.



Mahvolmuş bahçemi geride bırakıp orman boyunca koştum. Artık yolu gözüm kapalı biliyorum; devrilmiş her kütüğü, tehlikeli her dalı.

Yaklaştıkça çığlık yükseldi ama şarkı ve gülüşme sesleri de vardı. Açıklığa girince kızları halka olmuş dönerken ve kendilerini çamurla kara bularken buldum. Kızlardan biri tuvalet barakasının tepesinde dikilmiş, bütün olayı bir orkestra şefi gibi yönetirmişçesine elini kolunu sallıyor.

"Duvağımı gördün mü?" Bir kız bana doğru sendeledi, iliklerine kadar ıslanmış, koyu renk kirpikleri buz kesmiş. Molly. Zaten bir duvağı olmadığını söylemek istedim ama efsunlanmış gibi yürüdü gitti.

Kızlar mı daha kötü olmuş yoksa ben mi iyileştim bilmiyorum ama gördüğüm, katıksız delilikten başka bir şey değildi.

Kiersten, Tamara'nın elini yakalayıp kızı açıklığın ortasına çekti. Bir yıldırım göğü delip önlerindeki zemine düşerken çılgınlar gibi dans edip gittikçe daha hızlı dönüyor ve mürekkep gibi bir karanlığın içinde gülüşerek çığlıklar atıyorlardı. Havadaki elektriğin kokusunu alabiliyordum ama daha fazlası da vardı. Yanık saç ve dağlanmış et kokusu. Tamara yere yığılmıştı, sığ bir birikintinin içindeki bedeni sarsılıyordu.

Helen daha yakından bakmak için sendeleyerek ilerledi ve sonra eliyle ağzını kapattı. Gülüyor mu yoksa ağlıyor mu, söylemek zordu – belki kendisi bile hangisi olduğunu bilmiyordu.

Bir yıldırım daha düşüp herkesin korunmak için çökmesine neden oldu, Tamara'nın seğiren kollarını yakalayıp kızı çite doğru sürükleyen Kiersten'dan başka herkesin. "Kapıyı açın," diye bağırdı Kiersten.

"Bekle... Ne yapıyorsun?" Açıklığa koştum ama Kiersten beni kenara itti.

"Merhamet gösteriyorum," dedi.

Tamara'nın gözleri benimkilere kilitlendi. Hâlâ konuşamasa da korkusunu görebiliyordum.

"Yapamazsın." Tekrar ayağa kalktım. "Hâlâ nefes alıyor."

"Kız kardeşlerinin kasaba dışına gönderilmesini mi istersin?" diye sordu Kiersten. "Onuruyla ölmeyi hak ediyor."

Kızlar kapıyı açmak için koştururken onlara durmaları için yalvardım ama sanki beni görmüyor... duymuyorlardı.

Açıklıkta bakınıp beni dinleyecek birini bulmaya çalışırken ceza ağacının arkasına saklanmış, gözlerinden yaşlar akan Gertrude'u gördüm. Hâlâ kendinde olduğunu işte böyle anladım: Ne olursa olsun, ne kadar alçalırsak alçalalım, içinde bir yerlerde bunun yanlış olduğunu biliyor.

Tamara'yı kamp alanından dışarı atmak için bedenini kaldırdıkları sırada tepemizde devasa bir şimşek çakıp Tamara'nın sessiz bir korku çığlığıyla gerilen yüzünü aydınlattı.

Işık dağıldı ve Tamara'nın bedeni tok bir sesle yere düştü. Kapının ürpertici gıcırtısını yerine oturan kilitlerin tıkırtısı izledi, tabuta çakılan son çivi gibi.

Çitin kenarına toplanan kızlar, yüzlerini kıymıklı tahtadaki boşluklara yaslamış, dışarıya bir göz atabilmek için itişiyordu.

Kıyıdan mide bulandırıcı gaklamalar yankılandı.

Ağır ayak sesleri kapının diğer tarafına yaklaşırken ben geriledim.

Ne olduğunu anlamam için görmem gerekmiyordu. Duya-

biliyordum. Hissedebiliyordum – ete giren bıçaklar, Tamara'nın kıvranan sessiz çığlığı, tek duyabildiğim şey biriken öfke olana kadar yükseldi.

Kızların birkaçı arkalarını dönmek zorunda kaldılar; Jessica gözlerini sımsıkı kapadı, Martha midesindeki her şeyi bir anda boşaltırken yere çöktü ama gördükleri şeyden hiçbiri kaçamayacak. Yaptıkları şeyden. Geri kalanı orada dikilmiş, önlerindeki katliamdan gözlerini ayıramıyorlardı – bu onlara ilahi yargı, Tanrı'nın iradesi gibi geliyor ama aslında sadece Kiersten'ın iradesi.

"Öldürdün onu," dedim. "Tamara en yakın arkadaşlarından biriydi ve sen onu katlettin."

Kiersten gözlerinde yabani bir bakışla bana döndü.

"O... O Tierney mi?" Helen bana doğru sendeledi, pelerininin cebindeki Kumrucuk etrafa bakınıyordu.

"Geri mi döndü?" diye sordu Katie, kolumu dürterek. "Nasıl?"

Jenna dosdoğru üstüme geldi. Gözbebekleri o kadar büyüktü ki düz siyah bilyeler gibi görünüyordu. "Hayalet mi?"

Kiersten duvara dayalı duran baltayı aldı. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

O bana doğru ilerlerken ben de sınıra doğru geriledim.

Her adımla uzuvlarımdaki ağırlığı, çizmelerimin içinde çalkalanan su toplamış ayaklarımı, boğazımda atan kalbimi hissediyorum.

Kızlar etrafımda koşturuyorlar, taze bir cesedin etrafındaki karasinekler gibi.

"Hayaletlerden kan akmadığını herkes bilir. Öyleyse tek yapmamız gereken..." Kiersten dengesini kaybedip öne savruldu ve bana öyle bir kuvvetle çarptı ki birkaç adım geriye sendeledim.

Kızlar kocaman açılmış gözlerle izlediler. Kiersten'ın çenesi gevşedi, boğazından kısık sesli, gergin bir kıkırtı kaçtı.

Ve çok geçmeden hepsi gülmeye başladılar.

Bakışlarını takip ederek aşağı bakınca baltayı omzumla göğsümün arasında gömülü buldum. Sahte gibi gözüküyordu – Hamursuz Bayramı'ndaki çarmıha germe töreninde Peder

Edmonds'ın ellerine ve ayaklarına yapıştırdığımız, ucu kesilmiş demir çubuklar gibi.

Baltanın sapını iki elimle kavrayıp şiddetle çektim ve kızların daha fazla gülmesine neden oldum. Balta sonunda pes edene kadar çekmeye devam ettim ve ardından kan geldi. Çok fazla kan.

Artık öyle şiddetle gülüyorlardı ki gözlerinden yaşlar akıyordu.

Bunun bir tür oyun olduğunu düşünüyorlar.

Ama ben hâlâ direniyorum. Ve artık beni durduracak kimse yok.



Baltayı sağ elimle kavrayıp koşmaya, ormanın içinde hızla ilerlemeye başladım. Takip etmeyeceklerine emindim. Yanılmışım. Tek avantajım araziyi çok iyi bilmem – ama kızlar da pratik eksiklerini azimleriyle kapatıyor gibiler.

"Orada," diye bağırdı arkamdan biri.

Takılıp düşseler de, ağaç dallarına ya da birbirlerine çarpsalar da ânında ayağa kalkıyorlardı, sanki acı onları etkilemiyordu. Belki sihirdir, belki de hepsini etkileyen hastalık neyse o yüzdendir ama en iyi seçeneğim saklanmak ve beklemek.

Devrilmiş bir sedir ağacının üstünden atlayıp soluklanmak üzere karanlık girintiye çekildim. Kızlardan ikisi arkamdan atladılar ama biri yanlış iniş yaptı ve kırılan ayak bileğinin sesiyle irkildim ama her nasılsa tekrar ayağa kalktı ve diğerlerinin arkasından topallayarak ilerledi.

Kolumu hareket ettirip ne kadar hasar aldığıma doğru düzgün bakmaya çalıştım ama bu, kanamamın hızlanmasına neden oldu. Bu geceyi sağ atlatacaksam kan akışını yavaşlatmalıyım. Baltayı dizlerimin arasına yerleştirip eteğimin altına uzandım ve iç gömleğimin ucundan bir kumaş şeridi yırttım. Düşündüğümden daha fazla ses çıktı. Kumaşı çabucak omzumun etrafına sardım ama acı şimdiden artmaya başlamıştı. Şu an beni ayakta

tutanın şok olduğunu bilecek kadar çok hasta görmüştüm babamla beraber. Yakında şok geçecek ve acı gelecek. Katlanabileceğimden daha fazla acı. Su kaynağına kadar gidebilirsem yarayı temizleyip hasar tespiti yapabilirim ama önce oraya ulaşmam gerek. Ayağa kalkmak için cesaretimi toplamaya başlarken karın üzerinde yaklaşan ayak sesleri duydum. Kızlardan biri kumaşın yırtılma sesini duyup geri dönmüş olmalı. Mümkün olduğunca hareketsiz kalıp nefesimi tuttum. Tek yapmam gereken sessiz kalmak, kız yoluna devam edene kadar saklanmak ama burada yanımda bir şey varmış gibi görünüyor. Yumuşak bir ciyaklama sesi, çizmelerimi eşeleyen minik pençeler. Aşağı bakınca eteğimin altından çıkan cılız bir kuyruğun ucunu gördüm.

Orman sıçanı.

Şimdi eteğimin dış tarafına tırmanıyor. Pelerinimin yırtık dikişine doğru gidiyor, gözden kaçırdığım tohumları arıyor zannederken hayvan yırtığı geçip gitti ve omzumdaki yaraya yöneldi. Alnımdan soğuk terler boşandı. Sıçanlar hastalık taşır ve burada uygun ilaçlar yok. Bekleyebildiğim kadar, bir an daha dayanamayacak hâle gelene kadar bekledim, sonra da sağlam elimi kullanarak sıçanı omzumdan fırlattım. Havada debelenerek süzülürken bacaklarımın arasında dengede duran baltanın ucunu yakalamayı başardı. Daha ben ne olduğunu anlayamadan balta yere doğru yalpalayıp sıçanı ikiye böldü – dosdoğru erdem kızının ayaklarının dibinde.

Saklanma yerime doğru eğilip bakan Meg Fisher, "İşte buradasın," diye fısıldadı.

Yüzünü sertçe tekmeleyince sırtüstü düştü, burnundan kan boşandı ama tek yaptığı gülmek oldu.

Baltayı kaptığım gibi yanından geçtim ve düşünebildiğim tek yere, hiç kimsenin –Meg'in bile– beni takip edebilecek kadar delirmediği tek yere doğru koştum. Çürüyen odunları baltayla parçaladım ve çitin altındaki açıklığa balıklama daldım. Ayak bileğimin etrafına dolanan soğuk parmakları hissettiğimde öte tarafa geçmek için debeleniyordum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Meg, beni geri çekerken. Sivri ahşap parçaları omzuma battı. Acı öyle yoğundu ki nefesim kesildi ama beni almalarına izin veremezdim.

Donmuş toprağa tırnaklarımı geçirdim, tekmeleyip tırmalayarak öbür tarafa geçtim ama ayağa kalkar kalkmaz güneyden gelen bir gaklama sesi duydum. Sendeleyerek ilerledim ve rüzgârdan yıkılmış bir çam ağacının arkasına saklandım.

Homurtu ve kıkırtıların arasından, "Benden saklanamazsın," diye seslendi Meg, delikten geçmeye çalışırken.

Su mu, yemek mi yoksa bizzat havanın kendisi mi böyle davranmasına neden oluyor bilmiyorum ama bu, kasabadan tanıdığım kız değil – kilisede bağış sepetini gezdiren, annesi darağacına gönderildikten sonra ceza ağacının altına koymak için sabah erkenden çayırdan kızıl ot toplayan kız değil. Durmasını, ne yaptığını düşünmesini söylemek istedim ama aklı başında değildi.

Bir gaklama sesi daha geldi, bu kez daha yakından.

Başımı ağacın kenarından uzatınca Meg'in ay ışığında parlayan siyah gözlerini gördüm. Yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı, sanki ağzının köşeleri görünmez iplerle sımsıkı gerilmişti.

"Yakaladım," diye bağırdı çite doğru. "Hemen bura–"

Kısık bir vızıltı gece havasını yardı ve aniden kesildi.

Meg dizlerinin üstüne çöktü, gözleri kocaman açıldı ve açık ağzından kan akmaya başladı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken Meg'in boynundan çıkan parlak çeliğin ışıltısını fark ettim. Bir fırlatma bıçağı, tıpkı gelirken yolda Helen'ı neredeyse vuran bıçak gibi.

Güneyden ortaya çıkan karanlık bir gölgeyi gördüğümde Meg'e yardım etmek için sürünerek ilerlemek üzereydim.

Kaçakçı.

Nereye gittiğini takip etmeye çalıştım ama karanlıkta o kadar hızlı ilerliyordu ki zar zor görebiliyordum.

Kaçakçı Meg'in dertop olmuş bedenine doğru eğilirken kızın konuşmaya çalıştığını duydum ama kanla dolu boğazından yükselen hırıltıların içinden hiçbir sözcüğü yakalayamadım. Adam

kızın saçını yakalayıp kafasını geriye eğdi ve ay ışığının altında solgun boynunu açığa çıkardı; kaçakçının kefeninin ardından o tiz gaklama yükseldi. Ses yankılandı.

Altımdaki zemin sallandı. Baltayı göğsümde kavrayıp ağaca yaslanarak yere çöktüm, omurgamı boğumlu ağaç kabuğuna yasladım ve ümitsizce bu âna odaklanmaya çalıştım ama kan kaybettiğimi hissedebiliyorum. Yavaşladığımı hissedebiliyorum.

Yakında bu yer kaçakçılarla dolacak. Kan kaybından ölmeden önce çite geri dönmem mümkün değil.

Bilincin kıyısında bocalıyorum. Belki kaybettiğim kan yüzünden, belki kaçakçıların Meg'in etini parçalama sesi yüzünden ya da belki hissettiğim mutlak ümitsizlik yüzündendir ama kendimi kaybetmeye başladım...

Dudaklarımda eriyen kar var. Bir anlığına tekrar kasabadayım, çayırda dilimle kar tanelerini yakalıyorum. On iki yaşındayım. Bunu biliyorum çünkü hâlâ beyaz bir kurdelem var. Michael'la yan yana yatmış, kar melekleri yapıyorduk. Ayağa kalkmak için yuvarlandığımda bana tuhaf bir bakış attı –gözlerinin arasındaki boşluk kırıştı– tıpkı geçen yaz, ormanda ölmek üzere olan bir geyiğin üzerinde taşı tutarken baktığı gibi. "Kanıyorsun," diye fısıldadı.

Burnumu kontrol ettim, sonra dizlerimi – bir şey yok, ama haklı. Karda, tam benim yattığım yerde kan var. Önce kendini karın altına gömmüş, acı çeken bir hayvanın kanı olmalı diye düşündüm ama bacaklarımın arasındaki nemli, yapış yapış his aksini söylüyor.

Kanı geldiği yere geri tıkmak, olmamış gibi davranmak istiyorum ama Michael biliyor. Yakında herkes bilecek. Bunu güzel bir acı, beni varoluş amacıma ve Tanrı'ya yaklaştıracak bir şey olarak görmüyorum; bu bir hüküm. Michael tek kelime etmeden eşyalarımızı toplayıp benimle eve kadar yürüdü. Kapıya geldiğimizde bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Söylenecek ne var ki?

Karın altında acı çeken hayvan *benim*.

Büyük gölün ötesinde rüzgâr beni buldu ve kulağıma fısıldadı. "Zaman azalıyor."

Yukarı bakınca kızın kıyıda dikildiğini gördüm. Onu uzun zamandır görmemiştim, gülümsedim.

Bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum: Burada kalıp anılarımın içinde ölebilirim ya da son bir maceraya kucak açabilirim. O kızı uzun zaman takip ettim, bir kez daha etsem ne çıkar?

Bulutlar açılıp ışıl ışıl kocaman bir dolunayı ortaya çıkardı, öyle ki ay patlayacak diye korktum.

Ve aniden kızın ne demeye çalıştığını anladım.

Zaman azalıyor... *benim* için.

Belki bedenimi teslim etmek, hâlâ faydalı olabilmemin tek yoludur.

Çünkü bu bir kadın için günahların en büyüğü değil midir?

Faydalı olmamak.

Baltayı daha sıkı kavrayıp sürünerek ilerledim. Arkama bakmadım. Onun yerine yosun ve ıslak toprak kokusuna odaklandım ve rüzgâr yeniden etrafımı sarmaya başladığında açık suya doğru yöneldiğimi biliyordum. Eve doğru.

Kayalık sahile ulaştığımda ayağa kalkabilmek için baltayı kullandım.

Ufka baktığımda iki ay gördüm.

Biri gerçek, diğeri ise yansıması.

Tıpkı o kız gibi. Belki o da benim olmak istediğim kişinin yansımasından başka bir şey değildir.

Buzun üstünde yürürken yolun nereye kadar gittiğini... ne kadar süreceğini merak ettim. Birkaç metre daha? On metre mi? Yirmi mi?

Rüzgâr yine üzerime eserken gözlerimi kapayıp kollarımı açtım.

Bu ânın içindeyken sihrin gerçek olması için her şeyi yapabilirdim. Yalnızca buradan çok uzaklara uçabilmek için her şeyden vazgeçerdim.

Ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Artık üşümüyorum bile.

Kayalık sahilde yürümenin kendine has o sesi yavaş yavaş yaklaştı. Ama sesten daha fazlası sanki, ta içimde hissedebildiğim bir şey. Bıçak sırtında dikilir gibi.

Omzumun üstünden baktım, adamın biçimini ayırt edemedim ama o olduğunu biliyorum – suyun üstünde kıvrılan yoğun sis gibi hareket etme biçiminden anlıyorum bunu.

Etrafında dalgalanan koyu tül kumaşla birlikte bir ölüm meleği gibi görünüyor. İsmi yok. Yüzü yok. Ölüm de tam olarak bu değil mi zaten?

Buza adım attığı sırada yüzleşmek için ona döndüm.

Altımızda derin bir çatlak oluşarak ikimizi de olduğumuz yerde hareketsiz bıraktı.

İş buraya kadar gelirse ölümümü ağırbaşlılık ve erdemle karşılayabileceğimi düşünmüştüm hep, tıpkı meydanda darağacına gidişini izlediğim sayısız kadın gibi. Ama böyle ölmenin, canlı canlı derinin yüzülmesinin ağırbaşlı ya da erdemli bir yanı yok.

Çenemi indirip duruşumu düzelterek baltayı iki elimle birden sıkıca kavradım ve gözlerimi adama diktim.

Belki beni etkileyen Havva'dan, belki ay ışığından ya da belki kadınsı sihrimin beni acımasız ve kurnaz kılmasındandı ama şu an tek yapmak istediğim adamı da kendimle beraber alaşağı etmek.

Kolumdan aşağı, ellerime bir sıcaklık sızıyordu ve baltanın sapının kanla yapış yapış olmasına neden oldu. Ama bana gereken tek bir sağlam darbe.

Niyetimi anlamış gibi, ürkek bir ata dizgin takmadan önce sakinleştirmeye çalışırcasına ellerini kaldırıp önünde tuttu.

Baltayı kaldırdım. Keskin ucu ay ışığıyla parladı ve içimde bir şeyi harekete geçirdi – yüzeye çıkan bir hatıra, çok önceden derinlere gömdüğümü zannettiğim bir şey: Annem yatağımın üstünde dikilmiş, gözleri yumuşak ve yaşlı, metal yüksüğü lamba

ışığında seğiriyor. "Rüya gör, küçüğüm. Daha iyi bir hayatı gör. Dürüst bir hayatı."

Şu an beni görebiliyor mu, büyük gölün ötesinden, korkutucu hain dikenli patikanın üzerinden beni hissedebiliyor mu, bir şekilde bütün bunların nasıl biteceğini biliyor mu diye merak ediyorum.

Yüzümden aşağı yaşlar akarken, "Affet beni," diye fısıldadım.

Tutuşumu sıkılaştırarak baltayı büyük bir güçle buza gömdüm.

Önce hiçbir şey olmadı, yalnızca darbenin kollarımda yankılanıp yarama yerleşen şoku kalbimin her atışıyla yaramın zonklamasına sebep oldu. Ama sonra o sesi duydum; boğuk bir gümbürtüyü takip eden uzun, kesintisiz çıtırtı, sanki kemiklerim ikiye ayrılıyormuş gibi.

Adam üzerime atladı ama geç kaldı. Ayaklarımın altındaki buz yarılırken dondurucu suya daldım, doğruca derinleri hedefleyen bir dart oku gibiydim ama eteğim etrafımda kabardı ve inişimi yavaşlattı. Belki de aşağı doğru değil, yukarı doğru süzülüyordum. Belki eteklerimi dolduran rüzgârdı ve beni dünyanın çok yukarılarına savurmuştu. Ciğerlerim derin bir nefesin hasretiyle yanıyordu. Göğsümü yıldız tozuyla mı yoksa suyla mı doldurduğumu bilmiyorum ama bedenimin yavaşladığını hissediyordum. Kalbim kulaklarımda, boğazımda, parmak uçlarımda atıyordu; tıpkı bir matem ağıtı gibi.

Yavaş.

Daha yavaş.

Dur.

Ay ışığı yolumu aydınlatırken bir cam tabakasının altına süzüldüm. Dünyanın yanımdan geçip gitmesini izledim. Mutsuz değilim, kaybolmuş değilim, bu dünyayı kendi tercihlerimle terk ettiğimi bilmenin verdiği bir huzur hissediyorum. Benden alamayacakları tek şey bu.

Bir gök gürültüsü ve kırılan camları duyduğumda parmaklarımı yüzeyde gezdiriyordum. Bir şey örgüme yapıştı ve göğe

doğru çekildim. Karmakarışık ilmikler sırtıma süründü. Göğsümde atan bir şey vardı – dudaklarımda yumuşak bir sıcaklık. Ciğerlerim alev alev yanıyor, öğürerek sıvı kusuyordum. Derin bir soluk aldığımda canım yandı – ciğerlerime giren hava sanki yabancıydı, bir tür ihanet.

Yürüyordum ama ayaklarım yoktu. Ormanda bir duman bulutunun içinde savruluyordum. Uzaktan bir gaklama geldi. Kanla kaplı bir el ağzımı kapadı. Gözlerim anlam veremediğim tek şeye odaklandı – bakışlarıma karşılık veren iki siyah küre, cellatımın gözleri. Düşmanımın.

Boynumu gerdim ve olabildiğince şiddetle ısırdım.

Sonra dünya karardı.

Artık hiçbir şeyim. Hiç kimseyim.

Bir deri bir kemik.



Kumaşı yırtan tırtıklı bıçağın sesi duyularıma sızıyor. Sırtım, omurgam alev alev yanıyor. Derin, düzenli nefesler ensemde nabız gibi atıyor. Üzerimde, her tarafımda bir ağırlık var. Kasaba meydanındaki cezalar sırasında zihnimin süzülüp gitmesi gibi bedenimden kopuk ve bilinçsiz kalmaya çalıştım ama uzuvlarıma yaşam geri dönerken acı da dönüyor. Sol omzumda yoğun bir zonklama var.

Sırtımdaki sıcaklık kaybolurken bir adamın odayı aştığını gördüm; adam çırılçıplak, derisinin altı safi kas. Çığlık atmak, ağlamak istiyorum ama nefes alamıyorum. Bütün enerjim şiddetle titremeye harcanıyor. Dişlerim öyle kuvvetli takırdıyor ki kırılacaklarından korkuyorum. Odanın köşesinde kömür karası bir kumaş kıpırdandı ve kaçakçı geri geldi. Kapkara gözler boşluğun içinden yoğun bir şekilde üzerime dikildi.

Adam tepemde dolanıp boğazımdan aşağı acı bir sıvı döktü. Sıvıyı tükürmeye çalıştım ama eliyle ağzımı kapatıp beni yutkunmaya zorladı.

Bir çelik parıltısı gördüm, ardından hayatım boyunca hissettiğim en keskin acı geldi.

Bıçak etime girdi. Sanki kolumu koparıyormuş gibi hissettiriyordu ama tekrar tekrar aynı şeyi yaptı, kolumda o kadar deri ol-

duğunu bilmezdim. Daha fazla acının daha tesirli et getireceğine inandıklarını biliyorum ama yalan. Adama sihrin gerçek olmadığını, tek yaptığının birini soğukkanlılıkla öldürmek olduğunu söylemek istiyorum ama içimden bir ses fark etmez ki diyor.

Yoğun sıvı göğsüme yayılırken bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Ölüm benim için yolda olmakla kalmıyor... Vardı bile.



Rüzgâr etrafımda uğulduyordu ve rüzgârla birlikte burnuma cadı fındığı ve çürüyen et kokuları geldi.

Gözlerim telaşla odada gezindi. Kancalardan sarkan uzun, sinirli et şeritleri vardı. Tabaklanmış postlar derme çatma inşa edilmiş bir rafta kuruyordu ve bıçaklar vardı... çok sayıda bıçak kaba bir kasap tablasının üstüne yayılmıştı. Gözlerim çabucak devetüyü rengi bir deri çantaya odaklandı, çantanın önünde bir dizi küçük cam şişe sıralanmıştı.

Ölüm kiti.

Bu şişeler benim için.

Tüm kaslarımdan bir panik dalgası geçti. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki patlayacağından korktum.

Kalkmaya çalıştım ama kollarımı kıpırdatamadım. Bacaklarımı oynatamıyordum. Yalnızca başımı hareket ettirebiliyordum ama o bile çok ağır, çok şişkin geliyordu, zar zor sabit tutabiliyordum.

Neye dönüştüğümü görmek için aşağı eğilip baktım ama vücudum ağır deri tabakalarının altına gizlenmişti. Tüm vücudumun derisi gitti mi artık diye merak ettim; acaba bu örtülerin altında, pıhtılaşmış kanın bir arada tuttuğu, iç içe geçmiş bir damarlar ve parçalanmış sinirler labirentinden başka bir şey değil miyim?

Çığlık atmaya çalıştım ama ağzımın içindeki bir şey beni engelledi. Tadı sedir ağacı ve kan gibi. Bana örgülü yeleleri ve hareketlerini kontrol etmek için çenelerinin gerisine takılan parçayla kasabadaki atları hatırlattı. Ve ben de tam olarak o durumda olduğumu fark ettim. Başka birinin kontrolü altındayım.

Kıpırdandığımı fark eden kaçakçı, kömür karası-gri kefeniyle sarılı hâlde gölgelerin arasından ortaya çıktı. Tüm bu süre boyunca beni izliyor olmalıydı. Herhalde tadını çıkarıyordu. O iğrenç sıvıdan zorla biraz daha içirdi. Tıkandım ama umursamadı. Gözlerinde görebiliyorum. Onun için bir posttan daha fazlası değilim. Bir hayvandan.

Yoğun sıvı vücuduma yayılırken savaşmalı mıyım yoksa pes mi etmeliyim diye karar vermeye çalışıyordum, yani eğer bir seçeneğim olursa; o sırada sol tarafımdaki ocaktan gelen ışığın hareket ettiğini hissettim. Mum ışığı gibi kıpırdanmıyordu, kuzey yıldızı kadar güçlü ve sabitti. Işık bana doğru eğilirken onunla beraber acı da geldi. Katlanılmaz bir acı. İçimde sessiz bir çığlık kaynadı. Yanan etin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Kaçakçılardan en zalim olanlarının öldürmeden önce avlarıyla oynamayı, onları damgalamayı sevdiğini duymuştum.

Bayılmanın eşiğindeyken bir ses duydum – ağır karın üstünde güçlükle ilerleyen çizmeler ve rüzgâr çanlarının tıngırtısı ama ses metal ya da cam olmak için fazla donuk. Ağır, donuk ağaç blokları birbirine çarpıyormuş gibi geliyordu kulağa.

Sesi kaçakçı da duymuş olmalı çünkü demiri cildimden uzaklaştırdı. Gözlerinde anlık bir korku belirdi.

"Ryker, orada mısın?" Küçük odaya tanımadığım bir ses sızdı. Çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Yardım isteyen bir inleme çıkardım, yeter ki bir şey olsun diye ama kaçakçı leş gibi eliyle ağzımı ve burnumu kapadı. Avucunun etli kısmına karşı, ufacık bir parça hava almak için direndim ama adam çok güçlüydü. Soğuk ve karanlık gözlerine bakınca istese birkaç saniye içinde hayatıma hiç tereddütsüz son verebileceğini gördüm, belki de böylesi daha iyi olurdu ama sonra annemi ve

babamı, kardeşlerimi, hatta Michael'ı düşündüm. Eve dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz vermiştim. Cam şişeler içinde değil, *canlı* döneceğime... Ve alacak nefeşim olduğu sürece savaşacağım.

Ama savaşmanın birçok yolu var.

Kaçakçıya bakıp gözlerimi kırpıştırırken gözlerimin kenarlarından akan yaşların kulaklarımda biriktiğini hissettim. Adama beni bırakması için sessizce yalvarıyordum. Anlamış olmalı çünkü tam da ben ölümün eşiğine gelmişken elini gevşetti. Vahşice derin derin nefes almaya çalışıyordum ki, "Bir daha ses çıkarırsan hayatında çıkaracağın son ses olur. Anladın mı?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Yani, galiba.

"Gelsene, tembel," diye seslendi yabancı ses. "Kaçırıyorsun."

"Gelemem, hastayım," diye cevapladı kaçakçı, gözlerini benden bir kez bile ayırmadan.

"Öyleyse ben gelirim."

"Hayır." Kaçakçı ayağa fırlarken belindeki bıçağı bana gösterdi, uyaran son bir bakış attıktan sonra kapıyı örten ağır perdenin arasından dışarı süzüldü.

"Niye içeride kefenini giyiyorsun?" diye sordu diğeri. "Yaralı mısın? Seni bariyerin içine çekmeye mi çalıştılar?" Sesi telaşlı ama kısık ve uzaktan geliyordu, sanki dar bir borunun diğer ucundan konuşur gibi. "Lanetlendin mi?"

"Sadece ateşim var," diye cevapladı kaçakçı. "Yeni aya kadar iyileşirim."

Acaba yeni aya ne kadar var? Günler? Haftalar?.. Acaba beni nihayet öldürmeden önce o kadar oyalanmayı mı planlıyor?

Kalkmaya çalıştım, en azından nerede olduğumu daha iyi anlamak üzere başımı birazcık kaldırmak istedim... ama nafile. Bağlanmış olmalıyım.

"Haberleri duydun mu?" diye sordu diğer adam. "İki hafta önce iki tanesini yakaladık. Biri hemen kapının orada. Diğeri buraya, güneydoğu bariyerine doğru kaçtı. Senin bölgene."

"Ha," dedi kaçakçı. "Olaylar boyunca uyumuş olmalıyım."

Yalan söylemişti ama bu da bana bir şeyler anlattı. Çürüyen sediri, çitin altındaki boşluğu bilmiyor olmalılar. Ve adamın söylediklerine bakılırsa çit buradan çok uzak olamaz. Buradan çıkabilirsem belki delikten içeri kaçabilirim.

"Birincisi birkaç gün dayandı, sırtında ve göğsünde yanıklar vardı ama Daniel etin çoğunu toplayabildi."

"Tamara," diye fısıldadım, gözlerim masadaki cam şişelere kaydı.

"İkincisi Niklaus parmak uçlarını bile koparamadan kendi kanında boğuldu. En azından bunun eti yanmamıştı." Güldü. "Aptal, şanslı piç."

Çenem titremeye başladı. *Bu* değil. O kızın bir adı vardı. Meg.

"Üçüncüsü de vardı dediler. Kan izleri doğruca kıyıya, buzdaki büyük bir deliğe gidiyor. Sudan çıkarmayı denedim ama sadece bu eski paçavrayı bulabildim."

"Yün mü o?" diye sordu kaçakçı, sesinde tuhaf bir gerilim var. "Takasa var mısın?"

"Niye?" diye sordu diğeri. "Paramparça olmuş... pis. Hastalık doludur."

"Kaynatırım... güzel bir heybe yaparım."

"Baldıran tozun var mı hiç?" diye sordu adam.

"Daha yok ama bahar gelince koyda biraz buluruz kesin. Güzel bir geyik postum var."

"*Bununla* niye öyle iyi bir postu takas edesin ki? Ne oluyor?"

"Bak, başına kakmaktan hoşlanmıyorum." Kaçakçının sesi değişti. Hafif. Neşeli. "Ama burada bol bol post var... *eğer* bıçağı nasıl kullanacağını biliyorsan."

"Hey, öğreniyorum," dedi diğeri gürültülü bir kahkahayla. "Beni avın üç metre yakınına götürün, ben de indireyim. Görürsün."

Öldürmekle ilgili şakalaşıyorlar... *Bizi* öldürmekle.

"Anlaştık mı?" diye sordu kaçakçı. "Hangisini istersen al."

"Sen kaybedersin."

Ağır bir şeyin bir çubuktan çekildiğini duydum. Pazara kuzeyden ren geyiği postları gelince çıkan sesin aynısı. Sonra kaçakçının bir şeyi yakaladığını duydum.

Onlar vedalaşırken ben de etrafa göz atabilmeye kararlı bir şekilde boynumu uzattım ama adam tekrar içeri girdiğinde tek görebildiğim... tek odaklanabildiğim ellerindeki donmuş, gri yığındı.

Pelerinim.

Pelerinime dokunduğunu görmek bile içimi öfkeyle doldurdu. June o pelerini kendi elleriyle yaptı. *Benim* için. O *benim* pelerinim. Ona dokunmaya hakkı yok. Ama belli ki bir ganimet istiyordu.

Adam pelerini odanın öbür ucundaki et kancasına asarken boğazımdan yukarı acı safra yükseldi ama zavallı bir kurban gibi başımı çevirip ağzımın kenarından akmasına izin vermek yerine geri yuttum. Hepsini yuttum.

Bedenimle ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama benim de kendi planlarım var.



Çoğu zaman onu göremiyorum ama beni izlediğini hissediyorum. Çıplak sırtının görüntüsünü belli belirsiz hatırlıyorum ama yüzünün neye benzediği, kefeninin altında ne tür bir şekil bozukluğu sakladığı hakkında fikrim yok. Zihnimde, adam bir canavar.

Beni izlemediğinden emin olduğum tek zaman, ocakla uğraştığı vakitler ki bunu neredeyse dini bir hararetle yapıyor. Bu da bana adamın disiplinli olduğunu gösteriyor. Dikkatli. Tetikte. Ama ben de görünmez olmayı, kanadı kırık kuş gibi davranmayı biliyorum. Sonuçta bir erdem kızıyım. Hayatım boyunca buna hazırlandım.

Bu yüzden savaşmayı bıraktım.

Tükürüp çığlık atmayı bıraktım.

Ve birkaç gün sonra ağzımdaki gem çıktı.

Kupayı ağzıma her uzattığında vahşi bir hayvan gibi adamı ısırmaya çalışmak yerine dudaklarımı araladım, tutabildiğim kadar çok sıvıyı yanaklarımın içinde biriktirdim ve adam kalaylı kupayı banka bırakmak için arkasını döner dönmez yüzümü çevirip sıvıyı turba şiltenin üstüne yavaşça sızdırdım. Haşhaşın acı tadını bastırmak için kullanılan yavan bal peteğinin berbat kokusuyla öğürdüm ama içimden bir şey çıkmıyordu artık. Belki bu

da planının, yapmaya çalıştıklarının bir parçasıydı – beni pastırma gibi kurutmak.

Sıvıyı yutmayı bıraktığım andan itibaren dünya netleşmeye başladı. Ne yazık ki, acı da öyle. Acı çektiğimi elimden geldiğince gizliyorum, içimi kemirdiğini hissettiğimde yanaklarımı ısırıyorum ama vücudumu ele geçiren ateşi engellememin yolu yok. Yalnızca acele etmemek ve her parçamdan faydalanabilmek için beni sessiz tutmaya çalıştığını biliyorum. Beni öldüren bıçak mı olacak yoksa enfeksiyon mu bilmiyorum ama zamanım azalıyor.

Su ve yakacak odun almak için iki kez dışarı çıktı, o çıkınca ben de ayak parmaklarımı oynatmayı, bacaklarımı ve baldırlarımı esnetmeyi denedim ama ipler yüzünden hareketim kısıtlıydı. Sağ kolumu olduğu yere sabitleyen bağa rağmen kolum gayet sağlam görünüyor. Sol kolum ise ayrı bir mesele. Bağlanmamış gibi görünüyor ama serçeparmağımın en küçük hareketi bile tüm koluma şimşek gibi yayılıp ta göğsümün derinlerine yerleşen katlanılmaz bir acıya sebep oluyor.

Kendime, acının iyi olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Adam bana ne yapmış olursa olsun, bu durum hâlâ bir kolum olduğu anlamına geliyor. Hâlâ hayatta olduğum.

Kapıya kadar attığı adımları sayıyorum. Kendimi de aynı şeyi yaparken hayal ediyorum tekrar tekrar. Bazen o adımları attığımı, artık özgür olduğumu zannederek huzursuz bir uykudan uyanıyorum ama görüş açımın hemen kenarındaki kömür karası kumaş bana bütün gerçekleri... neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Adam bana doğru eğildiğinde doğrudan gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Kendimi ele vermek istemiyorum ama bundan fazlası da var. Gözlerinden neyin yansıyacağını görmekten korkuyorum. Neye dönüştüğümü görmekten. Gücümün azaldığını hissettiğimde ise ocak rafına yerleştirilmiş, kabaca oyulmuş kadın figürlerine dikiyorum gözlerimi. Şüphesiz, kaç kızı öldürdüğünü kendine hatırlatmak için bir sergi. Ama ben onlara katılmayacağım.

Bıçak kemerini yanımdaki bankta bırakacak kadar dikkatsiz

davranmasından önce, zorla içirilen sekiz kupa ve malzeme almak için barınaktan dışarı dokuz çıkış daha gerekti.

Bıçağa arzuyla bakmamaya çalıştım ama işte bu. Elimdeki her şey bu.

Dikkatini ocağa verdiği anda postların altındaki kolumu kaldırdım. Acı o kadar şiddetliydi ki istemsizce çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Kolum titredi, alnımda soğuk terler birikti ama bıçağın sapını yakaladığım an, içimdeki bir şey harekete geçti. Aylardır hissetmediğim bir azim. Buradan *kurtulacağım*. Hayatta *kalacağım*. Bıçağı kınından çıkarırken omzum kanamaya ve kanım tahta zemine damlamaya başladı ama şimdi duramam. Bırakamam.

Bıçağı postların altına çekip sağ kolumu sabitleyen bağ üzerinde çalışmaya başladım. Uzun ve zorlu bir mücadeleye hazırdım ama bıçak bağı çabucak kesti, sanki taze bir kalıp kuyruk yağını keser gibi. İrkildim ama böylesi daha iyiydi. Demek ki bıçak keskindi.

Bıçağı sağ elime alıp vücudumu döndürdüm ve çabucak ayak bileklerimdeki bağları da kestim.

Serbest kaldığım anda tek istediğim postları atıp kapıya koşmak olsa da akıllıca davranmalıyım. Adamdan hızlı koşacağımı düşünecek kadar aptal değilim – bu hâldeyken yapamam. Bıçağı sımsıkı tutup gözlerimi kapadım ve hayatım boyunca yaptığım en zor şeylerden birini yaptım... Bekledim.

Adımlarını dinlemeye çalıştım ama adam çok sessizdi – tıpkı patikada ilk karşılaştığımız zaman olduğu gibi.

Nefesine odaklandım, Bayan Wilkins'in salonundaki metronom gibi yavaş ve düzenliydi. Herkes Bayan Wilkins'in erdem yılından gözleri görmeyerek döndüğünü sanıyordu ama bir keresinde gümüş bir tabaktan şeker aşırdığımı ve boncuk gibi gözlerinin ok gibi bana çevrildiğini hatırlıyorum.

Ya bu da öyle bir şeyse? Ya kemeri orada bir test olarak... tuzak olarak bıraktıysa? Boş kını, geniş tahtalarla döşenmiş zemindeki kanımı, kan ter içindeki bedenimi fark etmesin diye dua ettim.

Çam, göl suyu ve duman kokuları burun deliklerimi doldurdu ve adamın yaklaştığını anladım. Tek yapması gereken üzerime eğilmekti, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi.

Bileğini alnıma bastırdığı sırada nefesimi tuttum. Bunun için sadece bir şansım olacak ve eğer tutturamazsam... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bıçağın sapını yapabildiğim kadar sıkı tutarak üstümdeki ağır örtüleri tekmeledim ve elimde bıçakla adama saldırdım. Karnını tutup geri geri sendelerken dudaklarından tuhaf bir ses çıktı. Ne kadar zarar verdiğimden emin değilim ama kan akıttım.

Soğuk zemine atladığımda sıska bacaklarım bükülmeye başladı ama pes edemem. Buradan şimdi çıkmazsam bir daha asla çıkamam. Kendimi kapıya doğru sürükleyip kalın manda postunu aştım ve gün ışığı bana şimşek gibi çarptı, gözlerimi kör edip beni duraklattı. Soğuk hava derimi ısırdı. Arkamdaki kaçakçıyı göremiyordum ama yerde süründüğünü duyabiliyordum. "Dur... Bir adım daha atma."

Nereye gittiğimi, beni nelerin beklediğini bilmiyordum ama her şey bundan daha iyidir. Solgun renkli benekler gözlerimin arkasına batmaya başladığı anda özgürlüğe doğru ilk adımımı attım... Dosdoğru boşluğun içine.



Bir şey bileğimi yakaladığında derinliklere doğru dalıyordum. Çığlık atmaya çalıştım ama acı o kadar kuvvetliydi ki nefesimi kesti.

Dünya yavaş yavaş yeniden netleşirken kendimi yerin en az on metre üstünde asılı buldum. Aşağıdaki dünya kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı, kuzey rüzgârı doğruca kemiklerime işliyordu.

Pürüzlü bir ses, "Diğer elinle bana tutun," dedi. Yukarı bakınca kaçakçının dalgalanan, kömür rengi siluetinin dar bir platformun üzerinden eğildiğini gördüm. Etrafa bakınca, bunca zamandır bir tür ağaç evde olduğumu şaşkınlıkla keşfettim. Bir *pusu evi*... Kasabada geyik avlamak için kullanılanlar gibi. Ama bu, geyikler için değil. Bu erdem kızlarını avlamak için. *Beni* avlamak için.

"Bırak beni," dedim, biriken yaşlar gözlerime batıyordu. "Bırak da her şey bitsin."

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

"Canlı canlı derimin yüzülmesinden iyidir."

"Öyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıp yüzüne odaklandım. Aynı soğuk, insanlık dışı bakışı bekliyordum ama karşımda bulduğum şey kafamı

karıştırdı. Acı, soğuk veya hastalığım mı orada olmayan şeyler görmeme sebep oluyor bilmiyorum ama bu ışıkta adam neredeyse... nazik görünüyordu.

Diğer elimle uzanıp bileğini kavradım ve adamın beni yukarı çekmesine izin verdim. Hayatımın en büyük hatasını yapıyor olabilirdim ama başıma gelen onca şeyden sonra, şimdi bile hâlâ pes etmeye hazır değilim. Teslim olmaya hazır değilim.

Bedenim kabaca yontulmuş tahta platformun kenarına sürtündüğünde inledim. *Çıplak* bedenim. Odada giysilerimi aradığımda bulduğum tek şey, küçük ocağın oraya serilmiş keten bezi şeritleri oldu.

"Giysilerime... *bana* ne yaptın?" diye sordum, bedenimi ellerimle mümkün olduğunca kapatarak.

"Kendini bir şey zannetme," dedi, bir kumaş şeridi alıp kanlı gövdesini sararken.

"Ama çıplağım... *Sen* çıplaktın. Seni gördüm..."

"Donarak ölmek üzereydin. Seni ısıtmanın en hızlı yolu oydu," dedi yataktan bir hayvan postu alıp bana atarak. "Rica ederim."

Bedenime dokunan postun ne kadar iyi hissettirdiğinden utanarak etrafıma sardım. "Ama seni bıçakla gördüm... Derimi yüzdün... Beni damgaladın." Postun içine bir bakış attım. Omzumdaki sargıdan sızan taze kanın görüntüsü bile biraz başımı döndürmeye yetti.

"Seni *damgalamadım*," diye çıkıştı. "Yarayı dağlamam gerekiyordu ki sanırım yaranı tekrar açtın." Bana doğru ilerledi, ben de duvara doğru geriledim ve bir geyik boynuzu yığınını devirdim.

Parmak uçlarım sivri bir ucu sıyırıp geçerken, "Dokunma bana," diye fısıldadım. Gerekirse kendimi korumaya hazırdım ama adamın sesi yumuşadı.

Bana doğru temkinli bir adım atıp başıyla sol kolumu işaret ederek, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

Yüzünü görememekten hoşlanmıyorum. Beni endişelendiriyor ama belki de zaten amacı bu. Nasıl duvaklar bizi kişiliksizleş-

tiriyorsa kefenler de onlar için aynı şey. Biri katıksız masumiyeti simgeliyor, diğeri katıksız ölümü.

Postun omzumdan düşmesine izin verdiğimde sargıyı açmak için uzandı.

Parmakları cildime dokunan buz şeritleri gibiydi.

Nefes alarak tısladım. "Bu koku da ne?" diye sordum.

Bakışlarını takip ederek omzumdaki çıplak ete baktım.

Babamın hastalarında, omzumdakinin kötü olduğunu anlamama yetecek kadar bıçak yarası görmüştüm, hem de en güçlü erkeği bile yenik düşürecek kadar kötü. İçimden bir baş dönmesi yükselip sendelememe neden oldu.

"Tierney, uzanmalısın, şu hâlinle..."

"Adımı nereden biliyorsun?" Bakışlarımı adama diktim ama görüşüm bulanıklaşmaya başladı. "Sen kimsin?"

Cevap vermedi ama bir ses vardı – ağır ve ıslak, bir tavada yavaşça cızırdayan bir şey gibi.

Anlık bir hareket dikkatimi çekti. Gözlerimi kısıp ezilmiş etime baktım.

Oda etrafımda sallanmaya başladı ama ayaklarım yere sapasağlam basıyordu.

"Kurtçuklar," diye fısıldadım. "Koku benden geliyor. Ölümün kokusu."



Rüya gördüm. İlginçtir, kızı değil, evi değil ama burayı gördüm – bu mekânı, bu kaçakçıyı. Alnımda soğuk bir bez var. Adam çürümüş etimi keserken yumuşak bir tahta parçasını ısırıyorum. Sargının burulmasıyla eski bakır kâseye sersemleştirici kan damlaları akıyor. Kalın bir iğnenin düzenli sesi var. İçeri ve dışarı. Dışarı ve içeri.

Bazen tahtadaki çatlaklardan sızan puslu ışığı gördüğümü düşünüyorum; diğer zamanlarda ise o kadar karanlık ki sanki uzayda süzülüyorum, beni bu dünyada tutan yerçekiminden kurtulmuşum gibi.

Zamanın ilerleyişini takip etmeye çalışıyorum ama zihnim gölgelerde kaybolmuş. Hatıralarda.

Ana rahminde olmak gibi galiba. Uzaklardan kalp atışının gümbürtüsü geliyor. Etrafımda girdap gibi dönen kanın akıntısının sesi var. Clara doğarken odaya girmeme izin verilmemişti çünkü henüz kanamamıştım ama Penny doğarken oradaydım. Beşinci doğumunda artık bebeğin kolayca çıkıp geldiğini söylerler ama benim şahit olduğum şey bu değildi. Şiddeti gördüm. Acıyı. Kemiklerin yer değiştirmesini. Arkamı dönmeye çalışmıştım ama annem beni yakalayıp kendine çekmişti. "Gerçek sihir *bu*," diye fısıldamıştı. O sırada sayıkladığını, bitkinlikten delirdi-

ğini düşünmüştüm ama acaba gerçeği biliyor muydu? Bana bir şey söylemeye mi çalışıyordu?

Bıçak sırtında bocalıyor gibiyim, sanki yanlış yöne düşecek bir kum tanesiyle tüm denge bozulacak, beni hiçliğin derinliklerine çekecek gibi. Ama işte hâlâ buradayım. Hâlâ nefes alıyorum.

Bazen sadece kendi sesimi duymak için konuşuyorum. Hâlâ bir dilim, gırtlağım olduğunu bilmek için. Sorular soruyorum – *Sen kimsin? Beni neden öldürmedin?*– ama asla cevap alamıyorum. Kaçakçı cevap vermek yerine şarkı söylüyor. Eski şarkılar. Kulağıma yalnızca rüzgârın taşıdığı, kuzeye geri dönen kürk avcılarının dudaklarından kaçan ıslıklardan tanıdığım şarkılar. Belki de şarkı söylemiyordur. Belki konuşuyordur. Sözcükler yavaşça kıvrılarak bilincime girip çıkıyor.

"İç," dedi, kupayı dudaklarıma uzatarak.

Ona odaklanmaya çalıştım ama sanki parmaklarımın arasında süzülen duman gibi.

"Ne kadar uyudum?"

Başımın altındaki dertop edilmiş kumaşı düzeltirken, "On gün doğumu, dokuz ay batımı," dedi. "Sana ne yapmam gerektiğini düşünürsek, en iyisi oldu."

Sırf hâlâ orada olduklarını bileyim diye kollarımı ve bacaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama hareket edince yeni bir acı dalgası üzerime çullandı.

En son uyanık olduğum zamanı hatırladım. En son konuştuğumuz zamanı. Adımı söylemişti.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"İçmelisin." Kupayı eğdi. Yoğun ve tatlı sıvıyı yutmak çok zordu. Yutkunmak bile zordu. Bedenim nasıl yapacağını unutmuş gibi.

Ama haşhaşın göğsüme, uzuvlarıma yayıldığını, gözkapaklarımı beton dökülmüş gibi ağırlaştırdığını hissedebiliyordum.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye tekrar sordum.

Cevap beklemiyordum ama kefeninin altından yumuşak bir ses süzüldü. "O bir hataydı."

Adamı inceledim, gözlerinin arasındaki o çatık, geniş boşluk... Bunun hep öfke ve nefret olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılıyordum... Belki ifadesi kaygıdandı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Büyük ihtimalle sağ çıkamayacağımı ikimiz de biliyoruz."

Bakışları yaralı omzuma döndü. "Öyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok."

Uzun, katlanılmaz bir sessizlik oldu. Derin, karanlık bir gerçeğe eşlik eden ağırlık.

Duyulan tek ses ağaçların arasında uğuldayan rüzgâr ve yavaşça çıtırdayan ateşken, "Gözlerini gördüğüm anda kim olduğunu anladım... Gözlerin aynı," dedi.

Keskin bir nefes alarak, "Rüyalarımdaki kız," dedim, kızın hatırası birdenbire zihnime geri dönerken. "Onu sen de görmüşsün... Kim o?"

"Ne kızı?" Bileğinin içini alnıma değdirdi. Dokunuşundan kaçmak istedim ama soğuk teni, yanan etimin üzerinde çok ihtiyacım olan bir merhem gibiydi. "Baban," dedi bana bakarak. "Onun gözlerini almışsın."

"Babam mı?" Doğrulup oturmaya çalıştım ama acı çok yoğundu. Babamın yıllardır gizlice kasaba dışına gidip geldiğini biliyordum ama bunu hiç hayal edemezdim. "Yani biz?.." Cümleyi bitirmeye çalıştım ama sanki boğazıma taş oturmuştu. "Biz... *akraba* mıyız?"

"Kardeş mi? Hayır." Kaçakçı sargımı açtı, burun delikleri genişleyip kapandı. Ya bu düşünce beni olduğu kadar onu da tiksindirmişti ya da yarama tepki veriyordu. Belki ikisi birden. "Baban öyle biri değil. İyi bir adam."

Haşhaşın verdiği sersemlikten sıyrılmaya çalışarak, "O zaman niye?" diye sordum. "Babam niye oraya gidiyor?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım, kafatasım yoğun bir sıvıyla dolu gibi hissettiriyordu.

"Kasaba dışındaki kadınları, çocukları tedavi ediyor... Anders'ın hayatını kurtardı," derken bir yandan da küçük bir taş kaptaki otları nazikçe eziyordu.

"Anders mı?"

Çok konuştuğu için kendine kızmış gibi hafifçe iç çekti. "Muhtemelen hatırlamıyorsun ama birkaç hafta önce bana uğramıştı."

"Nasıl unutabilirim ki." Koyu yeşil bir lapayı yaramın üzerine sürerken irkildim. "Beni neredeyse boğarak öldürecektin."

Bakışları buz gibi oldu. "Burada olduğunu keşfetseydi sana yapacaklarıyla karşılaştırınca çok daha iyi bir seçenek olurdu."

Adamın arkasındaki masada sıralanmış boş cam şişelere bakınca Tamara ve Meg'i düşündüm. Onlara yaptıkları korkunç şeyleri. Vücudumdan bir ürperti geçti.

"Bu kirli kurdeleyi çıkarıp..."

"Hayır." Uzanıp örgümü arkama soktum. "Kurdele kalacak. Örgü kalacak."

Sinir olmuş gibi iç çekti. "Keyfin bilir."

Sesimi yumuşatmaya çalışarak, "Anders kim?" diye sordum.

Konuşmaya istekli olmadığını görebiliyordum ama o pes edene kadar sormaya devam ettim.

"Beraber büyüdük," dedi temiz bir kumaş şeridini omzuma sararken. "Geçen av mevsiminde, avı onu bariyerin diğer tarafına çekmeye çalıştı, onu ısırdı ve tüm ailesini lanetledi. Diğer herkes öldü ama baban onu kurtarmayı başardı."

"Babam bir *kaçakçıyı* mı kurtardı?" diye sordum. "Ama bunu biri öğrenseydi sürgün edilirdi. Ve annem, kız kardeşlerim, biz de..."

"En büyük derdin bu tabii," derken sargıyı gereğinden daha sıkı bağladı.

"Öyle demek... yani... *Niye?* Niye böyle bir risk alsın?"

"Hâlâ anlamıyorsun," diye yanıtladı.

Ormandan bir gaklama sesi geldi ve ikimizi de irkiltti.

"Anlamı–"

"Bir anlaşma yaptım," dedi yatağın yanından uzaklaşıp bıçaklarını kuşanırken. "Anders'ın hayatına karşılık, eğer bir seçeneğim olursa seni kurtaracağıma söz verdim."

"Ama çitin arasından beni bıçakladın."

"*Şöyle bir* çizdim. Fazla yaklaşmıştın, fazla gevşemiştin..."

"Patikadaki o gece... Gertrude'a yardım etmek için bariyeri aştığım o gün," dedim nefesim kesilerek.

"Cidden, ne kadar sorun çıkaracağını bilseydim iki kere düşünürdüm," derken soğuk ve ıslak bir bezi bana doğru fırlattı. "Ama şimdi babanla ödeştik." Mumu söndürdü ve kapı perdesini açtı.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?"

"İşimi yapmaya. Tüm bu süre boyunca yapmış olmam gerekeni."

Karanlıkta titreyerek yalnız başıma otururken kasabayı terk etmeden önce babama söylediğim bütün o kalp kırıcı şeyleri, elinde duvakla kiliseye girdiğinde gözlerindeki acıyı düşünmeden edemedim. Talibimin çiçeğini elime bastırırken, "Vaer sa snill, tilgi meg," diye fısıldamıştı.

Bir oğlu olursa diye bencilce alıştırma yaptığı için bana bir şeyler öğrettiğini düşünürdüm ama belki de bu yüzden öğretmişti, erdem yılımdan sağ çıkayım diye. Belki tüm bunları... *benim için* yapmıştı.

Yaşlar gözlerime battı. Ayağa kalkıp koşmak, burada böyle duygularımla oturmaktan başka bir şey yapmak istiyordum ama yataktan çıkar çıkmaz bacaklarım saman ve macundan yapılmış gibi titredi. Öne doğru sendeledim, dengemi sağlamak için masanın kenarını yakalamaya çalıştım; masa eğildi ve küçük cam şişeler bana doğru yuvarlanmaya, bıçaklar da kaymaya başladı. Her şey yere düşüp paramparça olmadan önce masayı son anda düzelttim. Masanın üstüne yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken, eski püslü deri çantanın arkasına tıkılmış küçük bir defteri fark ettim. Defteri açınca içinde kasların ve damarların, iskelet yapılarının çizimlerini buldum, babamın hastalarıyla ilgili

tuttuğu kayıt defterlerine benziyordu. Ama son kayda gelince bir kızın diyagramını gördüm – her bir ben, her yara izi, her leke detaylıca işaretlenmiş, sağ ayağımın altındaki babamın mührünün damgasından sol baldırımın içinde, geçen yıl babamın çiçek aşısı yaptığı yerde kalan ize kadar. Bu, benim derimin bir haritası, küçük tireler nereleri keseceğini gösteriyor. Hatta hangi parçamın hangi şişeye gireceğini gösteren detaylı bir liste bile var. Tam yüz şişe. Tüm vücudum derinden ürperdi.

Kaçakçı babama verdiği sözü tutmuştu. Ama söylediği gibi, artık ödeşmişlerdi.

Bıçaklara, metal huniye, penseye, çekice bakmak midemi bulandırdı.

Sadece olur da enfeksiyon beni öldürürse diye hazırlanıyor olması da tamamen mümkündü ama bir parçası, benim kesinlikle ölmemi istiyor olmalıydı.. Parmağımı çizimin noktalı çizgileri boyunca gezdirirken kaçakçılığın temel kuralını düşünmeden edemedim, neden bizi önce öldürmek yerine canlı canlı derimizi yüzdüklerini. Daha fazla acı, daha tesirli et. Aşağı, sargıdan sızan taze kana baktım. Belki de yaramı iyileştirmeye bile çalışmıyordu. Belki de mümkün olduğunca uzun süre acı çekeyim diye daha kötüye gitmeme neden oluyordu.

Pelerinimi kapmayı, ormanda şansımı denemeyi düşündüm ama hiç iyi durumda değilim.

Buradan sağ çıkacaksam beni bir nesne olarak değil, bir av olarak değil de insan olarak görmesini sağlamalıyım.

Ama yedek bir plana ihtiyacım olmadığını düşünecek kadar da saf değilim.

Titreyen ellerimle şişeleri ve defteri geri koyup masadaki en küçük bıçağı aldım. Kendimi tekrar yatağa sürükleyip kalın postları üstüme çektim ve bıçağı da şiltenin altına soktum. Kolumu hissetmeyecek hâle gelene kadar, bıçağı oradan çekmeyi tekrar tekrar denedim. Uyanık kalmak, adamı beklemek ve bana saldırmayacağından emin olmak istiyorum ama gözkapaklarım açık tutamayacağım kadar ağırlaşmıştı.

Mesajı doğruca babamın kalbine ileteceğini umarak, "Vaer sa snill, tilgi meg," diye rüzgâra fısıldadım ama bu düşünce sihirle, artık uğraşmaya cesaret edemediğim bir şeyle ilgili.

Bunun yerine, eve ulaşmaya yemin ettim; böylece babama kendim söyleyebilirim.



Kırılan kemiklerin sesiyle uyandım.

Telaşla nefes vererek bıçağa uzanmaya başladım ama sonra odanın diğer ucundaki kaçakçıyı gördüm; masanın önündeki bir taburede oturmuş, bir şeyler kesiyordu. En kötüsünü düşünerek masadakinin kim olabileceğini merak ettim ama o sırada masanın kenarından sallanan bir tavşan ayağı gözüme ilişti. Hızla yatağın yanına doğru eğilip çanağı kaptım ve öğürerek midemdeki her şeyi boşalttım.

Hiç tepki vermedi.

Ağzıma bulaşan safrayı silerek uyduruk yastığıma yaslandım tekrar. "Geceleri bunun için mi çıkıyorsun? Avlanmak için?"

Cevaben homurdandı. Evet diyor da olabilirdi hayır diyor da. Belli ki sohbet edecek havada değil ama bunun beni durdurmasına izin veremem.

"Yalnızca tavşan mı yoksa başka şeyler de avlıyor musun?" Cevabı biliyorum ama ondan duymak istiyorum.

Bana dikkatle baktı, gözleri kısılmış ve karanlıktı. "Yoluma çıkacak kadar dikkatsiz ne varsa."

"Av," diye fısıldadım, içimden buz gibi bir akıntı geçti. "Bize öyle diyorsunuz, değil mi?"

"Kaçakçı isminden iyidir," derken işine dönüp tavşanın boynunu kırdı.

"Bir ismin var mı?" diye sordum doğrulup oturmaya çalışırken ama hâlâ çok canım acıyor.

"Kaçakçı dışında mı?" diye cevap verdi kuru bir alaycılıkla. "Evet, bir ismim var."

Bana söylemesini bekledim ama devam etmedi.

"Sana yalvaracak değilim."

Tavşanla uğraşmaya devam ederken, "İyi," dedi.

Düzenli nefesinin sesi ve saçaklardaki buz sarkıtlarının sürekli damlaması beni deli ediyordu –ormanda yalnız kalmışçasına bir delilik– ne var ki yalnız değildim.

"Unut gitsin," dedim derin derin iç çekip yüzümü kapıya doğru çevirirken.

Omzunun üzerinden, "Ryker," dedi yumuşak bir sesle.

"Ryker," diye tekrar ettim. "Bunu biliyordum. Diğer kaçakçının sana böyle seslendiğini duymuştum. Eski bir Viking ismidir." Bir bağlantı kurmaya çalışarak neşelendim. "Det ere n fin kanin," dedim ama anlamış gibi görünmüyordu.

Omzum nabız gibi atmaya başladı. Tüm vücudumu soğuk ter kapladı.

"Sanırım biraz daha ilaç alsam iyi olur," dedim elimden geldiğince kibar bir şekilde.

Bana bir bakış bile atmadan, "Hayır," dedi.

"Niye?" diye çıkıştım. "Acı içindeyim. Acı içinde olmamı mı *istiyorsun*... mesele bu mu?"

Tavşanın kürkünü, ipek çorap çıkarır gibi rahat bir şekilde tek bir uzun hamleyle soyarken bana döndü.

"Beni korkutmuyorsun," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" derken tavşanı bırakıp elleri kanla kaplı bir hâlde aniden ayağa kalktı.

Adam yanıma otururken elimi yavaşça şiltenin kenarına götürerek altına soktum, parmaklarım bıçağın verdiği rahatlamayı aradı ama orada hiçbir şey yoktu.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu, ayak bileğine bağlı kından küçük bıçağı çıkarırken. "Bir daha eşyalarımı karıştırmak için yataktan çıkarsan, arkanda kan izi bırakmamaya dikkat etmelisin."

Ona vurmak için uzandım ama elimi yakaladı. "Enerjini koru. Sürüye dönecek kadar iyileştiğinde ihtiyacın olacak."

Elimi çekip kurtarmakta zorlandım.

"Artık haşhaşa ihtiyacın yok," dedi beni bırakırken. "Bu noktadan sonra faydadan çok zararı olur. Artık her şey Tanrıların elinde. Yaşayacaksın ya da öleceksin."

Gözlerimden yaşlar akarken, "Bunu niye yapıyorsun?" diye sordum. "Defteri gördüm. Babama verdiğin sözü fazlasıyla yerine getirdin. Beni niye öldürmedin ya da ölüme terk etmedin?"

Gözlerinin arasında derin bir yükselti oluştu. "Ben de kendime sürekli aynı şeyi soruyorum," dedi, sonunda bakışlarıma karşılık vererek. "Ama seni gördüğümde... buzun üstünde... o kadar şey görünüyordun ki..."

"Aciz," diye fısıldadım, beni kurtaranın bu olduğu fikrinden hem tiksindim hem öfkelendim.

"Hayır," dedi, gözleri ateş ışığında pırıldarken. "Cüretkâr. Buzu o baltayla kırdığında... Hayatımda gördüğüm en cesurca şeylerden biriydi."



Kapıyı perdeleyen manda postunun salınan kenarlarından içeri parlak beyaz ışık vuruyor.

"Görüyorum ki bir geceyi daha sağ atlatmışsın," dedi tepemde dikilirken. Giysileri taze kar ve odun isi kokuyor. Durumdan memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğramış, anlayamıyorum. Belki kendisi bile emin değildir.

İstifra etmek için yana eğildim. Çizmesiyle bir kovayı bana doğru itti ama gerek kalmadı. Sadece bir parça salya ve safra. Midem artık en küçük şeyi bile reddediyordu. "Bana ne oluyor?"

"Enfeksiyon," dedi, banka oturup yaramı kontrol ederken. Parmakları sanki buzdan yapılmış gibi hissettiriyordu.

İltihaplı, kırmızı etime baktım. "Burada ölmek istemiyorum," dedim keskin bir şekilde soluğumu içime çekerek.

Kolumu sımsıkı sıkıp dikişlerden irin çıkarırken, "Ölme o zaman," dedi.

Başım önüme doğru sallandı. Her an bayılacak gibiyim.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, sesi kulaklarımda sert, ısrarlı.

Bir an hatırlayamadım, belki de hatırlamak istemiyordum ama hatıralar yavaş yavaş geri geldi, bir dizi anlık görüntüden fazlası değillerdi – Gertie'nin ay ışığında parıldayan kafası. Or-

man. Tohumlar. Fırtına. Tamara'nın seğiren vücudunun kapının dışına atılması.

"Kiersten," diye fısıldadım, omzum hatırayla beraber zonklarken. "Baltaydı."

Kesiğin kenarlarına cadı fındığı sürerken, "Ona ne yaptın?" diye sordu.

"Ben bir şey *yapmadım*," dedim, çenem titremeye başladı. Hislerimi gizlemek için postu üzerime çekmeye çalıştım ama hiç gücüm yoktu. "Sadece her şeyi düzeltmek istedim..." diye fısıldadım. "*Farklı* olmasını istedim."

Omzumu yeni sargılarla tekrar sararken, "Niye?" diye sordu. Gerçekten ilgilendiğini sanmıyorum, muhtemelen beni konuşturmak ve bilincimi açık tutmak için yapıyordu ama ben konuşmak istiyordum. Hikâyemi birine anlatmak istiyordum, ne olur ne olmaz...

"Rüyalar," dedim. "Kasabanın kadınlarının rüya görmesine izin verilmez ama kendimi bildim bileli rüyamda bir kız görüyorum."

Merakla bana baktı. "Bana sorduğun kız mı?"

Ona kızdan bahsettiğimi hatırlayamadım; bu, acaba sersemlemiş durumdayken ona başka neler anlattım diye merak etmeme sebep oldu ama artık önemi yok.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama o kız benim için gerçekti. Bana bazı şeyler gösterdi... Her şeyin farklı olabileceğine inanmama neden oldu... Yalnızca erdem kızları için değil, işçiler için de... Ve kasaba dışındaki kadınlar için de."

Durdu ve gözlerini bana dikti. "Senin sihrin bu mu?" diye sordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

"Öyleyse bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bir anlama geldiğini düşünmüyorum artık. Sadece bir fantezi. Sahip olmayı istediğim hayat." Saç örgümün verdiği huzuru arayarak örgümü omzumun üzerinden öne çektim ve parmak uçlarımı kırmızı kurdelede gezdirdim. "Kasabada yalnızca ko-

calarımız saçımızı açık görebilir ama kampa vardığımız zaman kızlar, sihirlerini benimsemelerinin sembolü olarak örgülerini açtılar. Ben reddettim. Bana düşman olmalarının esas nedeni bu."

Şaşkınlığını gizlemeyi başaramayarak, "Sihrini benimsemeyi niye reddettin ki?" diye sordu.

Gözlerim o kadar yaşardı ki net göremiyordum ama göz kırpmayı da reddettim. "Çünkü gerçek değil." Bunu yüksek sesle söylemek tehlikeliydi ama gerekli gibi geldi.

Bileğini alnıma yapıştırarak, "Gerçekten ateşini düşürmemiz gerekiyor," dedi.

Başımı çektim. "Ciddiyim. Havadaki, sudaki ya da yemekteki bir şey mi bilmiyorum ama bir şey onları değiştiriyor... Gerçek olmayan şeyler görüp hissetmelerine neden oluyor. Bana da oldu ama beni kamptan sürgün ettiklerinde iyileştim. Zihnim açıldı."

"Seni bulduğumda açlıktan ve kan kaybından ölmek üzereydin..."

"Uçtuklarını hiç gördün mü?" diye sesimi yükselttim. "Gözünün önünde ortadan kaybolduklarını hiç gördün mü? Ölmek dışında bir şey yaptıklarını hiç *gördün* mü?" Gözyaşlarım nihayet serbest kaldı ve yakıp kavurarak yüzümden aşağı aktı.

Kazanda dumanı tüten sıvıyı bir kupaya doldurup, "İç şunu," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Daha fazla içemem sanıyordum..."

"Bu civanperçemi. Acıyı azaltmaz ama ateşini düşürebilir."

Bitki çayını yudum yudum içerken omzumu bir türlü rahat bırakmayan acıyı unutmaya ve başka şeyler düşünmeye çalıştım ama düşüncelerim dönüp dolaşıp aileme varıyordu. Farklı bir tür acı. Küçük kardeşlerim. Eminim beni çok merak ediyorlardır, bedenim bulunamazsa onlara ne olacak diye endişeleniyorlardır.

"Eğer ölürsem... derimi yüzeceğine söz ver," dedim acı sıvıyı yutarak. "Onurumla ölmemi sağla ki kız kardeşlerim cezalandırılmasın."

"Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Elbette mi?" Başımı kaldırmaya çalıştım. "Hiç olmazsa, *Öyle konuşma, eminim iyileşeceksin*, diyemez misin?"

"Aklımdan geçeni açıkça söylemeye alışığım." Kupayı alıp masaya koydu. "Ne kastediyorsam onu söylerim."

"Ne büyük konfor." Postların içine yerleşirken güldüm ama hiç komik değildi. "Öyle bir şeyi hiç yapamadım sanırım."

"Neden?"

Ona odaklanmaya çalıştım ama ateşimin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Kasabada, aklından geçeni açıkça konuşan bir kadından daha tehlikeli hiçbir şey yoktur. Havva'nın başına gelen buydu, biliyorsun, bu yüzden cennetten kovulduk. Tehlikeli yaratıklarız. Şeytani cazibeyle doluyuz. Fırsat verilirse erkekleri günaha, kötülüğe, yıkıma çekmek için sihrimizi kullanırız." Dramatik bir ifadeyle gözlerimi devirmek için fazla yorgundum. "O yüzden bizi buraya gönderiyorlar."

"Sihrinizden kurtulun diye," dedi.

Uykuya dalarken, "Hayır," diye fısıldadım. "Bizi yıkmak için."



Uzaklardan gelen tiz bir karga sesiyle ürpererek uyandım.

Ryker bıçak kemerine uzandı ama sonra durup tekrar gölgelere çekildi.

"Gitmeyecek misin?" diye sordum.

"Çok uzakta. Çağrı ta kuzeybatıdan geliyor."

Söylediği doğru olabilir ama gitmemesinin nedeninin uzaklıktan fazlası olduğuna inanmak istiyorum, belki bizi farklı bir gözle görmeye başladığına.

O ateşle ilgilenirken gözlerim masada dizili cam şişelere kaydı, orada sürekli bir hatırlatıcı gibi duruyorlar.

"Nasıl yapabiliyorsun?" diye sordum, sesim kuru ve ifadesiz. "Masum kızları nasıl öldürüyorsun?"

"Masum mu?" Dönüp bana baktı, bakışları imalı bir biçimde omzuma kilitlendi. "Bu olayda kimse masum değil. Bunu da en iyi sen biliyor olmalısın."

"Kazaydı."

"Kaza ya da değil, neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok. Lanet. Onu kendi gözlerimle gördüm." Ateşi karıştırırken omuzları gevşemeye başladı. "Üstelik dünyada hiçbir şey o kadar basit değil. Ölümden hayat doğar... Annem hep böyle derdi," diye sessizce ekledi.

"Bir ailen mi var?" diye sordum. Kaçakçıların da duyguları... tüm bunlardan önce bir hayatları olduğu daha önce neden aklıma gelmedi hiç bilmiyorum.

Konuşmaya başladı ama sonra çenesini sımsıkı kapattı.

"Bak, sen nasıl benim burada olmamı istemiyorsan ben de burada olmayı istemiyorum. Sadece vakit geçirmeye çalışıyorum."

Sessiz kaldı.

Gürültüyle ofladım. "İyi."

"Bir annem var. Altı da kız kardeşim," dedi, bakışlarını ocağın üstündeki figürlere dikerek.

Figürleri saydım. Yedi tane. Bunların öldürdüğü kızları simgelediğini düşünmüştüm ama şimdi düşünüyorum da, belki de ailesidir.

"Altı kız kardeş mi?" diye sordum, daha iyi görebilmek için kıpırdanmaya çalıştım ama hâlâ çok zayıftım. "Kasaba dışındaki kadınların o kadar çok çocuğu olabileceğini sanmıyordum."

"Olmuyor." Kazanı ateşin üzerine koydu. "Öz kardeşim değiller." Bana kaçamak bir bakış attı ama göz göze gelmekten kaçındı. "Annem... küçükleri alır. Kimsenin istemediklerini."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken cevap bir anda boğarcasına boğazıma yapıştı ve kelimelerim tıkandı. "Kasabadan kızlar mı? Sürgün edilenler?"

Bakışlarını alevlere dikti, gözleri milyonlarca kilometre öteye dalmıştı. "Bazıları öyle büyük travma geçirir ki aylarca konuşmazlar. Başta onlardan nefret ederdim, anlamazdım ama artık onlar hakkında öyle düşünmüyorum."

"Av olarak mı yani?" diye sordum, sesim öfkeyle ve korkuyla titreyerek. "Ve *yine de* bizi kaçırıyorsun."

"Bizim bir şeyi kaçırdığımız yok," diye patladı. "Sürüyü avlamamız uygun görüldü, etinizi kasabaya teslim etmek için bize iyi para ödüyorlar. Babalarınız, erkek kardeşleriniz, kocalarınız, anneleriniz, kız kardeşleriniz... Sizi tüketen *onlar*. Biz değiliz."

Tüm vücudumu hastalıklı bir his kapladı, gözlerim sulandı. "Bunu yapanın kasaba olduğunu bilmiyordum."

"Bırakıp gidersem, kaçakçı olarak yerimi almazsam aileme ödeme yapılmaz... Açlıktan ölürler. Ve kasaba sağ olsun, doyurmam gereken çok boğaz var."

"Size kim ödeme yapıyor?" diye sordum, nefesimi ve sersemleyen zihnimi kontrol etmeye çalışarak.

"Sizi buraya gönderen insanların ta kendisi," derken dumanı tüten bir kupa bitki çayı hazırladı. "Avlanma mevsiminin son gününde kapının dışında sıralanırız. Eli boş dönenler ancak ailelerini idare edecek kadar para alır. Avlananlar, öldürdüğü kızları teslim eder. Şişeler sayılır, damgası doğrulanır. Sağlıklıysa, düzgün hazırlandıysa kaçakçı bir heybe dolusu altın alır; ailesini batıya taşımasına, burayı sonsuza dek terk etmesine yetecek kadar."

"Ama orada bir şey yok ki... Sadece ölüm var."

Başımı kaldırıp sıvıyı içmeme yardım ederken, "Ya da belki de bizim buna inanmamızı istiyorlar," dedi, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Bir gaklama sesi daha ormanda yankılanıp tüylerimi ürpertti, bu seferki daha yakındı.

Kapıya doğru bakarken, "Nasıl yapıyorlar?" diye sordum. "Kızları kamptan dışarı nasıl çekiyorlar? Beceri?.. Kaba kuvvet?.. İkna gücü?.."

Ryker bitki çayını bıraktı. "Bir şey *yapmamız* gerekmiyor." Bakışları yaramın üzerinde durdu. "Kendileri yapıyorlar. Birbirlerine."

Sözcükleri beni tekrar kesen bir balta gibiydi.

"Bir erdem kızını öldürdün mü hiç?" diye fısıldadım, hem alacağım cevaptan hem de bu soruyu sormamaktan korkarak.

"Neredeyse," dedi postları yukarı çekip nazikçe üstümü örterken. "Ama öldürmediğime memnunum."



Soğuk bir bezi alnıma bastırırken, "Yanıyorsun," dedi.

Gözlerimi zar zor açtım; ona odaklanmakta zorlanıyordum, herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum. Tekdüze bir çınlama dikkatimi çekti.

"O ses ne?" diye fısıldadım.

"Rüzgâr."

"Diğer ses. Daha önce de duydum."

"Çanlar mı?" diye sordu.

Derinden bir titreme geldi. "Rüzgâr çanlarının sesini böyle hatırlamıyorum."

"Bunlar kemikten yapıldı."

Gözlerimi açık tutmaya çalışarak, "Niye?" diye sordum.

"Anders... kemiklerle bir şeyler yapmayı sever."

Onu doğru duyduğumu sanıyorum ama artık hiçbir şeyden emin değilim.

Ağzının üstünde sarılı kumaşa uzandım. "Yüzünü görmem lazım," dedim takırdayan dişlerimin arasından.

Beni durdurdu ve kolumu yine postların altına soktu. "Böylesi daha iyi."

"Benim için endişelenme... nasıl tepki vereceğimden," dedim. "Her tür şekil bozukluğunu gördüm. Babamın bir kitabı..."

"Ondan değil." Bakışlarını indirdi. "Yasak."

"Niye?" Dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ama ben uğraştıkça daha çok çatlıyorlar gibi duruyordu.

"Kefenlerimiz olmadan," diye yanıtladı, siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak, "sizin sihrinize karşı korunmasızız."

"Söyledim sana, benim sihrim yok." Bir kez daha ince kumaşa uzandım.

Ona doğru uzanmış parmaklarımı terli avucuma doğru tekrar kıvırırken, "Yanılıyorsun," dedi. "Bildiğinden daha fazla sihrin var."

Sözcüklerinde, onları söyleyiş şeklinde beni heyecanlandıran bir şey vardı; aşina olmadığım bir sıcaklık yanaklarıma yükseldi. Tartışmak, sihrin gerçek olmadığını söylemek istedim ama buna enerjim yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Beni kurtarmaya çalışan insanın yüzünü görmeden ölmek istemiyorum."

Gözlerinde yoğun bir bakışla bana baktı. Öyle sessizdi ki acaba beni duymadı mı diye merak ettim.

Yalnızca saçaklarda rüzgârla yer değiştiren kar ve ateşin tıslayıp çatırdaması duyulurken kömür karası örtüyü çözmeye başladı. Açığa çıkan her bir cilt parçacığıyla kalbim daha da hızlandı. Burnunun keskin açısı, çenesi. Birbirine bastırılmış ince dudaklar, omuzlarının etrafında rasgele kıvrılmış koyu renk saçlar. Yakışıklı mı? Belki kasabanın standartlarına göre değil ama ben gözlerimi ondan alamıyordum.



Ryker'ın yavaşça şarkı söyleyen sesiyle uyandım; çıplak sırtı bana dönüktü, ateşi karıştırırken kasları derisinin altında hareket ediyordu. Şarkıyı kasabadan biliyorum. Acıklı bir şarkı. Kız kardeşleri öğretmiş olmalı.

Saçım ıslak, tüm vücudum nemliydi ama dudaklarım ve dilim o kadar kurumuştu ki frenkinciri ağacının gövdesi gibi hissettiriyorlardı. Bir şey söylemeye, ufacık da olsa bir sözcüğü bir araya getirmeye çalıştım ama hiç ses çıkmadı. Ateşim o kadar yüksekti ki sanki bir odun yığınının üstünde yavaş yavaş pişiyordum. Tüm gücümü kullanarak üstümdeki postları savurup açtım.

Postlar hafif bir pat sesiyle yere düşünce Ryker irkildi ama kefenini almak için uzanmadı.

Kaşları endişeyle çatılmış bir hâlde yanıma diz çöküp bileğinin içini alnıma dayadı. Kalp atışlarını kafatasımda hissettiğime yemin edebilirim, belki de kendi kalp atışımdır duyduğum ama başını eğip bana bakınca yüzü yumuşadı ve ağzının kenarlarında minicik bir gülümseme belirdi.

"Ateşin düşmüş."

"Su," demeyi başardım.

Bir kovadan su koyup dudaklarıma uzattı. "Yavaş yavaş iç."

İlk yudum boğazımda öyle güzel, öyle serin bir his bıraktı ki ellerini yakalayıp bütün suyu içmeden edemedim. Suyun yarısı göğsüme döküldü ama umurumda değil. Hayattayım. İç gömleğimi tenimden uzaklaştırdım. *Benim iç gömleğim.* Kaba dikişler, yamuk kenarlar. Gömleğimi benim için tekrar dikmiş.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Henüz teşekkür etme," dedi üzerime eğilip omzumdaki sargıyı çözerken. "Eserimi daha görmedin."

Başparmağımı karnının alt tarafındaki soluk, pembe ve kalın yara izinin üzerinden geçirerek, "Bu da mı senin eserin?" diye sordum.

Ani bir nefes aldı, derisi dokunuşumun altında ürperdi.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordum, kaçmaya çalıştığımda bıçakla üstüne atladığımı hatırlayarak.

"Sanırım ikimizin de birbirimizi hatırlatacak bir şeyi var."

Koluma, omzumdaki kaslardan geriye kalana, tırtıklı yara izine ve büzülmüş deriye bakınca hissedebildiğim tek şey minnetti. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı ama onun hâlâ bir kaçakçı ve benim de hâlâ bir erdem kızı olduğumu unutmamalıyım.

Kapıyı örten posta doğru bakarak, "Dışarıdaki güneş ışığı mı?" diye sordum.

"Görmek ister misin?"

"Hareket edebilsem bile çok tehlikeli değil mi?" diye sordum.

Tavana uzanıp bir mandalı itip açtı. Yarı erimiş karın kayarak orman zeminine düştüğünü duydum.

Gün ışığı bir anlığına gözlerimi kör etti ama umurumda değil. Suyu aşıp gelen soğuk havanın hareketi beni biraz canlandırdı. Eriyen kar, göl suyu, nehir çamuru ve taze kesilmiş sedir ağacı kokusu aldım.

Tekrar net görebilmeye başladığımda Ryker huş ağacı kabuklarını sarıp çatıya yerleştiriyordu. "O neden?"

"Sonunda karlar erimeye başlıyor. Suyun birikmesini önleyecek."

Hâlâ onu kefensiz görmeye alışmaya çalışıyorum ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor.

"Aç mısın?" diye sordu.

Neredeyse bir dakika düşündüm. "Hem de nasıl."

Ryker bir torba cevizi yatağa atınca cevizler ortalığa saçılıp beni irkiltti.

"Kaslarını geliştirmeye başlamalısın," dedi, çelikten bir ceviz kıracağını sol elime yerleştirirken.

"Yapamam."

"Şiltenin altına sakladığın o bıçağı alacak kadar gücün varsa bunu yapacak kadar da gücün vardır."

"O kendimi korumak içindi."

"Bu da öyle. Tekrar aç kalmak mı istiyorsun? Bariyerin öbür tarafına ne eti atarsam onu mu yiyeceksin?"

"O sen miydin?" diye sordum.

"Başka kim olacaktı?"

Hans olduğunu düşünmüştüm ama bu düşüncemi kendime sakladım.

"Senin de destek olman lazım," dedi. "Kendine bakman lazım."

Yattığım yerden doğrulup bir ceviz almak üzere uzandım. Kıracağı kullanmaya çalıştım, elimden geldiğince sıktım ama bir göçük bile oluşturamadım.

Bir cevizi hiç çaba harcamadan tamamen açıp içini ağzına atarak, "Böyle yapacaksın," dedi ve kocaman sırıttı.

Karnım guruldadı.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, biliyorsun." Ona ters ters baktım. "Beş yaşımdayken babamla beraber bostana gitmiştim. Kolayca uzanıp dallardan bir elma koparabiliyordu. Beni yukarı kaldırmasını istedim, böylece ben de bir elma alabilecektim ama reddetti. Dedi ki, 'Kendi başına bir tane alabilecek kadar akıllısın.' Bu beni çok sinirlendirdi ama haklıydı. Sonunda uzun bir sopa kaptım ve ağacı döve döve bir elma aldım." Hatıraya güldüm. "Kabul etmeliyim, yediğim en güzel elmaydı."

Gülümsedi ama gözlerinin ardında başka bir şey görebiliyordum. Hafif bir hüzün... pişmanlık.

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Haziranda doğmuşum." Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Ben de nisanda."

"Belli," dedi. "İnatçı. Dik kafalı. Bunu dene." Başka bir cevizi bana doğru yuvarladı. "Kaçakçılar yeni bir av sezonu için döndükten dokuz ay sonra doğdum."

"Ah," dedim, yanaklarıma yükselen ateşi hissederek. "Yani bir kaçakçı?"

"*Kaçakçıydı.*"

"Üzgünüm... Öteki tarafa mı geçti?"

"Dağın ötesine geçmeyi kastediyorsan, evet öyle." Bir ceviz daha kırdı. "Birini öldürdü ama bizi yanında götürmedi. Beni ve annemi almayı teklif etti ama kızları değil. Onları düşmandan başka bir şey olarak göremiyordu."

"Anders gibi mi?" diye sordum, adamın erdem kızları hakkında nasıl konuştuğunu hatırlayarak.

Derin derin iç çekti. "Anders karmaşıktır. Annesi de bir zamanlar erdem kızıymış. Sihrinden kurtulmuş, neredeyse ölecekmiş. Yüzünde boylu boyunca bir yara izi var ama öyle dönünce müstakbel kocası yeni görünüşünden hoşlanmamış, o yüzden de annesini sürgün etmişler."

"Annem bu hikâyeyi anlatmıştı," diye fısıldadım. "Wendell kızlarından biriydi."

Omuz silkti. "Kasabadan nefret ederdi. Temsil ettiği her şeyden. Oğullarını da aynı şekilde yetiştirdi."

Biraz daha dik oturarak, "Birden fazla oğlu mu vardı?" diye sordum.

"Nadir bulunur. Biliyorum." Boş kabukları bir araya topladı. "Oğullarını çok severdi. Üzerlerine titrerdi. Özellikle de William'ın, Anders'ın küçük kardeşinin. William her zaman çok... *neşeliydi*. Anders birini öldürmek isterdi ki küçük kardeşi

öldürmek zorunda kalmasın. Ama artık yoklar..." Sesi giderek azaldı.

"Lanet mi?" diye sordum.

Ryker başıyla onayladı. "Annem bunun olmasının bir nedeni olduğuna inanıyor ama annem birçok şeye inanır. Herhalde lanet hiç gerçekleşmeseydi, baban onu kurtarmasaydı biz de şimdi burada olmazdık." Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yanık şeker rengi. Daha önce fark etmemiştim.

Zorlukla yutkundum. "Annen kulağa çok hoş biri gibi geliyor. Nasıl biri?"

"Nazik, güzel, hayat dolu." Bunu söylerken tüm vücudunun gevşemesini izledim. Normalde telle gerilmiş gibi kaskatı durur, her şeye hazırdır ama o an rahatlığın vücudunu ele geçirdiğini gördüm. "Ama bazen nöbetleri oluyor. Çok çalışıyor, elinden geldiğince kazanıyor ama artık yaşlandı. Benim de yaşım gelmeden önce, bir ziyaretçisi olduğunda kız kardeşlerimi kulübeden çıkarmak benim sorumluluğumdu... ya da iyileşmesi gerektiğinde yardım etmek."

"İyileşmek mi?"

Omuzları çöktü. "Bazen ağlama nöbetleri oluyor. Üzerine kara bir bulut çöküyor. Bazen de durum daha ciddi oluyor ve şifacı çağırmam gerekiyor."

"Nasıl ciddi?" Hâlâ ceviz kabuğunu kırmaya çalışıyordum ama hiç kas gücüm yoktu.

"Zevceler bundan esirgenir," dedi bir ceviz daha alırken. "Siz oğulları için birer taşıyıcıyken, kasaba dışındaki kadınlar da erkeklerin arzuları içindir. Hiddetleri için." Gözleri kısıldı. "Belli başı bazı erkekler vardır ki yalnızca çok az erzak kaldıysa kulübelere kabul edilir."

Dünyanın Tommy Pearsonlarını ve Moruk Fallowlarını düşününce kanım dondu.

"Ya da daha kötüsü, muhafızlar," diye ekledi.

"Muhafızlar mı? Ama onlar bıçak altına yatıyor. Onlarda hiç..." Sonunda bir cevizi kırmayı başardım.

Bir kaşı havaya kalktı, âdeta benim konuşamamamla eğleniyordu. "Bu, *zihinlerini* hadım etmiyor ki. Hatta daha kötü yapıyor."

Kabuğu açarken, "Nasıl?" diye sordum, nihayet yiyecek bir şeyim olmuştu.

"Çünkü ne yaparlarsa yapsınlar tam anlamıyla... *tatmin* olamıyorlar."

Şifahanede bacaklarının arasına buz konmuş, ağlayan Hans'ı düşündüm... İlk erdem yılında, eve dönen kızlara eşlik ettiği sırada sevdiği kız onların aralarında olmadığı için yüzündeki katıksız ümitsizliği. Sanki bir şekilde onu onarabilirmiş gibi kalbini sıvazlama tikini. Kurdelemi direkten kurtarırken titreyen elini. Belki bu söyledikleri bazıları için doğrudur ama Hans için değil.

"Bu, tüm kaçakçılar hayvandır demek gibi bir şey," dedim.

"Belki de öyleyizdir." Tepkimi ölçmeye çalışarak bana baktı.

Onun hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyordu.

Ama konuşmaya başlarsam ağzımdan kaçıracaklarımdan korktum.

"Şöyle," derken uzandı ve bir sonraki cevizi kırmama yardım etmek için elini benimkinin üzerine koydu.

Belki ateş nöbetim yüzünden aklım gitmiştir ya da temiz havadan sarhoş olmuşumdur ama elini geri çektiği zaman parmaklarım sanki oracıkta, havada asılı kaldı, Ryker'ın geri dönmesini hasretle bekler gibi.


İLKBAHAR



Aslan gibi kükreyerek gelen kış, kuzu gibi yitip gitti. Parlak, yumuşak güneşin altındaki kar eridi. Kuşlar şarkı söylemeye başladı, havayı klorofil doldurdu ve dolunay yükseldi. Her gece, çatıdaki pencereden ayın büyüdüğünü görüyorum, benim Ryker'a karşı hislerimi yansıtıyor gibi geliyor. Bazen ona baktığımda göğüskafesim ikiye yarılıyor, daha fazla nefes almak için genişliyor gibi hissediyorum – canımı acıtıyor ama bu hissin kaybolmasını istediğimden emin değilim.

Vakit geçirmek ve zihinlerimizi oyalayıp meraklı ellerimizi meşgul etmek için Ryker ve ben bir hançeri birbirimize atıyoruz. Başlangıçta, bıçağın sapını tutmak için parmaklarımı bükmekte bile zorlanıyordum ama artık epey iyi beceriyorum. Hızlıyım. Ayrıca tuzaklar hazırlamasına da yardım etmeye başladım, bambaşka bir kas grubunu kullanan ve titremeyen eller isteyen bir ince işçilik gerektiriyor. Ryker bana iyi bir kaçakçı olabileceğimi söyledi, ironik.

O ava çıktığında ben de bacaklarımı tekrar güçlendirmek için ayakta durma ve yürüme alıştırmaları yapıyorum, ayrıca etrafımdaki alanı keşfetmek için de bahane oluyor. Düzenli bir adam, her boşluğun bir amacı var ama oraya buraya kişisel bazı dokunuşlar da yapmış. Kırlangıç biçiminde, kıyıya vurmuş bir odun

parçası, sahilden topladığı bir dizi cilalı taş. Evi özledikçe yonttuğu küçük figürler. Av mevsimi bitince figürleri ailesine götürüyor ve yıl boyunca ne kadar büyüdüklerini kaydetmek üzere baştan başlıyormuş.

Geceleri saatlerce konuşuyoruz, her şey ve hiçbir şey hakkında. Bana otları öğretiyor, ben de ona çiçeklerin dilini. Anders'tan biraz öğrenmiş. Anders'ın annesinin tutunduğu, kasabadan geriye kalan tek şey bu.

Bazı günler sadece çatıdaki açık kapağın altında dikilmek, bahar havasının kemiklerime işlediğini hissetmek bile yetiyor; diğer günlerde ise dışarıda olmayı özlüyorum, keşfetme ve tek başıma kalma arzusuyla ayaklarımın altı kaşınıyor. Kendimden başka kimseye hesap vermeme arzusuyla. Ama gerçekte durum hiç öyle olmadı. Hepimiz birilerine hesap veririz.

Daha iyi olduğum zaman kamp alanına dönmem konusunda anlaşmıştık.

Artık daha iyiyim ama hâlâ buradayım.

Merdivenin alt basamağında ayak seslerini duyduğum an tekrar yatağa girip zayıfmışım gibi yapıyorum. Kendime bunun hayatta kalma içgüdüsü olduğunu söylüyorum – burada sıcak bir yatağım var, karnım doyuyor ve güvendeyim ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Esas sebebim o.

En sevdiği rengi, en sevdiği ilahiyi bilmiyorum; yabanmersinini mi yoksa böğürtleni mi tercih eder bilmiyorum ama düşünürken çenesini nasıl sıktığını biliyorum, uykuya dalmadan hemen önce göğsünün nasıl inip kalktığını, orman zeminindeki adımlarının sesini biliyorum ve teninin kokusunu – tuz, misk, göl suyu ve çam.

Tamamen ayrı dünyalardan geliyoruz ama Ryker'a, daha önce hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyorum.

Geçmişten ya da gelecekten bahsetmiyoruz, böyle davranmak daha kolay. Ava çıktığı zaman kendi kendime, basitçe işe gittiğini söylüyorum – belki komşu adalardan birine. Bazen de sürgündeymişiz de kötü güçlerden saklanıyormuşuz gibi yapıyorum –

ki gerçeklerden çok uzak değil ama bu bile fazla yakın geliyor. Fazla tehlikeli.

Alacakaranlıkta, uykuyla rüyaların arasındaki o gölgeli yerdeyken – en çok o zaman canımı acıtıyor. Gerçeklik aramıza sızdığında.

Daha zayıf anlarımda, bir çözüm bulabileceğimizi hayal etmeye bırakıyorum kendimi. Belki her yıl duvak açma töreninde kuzey ormanlarında buluşabiliriz ama bu da asla yetmez.

İşin gerçeği, erdem yılımın sonunda kasabaya dönmezsem benim yerime kız kardeşlerim cezalandırılır ve eğer Ryker kaybolursa da ailesi onun ödemesini alamaz. Aç kalırlar.

Ryker ve ben birçok şey olabiliriz ama asla sevdiklerimizi bilerek incitemeyiz.

Bu aramızdaki şey başlamadan bitmek zorunda.

Bu gece geri döndüğünde kefenini ve çizmelerini çıkardı, bıçaklarını çözdü, gömleğini çıkarıp ocağın yanına astı ve durakladı. Pantolonunun düğmelerini açmadan önce uyuduğumdan emin olmak istiyordu sanırım. Gözlerimi kapattım ve nefesimi mümkün olduğunca tekdüze tutmaya çalıştım. Pantolonun yere düştüğünü duyduğum anda ise bakmaktan kendimi alamadım. Beni buraya getirdiği ilk gece onu böyle gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Vücudunu kaplayan yara izlerinde şiddeti, derisinin altında hareket eden kaslarında kaba kuvveti görmüştüm ama artık başka bir şey görüyorum. Güç var ama aynı zamanda çekingenlik de var. Yara izleri var ama aynı zamanda şifa da var.

Bileğinin içini alnıma bastırarak yanımda diz çöktü. Alışkanlıktan ya da belki bana dokunmak için bahanedir. Hangisi olursa olsun, önemli değil.

Yeni uyanır gibi yaptım.

Yataktan bir post kapıp bedenini örttü. "Umarım seni korkutmamışımdır," derken boynunu ve yanaklarını güzel bir kırmızılık kapladı.

"Korkutmuyorsun," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Zararsız olması gereken bu jest tamamıyla elektrik yüklü bir his uyandırıyor.

"Ryker, orada mısın?" Bir ses aramızdaki havayı yarıp geçti.

Sessiz olmam için parmağını dudaklarıma bastırdı ama istesem bile bir ses çıkarabileceğimi sanmıyordum.

Ryker merdivenin alt basamağında bir ayak sesi duyana kadar tepki vermedi. Sonra ayağa fırlayıp, "Anders, kusura bakma, uyuyordum," dedi. Kapıyı örten perdenin arkasına süzülmeden önce bana özür dileyen bir bakış attı.

Neşeli bir sesle, "Şimdi de sadece tavşan derisi mi giyiyorsun?" diye sordu Anders.

"Galiba." Ryker gergin bir kahkaha patlattı.

"Ned doğu çitinin orada bir tane yakaladı," dedi Anders.

Yay gibi gerilerek doğruldum. Dün gece duyduğumuz çağrılar bunun içinmiş.

"Doğru düzgün eti kalmamış, beyni de paramparça olmuş ama Ned'in hayatı kurtuldu. Kaçırıyorsun. Uyuyarak geçirdiğin on altıncısı oldu bu."

"*On altı*," diye fısıldadım.

"Bu sezon çok daha erken devriliyorlar. Martin bu yılki sihrin cidden kuvvetli olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" diye cevapladı Ryker ama sesindeki huzursuzluğu seçebiliyordum, bu da demek oluyor ki muhtemelen Anders da seçebiliyordu.

Anders'ın merdivende bir basamak daha çıktığını duydum. "O yün işine yaradı mı?"

"Yün mü?"

Gözlerim ocağın yanında asılı pelerinime döndü.

"Geyik postuyla takas etmiştin ya?"

"Ha, doğru, çok güzel bir ot heybesi oldu."

"Görelim bakalım." Kaçakçı bir basamak daha tırmandı.

Bir panik dalgasına kapıldım. Buraya kadar çıkarsa kaçmaya hazır olmalıydım... savaşmaya.

"Daha başlamadım," diye açıkladı Ryker, "ama hava soğumaya başlar başlamaz halledeceğim."

Mümkün olduğunca sessizce ayağa kalkıp pelerinimi ve çizmelerimi almak üzere parmak uçlarımda odayı aştım. Döşeme tahtası derin derin inledi.

Tuhaf bir duraklama oldu. Anders'ın neler olup bittiğini görmek üzere içeri dalmasını bekledim ama, "Biliyorsun, tam geçen yıl bugün lanetlenmiştim... beni eve sen getirmiştin," dedi.

"Doğru," diye cevaplayan Ryker'ın sesi hafifçe puslandı.

"Öleceğimi düşündüm, dostum."

"Ama atlattın. Sağ kaldın."

"Bana borçlular," dedi Anders, sesi karardı. "Tüm ailemi öldürdüler. Tek ihtiyacım olan düzgün bir atış. Sen de benimle gelirsen şansımız çok daha yüksek olur. Tek ihtiyacımız bir tane öldürmek ve böylece aileni de alıp buradan sonsuza kadar kurtulabiliriz. Tam da planladığımız gibi."

Ryker bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak, "Şu göğe bir bak," dedi. Ya da bana biraz zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Çizmelerimi giyip masadan bir bıçak kaptım.

"Evet. Hava hızlı değişiyor," diye cevap verdi Anders. "Kuşlar alçaktan uçuyor. Kapıyı bacayı kapasak iyi ederiz. Bahar gümbürtüyle bitecek anlaşılan."

Anders'ın merdivenden indiğini ve ayaklarının yere sertçe bastığını duyunca titrek bir nefes verdim. "Hey," diye seslendi. "Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun. Derdin neyse, buradayım. Neye ihtiyacın varsa."

Onlar vedalaşırken ben de ayağımda çizmelerim, omzumda pelerinimle yatağın kenarında oturdum, tüm vücudumu soğuk ter kaplamıştı.

Ryker içeri girerken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Benden ilk kez özür diliyordu.

"Dün geceki kimdi acaba?" diye mırıldandım. "Nanette olabilir ya da Molly ya da Helen..."

Çizmelerimi çıkardı.

"Ya da belki Ravenna, Katie veya Jessica."

Pelerinimi çıkardı.

"Becca, Lucy, Martha... *Gertie*..." Çenem titremeye başlayarak fısıldadım. "Bunu hak etmiyorlar. Hayatlarını ona borçlu değiller."

Bıçağı elimden alıp yanıma oturdu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama bir avın neler yapabileceğini bilmiyorsun... Yani, kızların," diye kendi kendini düzeltti. "Geçen yıl Anders'ı bulduğumda ölüme çok yakındı. Isırıldığı yerin yanındaki bir döküntüyle başladı ve ben Anders'ı kasabanın dışına getirene kadar tüm vücuduna yayılmıştı. Ateşler içindeydi, kusuyordu, dokununca patlayan beyaz yumruları vardı. Ve bir hafta içinde bütün ailesi öldü."

"Beyaz yumrular mı?" diye sordum, elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek. "Taze bezelye büyüklüğünde?"

"Sen de mi gördün?"

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken, "Anders'ın yara izleri var mı?" diye sordum.

Temkinli bir şekilde, "Evet," dedi.

"Benim kalçamdaki gibi mi?"

Bir dakika düşündü ve yanakları kızararak evet der gibi başını salladı.

"O babamın bana yaptığı aşıdan kaldı."

Omzunun arkasındaki küçük bir noktayı göstererek, "Bende de bir tane var," dedi.

Başparmağımı omzundaki izin üstünde gezdirirken, "Babam sana da mı aşı yaptı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "İkimiz anlaşma yaptıktan sonra."

Hatıra bir anda geri geldi. Eczanede, cam şişenin içindeki kulak – kabarcıklarla kaplı olan. Babam o şişeyi kendisi için ya da annem için bile almıyordu – *bunun* için alıyordu.

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülürken, "O bir lanet değil," diye fısıldadım. "Çiçek hastalığı. Bir virüs. Bunu niye daha önce

çözemedim bilmiyorum ama babam yıllardır bir tedavi bulmak için çalışıyor. Diğerlerine söylemelisin," dedim ayağa fırlarken. "Eğer gidip onlara doğruyu söylersen... dururlar."

Ryker kafasını iki yana salladı. "Bana asla inanmazlar, hem inansalar bile... Düşünsene..." Yüzünden bir korku ifadesi geçti. "Eğer lanetin gerçek olmadığını düşünürlerse çiti aşıp hepsini öldürmelerini engelleyen ne kalacak? Sabaha kadar tüm kızlar ölmüş olur."

Gerisingeri yatağa çöktüm. Böylece yan yana ne kadar oturduk bilmiyorum ama aramızdaki iki santimlik mesafe bir kilometreymiş gibi hissettiriyordu.



Karanlığa doğru, "Ryker," diye fısıldadım.

Ateş sönmeye yüz tutmuştu, geriye kalan son közler hayata zar zor tutunuyordu. Bir anlığına çoktan kalkıp bu geceki ava gittiğini zannettim ama kapıya doğru bakınca başının tepesi gözüme ilişti. Yanımda yere oturmuş, sırtını şilteye dayamıştı. Derin uykuda olduğunu nefesinden anlayabiliyorum.

Yanlış olduğunu bilsem de saçına dokunmak için uzanırken buldum kendimi. Parmaklarım saçının kıvrık uçlarında gezinirken içimi sıcacık bir his kapladı. Kasabadayken Michael'ın saçına milyonlarca kez dokunmuştum ama buna benzer bir şeyi asla hissetmedim. Durmam gerektiğini bilsem de kendimi parmaklarımı daha derinlere dolarken buldum.

Ryker irkilerek doğruldu.

Elimi sımsıkı yumruk yaptım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Bir kâbus daha mı?" diye sordum.

Gözlerini karanlığa dikerek, "Uyumaya çalış," diye fısıldadı.

"Rüyanda ne görüyorsun?"

"Önemli değil," diye cevapladı. "Rüya işte."

Haklı olduğunu bilsem de böyle söylediğini duymak canımı yaktı, özellikle de rüyalarımdaki kızı ve benim için ne anlama geldiğini onunla paylaştıktan sonra.

Duygularımı hissedebiliyormuş gibi omuzlarını gevşemeye zorladı ve yatağa geri yaslanıp gözlerini kapıya dikti. "Ormandayım," dedi yumuşak bir tonla. "Suyu görüyorum. Ama yakın olmasına rağmen bir türlü ulaşamıyorum."

Misk kokusunu içime çekerek, "Orada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir şey arıyorum... bir şeyi *bekliyorum*... ama ne olduğunu bilmiyorum. Ormanda yürüyorum ama adımlarım hiç ses çıkarmıyor, yerde iz bırakmıyor. Bir erkek geyik ağaçların arasından saldırmak için atılıyor. En iyi bıçağımı çıkarıyorum ama hayvan doğruca içimden geçip gidiyor." Âdemelmasının ateş ışığında kıpırdanmasını izledim. "Ve uyandığımda korkunç bir his, içimde bir acı var, sanki ormandan hiç çıkamayacakmışım gibi. Kıyıya asla ulaşamayacak ve yalnız kalacakmışım gibi... Sonsuza dek."

Tekrar uzanıp ona dokunmak istedim. Burada olduğumu, yalnız olmadığını söylemek istedim ama bu neye yarar? Bizi bir araya getiren koşullar ne olursa olsun, o her zaman bir kaçakçı olacak. Ben de onun avı. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Çitin diğer tarafına geri döndüğüm anda tüm bunlar bir rüyadan ibaret olacak.

Muhteşem ve korkunç bir rüya.



Uyandığımda Ryker'ı buharı tüten suyla dolu ufak metal bir küveti saklamak için küçücük barınağın bir köşesine olta ipi çekip üzerine postlar sererken buldum.

"Banyo yapmak istersin diye düşündüm," dedi.

İç gömleğimi nemli cildimden çekip çenemi gömdüm ve kokladım. Haklıydı.

Ryker ocakla ilgilenirken ben de postların arkasına çömeldim. Küçük bir kavanoz çay ağacı yağı ve tik ağacından bir tarak beni bekliyordu.

Postların arasından dışarı baktım. Gülünç geliyordu. Beni yüzlerce kez çıplak gördü; Tanrı aşkına, onda cildimin bir haritası bile var ama şimdi her şey farklı.

İç gömleğimden sıyrılıp küvete girdim. Gümbürdeyen bir gök gürültüsü altımdaki tenekeyi sarstı.

"Anders fırtına hakkında haklıymış," dedim.

Saçımdaki kurdeleyi çıkarırken uzun uzun iç çektim. Buraya ilk geldiğimde kurdelemi çıkarmaya çalıştığı zaman eline vurarak uzaklaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Beni tetikleyen gelenekler miydi yoksa sihir düşüncesi miydi emin değilim ama bu hareketim, kasabanın içime ne kadar işlediğini fark etmemi sağladı.

Su o kadar sıcaktı ki içine gömülürken haşlanacağım diye korktum ama kendimi durduramayacağım kadar da iyi geldi. Bu küveti doldurmak için kaç kazan su kaynatması gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Çay ağacı yağını saçıma sürerken ayağıma bir şeyin dokunduğunu hissettim. Neredeyse küvetten dışarı zıplayacaktım ki bir taç yaprağı olduğunu gördüm ve nefesim kesildi. Yabani güller. Kasabada çiçeklerle yıkanmak günahtır, sapıklıktır, kırbaçla cezalandırılır.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Artık bana çok alıştı. Muhtemelen nefesimin değiştiğini fark etti.

Sesimin mümkün olduğunca sakin çıkması için uğraşarak, "Banyo suyunda gül yaprakları var," dedim.

"Ona banyo esansı deniyor. Cilde iyi geliyormuş. Yaraların için iyi olabilir diye düşündüm ama çıkarabilirim eğer..."

"Hayır. Elbette. Çok naziksin," dedim, bu kadar aptal davrandığım için gözlerimi devirerek – kendi başıma üzerinden kolayca atlayabileceğim bir su birikintisini aşmak için bir centilmenin uzattığı kolu kabul ediyorum sanki.

Gerisingeri suya gömüldüm ve yapraklara dokunmamaya çalıştım ama kabul etmeliyim ki güzel bir histi.

Bir gök gürültüsü daha altımdaki zemini sarstı ve gerilmeme neden oldu. Böyle dev bir fırtınanın koptuğu son seferi hatırlıyorum. Sonu hiç iyi olmamıştı. Omzumdaki yara dokusunu gül kokulu suyla yumuşatırken başka bir şeyler düşünmeye çalıştım. Ne olursa.

"Bir lakabın var mı?" diye sordum.

"O ne?"

"Mesela, Ry ya da Atik Ryker ya da..."

"Hayır." Hafifçe güldü. Güldüğünü daha önce hiç duymamıştım sanırım. "Senin var mı?"

Omuz silktim. Omzumdaki acı, kıpırdattığımda yalnızca yüzümü biraz ekşittiğim bir noktaya kadar gerilemişti artık. "Bazıları bana Terelelli Tierney diyor."

"Peki öyle misin?"

"Muhtemelen." Suya biraz daha batarken gülümsedim.

"Sana kim duvak verdi?" diye sordu.

Bu soru beni gafil avladı. "Çok aptal bir oğlan." Postların arasındaki boşluktan Ryker'ı inceledim, çenesini nasıl sıktığını fark ettim. "Neden?"

"Merak ettim."

"Kimsenin bana bir duvak verecek kadar çıldırmış olabileceğini düşünemedin mi?" dedim, saçımı burup suyunu akıtırken.

Zayıflayan ateşe dikkatle gözlerini dikip, "Öyle demedim," diye cevapladı.

"Adı Michael," dedim saçımı tararken. "Michael Welk. Babası eczanenin sahibi. Konsey başkanlığı görevini devralacak."

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Dönüp bana baktı. "Ne sorunu var?"

Kurdeleyi saçımla beraber örmeye başlarken, "Bir *sorunu* yok," dedim. "Çocukluğumuzdan beri en yakın arkadaşımdı. O yüzden anladığını, benim bir zevce olmak istemediğimi bildiğini sanıyordum. Rüyalarımdan haberi vardı. Duvağımı kaldırdığı an suratını yumruklamak istedim. Sonra bir de beni hep sevdiğini... onun için değişmem gerekmediğini söylemeye cüret etti."

"Belki de doğruyu söylüyordur. Belki sana yardım etmek istiyordur." Odunları kurcaladı. "Anlattığına bakılırsa rüya gördüğün için seni istediği an şikâyet edebilirmiş ama seni korumayı seçmiş. İyi bir adama benziyor."

Örgümün ucunu bağlayıp boşluğun içinden ters ters Ryker'a baktım. "Sen kimin tarafındasın?"

"Kendimin." Bakışlarıma karşılık verdi. "Her zaman kendimin." Tekrar ocağın başına gitti ama aklının başka bir yerde olduğunu görebiliyordum. "Belki bir şeyleri değiştirmek için bir fırsatın vardır. Belki kasaba dışındaki kadınlara da yardım edebilirsin. Gaspçı gibi."

"Gaspçıyı biliyor musun?" Küvetten dışarı atlayıp iç gömleği-

mi üstüme geçirdim. "Onu hiç gördün mü?" Ateşin dumanı tüten kalıntılarının yanında Ryker'a katıldım.

"Hayır." Beni incelerken bakışları üzerimde oyalandı. "Ama sınırda, gizli bir açıklıkta buluştuklarını duydum. El ele tutuşup halka şeklinde beraberce dikiliyor ve gecenin geç saatlerine kadar konuşuyorlarmış."

"Sana bunu kim söyledi?"

Saçımın ucundan sızan bir damla suyu yakalamak için uzandı. "Rachelle..." dedi, koyu kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Tanıdığım bir kız."

"Ah," diye cevap verdim, sesim niyet ettiğimden biraz daha iğneleyici çıktı. "O... Yani sen... Evde bekleyen biri mi var?" diye sordum kelimelerim dilime dolanarak.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Biz avcıyız. Göçebe yaşarız. Bağ kurmamıza... piç dölümüzü dağıtmamıza izin verilmez."

Pantolonuna doğru bakmaktan kendimi alamadım. "Yani muhafızlar gibisiniz, öyle mi?"

"Hayır." Bu düşünceyle kıpırdandı. "Her şey... yerli yerinde."

"Yani sen hiç..."

Gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir sırıtışla, "Tabii yaptım," dedi. "Kadınlar kimlerle alıştırma yapıyor sanıyorsun?"

"Üremenize izin verilmiyor zannetmiştim."

"Bir kadınla birlikte olmanın başka birçok yolu var. Hem bedenlerini tanıyorlar. Ne zaman doğurgan olduklarını biliyorlar."

Yüzümü ateş bastı. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Kasabadaki kızlar da bir koca ayartmaya çalışırken çayırda aynı şeyi yapıyorlar. Ama bu farklı sanki. Nedense Gertie'nin litografındaki kızın görüntüsünü kafamda canlandırmadan edemiyorum. Ryker buna mı alışık? Onlar için nasıl bir şey?

"Her yıl av mevsimleri arasında birkaç günlüğüne eve gidebiliyoruz ama ben eve annemi ve kız kardeşlerimi görmek için gideceğim. Yani cevap hayır." Dikkatle bana baktı ve sanki nefesim boğazıma takıldı. "Evde beni bekleyen özel biri yok."

Gömleğimin dikişleriyle ilgileniyormuş gibi yaptım, yeter ki kanımda dolaştığını hissettiğim şu kanunsuzluktan başka bir şeye dikkatimi vereyim. Ama dikişler bile bana onun ellerini hatırlatıyor, kendimi daha rahat hissedeyim diye bu gömleği tamir ettiğini. Beni öldürmemesinin tek nedeninin babamla yaptığı anlaşma olduğunu sürekli kendime hatırlatıyorum ama artık nedeni önemli değil. Belki küçük bir barınakta olduğumuz ya da sayısını hatırlayamadığım kadar çok kez hayatımı kurtardığı içindir veya belki de böyle hissetmemin nedeni yasak meyvedir ama artık buradan çıkıp gitmek hakkında düşünmüyorum. Eve dönmek hakkında düşünmüyorum. Dudaklarının dokunuşunu... benimkine dokunan tenini... nasıl hissettireceklerini düşünüyorum.

Bacadan içeri aniden kuvvetli bir rüzgâr esti ve için için yanan közlerin bize doğru uçmasına neden oldu. Ryker beni kollarının arasına alıp yatağa doğru savurdu.

Ryker vücudumdaki kıvılcımları söndürürken acıyla bağırmadım. Hiç ses çıkarmadım. O an hissettiğim tek şey, bana yaslanan bedeninin ağırlığıydı.

Nazikçe cildime üfleyip köprücükkemiğime yapışan bir tutam başıboş, nemli saçı kaldırırken, "Sakin ol," dedi. Galiba beni yatıştırmaya çalışıyordu ama yaptıkları içimde, derinlerdeki bir şeyi körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Bu farklı türden bir ateş. Nasıl söndüreceğimi bilmediğim bir tür. Söndürmek istediğimden bile emin olmadığım bir tür.

Bir bezi aloe vera suyu kavanozuna batırdıktan sonra boynumdaki ve köprücükkemiğimdeki küçücük yanıkların üzerinde gezdirdi. İç gömleğimin dantel yakasının yanına gelip durduğunda gözlerimi dikmiş ona bakıyor, yüzünün kemiklerinde kayboluyordum; göğsümden aşağı bir damla su sızdı. Ağır bir duraklama yaşandı.

Görmezden gelmek, böyle bir şey yokmuş gibi davranmak istedim ama şu anda keşke gömleğimi tamir etmeseydi diye düşünüyordum. Keşke aramızda hiçbir şey olmasaydı.

İlk tanıştığımızdaki gibi bir yoğunlukla bana baktı ama daha önce öfke sandığım şeyin korku olduğunu artık biliyorum.

"Benden korkuyor musun?" diye fısıldadım. "Sihrimden?"

"Senden korkmuyorum," dedi dudaklarıma bakarak. "Bana hissettirdiklerinden korkuyorum."

Birbirimizin gözlerine bakarken etrafımızdaki dünya kayboldu sanki. Kamp alanındaki kızları, onları avlayan kaçakçıları unuttum. Rüyalarımı ve sonbaharda dönmem gereken dünyayı unuttum.

Kaybolmak istedim.

Kamptaki kızların neden sihirlerine sımsıkı tutunduklarını anlıyorum artık. Benim buna tutunmamla aynı sebepten. Hepimiz kaçmak için can atıyoruz. Bizim için seçilen hayatı ertelemek istiyoruz.

Şu anda sadece bu var. Ve zaman geçirmenin daha kötü yolları var.

Ben mi başımı kaldırdım yoksa o mu öne eğildi emin değilim ama artık o kadar yakındık ki nabız gibi atan nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Dudakları benimkine dokunurken bir sıcaklık dalgası geçti bedenimden ve dillerimiz birbirine dokunduğunda ise içimdeki bir şey bana hükmetmeye başladı.

Ellerimi saçına dolayıp Ryker'ı sarmalayarak kendime doğru çekerken... kollarımın arasından sökülüp alındı.



Yatağın ayakucunda, gözlerinde delilikle bir oğlan Ryker'ı tutuyordu. Kefeni yüzünden aşağı kayarak, yanaklarını kaplayan minik yara izleri serpintisini ortaya çıkarmıştı. *Anders.*

"Bir terslik olduğunu biliyordum," diye soludu. "Bu şey seni ısırdı mı?"

"Düşündüğün gibi değil." Ryker bana yalvaran bir bakış attı.

"Bakma ona. Sihrini senin üzerinde kullanmış olmalı. Kefenini al, çabuk ol, şu şey daha beter bir şey yapmadan."

Ryker uzun uzun iç geçirdi. "Kefenimi alayım."

Anders, Ryker'ı bıraktı ve kemerindeki kılıftan bir bıçak çekti. O bana doğru yaklaşırken Ryker da ocağın yanında asılı kömür karası kumaşa uzandı. Acaba... benim bir şekilde onu büyülediğime gerçekten inanıyor mu?

Yatakta geriye kayıp sırtımı duvara yasladığım sırada Ryker, Anders'ın arkasına geçti, bileğini kefeniyle yakalayıp kolunu geriye kıvırdı ve bıçağı düşürmesini sağladı. Anders tepki veremeden önce Ryker adamın ellerini arkasında bağlayıp bıçağı boğazına dayamıştı bile. "Canını acıtmama neden olma," dedi Ryker.

"Ne yapıyorsun?" Anders serbest kalmak için debelendi. "Onu senden *alacak* değilim. O yine *senin* avın."

Ryker tabureyi bir tekmeyle bıçak dolu masadan ocağın önüne doğru uzaklaştırdı. "Bunu sana açıklamak istiyorum."

"Açıklayacak bir şey yok. Bu şey seni büyülemiş. Kim olsa anlar."

"Büyü yok," dedi Ryker adamı zorla oturturken.

Ne yazık ki Anders tam da benim görüş hizama denk geldi ve bu fırsatı bana ölümcül bakışlar atarak sonuna kadar kullandı.

"Bu kızın adı Tierney."

Anders şiddetle başını salladı. "O şeyin bir adı yok. O av. Fazlası değil."

"Bu, Doktor James'in kızı. Hayatını kurtaran adamın."

"Ee?"

"Ee'si ona borçluyuz."

Anders boğuk bir sesle güldü. "Yani bunu... evcil hayvan gibi burada mı tutacaksın?"

"Ne yapacağımı henüz bilmiyorum."

"Bak." Anders'ın sesi yumuşadı. "Anlıyorum, yalnızsın. Hepimiz yalnızız. Ama eninde sonunda onu öldüreceksin. Ya da bırak, ben yapayım." Gözleri parladı. "Sezon sonuna kadar sende kalsın, sonra işin bittiğinde..."

"Onu öldürmek istemiyorum," dedi Ryker. "Onunla olmak istiyorum."

Bu itiraf beni de neredeyse Anders kadar afallattı.

"Ci-ciddi olamazsın?" diye kekeledi. "Biz kaçakçıyız. Bir yemin ettik."

"Daha büyük yeminler var." Ryker arkasına dönüp bana bir göz attı ve duvarın içine gömülmek istedim. "Bir şansımız olursa buradan gideceğimizi söyledik hep."

"*Bu* bizim şansımız," dedi Anders başıyla beni işaret ederek. "Derisini yüzersen tıpkı planladığımız gibi aileni batıya götürebiliriz. Kasaba dışından istediğin kızı seçebilirsin..."

"Gitmenin başka yolları da var," dedi Ryker.

"Dur... Yani..." Anders'ın benzi attı. "Firar etmeyi düşünmüyorsun ya? Ailen ne olacak? Ödemen? Aç kalırlar..."

"Onları sen sahiplenirsen kalmazlar." Ryker dikkatle Anders'a bakarak öne eğildi.

Anders gözleri dolarak, "Sen ciddisin," diye fısıldadı. "Muhafızlar ne olacak peki? Bunu düşündün mü? Bir tanesinin buralarda dolandığını gördüm. Çiti tamir etmek için kereste taşımaya başlamak üzeredir. Onu burada yakalarlarsa..."

"Yakalayamazlar."

"Ben onlara söylemezsem," diye mırıldandı Anders.

Ryker, Anders'ın üstüne atıldı, bıçağı adamın boğazına o kadar yakın tutuyordu ki sakalına sürtündüğünü duydum. "Birinin onun canını acıtmasına izin vermeden önce ölümün çiğnenmesi lazım. Anladın mı?"

"Ya ben?" Anders başını kaldırıp ona baktı, kalbinin kırıldığını neredeyse kendi içimde hissedebiliyorum. "Ya bizim planlarımız?"

"Sen benim kardeşimsin," dedi Ryker, Anders'ın başının arkasını okşayarak. "Bu hiç değişmeyecek. Biz bir yerleşelim, seni ve ailemi de yanımıza alacağım."

"Günbatımına doğru öylece yürüyüp gidebileceğini mi sanıyorsun?" Anders'ın burun delikleri hiddetle genişledi.

"Neden olmasın? Sahiplenilecek bir sürü arazi var ve ben iyi bir avcıyım."

"Yeterince iyi değil," dedi Anders bakışlarını bana dikerek.

"O artık benimle." Ryker aramıza girerek Anders'la bakışmamızı engelledi. "Soru şu, sen benimle misin?" Bıçağı daha sıkı kavradı. "Nerede durduğunu bilmeliyim, hemen."

"Seninleyim," diye fısıldadı Anders. "Ben hep seninle oldum, kardeşim. Sonuna kadar."

Ryker onayımı bekliyormuş gibi dönüp bana baktı. Başımı tamam der gibi salladım. Başka ne yapabilirdim bilmiyorum.

Ryker, Anders'ın ellerini çözmek için eğilip, "Çok şey istediğimi biliyorum ama her şey yolunda gidecek. Göreceksin," dedi ve Anders'ı serbest bırakmadan önce omzunu dostça sıktı.

Anders kapıya doğru yürürken her şeye hazırdım ama Ryker onun öfkesini yatıştırmışa benziyordu.

Anders kapının önünde durakladı. "Buralarda bir yere bir kavanoz baldıran tozu düşürdüm. O yüzden gelmiştim... Sana göstermek için. Fırtınada her yer baldıran otu doldu."

"İyi para eder," dedi Ryker heyecanla.

"Üçüncü koyda daha çok var," dedi Anders. "Beraber kazanırız. Yarı yarıya."

"Boş ver, senin olsun. Ama taşımana yardım ederim."

Anders mahcup bir tavırla, "Yapar mısın gerçekten?" diye sordu.

"Bu işte hâlâ beraberiz," dedi Ryker. "Sadece şimdi yanımızda bir kişi daha var."

Anders benden tarafa baktı. Hâlâ gözlerime bakamasa da bu da bir başlangıç.

"Hava aydınlandığında seninle koyda buluşuruz," dedi Anders zayıf bir gülücükle. Ve bir anlığına, Ryker'ın bana anlattığı sevimli çocuğu gördüm.



Hemen barınağı temizlemeye başladım. Başka ne yapacağımı bilmiyorum... zihnimle... bedenimle.

Ryker beni izleyerek duvara yaslandı. "Her ne düşünüyorsan..."

"Düşünmek mi? Ne düşünüyor olabilirim ki?" Yerdeki kefeni aldım. "Ah, bilmiyorum... Belki az önce bununla birini bağladığını düşünüyorum. Beni öldürmek isteyen, ya da senin beni öldürmeni isteyen, ya da beraber beni öldürmenizi... Yani, o *şeyi*."

Yüzünden acılı bir ifade geçti. Bana doğru yürürken, "Anlamalısın," dedi. "Av tarafından bariyerin öbür tarafına çekildi, onu *ısırdılar*, tüm ailesinin lanet yüzünden öldüğüne inanıyor... Ama ikna olacak. Ona bir şans ver. Bana zarar verecek bir şey asla yapmaz."

"Hakkında endişelendiğim sen değilsin." Ryker'ın yanından geçip gittim, tabureyi alıp tekrar masanın yanına yerleştirdim. "Peki bu, artık *benimle* olmak da neyin nesi?" Dudak büktüm. "Hiç olmazsa önce bana sorman gerektiğini düşünmüyor musun? Yoksa kasabadaki erkekler gibi bana öylece sahip mi olacaksın?"

"Ben sadece düşünmüştüm ki... Tamam... Peki," dedi dibimden ayrılmadan. "Öylesi daha iyi olacaksa evlenebiliriz."

Hiddetle başka bir köşeye doğru fırlayıp, "Hayır!" diye bağır-

dım ama o köşe de ancak birkaç metre ötede kalıyordu. Gidebileceğim bir yer yoktu. Yanlışlıkla bir şeyi tekmeledim ve yatağın altına yuvarlandı.

"Benimle evlenmek zorunda değilsin," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sadece düşündüm ki, saçın... kurdele... yetiştiriliş biçimin... Belki, yani... senin için *önemli* olabilir."

Dört ayak üstüne çökerek, tekmelediğim her neyse onu almak için yatağın altına uzandım. Bir kavanoz. Kavanozu ışığa tutarken zihnim tekledi.

"Seninle konuşmaya çalışıyorum. Lütfen beni dinl–"

"Dur. Anders'ın bahsettiği baldıran tozu bu mu?"

Ryker kavanoza uzanarak, "Bulmuşsun," dedi.

"Bu olduğuna *emin* misin?" Ryker'ı bakışlarıma karşılık vermeye zorlayarak kavanozu geri çektim.

"Kesinlikle," dedi, gerginliğime açıkça şaşırarak. "Parlak yeşil renginden ve kenarlarının böyle açılmasından anlayabilirsin..."

"Bu şey insana ne yapar?"

"Hiç denemedim ama kuzey ormanlarındaki kocakarılar bunu falcılık için kullanırlar. Diline bir damlasının bile değmesi görülere neden olur. İnsanı ruh dünyasına bağlarmış diyorlar, yukarıdaki *ve* aşağıdaki."

"Ya uzun süreli kullanımı?.. Mesela sürekli... Her gün?"

"Delirirsin."

Nefesim kesildi ve hıçkırığımı bastırmak için ellerimle ağzımı kapatsam da parmaklarımın arasından kaçtı. "Deli değilim öyleyse." Bastırılmış soluğumu birden koyuverdim. "Anlamıyor musun?" Titreyen ellerimle Ryker'a tutundum. "Erdem kızlarına olan bu. Bir şey olduğunu biliyordum, su... yemek... hava... Ama *buymuş* işte, bu yosun... Kuyunun içinde. Hepsi oradan su içiyorlar. Kamptayken ben de içtim. Ani baş dönmeleri yaşıyor, derimde aslında olmayan şeyler hissediyordum. Ama ormana sürülüp kaynak suyunu içmeye başladıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Daha berrak." Gözlerim yeniden yaşardı. "Sihir değil... Zehir."

Ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başladım. "Bilmeleri gerekiyor. *Herkesin* bilmesi gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Bir şey değişmez."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin ki? Her şey değişir. Akıllarını kaybetmezler... Böyle davranmazlar. Erdem yılı sona erebilir."

"Lanet. Sihir. Bize inansalar bile gerçekten bir şey *değişmez*," dedi. "Etinize verilen ödül olduğu sürece kaçakçılar da her zaman olacak. Erdem yılı her zaman olacak."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedim, yine gözlerim dolarak.

Yanağımdaki gözyaşını silerken, "Gidebiliriz," dedi. "Kuzeyli bir kürk avcısı, tanıdığımız bir aileden haber getirdi geçen yıl. Dağları aşıp ovaların ötesine, kadınlarla erkeklerin yan yana, eşit yaşadığı bir yerleşim yerine varmışlar. Özgür oldukları bir yere."

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmekte bile zorlanıyordum. İçimdeki her şey evet demek, acıdan kaçmak istiyordu ama karnımın derinlerinden boğazıma kadar korkunç bir his yükseldi. "Ailelerimiz..."

"Anders ailemle ilgilenir. Onun ödemesini alırlar ve biz yerleşince de..."

"Ya benim ailem? Bedenim bulunamazsa kız kardeşlerim cezalandırılır, kasaba dışına gönderilirler."

"Michael anlattığının yarısı kadar erkekse bunun olmasına asla izin vermez."

İsmini duyunca tüylerim ürperdi. Ryker'ın ağzından çıkması yanlış geliyordu. "Onu bu konuya dahil etmeyelim."

"Hem gönderilseler bile annem onlara evini açar."

"Ama onlardan da beklenecek olan şey..."

"Kanamaları başlayana kadar değil," dedi, sadece bir gerçeği dile getiren duygusuz bir sesle.

"Peki ondan sonra?" diye sordum, durumu kavramanın ağırlığıyla.

"Biz yerleşir yerleşmez onları da yanımıza aldırırız."

"Peki ya hiç *yerleşemezsek*?" diye sordum ama aslında *hayatta*

kalamazsak demek istiyordum ve esas düşündüğümü söylememekten yorulmuştum, o yüzden bir daha sordum. "Ya *sağ çıkamazsak*? O zaman onlara ne olacak?"

"Çıkacağız... Ama neden benim kız kardeşlerimin kasaba dışında çalışması sorun değilken seninkiler için sorun?" diye sordu.

"Öyle değil..." dedim panik içinde. "Ama kardeşlerimin kasabadan bir adamı kabul etmek zorunda kaldıklarını düşününce, Tommy Pearson gibi birini ya da kilisede kafalarını okşayan, koroda şarkı söylemelerini izleyen, büyümelerine tanık olan herhangi bir adamı, midem bulanıyor."

"O gece seni buzun üzerinde bulduğumda bir kaçakçıya teslim olmak yerine kendi canını almaya hazırdın. Kardeşlerin yine kasaba dışına gönderilecekti. Şimdi niye tereddüt ediyorsun?"

"Aklım başımda değildi." Sesimi yükselttim. "Beni gördün... Ölüyordum."

Beni kendine doğru çekti ve alnını alnıma yaslayıp iç geçirdi. "Özür dilerim. Haksızlık ettim."

Bana yakınlığı, sıcaklığı sakinleştirici bir merhem gibi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Tereddüt etmeden, "Evet," dedim.

"Öyleyse bunu yapabileceğimize de güven," dedi. "Her şeyi çözecek zamanımız var ama bu arada, bir yol bulacağıma inan. Hepimiz için."

Cevabı yüzünde ararken, "Niye bunu yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Parmağını saç örgüm boyunca gezdirdi, ta kırmızı ipek kurdelenin ucuna kadar. "Seni saçın açık ve yüzüne güneş vururken görmek istiyorum."



Ryker, Anders'la buluşmak için şafaktan hemen önce merdivenlerden aşağı indi ve kim bilir ne zamandır ilk kez ümitliyim. Yatakta uzanıp Ryker'ın ağır kokusunu içime çekerken onunla karı koca olarak kasabadan ve bütün bunlardan uzakta yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Her zaman en büyük ümidimin arazide çalışmak olabileceğini düşünmüştüm, ondan fazlasını hayal bile etmemiştim. Kendime istediğim kadar bunun gerçekçi biri olduğum için olduğunu söyleyebilirim ama işin gerçeği, korkağın tekiyim. Denemezsen canın da yanmaz. Ne zaman olduğunu, ne zaman bir şeyleri denemekten vazgeçtiğimi bilmiyorum. Belki ilk kanamam civarındadır, bu dünyadaki yerimizin o ilk, büyük işareti. Ama sanırım daha fazlası için mücadele etmeye artık hazırım.

Merdivende Ryker'ın çizmelerinin sesini duyunca yataktan fırladım. Bir şey unutmuştu herhalde ama geri döndüğü içi mutluydum. Evet diyerek onu şaşırtacaktım – ama kapı aralığından karanlık kefenli bir figür ortaya çıktı. Ben bıçaklardan birini yakalayamadan önce beni duvara yasladı ve bıçağının kabzasını nefes boruma yasladı.

"Anders..." Kurtulmaya çalıştım ama daha da bastırdı.

"Konuşma. Dinle. Bu gece, ay en yüksek noktasındayken

gideceksin." Körlemesine arkamdaki duvarları yoklayıp silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmaya çalıştım. "Merdivenin sonunda seni bir mum ve bir de kefen bekleyecek." Anders'ın kavrayışından kurtulmaya çalışarak debelendim ama işe yaramadı. "Yolunun açık ve çitteki gediğe kadar işaretlenmiş olmasını sağlayacağım. Orada kefeni çıkarıp ardında bırakarak deliğinden içeri, ait olduğun yere gireceksin."

Konuşmakta zorlanarak, "Ryker..." diye fısıldadım. "Önce seni öldürecek."

"İlk ışıkla birlikte, kamptaki bütün kaçakçılarla beraber buraya döneceğimi bilmelisin. Gitmiş olmazsan ve Ryker da seni korumayı seçerse onları durduramam."

"Bunun için seni asla affetmeyecek."

"Eğer ona tek kelime edersen... talimatlarımı tamı tamına yerine getirmezsen seni öldürürüm. Ve o duvarın arkasında güvende olacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Yüzümü görüyor musun?" diyerek beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Lanetten sağ çıkan tek insan benim, demek ki bağışıklığım var. Ve Ryker'a bir mesaj göndermeye çalışırsan... onu çite çekmeye çalışırsan... Ryker'a doğru üflesen bile bunu öğrenirim. Ve ailesine... yeminine ihanet etmesini izlemek yerine ölmesini izlemeyi bin kere tercih ederim."

"*Sana* ihanet etmesini demek istiyorsun," diyebildim.

Yüzüme o kadar yaklaştı ki nefesindeki acı baharat kokusunu alabiliyorum. "Yüzünün derisini olgun bir şeftali gibi soymayı çok isterdim." Burnundan derin bir nefes alıp sakinleşti. "Ama Ryker'ı üzmek istemiyorum. Senin de istediğini sanmıyorum. Uslu ol, kurallarıma uy. Yoksa seni bulurum."



Olası bütün senaryoları aklımdan geçirerek orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama hareket edecek iradeyi geri kazandığımda gün geçip gitmişti. Gökyüzü pembelere ve morlara bulanmıştı – sabaha boynumda belirecek renklerden pek de farklı değildi.

Merdivenin altından gelen çizme seslerini duyunca telaşla harekete geçip birkaç parça eşyamı, pelerinimi, çizmemi ve çoraplarımı toplamaya başladım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, gerçi gelenin Ryker olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya Anders başladığı işi tamamlamak için geldiyse? Ya muhafızlarsa? Hans bile olsa, durumu nasıl açıklayabilirim ki?

Bir bıçak kapıp masanın yanına çömeldim. Ellerim titriyordu.

Kefenli biri içeri süzüldü. Tendonlarını parçalamaya hazırım.

Ryker, "Tierney?" diye seslendi.

Titrek bir nefes verdim, dönüp baktığında beni yerde dertop olmuş hâlde buldu.

"Tamam... Tamam... Sorun yok," dedi. "Buradayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Biliyorsun."

Bıçağı elimden alıp beni çekerek ayağa kaldırınca ona daha önce hiç kimseye olmadığı kadar sıkı sarıldım.

"Her şey yolunda. Anders'la konuştum. O da bizden yana, korkmana gerek yok. Yardım etmek istiyor."

Ağzımı açıp neler olduğunu anlatmaya çalıştım ama o, "Senin için bir şey getirdim. Hatta bunu bulmama Anders yardım etti. Bir yer biliyor," dedi.

Bir kelebeği taşıyormuş gibi özenle tuttuğu bir parça kumaş çıkardı cebinden. Kumaşın katlarını açınca içinden yıpranmış, koyu mavi bir hercaimenekşe çıktı.

Eski bir hatıra canlandı zihnimde. Duvak günüm. Çiçeklere bakmak için durduğum sırada Michael'la buluşmaya gidiyordum. Serada çalışan bir kadın vardı ve bir gün birinin bana bir çiçek vereceğini söylemişti – kenarlardan biraz yıpranmış olsa da anlamının yine de aynı kaldığını. İçimden saf bir duygu seli yükseldi. Kadının bana söylemediği şey, bu çiçeğin ne kadar büyük bir anlamı olacağıydı.

Başımı kaldırıp Ryker'a baktığımda gözlerimi kırpıp gözyaşlarımı bastırmam gerekti. Ryker'ın çiçeğin anlamını bildiğinden şüpheliyim – herhalde sadece güzel olduğunu düşünmüştür ama bunu bir işaret olarak görmemek çok zor.

"Bu vedaların çiçeği," diye fısıldadım. "Buruk bir ayrılık."

"Sonsuz aşk anlamına geldiğini sanıyordum," dedi.

"O mavi menekşe," diye açıkladım.

"Galiba Anders çiçekleri düşündüğü kadar iyi tanımıyor."

"Karıştırması çok kolay," diye cevapladım ama bence Anders bu çiçeği seçerken ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Mavi menekşeymiş gibi yapsak olmaz mı?" Gülümsedi.

Hislerimi çaresizce saklamaya çalışırken başımla onayladım ve çabucak arkamı dönüp çiçeği masanın kenarına bıraktım.

Ryker kefenini çıkarırken, rol yapmakta ne kadar iyileştiğimi fark ettim.

Neredeyse her yüzeyi kaplayan bıçakları –derimi yüzmek için özel olarak tasarlanmış bıçakları– fark etmemiş gibi yapmak. Kasabaya satmak üzere vücut parçalarımızı sakladıkları şişelerle

aynı tip kavanozlarda saklanan konserveleri yemek tamamıyla normalmiş gibi yapmak. Tüm bunlar çılgınlık değilmiş gibi... gerçekten kaçıp kurtulabilirmişiz... sonsuza dek mutlu yaşayabilirmişiz gibi yapmak.

Ama bütün bunların içinde rol yapmadığım bir tek şey var.

Ona âşığım.

Hayatımı onunla geçirmem, onunla yaşlanmam mümkün olmasa da kalbimi ona vermeyi seçebilirim. Bedenimi. Ruhumu. Bana ait olan, kontrol edemeyecekleri tek şey bu.

Kurdelemin ucundaki düğümü çözüp onu bekledim.

Bana doğru adım atmadan önce zorlukla yutkundu.

Yavaş, ölçülü nefesler alarak kumaşı parmağının etrafına doladı.

Gözlerimiz buluştu. Aramızdan yayılan enerji öyle yoğundu ki dünyayı yakıp yıkabilirmişiz gibi hissettim.

Ryker kurdelenin ucunu çekip örgümü açarken, bize öğretildiği gibi bakışlarımı kaçırmam ve gözlerimi Tanrı'ya çevirmem gerektiğini biliyorum ama tam bu anda istediğim tek şey onun beni görmesiydi. Görülmek.

İç gömleğimi kaldırıp çıkarırken sanki duvağımı kaldırıyordu.

Pantolonunun düğmelerini açarken sanki çiçeğini kabul ediyordum.

Tenini benimkine bastırırken benim için seçtiği tomurcuk açılıp odayı yoğun bir hasret ve acı kokusuyla doldurdu. Tamamıyla gelip geçici. Kesinlikle yasak. Ve tamamen kontrol dışı.

Kurdeleyi yere bırakırken, kasabanın benim üzerimdeki son zinciri de kayboldu ve Ryker'ı yatağa yönlendirdim.

O bir kaçakçı. Ben de avladığı şeyim. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bir ağacın tepesindeki bu küçük barınakta, evimizden ve bizi adlandıran erkeklerden uzakta ikimiz de hâlâ insanız, çaresizce bağ kurmak ve bu kasvetli yılda ümitsizlikten başka bir şey hissetmek istiyoruz.

Yalnızca ayın ve yıldızların şahitliğinde yanıma uzandı. Avuç

içlerimiz birbirine değerken parmaklarımız dolandı, uyumla nefes almaya başladık. Tam da olmam gereken yerdeydim. Tereddüt yok, düşünmek yok. Ve dudakları benimkilere dokununca dünya kayboldu.

Sihir gibi.



Bu gece Ryker'ın yanında yatarken bedeninin her santimini parmak uçlarıma işledim. Her bir yara izini. Her bir keskin kıvrımı. Tenine sırlarımı fısıldadım, ona söylemek istediğim her şeyi söyledim ve nefesim tükendiğinde de o koyu mavi çiçeği avucuna bıraktım. Ne anlama geldiğini anlayacaktır. Buruk hissettirse de, belki bu çiçek tam da bunun için hayatta kalmıştır diye düşünmeden edemedim. Çünkü sözcükler bana yetmez, dudaklarım bana ihanet ederdi. Ama bu çiçek, duymak istediği, kendine söylemesi gereken her şeyi Ryker'a söyleyecek. Her bir taçyaprağını, dökülen her yaprağı, sapın her bir perçinini okuyabilir ama anlam hep aynı kalacak. Hoşça kal.

Gitmeme neden olacak bir şey mi yaptı, bir şey mi söyledi acaba diye merak edecek ya da belki Anders'ın beni korkuttuğunu düşünecek. Nedeni ne olursa olsun, ne kadar can acıtırsa acıtsın bunun en iyisi olduğunu – kaçınılmaz olduğunu anlayacaktır.

O benim hayatımı kurtardı. Şimdi de ben onun hayatını kurtaracağım.

Eşyalarımı toplayıp merdivenden aşağı indim. Anders sözünü tutmuş, barınağın altına mum ve kefeni bırakmıştı ama mum hemen yanıp tükenmişti ve geriye yumuşak bir balmumu birikin-

tisinden başka bir şey kalmamıştı. Gökyüzüne bakınca bir anda dehşete kapıldım. Vaktin şafaktan hemen önce olduğunu zannediyordum ama güneş çoktan yükselmiş, yoğun siyah bulutların ardına gizlenmişti. Çok fazla oyalanmıştım.

Kefeni vücudumun ve yüzümün etrafına sararken kokuşmuş etin ve acı otların kokusunu aldım. Anders gibi kokuyordu.

Merdivenden sarkan bir şeye çarpınca çıkan gürültüyü durdurmak için, çarptığım şeye uzanıp tuttum. Bu sesi biliyorum. Anders'ın yaptığı rüzgâr çanı. Bunlar erdem kızlarının artık kemiklerinden mi yapıldı acaba diye merak etmekten kendimi alamadım. Benim başıma da bu mu gelecek acaba?

Kıyıdan uzağa, bariyere doğru ilerlemek yanlış geldi. Sanki bedenim bunu yapmamalıymış gibi. Yolumun işaretli olacağını söylemişti. Bir kalıp, göze batan bir şey arayarak etrafa bakındım ve kelebek otlarının gideceğim yolu gösteren turuncu-sarı yapraklarını fark ettim. Anlamı daha açık olamazdı – git ve bir daha geri gelme. Anders kesinlikle çiçekleri iyi tanıyor.

Taçyapraklardan oluşan patikayı takip ederken bir yanım tüm bunların özenle hazırlanmış bir aldatmacadan mı ibaret olduğunu merak ediyor, beni doğruca Anders'ın bıçağına götürecek bir yol olup olmadığını. Ama son ağaçları da geçip karşımda yükselen çite burun buruna geldiğimde, söylediklerinde samimi olduğunu anladım – her bir kelimesinde. Ama çitteki delik nerede? Acaba çok mu geç kaldım, Hans deliği çoktan kapattı mı diye düşünürken bariyere yığılmış koca bir öbek yaprağı fark ettim. Dört ayak üstüne çökerek yaprakların ortasını açmaya başladım ve aynı anda hem rahatlayıp hem kalbim kırılarak deliğin hâlâ orada olduğunu gördüm. Hatırladığımdan daha küçükmüş.

Ama o zamanlar dünya da daha küçüktü.

Emekleyerek delikten içeri girmeye hazırlanırken arkamda tuhaf bir sürtünme sesi duydum. Kaba parmaklara sürünen ipek gibi. Kendi kendime dönüp bakmamayı söylesem de içgüdüsel olarak başımı çevirdim. Arkamda hiçbir şey yok. Çiçek açmış

bahardan başka bir şey göremiyorum, sanki her şey benden gizleniyor. Ryker'ın barınağının tepesi bile bitki örtüsü tarafından yutulmuş. Bir hatıradan, başka bir şey değil. Eskiden gördüğüm bir rüyadan.



Delikten geçince kefeni üzerinden yırtıp attım ama Anders'ın kokusundan, boğazıma yasladığı bıçağın hissinden kaçamadım.

Bir çam ağacına yaslanıp nefeslenmeye, kendime gelmeye çalışsam da yalnızca kamp alanının içine geri dönmek bile o klostrofobi hissini geri getirmişti.

Önümdeki patikaya bakarken ormanda saklanıp yılın geri kalanını orada bekleyerek geçirebilirim diye düşündüm. Son birkaç aydır Ryker'ı izleyerek yeterince hayatta kalma becerisi edinmiştim ama böylesi korkakça bir davranış olurdu. Diğer kızlara yardım edebileceğimi bilip de bir şey yapmadan yaşayamam. Bu olanları durdurabileceğimi.

Bana yaptıkları her şeye rağmen gerçeği bilmeyi hak ediyorlar.

Orman artık son gördüğümden farklı, yeşilin her tonu etrafımı sarmalıyor ama kayalar, ağaçlar ve sarp patikalar hafızama kazınmış âdeta. Attığım her adımla beraber çılgınlığı, gaddarlığı ve kaosu hatırlamamaya çalışsam da kamp alanının sınırına, açıklığın kenarına yaklaşınca kalbim göğüskafesimin içinde deli gibi atmaya başladı, avuç içlerim terledi ve elim ayağım boşaldı. Bana ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim olmasa da artık geri dönmek için çok geç.

İpek kurdeleyi bileğime dolayıp kamp alanına adım attım.

Telaşlı bir kargaşa çıkmasını, kürk avcıları vahşi doğadan –ölümden– döndüğünde olduğu gibi heyecanlı bir panik yaşanmasını bekliyordum ama kimse dönüp bana bakmadı bile. Hatta yanından geçtiğim ilk birkaç kızın bakışları içimden geçip gitti sanki. Acaba hayalet olduğumu, onlara musallat olmak için geri döndüğümü mü düşünüyorlar? Bir an için bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Belki de o gece ölmüşümdür, belki Ryker canlı canlı derimi yüzmüştür ve bütün bunlar da benim yarattığım karmaşık bir halüsinasyondan ibarettir.

Çünkü kuyu suyunun etkisi olmadan bile, kızların karşısında kendimi sersemlemiş hissediyorum. Şeffaf. Kâğıt gibi. Çetin bir rüzgâr esse yıldız tozuna dönüşecekmişim gibi.

"Seni tanıyorum." Kızlardan biri bana doğru sendeledi. Galiba Hannah ama bütün o kirin ve pisliğin içinde ayırt etmek zor. "Terelelli Tierney."

Başımla onayladım.

"Biri seni arıyordu." Kafasını kaşımak için uzandı ama bir tutam saç elinde kaldı. Yürüyüp gitmeden önce, "Kim olduğunu hatırlayamıyorum," dedi.

Kampa doğru ihtiyatla yürüdüm. Tavalar ve kazanlar ateşin yanına yığılmış, çürüyen yiyecekler diplerine çökmüş, çamurun içine pirinç taneleri dağılmış, boş kavanozlar ve konserveler etrafa dağılmıştı. Hamamböcekleri kalıntıların üzerinde didişiyordu. Kumrucuk'un kafesinin yanından geçerken kuşun şimdiye kadar çoktan ölmüş olduğunu düşündüm ama kafesin zemininde, köşeye büzülmüş bir deri bir kemik bir kuş vardı. Cıvıldamıyordu ama kuşu sevmeye çalışarak parmağımı kafesin tellerinden içeri uzattığımda saldırganca ciyakladı.

"Böyle günaydın diyor." Arkamdan yumuşak bir ses geldi. Dönüp bakınca Vivi'nin kapıya, bir grup kızın bir araya toplandığı yere doğru telaşla yürüdüğünü gördüm.

Ceza ağacının dalları ağırlaşmış, yeni ıvır zıvırla dolmuş ve hemen altındaki toprak da taze kanla kaplıydı. Ağacın arkasında bir kız dikiliyordu, o kadar zayıftı ki neredeyse fark etmeyecek-

tim. Belli ki eskiden kendi kafatasına ait olan uzun, bakır rengi bir saç örgüsünü okşuyordu. Bunu görünce aklıma Gertie geldi. *Nerede o?*

Kulübenin kapısını açınca leş gibi bir koku yüzüme çarptı.

İdrar, hastalık, çürüme ve pislik. Acaba ben burada yaşarken de böyle mi kokuyordu yoksa bu yeni bir şey mi diye merak ettim.

Yataklarında yatan birkaç kız var. Öyle hareketsizlerdi ki bir anlığına ölü olup olmadıklarını merak ettim ama göğüslerinin hafifçe inip kalktığını görebiliyorum. Başımı eğip kızlara baktım ama hiçbiri bakışlarıma karşılık vermedi. Kendi yarattıkları dünyalarda kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

Eskiden yatağımın durduğu yeri buldum. Son kez buradayken ne kadar korktuğumu hatırladım. Ama aynı zamanda Gertrude, Helen, Nanette ve Martha'yı da hatırladım – gecenin geç saatlerine kadar konuştuğumuzu. Başlangıçta nasıl da ümit doluyduk. Gerçekten bir şeyleri değiştirebileceğimizi düşünüyorduk ama birer birer suyun etkisi altına girdiler. Kiersten'ın etkisi altına...

Yatakları gitmiş. Kendi kendime belki yatakları odanın diğer tarafına taşımışlardır desem de köşeye istiflenmiş demir yatak yığınına bakınca bunun doğru olmadığını anladım.

Bilmezden gelmeyi, deliksiz bir uykudan uyanmış gibi yapmayı isterdim ama ormandan gelen karga gaklamalarını duymuştum ve her gece bir kaçakçının yanında yatarken kızlara yardım etmek için, onları uyarmak için hiçbir şey yapmamıştım. Titreyen dudaklarımın arasından, "Çok özür dilerim, Gertie," diye fısıldadım.

Odanın uzak köşesinden, "O burada değil," diyen bir ses gelince tüylerim ürperdi. Orada kimseyi görmüyordum ama sese doğru yürürken yatakların birinin altından uzanan el, ayak bileğimi yakaladı.

Çığlığı bastım.

"Şşş..." diye fısıldayıp paslı yayların altından bana baktı. "Bağırma, hayaletleri uyandıracaksın."

Helen. Ya da Helen'dan geriye ne kaldıysa o. Eskiden sağ gözünün olduğu yerde yarım ay biçimli, buruşuk bir yara izi var.

"Ne oldu sana?"

Ağzı kulaklarında sırıtarak, "Beni görebiliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi dikip bakmamaya çalışarak başımla onayladım.

"O kadar görünmez oldum ki artık kendi kendimi bile göremiyordum. Geri dönmem için gözümü çıkarmak zorunda kaldılar... Ama Gertie..." dedi, bakışlarını uzaklara dikerek. "Onu ambara götürdüler."

"Ambara mı?" dedim. "Niye?"

Çenesini göğsüne doğru gömdü. "Gertie çok kirliydi." Kıkırdadı ama gülüşü çabucak yumuşak gözyaşlarına dönüştü.

Helen'dan uzaklaşarak geri geri kulübeden çıktım ve açıklığın diğer tarafındaki ambara gittim. Her bir adım öncekinden daha zor geliyordu, sanki kuvvetli bir akıntıya karşı ilerlemeye çalışıyordum. İnsanlar durup gözlerini bana dikti –Jessica, Ravenna– ama kimse beni durdurmadı. Kimse peşime düşmedi. Henüz.

Yapış yapış sıcaklık yüzünden kapı şişmişti. Kapıyı zorla açınca içeriden sinekler sel gibi akın etti ama içeride bulduğum tek şey, yırtık pırtık battaniyeler yığılı bir yatak oldu. Helen'ın ne demek istediğini de anladım, içerideki koku dayanılmaz. Eteğimle ağzımı burnumu kapatıp etrafa dikkatle baktım. Raflar boşalmış; yerde, yatağın yanında içi pislik ve kusmuk dolu bir kova var. Dağınık yün battaniyelerin altından sarkan koyu yeşil bir pelerin var.

"Gertie," diye fısıldadım.

Ses yok.

Tekrar denedim. "Gertrude?"

Yumuşak bir ses, "Tierney?" diye cevap verdi.

Nefesim boğazıma takıldı. Battaniye yığınını eşeleyip Gertie'yi buldum. Bir deri bir kemik kalmış, derisi karakış göğü gibi bembeyaz.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Buradayım artık," dedim eli-

ne uzanarak. Nabzını hissedebiliyordum ama o kadar zayıftı ki kalbi her an duracak diye korktum.

"Sana bir çekidüzen verelim," derken battaniyeleri üzerinden kaldırdım, eklemlerini ovalayıp kan akışını hızlandırmaya çalıştım. "Sana yemek vermeyi bıraktılar mı?" diye fısıldadım.

"Hayır." Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Midem almıyor."

"Ne zamandır bu hâldesin?"

"Yeni yıl oldu mu?" diye sordu.

"Hazirandayız." Başını, kıvırdığım bir battaniyeye koymak için boynunu kaldırırken parmaklarım yumuşak ve yapış yapış bir şeye dokundu.

Doğru düzgün bakabilmek için köşedeki kancaya asılı toz içindeki lambayı alıp açtım ve gördüğüm şeyle midem kalktı. Kusmak istedim ama durumun ne kadar kötü olduğunu Gertie'ye çaktırmamalıydım. Kafasının arkasındaki yaranın kenarındaki şişmiş, kızarmış etine dokunarak, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Ama galiba örgümü kaybetmişim," derken elini, eskiden saçının uzandığı hayalî bir hat boyunca gezdirdi.

Ve böylece, zamanın Gertie için tam o anda durmuş olduğunu anladım – örgüsünün bedeninden kesilip ayrıldığı gün. Benim ormana sürüldüğüm gün.

"Nerede o?" Kiersten'ın sesi kemiklerimi ürpertti. Saklanmayı, içeri gelip beni bulmasını sağlamayı deneyebilirdim ama Gertie yeterince acı çekmiş zaten.

"Hemen döneceğim," diye fısıldayıp Gertie'nin üzerine bir battaniye çektim ve ambar kapısından çıktım. Kiersten doğu çiti tarafından doğruca bana doğru geliyor, etrafında bir sürü kız dolanıyordu.

Yaralı bir avcı hayvan gibi hareket ediyordu; adımları yavaş ama hesaplıydı, belinde paslı bir balta vardı. Geri çekilmemek için bütün irademi kullanmam gerekti.

"Sana bir şey getirdim," derken baltayı önünde savurdu.

İçgüdüsel olarak irkildim ama sadece aleti ayaklarımın altına bıraktı.

"Ateş için odun lazım."

Karşımdaki kıza baktım, gerçekten baktım –donuk sarı, keçe gibi saçları, çökmüş yanakları, solgun teni, bir zamanlar açık mavi olan ama artık büyüyen gözbebekleriyle kararmış gözleri– ve sorunun sadece Gertie olmadığını fark ettim... Kiersten da hatırlamıyor. Hiçbiri hatırlamıyor.

Baltayı almak için eğildiğim sırada ayağını aletin üzerine koydu. "Dur. Sihrini benimsemediğin sürece örgünü çözmene izin yok."

Sanki havadaki zehrin kokusunu alabiliyorlarmış gibi bir anda kamptaki herkes dikkat kesildi.

"Benimsedim," diye cevapladım. Göğsümden yükselen yeni bir panik dalgasıyla. "Bana sen yardım ettin. Hatırlamıyor musun?"

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Ormana gitmem için bana meydan okudun. Uzun süredir kayıptım... Ölmek üzereydim..."

"Ormanda sağ mı kaldın... Hayaletlerle?" diye sordu Hannah.

"Evet." Arkama dönüp ağaçlara bir göz attım ve ateş etrafında anlattıkları hayalet masallarını düşündüm. "Benimle konuştular... Beni kurtardılar... Eve yönlendirdiler."

Yüzümün hissettiklerimi yansıtmadığını umdum. Yalan söylediğim için kendimi bir korkak gibi hissetsem de dilimi kaybetmekten iyiydi.

Bunun üzerine Kiersten ayağını baltanın üzerinden isteksizce kaldırdı.

Baltanın sapını kavradım. Hâlâ Kiersten'ın dokunuşunun sıcaklığını taşıyordu. O sıcaklık içime yayıldı, uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Bir yanım Kiersten'ın iyiliğine karşılık vermek –göze göz– istese de böyle davranmalarına neden olan şeyin su olduğunu hatırlamalıyım. Hepsi hasta.

"Şimdi bizim yanımızdalar mı?" diye sordu Jenna, gözleri korkmuş bir hayvan gibi açıklığı tararken.

Kampa bakınıp kızları yatıştıracak bir şeyler söylemeye çalışırken Meghan'ın kapının yanında dikildiğini gördüm, derisinin rengine bakılırsa bir hayaletle karıştırılabilirdi. "Orada bir tane

var," dedim, Meghan'ın olduğu tarafı işaret ederek. "Ama zararsız. Sadece bir çıkış yolu arıyor... Eve gitmek istiyor."

Diğer kızlar gözlerini kapıya dikerken, onların da tam olarak aynı şeyi düşündüklerini biliyordum.

Kiersten bana doğru yürüdü, o kadar yakınımdaydı ki nefesini tenimde hissettim. "Ormanda aç susuz nasıl sağ kaldın?"

Telaşla söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken aklıma gerçekler geldi. Belki kuyudan su içmekten kendi istekleriyle vazgeçmelerini bile sağlayabilirdim. "Hayaletler... Beni ormandaki bir su kaynağına yönlendirdiler. Çok hastaydım ama su beni iyileştirdi."

Telaşlı bir arı kovanını andıran fısıltılar yükseldi etrafımda.

Yemi yutmayacak ve üstüme atlayacak diye düşündüm ama onun yerine kazanı bana doğru ittirdi. "İspat et." Çıplak ayağının üzerine sıçrayan hamamböceklerinin farkına bile varmadı. "Kazanı hayalet suyuyla doldurup geri getir ya da geri dönmeye hiç zahmet etme."

"Tabii." Güçlükle yutkundum. Ambara doğru yönelirken, "Sadece önce Gertie'ye bir bakmak istiyorum," dedim.

Kiersten önümü kesti. "Sen geri dönene kadar Gertie'yle ben ilgilenirim."

Bunun nezaket olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum Kiersten'ı. Bu bir tehditti.

Baltayı ve kazanı alıp ormana doğru geriledim. Sırtımı onlara dönecek değildim.

Bitki örtüsü tarafından güvenle kucaklanana kadar ilerledikten sonra orman zeminine çöktüm ve sonunda kendimi koyverdim. Kızlar için mi yoksa kendim için mi ağladığımdan emin değilim. Ama işleri yoluna koymanın, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Yeminimi bozmuş ve aile adımı lekelemiş olabilirim ama ben hâlâ bir erdem kızıyım.

Onlardan biriyim.

Ve ben de onlara yardım etmezsem, başka kim edecek ki?



Baltayı eteğimin beline sıkıştırdım ve aylar önce açtığım patikanın silik izlerini buldum. Asmaların ve sarkan yosunların arasından kendime yol açarken sinsi bir fikir sızdı zihnime. Ya su kaynağını bulamazsam? Ya orman tarafından yutulduysa ya da kuruduysa? Su götüremezsem bana asla inanmazlar. Adımlarımı hızlandırıp dik yokuşu tırmandım ve kaynağın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım. Suyun yanına yığılıp kaldım, tek istediğim giysilerimi çıkarıp suya atlamak ve serinlemekti ama Gertie'ye geri dönmeliydim. Kiersten'ın ben geri dönene kadar Gertie'yle ilgileneceğini söyleme şeklinden hiç hoşlanmamıştım.

Kazanı yıkarken yumuşak bir sürtünme sesi duydum, bu sabah bariyeri geçmeden önce duyduğum sesin aynısıydı. Sesi takip ederek yamacın tepesine tırmandım ve görmeye pek hazır olmadığım bir şey gördüm. Böyle bir şeye kim hazır olabilir ki zaten? Ölü kız. Bembeyaz kemikleri yüzeye çıkmış. Burayı son gördüğümde yalnızca kafatası topraktan çıkmıştı. O fırtınanın çok şiddetli olduğunu, yamacın yarısını tohumlarımla beraber sürükleyip götürdüğünü bilsem de *böyle* bir şey yapabileceğini düşünmemiştim.

Kızın bedenine doğru yürürken dertop olmuş yattığını, her bir narin kemiğin kusursuz durumda olduğunu gördüm, hatta

kurdelesinin yırtık pırtık kalıntısı bile boyun omurlarının etrafına sarılıydı hâlâ.

Bir yanım gerçekten ölülerle iletişim kurabilmeyi diliyor. Bana ne söylerdi? Bunu ona kim, neden yapmıştı? Bedenini burada bırakmak neredeyse cinayetin kendisinden bile daha büyük bir günah. Sahipsiz cesetlerin bizim için... ailelerimiz için ne anlama geldiğini hepimiz biliriz. Bunu kim yaptıysa bu kızdan öyle nefret etmiş olmalı ki bütün ailesinin cezalandırılmasına razı gelmiş. Burada şahit olduğum her şeyden sonra bile, bir erdem kızının böyle bir suç işleyebileceğini idrak etmem çok zor.

Aniden midem bulandı. Kayalığın kenarına doğru süründüm ve havayı içime çekerek sakinleşmeye çalışıyordum ki şaşılası bir şey gördüm. Bir bezelye filizi.

Kulağa çok bir şey gibi gelmese de oradaki sarmaşıklara tutunup cesaret edebildiğim kadar aşağı uzandım.

Orada hayat vardı. Hayat doluydu.

Kabak, domates, pırasa, havuç, turp, mısır, biber, lahana ve pazı – bolluk bereket, öyle zengin ki nefesim kesildi. "June'un bahçesi," diye fısıldadım gözlerim yaşlarla dolu. "İnanamıyorum."

Uzanabildiğim tek şey olan yapraklı sapları yakalayıp birkaç dolgun havuç ve birkaç tane de pancar çektikten sonra yamacın kenarına geri çekildim. Birkaç halat ayarlayana kadar elimden gelen bu ama kızların aylardır yediği her şeyden daha iyi bir yemek olacağı kesin.

Şarkı söyleyip dans etmek, toprağı öpmek istedim ama o sırada bunu paylaşacağım kimse olmadığı gerçeği üzerime çöktü. Ya da paylaşmak istediğim tek kişinin bariyerin diğer tarafında olduğu gerçeği. Dünyanın diğer ucunda olsa da aynı şey.

Ölü kıza bakarak Ryker'ın sözlerini düşündüm. Ölümden hayat doğar. Gözlerim dolmaya başladı ama şu anda onu düşünemem. Duygusallaşamam.

Odun kesip kazanı temiz suyla doldurduktan sonra yerden bir avuç kil kazıp çorabımın içine sakladım.

Eteğimi heybe gibi kullanarak odunları birbirine tutturup sırtıma astım. Sebzeleri cebime, topladığım yabani otları ve kan kökünü göğsüme yerleştirdim. Su dolu kazanla beraber yokuş aşağı inmek ve kazanı kampa kadar sürüklemek zordu, özellikle de sırtımdaki ağır yükle beraber. Ama onları, hepimizi kurtaracak tek şey bu.

Soluklanmak için durduğumda, burasının ormanda doğu çitindeki deliğe doğru döndüğüm nokta olduğunu fark ettim ama beni bir anda duygulandıran şey bu değildi. Yerdeki yonca kaplı alanda, yoncaların altına sığınmış bir kekik çiçeği vardı. Basit bir çiçek, o kadar sıradan ki çoğu kişi üzerinde durmaz ama eski dilde bu çiçek bağışlanmayı simgelerdi. Aklımdan ilk geçen, canını yaktığım herkes oldu, bu çiçeği vermek istediğim insanlar –Ryker, Michael, babam, annem, kız kardeşlerim– ama onlar burada değil, onların beni bağışlaması benim elimde değil. Buna umutsuzca ihtiyaç duyan tek kişi ise tamamen hükmedebileceğim biri – kendim. Bana verilenlerle yapabileceğimin en iyisini yaptım. İnançlarıma sahip çıktım. Her şeye rağmen sağ kaldım. Âşık oldum ve kırılacağını bile bile kalbimi özgürce başkasına verdim. Yaptığım tercihlerden pişman olamam, öyleyse onları kabul etmeliyim. Kekik çiçeğini iç gömleğimin yakasından içeri tıkarken arkamdan bir ses duydum.

Herhalde sadece paranoyakça davranıyorum. Haklı olarak tabii, kampta bulunduğum son seferinde dilimi kesmeye çalıştıklarını düşünürsek.

"Kiersten, sen misin?" diye fısıldadım.

Cevap gelmedi ama bariyerin... yamacın diğer tarafından yine aynı hafif sürtünme sesini duydum. Her şey olabilirdi –yaprakların arasında sıçrayan küçük bir hayvan, uzaklardaki bir ağaca dişlerini sürten bir yaban domuzu– ama yemin ederim, varlığını hissedebiliyorum. Üzerimde gezinen gözlerini. Sanki orman bana bakıyor.

* * *

Ormandan çıktığımda kızlar etrafımı sardı. *Tekrar* sağ salim geri dönmeme hayret etmişlerdi ama esas şaşkınlıkları hediyelerle gelmemeydi.

Kiersten suyu kontrol etmek için öne çıktı.

"İç." Gözlerini üzerime diktiğinde, onu zehirlemeye çalıştığımı düşündüğünü anladım. Kuyuya doğru bakınca neredeyse gülecektim. *Neredeyse.*

Cebimdeki istiridye kabuğunu çıkarıp suya daldırdım ve höpür höpür içtim. "Gördün mü? Temiz su."

Pis ellerini suya sokacağı sırada Kiersten'ı durdurdum.

"Bunu bana hayaletler verdi. Sizinle paylaşacağım ama suyumu almaya çalışırsanız sonuçlarına katlanırsınız." Başımı ormana doğru salladım. "Şimdilik her birinizin birer yudum içebileceğini söylüyorlar. Kalanı yemek için."

Kiersten'ın üstüme atlamasını ya da en azından bana bağırmasını bekledim ama tek yaptığı ellerini kilisedeki mücevherler işlemeli kadehten bir yudum şarap alıyormuşçasına özenle uzatmak oldu.

Kabuğu suya batırıp ona verdim. Her damlasının tadını çıkararak yudumladı, tıpkı annemin son karahindiba şarabını içerken yaptığı gibi.

O son yudumu içerken diğer kızlar da sıraya girdiler. Kiersten diğerlerini denetleyip gözcülük yaptı. Ne düşünüyor acaba – bunu içerek daha güçlü olacağını... ya da belki böylece hayaletlerin ona zarar vermeyeceğini... Baldıran tozundan uyuşmuş beyninde her ne dönüyorsa, ona minnettarım.

Son kız da payını aldıktan sonra Kiersten geri çekilmelerini işaret etti.

Kızlar yavaş yavaş dağılırken ben de uzun, sessiz bir nefes koyuverdim.

Kızları hâlâ korkutan tek şeyi buldum: Ölen erdem kızlarının hayaletleri.

Durumu bu şekilde ne kadar koruyabileceğimden emin değilim –umarım baldıran tozundan kurtulmalarını sağlayacak kadar

uzun sürer– ama önceliğim Gertrude. Yalnızca arkadaşım olduğu için değil, aynı zamanda onu her zaman en sona bıraktıkları için, orada ölüme terk ettikleri için ve ben bunun gerçekleşmesine izin verecek değilim.

Yatağını o berbat kokan kulübeden dışarı, akşamüzeri güneşine çıkardığım sırada Gertrude inanmaz bakışlarla gözlerini kırpıştırıp bana belli belirsiz gülümsedi. Acaba güneşi görmeyeli ne kadar olmuştu? Çorabımın içinde taşıdığım kil topağını çıkarıp saçlarına ve kafatasına özenle yayarak bir kova kuyu suyuyla yıkadım. Sonra kan kökü saplarını ezip yoğun bir macun yaparak doğrudan yarasının üzerine sürdüm.

Gertie'nin bir deri bir kemik vücudunu parça parça reyhan ve adaçayı yapraklarıyla ovaladım. Nazik davranmaya ve üşümemesi için bir seferde vücudunun çok büyük bir kısmını açıkta bırakmamaya çalışıyordum. Ama öyle kötü titriyordu ki altındaki paslı yaylar tangırdıyordu. İyi olup olmadığını sorduğumda bana gülümsedi. "Baksana, gökyüzü ne güzel," diye fısıldadı.

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak yukarı bakıp başımla onayladım. Fazlasıyla minnettar. Ama bunun için –normal bir insan gibi muamele gördüğü için– minnettar olmamalı. Hiçbirimiz olmamalıyız.

Enfeksiyonu dışında, diğer kızlardan daha aklı başında görünüyor. Belki de hiçbir şeyi midesinde tutamadığı içindir – kuyu suyu dahil.

Ona temiz sudan küçük yudumlar verdim.

Kupayı sımsıkı tutup suyu birden yutmaya çalışırken, "Tadı çok güzel," dedi.

Kupayı elinden almaya çalıştım. "Yavaş yavaş iç."

Ryker'ın da bana tam olarak aynı şeyi söylediğini hatırladım. Benimle böyle ilgilendiğini hayal etmek zordu. Beni yıkaması, kusmuk ve kurtçukları temizlemesi. Adamı karnından bıçaklamama rağmen benimle ilgilenmeye devam etmişti. Ama şu anda Ryker'ı düşünemem. Kampı bu zehirden temizlemek dışında bir şey düşünemem.

Çırayı incecik uzun parçalara bölüp ocaktaki odunları düzenledim ve nihayet bir kıvılcım çıkarana kadar çakmaktaşını tekrar tekrar vurdum. El becerim körelmiş ama tahta parçaları hemen tutuştu. Çatırdayarak yanan ateşle beraber, temiz suyun bir kısmını ambardaki boş bir bal kavanozuna boşaltıp kalanını da yahni için kullandım. Havuç, pancar, yabani soğan ve baharatları içine doldurup kazanı ateşin üzerine yerleştirdim ve kısa zaman içinde kamptaki tüm kızlar bana doğru hareketlendi. Kiersten bile göründü, kafese tıkılmış bir hayvan gibi açıklık boyunca volta atıyordu. Baltayı geri istemedi, ben de olur da bana saldırmaya çalışırlarsa diye aleti yanımda tutuyordum ama tek yaptıkları gözlerini ateşe dikip oturarak dudaklarını yalamak oldu.

En son ne zaman yemek yediklerini merak ettim. Bir yanım kızları geri çevirmek, yemeğin sadece Gertie ve benim için olduğunu söylemek istiyor –bunu hak ettiler– ama bu cılız, pis, yaşayan ölü hâllerini gördükçe, bunun onların suçu olmadığını kendime hatırlatıyorum. Bütün bunları yapmalarının sebebi su. Zihinleri açıldığında her şey değişecek.

Yemeği tek tek servis ettim ve ateşin etrafında oturduk, tıpkı buradaki o ilk gece yaptığımız gibi. Ama artık beslenecek daha az boğaz var.

Sınırın oradan bir hışırtı geldi. Diğer kızlar da duymuş olmalı çünkü tüm gözler ormana odaklandı. Gün boyunca duyduğum sesin aynısı ama galiba bundan fazlası da var... tanıdık bir şey... öne çıkmaya çalışan bir hatıra... Ama ne olduğunu bulamıyorum.

"Ne diyorlar?" diye sordu Jenna.

Hepsi bana bakıyordu, sesin hayaletlerden geldiğini düşündüklerini anladım. İlk aklıma gelen, kuyudan su içmemizi istemediklerini söylemek oldu ama öylesi çok beceriksizce olurdu. Çok açık. Kiersten'ın bunu kendi fikri zannetmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Acele edip çok bastırırsam başka bir niyetim olduğunu anlar. Küçük başlamak en akıllıcası. Ve berbat bir yalancı olduğum için, gerçek olduğunu bildiğim bir şeyle başlayacağım.

"Tamara," diye fısıldadım, ölümünün hatırasıyla boğazım tıkanarak. "İki gün daha yaşamış. Yıldırım yüzünden sırtında ve göğsünde yanıklar varmış ama kaçakçısı etinin çoğunu toplayabilmiş."

Hepsi Kiersten'a baktı ama o fark etmemiş gibi yaparak gözlerini ateşten ayırmadı.

Bir ses daha, bu sefer daha yakın.

Parmaklarının arasından bakan Jenna, "O kim?" diye sordu.

"Meg," diye cevapladım.

Kızlar kıpırtısız kaldılar.

"Aylar önce kaybolmuştu," diye fısıldadı Dena, en yakın arkadaşının hatırası ona geri gelirken. "Onu hayaletler aldı sanıyorduk."

"Hayır," diye fısıldadım ben de. "Kaçtı, doğu bariyerinin altından... Boynuna bir bıçak darbesi yedi. Kaçakçısı parmak uçlarını bile koparamadan önce kendi kanında boğuldu."

"Dur... Dur." Helen'ın omuzları titremeye başladı. Önce gülüyor zannettim, tıpkı Tamara'nın seğiren bedenini kapının dışına attıkları gece olduğu gibi. Ama başını kaldırıp bana baktığında kirli yanaklarından aşağı süzülen yaşları gördüm. Konuşmak için ağzını açtı ama ses çıkaramadı. Belki henüz dile getiremiyor, belki nasıl yapacağını bilmiyor ama yüzünde görebiliyorum – pişmanlık tohumu.

Kamp ateşinin etrafına bakınınca, birkaç kısa ay içinde eve dönüp uysal zevceler, söz dinleyen hizmetçiler, işçiler olacağımızı hayal etmek zor. Belki bazıları, gerçekten inançlı olanlar bunun üstünde durmazlar – onlar için her şey Tanrı'nın iradesi, eve arınmış bir kadın olarak dönebilmeleri için gerekli kötülük. Çoğu hayatlarında ilk kez özgürlüğü tattı –dönüştükleri şey hoşlarına gidiyor bile olabilir– peki ya diğerleri, yalnızca hayatta kalmak isteyenler? "Sihrin" etkisi azaldığında, hatıraları zihinlerine akın ettiğinde burada olanları nasıl kabullenecekler? Birbirimizi maruz bıraktığımız dehşeti?

Ama belki de kuyu suyu sayesinde, tüm bunların puslu bir

rüya olduğunu düşünecekler. Hakikati kurgudan, rüyayı gerçeklikten ayırt edemeyecekler. Belki de geri dönen kadınların asla çözemediğim o görünüşlerinin nedeni budur. Belki kendileri bile ne hissettiklerini bilmiyordur.

Ümitsizce hatırlamaya çalışıyor ama ne mutlu ki unutuyorlardır.



Ambarı temizledikten sonra Gertrude'u tekrar içeri taşıdım. Kulübede bize yer açacaklarını söylemişlerdi ama kızlara güvenmiyorum, onlar baldıran tozunun etkisinden kurtulmadan güvenemem.

Gertie'nin yanına oturup civanperçemi, zencefil ve kalan kan köküyle onun için özel olarak yaptığım çorbayı içirdim. Babamın enfeksiyonlu hastaları için bu çorbadan yapmasını yüzlerce kez izlemiştim.

"Bu midene iyi gelir, ateşini düşürür."

"Güzelmiş." Titreyen dişlerinin arasından birkaç yudum içti ve başını kaldırıp bana baktığında ağzının kenarlarına yapışmış kırmızı, kireç gibi kalıntıları fark ettim; evden ayrılmadan önce annemin ağzının kenarlarında olanın aynısı.

Aklım bu anıya takıldı. Erdem kızlarının kanı değil, bu çorbaydı içtiği. Annemin alnındaki soğuk terleri, titreyen parmaklarını, kilisede neredeyse bayılacağını hatırladım. Hasta olmalıydı, peki niye benden saklamaya çalışmışlardı?

Gertrude kafasını kaşımak için arkasına uzandı, elini yakaladım. "Kaşımak yok." İç eteğimden bir kumaş şeridi yırtıp ellerinin etrafına bebek eldivenleri gibi sardım. "Bu yüzden hastasın. Yaran çok fena enfeksiyon kapmış."

"Yara," diye fısıldadı, başına gelenlerin anısı simsiyah bir duvak gibi örtüldü gözlerinin üstüne. "Bakalım Moruk Fallow beni hâlâ beğenecek mi?" Durumunu şakaya vurmaya çalışsa da faydası yok.

Gertrude tekrar konuşana kadar bir süre sessizce oturduk.

"Kiersten..." Zorlukla yutkundu. "Neler olduğunu sana anlatmam gerekiyor."

"Anlatman gerekmiyor, bana açıklama yapm–"

"İstiyorum," diye ısrar etti. "Anlatmam *gerekiyor*."

Elini sıktım.

Hastayken ben de aynı dürtüyü hissetmiştim, hikâyemi paylaşma isteğini... Ne olur ne olmaz.

"Kiersten, litografı babasının çalışma odasında bulmuş. Bana gösterebilmek için dersler başlamadan önce benimle kilisede, günah çıkarma kabininde buluşmak istedi." Serin bir bezle alnını silince ürperdi. "Temmuzun ortasıydı. Dışarısı yanıyordu ama kabin nispeten daha serindi." Mumun alevine dikti gözlerini. "Tütsü kokusunu, dizlerimin arkasına dayalı koyu kırmızı kadife minderi hatırlıyorum. Kaideye damlayıp sızan balmumunu." Dudaklarından hafif bir gülümseme geçti. "Kiersten o kadar yakınıma sıkışmıştı ki kalp atışlarını omzumda hissedebiliyordum. İç eteğinden parşömeni çıkardığında ne gördüğümü anlamam bile tam bir dakikamı aldı. Düşündüm ki..." Gözlerinden yaşlar boşalmak üzereydi. "Bana bir şey söylemeye çalıştığını düşündüm. Bana bir tür işaret verdiğini." Altdudağı titremeye başladı. "Onu öptüm," dedi. "Daha önce defalarca yaptığımız gibi. Ama yakalandık. Ondan o litograftaki şeyleri yapmasını istemiyordum. Tek yapmaya çalıştığım, onu sevdiğimi söylemekti. Ben kirli değildim. Kirli değilim."

"Biliyorum." Gözyaşlarını silerek elimi yanağında gezdirdim.

"Kiersten sana söylemekle tehdit ettiğinde ben de ona uydum. Düşündüm ki..."

"Ne?"

"Olanları bilirsen artık benimle arkadaş olmak istemezsin diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün," dedim.

Kaşlarını çatarak beni inceledi.

Kafasının arkasını kaşımak üzere uzanırken yine onu durdurdum.

"İyileşmen lazım."

Tüm dikkatiyle bana baktı, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Bu olanlardan tamamen iyileşebilir miyiz hiç?" diye fısıldadı.

Kekik çiçeğini iç gömleğimden çıkarıp Gertie'ye uzattım. Gözleri doldu. Pençe atar gibi çiçeği almaya çalıştı ama ellerinin etrafında sarılı kumaş yüzünden beceremedi. İkimiz de gülmeye başladık. Ve bu küçücük hareketle, bu minik anda, iyi olacağımızı anladım... Gertrude'un iyi olacağını.

Gözlerimin içine bakarak, "Bize ne oldu?" diye sordu. "Bir an bir şeyler inşa ediyorduk, bir şeyleri değiştiriyorduk ve sonra..."

"Senin suçun değil. Kimsenin suçu değil... Kiersten'ın bile."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin?" diye sordu.

Ne kadarını anlayabileceğinden emin değilim ama Gertie'ye güvenebilirim. Ve sanki ona anlatmazsam, olanlar bir şekilde gerçek değilmiş gibi hissettirecek. Gertie'ye doğru eğilip, "Kuyu suyu yüzünden," diye fısıldadım. "Yosun... baldıran tozu. Kasabanın dışında yaşayan kocakarıların ölülerle konuşmak için kullandığı maddenin aynısı."

Gözlerini bana dikti ve parçaları birleştirmeye başladığını gördüm. "Baş dönmeleri, halüsinasyonlar, şiddet dürtüsü, hepsi su yüzünden mi? Ama eğer sihir gerçek değilse..." dedi, saçıma dokunmak için uzanarak. "Ormandaki hayaletler... Tamara, Meg, hepsini uydurdun mu?"

"Hayalet kısmını evet ama kızların başına gelenler doğru... Nasıl öldükleri."

"Nereden biliyorsun?"

Meg'in yüzünü düşündüm – bıçak boynunun yan tarafından

delerken gözlerinde beliren ifadeyi. "Çünkü oradaydım," diye fısıldadım.

Gertie'nin tüylerinin ürperdiğini gördüm. "Ama hayaletler gerçek değilse... o sesleri nasıl çıkardın?"

Onu rahatlatmak, her şeyi benim planladığımı söylemek istiyorum ama Gertie'ye yalan söylemeyi hiç beceremedim. "Ben yapmadım," diye fısıldarken orada başka neler olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Anders'ın tehdidini düşünmemeye çalıştım.

"Sen gittiğinde... Düşündüm ki..." Gertie'nin gözleri ağırlaşmaya başladı. Uykuyla savaşıyor, tıpkı Clara'nın eskiden uyku saatinde yaptığı gibi. "Sanki... Öbür dünyadan geri dönmüşsün gibi."

"Belki de öyledir," diye fısıldadım Gertie'yi battaniyelerle sıkı sıkı örterken.

"Bana cenneti anlat öyleyse... Nasıl bir yer?" diye sordu, gözkapakları nihayet kapanırken.

Mumun son alevi titreşirken şöyle fısıldadım: "Cennet dediğin ağaç evdeki bir oğlan, soğuk elleri ve sıcacık kalbiyle."



"Senin için geri geleceğini söyledi," diyor.

Kızı tanımam, rüya gördüğümü anlamam bir dakikamı alıyor ama sonra kazınmış kafasını ve gözünün altındaki küçük kırmızı lekeyi fark ediyorum.

"Nerelerdeydin?" diye soruyorum.

"Bekliyordum," diyor kapının önünde dikilirken.

"Neyi bekliyordun?"

"Senin hatırlamanı... Gözlerini açmanı." Kapıyı itip aralıyor.

İrkilerek uyanınca kendimi Gertie'nin yatağının üzerine doğru eğilmiş buldum, havada çok hafif bir defne yaprağı ve limon kokusu vardı. Bana eczaneyi... evi hatırlattı. Bu kokuyu çok severdim ama artık çok sert geliyor. Çok yoğun.

Peki gördüğüm sadece bir rüyaysa kapı neden aralık? Dün gece kapıyı çekip kapattığıma eminim. O kadar yorgundum ki herhalde kendim açtım ama hatırlamıyorum. Sırf kampa geri döndüm diye delirmeye başlayacak değilim. Derin bir nefes alıp hoş bir şeye, gerçek bir şeye odaklanmaya çalıştım – şafak sökü-yor, gri-pembe ışık altın rengine dönüşmenin eşiğinde. Günün en sevdiğim zamanı bu sanırım, belki bana Ryker'ı hatırlattığı içindir. Gözlerimi kapatırsam merdivenlerden çıktığını, kefenini

çıkardığını ve üzerinde gecenin misk kokusuyla yanıma kıvrıldığını duyabilirim.

Gertie'nin, "Gördün mü, kaşımadım," demesiyle irkildim.

Dönüp bakınca uydurma eldivenlerini yukarı kaldırdığını gördüm. "Aferin." Dikkatimi dağıttığı için minnettarlıkla gülümsedim; daha da minnettar olduğum bir şey varsa o da yanaklarına biraz renk gelmesiydi.

Sol omzuma, etin ve kasın olmadığı yerdeki derin oyuğa baktığını görünce pelerinimi çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Orada karşılaştığın dehşeti hayal bile edemiyorum."

Ryker'ı anlatmak istedim... Hayatımı nasıl kurtardığını, geri dönmemin tek nedeninin onun hayatını kurtarmak olduğunu... Ama her sır eşit değil. Gertie'nin sırrı kasabadayken ortaya çıksaydı kasaba dışına sürülürdü. Ama benim sırrım ortaya çıkarsa, sonucu darağacı olur.

"Böyle saç örmeyi bana da öğretmelisin," dedi, ortamı yumuşatma çabasıyla. "Yani... saçım uzadığında," diye ekledi.

Ellerimi kaldırıp saçıma dokununca karmaşık bir desenle ince ince örülü olduğunu fark ettim.

Örgülerin uçlarını çözüp sanki yılanlarla dolu gibi kafamı sallayarak saçımı açtım. Böyle bir şeyi uykumda yapmış olmam mümkün değil. Böyle saç örmeyi bile bilmiyorum zaten – ama bilen birini tanıyorum: Kiersten. Duvak günündeki saç örgüsü buna benziyordu. Kamp alanındaki ilk gecemizde kızların Olga Vetrone hakkında konuştuklarını hatırlıyorum, ormanda kaybolan kız. Hayaletlerin ona musallat olduğunu, geceleri saçını örüp kurdelesini tuhaf biçimlerde bağladıklarını, kızı delirttiklerini anlatmışlardı. *İyi deneme, Kiersten.*

Gertie'nin rahat ettiğinden emin olup dışarı çıktığımda Kiersten ve diğerlerini kuyunun etrafında toplanmış buldum. Açıklığı geçip tuvalete doğru yürüdüğüm sırada konuşmayı kestiler. Dönüp beni izlemeye başladılar. Bakışlarının ağırlığını etime gömülen kurşun külçeler gibi hissedebiliyordum.

"Buraya gel," dedi Kiersten, sesinin sonu içimi ürpertti.

Bana söylememiş olması için dua ederek arkama baktım ama ortalıkta başka kimse yok.

İsteksizce ona doğru yürüdüm. Paniklememeye çalışsam da dün gece Gertie'ye fısıldayarak anlattığım şeyleri duydu mu acaba diye meraklanmadan da edemiyorum. Sürüldüğümü hatırladı mı acaba? Beni baltayla yaraladığını...

"Daha yakına," dedi, elinde bir kova suyla. Kovanın ipine tutunmuş parlak yeşil yosun parçasını görmek, o pis tadı, insanın dilini ıslak kadifeyle kaplanmış gibi hissettiren o iğrençliği hatırlamama yetti.

Jenna dengesini kaybedip Kiersten'ın koluna çarparak suyun birazının dökülmesine sebep oldu. Kiersten'ın gözleri parladı.

Ben nefes bile alamadan önce Kiersten kovayı Jenna'nın suratına çarptı. Kırılan dişlerin sesiyle irkildim. Jenna ağzından kan boşanmasına rağmen çığlık atmadı, irkilmedi bile. Diğer kızlar da bu ani şiddet patlamalarına alışıklarmış gibi öylece dikildiler. Belki de ben kızların arasında yaşamanın neye benzediğini unutmuşumdur.

"Bu Tierney için," dedi Kiersten kovayı bana uzatarak.

Jenna'nın kovanın kenarından sızan kanı midemi bulandırıyor ama suyu reddedersem Kiersten bana asla güvenmez. Bu bir test.

Kovayı alıp bir yudum içermiş gibi yaptığım anda Kiersten kovayı eğerek suyu ağzımın içine boşalttı. Ben baldıran tozu, kan ve kötülükle boğulurken hepsi çıldırmış gözbebekleri üzerime dikmiş, gülüyorlardı.

Kamburumu çıkarıp midemdeki bütün sıvıyı kusmadan önce ormana zar zor kaçtım. Kendi pisliğimin içinde soluk soluğa kalmış bir hâlde, buraya geri dönerek korkunç bir hata mı yaptım diye düşündüm. Buradan yürüyüp gitmek ve asla geri dönmemek için kefeni kullanmalı...

"Kefen," dedim nefesim kesilerek. *Anders*. Kız bana bunu söylemeye mi çalışıyordu? Anders söylediklerini tamı tamına yerine

getirmezsem beni bulacağını söylemişti – kefeni çitin öbür tarafında bırakmam gerekiyordu.

Doğu bariyerindeki deliğe koşup hızımı alamayınca kayarak durdum ama kefen ortadan kaybolmuştu. O bölgeyi araştırarak kumaşa ne olduğunu bulmaya çalıştım. Belki delikten dışarı tıkıp bunu yaptığımı unutmuştum. Üzgündüm. Yalnızca kefenden bir an önce kurtulmak istediğimi hatırlıyorum. Belki de bir hayvan alıp götürmüştür – yeterince berbat kokuyordu zaten. Anders içeri sızıp almış da olabilir. Bariyeri aşmaktan korkmadığını açıkça söylemişti. Bariyer tamir edilmiş. Duvarın yanına çöküp içeri çivilenmiş ince sedir ağacı parçasına dokundum, canımın aniden sıkıldığını hissettim. Tamir etmelerinin en azından birkaç gün süreceğini, bütün ağaç sırasını değiştireceklerini düşünmüştüm. Evet, gelişigüzel yapmışlar ama bunu niye bu kadar önemsediğimi anlamaya çalışıyorum. Belki sadece dostane bir yüz görmek istiyordum, ilk geldiğimizde eşyalarımı geri getirdiği için Hans'a teşekkür etmek istiyordum. Ama bundan fazlası da var.

Ryker'a açılan pencerem kapandı.

Ve bu son sözmüş gibi geliyor.



Çite arkamı dönüp buraya bir daha gelmeyeceğime söz verdim. Hiçbir faydası yok.

Onun yerine önümdeki işe –kızları dünyaya, kendilerine geri döndürmeye– odaklandım. En kolayı hepsini su kaynağına götürmek olurdu ama baldıran otuyla sarhoş olsalar bile kızları ormana girmeye ikna edebileceğimi hiç sanmıyorum. Hayalet hikâyeleri içlerine işlemiş, onlar için fazlasıyla gerçek ve ben de dün geceki hikâyelerimle duruma hiç katkı sağlamadım.

Suyu onlara getirmem gerekecek.

Kamp alanı daha alçak bir irtifada olduğu için bir tür sulama sistemi yapabilirim sanırım ama borular ve uygun aletler olmadan epey yaratıcı davranmam gerekecek.

Bir topak geyik pisliğine basmamak için destek aldığım huş ağacının kabuğu terli avucumun altında gövdeden ayrıldı. Ryker'ın, çatısındaki eriyen karı akıtmak için kıvrılmış huş kabukları kullandığını hatırladım.

Baltayı kullanarak ağacın kabuğunu düzgünce kestim ve kocaman bir şerit kopardım. Bunlardan yeterince kıvırıp uç uca eklersem belki bir tür boru yapabilirim. Bulabildiğim her huş ağacını soymak sıkıcı bir iş ama aynı zamanda bir şekilde rahatlatıcı da.

O kadar uzun süre boş durmuştum ki ellerini ve zihnini yaratıcı bir şeyler için kullanmanın ne kadar iyi geldiğini unutmuşum.

Uzun bir boru yapmak için kabuk parçalarını birbirine ekledim, sonra kazmaya başladım. Kışın ortasında bahçe kurmak için toprağı sürmeye çalıştığımı ve ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum ama artık yaz gelmek üzere ve toprak da baltamın uyguladığı en ufak basınçla açılıyor. Boruyu yamaca kadar boylu boyunca döşedikten sonra suyun akış yönünü değiştirmek gibi zor bir görevle karşı karşıya kaldım. Bu yaptığımın işe yarayacağından emin değilim ama buraya kadar geldim artık. Bir hendek kazdım ve suyun boruya doğru akmasını izledim. Yokuşu koşa koşa indim ve suyun aşağıdan aktığını görünce keyiflendim. Kazanı doldurduktan sonra ise suyun akışını kontrol edecek bir yol bulmam gerektiğini fark ettim. Ormanda mantar ağacı aradım, buralarda birkaç tane gördüğümü hatırlıyorum. Birayı evde kullanılan fıçılarda tutmak için işe yarıyorsa burada da işe yarar diye düşündüm. Kuzeydeki ağaçlarla kaplı bir yokuşta bir tane mantar ağacı bulunca koca bir parçasını kopardım, doğru büyüklüğe gelene kadar yontup boruya tıktım ama mantar suyun basıncıyla fırladı gitti. Mantarı yerinde tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. İri bir kayayı yuvarlaya yuvarlaya borunun oraya taşıdım, mantarı borunun üzerinde tuttum ve kayayı dizlerimle iterek altına yerleştirdim. Ağaç kabuklarının patlamasını toprağın, su püskürten bir balina gibi suyu reddetmesini bekledim ama sistemim dayanıyor gibi. Şimdilik. Ve hakkında endişelenebileceğim tek şey de bu: Şimdi. Buna minnettarım çünkü çok ilerisini düşünmeye başlarsam düşüncelerim beni ta kasabaya kadar, çok karanlık bir yere kadar götürecek.

Çamur, ağaç kabukları ve yaprak kaplı bir hâlde kendimi tekrar yamacın tepesine, nehrin kıyısına çekerek soğuk suyun beni yıkamasına izin verdim.

Suyun yüzeyinde sürüklenen elma çiçeği bana Ryker'ın hazırladığı gül banyosunu hatırlattı. Çiçeği bir fiskeyle sudan dışarı

atıp suyun altına daldım ve bu hatırayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Nefes almak için yüzeye çıktığımda yine o hafif sürtünme sesini duydum. Aklımın dağılmasından memnun olarak sudan dışarı çıktım ve sesi yamacın ta tepesine, kızın kalıntılarının olduğu yere kadar takip ettim – kurdelesinin yıpranmış ucu boyun kemiklerine sürünüyordu. Bu ses kampta duyduğum sesin aynısı olamaz ya da çitin diğer tarafında. Arada çok mesafe var. Ama beni tedirgin eden tek şey ses değil. Kızın göğüskafesinin içine bir şey sıkıştırılmış gibi görünüyor, daha önce görmediğim bir şey.

Yanına çöküp kaburgalarının içine bakınca bir çiçek buldum. Kırmızı bir krizantem. Yeniden doğuşun çiçeği. Bir anda tüylerim ürperdi. Bu çiçek buraya nasıl geldi? Kemiklere dokunmamaya dikkat ederek uzanıp çiçeği aldım. Biraz yıpranmış ve berelenmiş ama sapı dikkatle, verevine kesilmiş. Acaba bunu Kiersten aklımı karıştırmak için mi yaptı diye düşündüm ama daha önce kamp alanında bu çiçekten hiç görmemiştim. Ryker'ın bana verdiği – bulmasına Anders'ın yardım ettiği– çiçeği düşünmeden edemedim, acaba bu çiçek bariyerin dışından gelmiş olabilir miydi?

Çiçeği parmaklarımın arasında un ufak ederken kendi kendime, "Kes şunu, Tierney," diye fısıldadım. "Paranoyaklaşma. Sadece bir çiçek işte."

Ama bir çiçek asla sadece bir çiçek değildir.

Düşüncelerimi bir şekilde düzene sokabilirmişim gibi yavaşça gözlerimi kapadım ama gözlerimi açtığımda hiçbir şey değişmemişti.

Belki vücudumda dolaşan kirli kuyu suyu yüzünden ya da aşırı bitkin olduğum içindir ama bir yanım, sihri sahiplenip kızlara ölülerle konuşabildiğimi söyleyerek bir şekilde kızın hayaletini uyandırıp uyandırmadığımı merak ediyor.


YAZ



Kızlarla geçirdiğim ilk birkaç gün en kötüsüydü – ağlama krizleri, öfke nöbetleri, kendi derilerini yüzmeye çalışmaları... Ormana sürüldüğümde oradan oraya dolaşıp gerçeklikle tekrar bağ kurmaya çalışırken böyle hissettiğimi hatırlıyorum.

Ama geçtiğimiz aylarda tedirgin bir rutin oluşturduk gibi görünüyor.

İlk dolunayda hepsi aynı anda kanadılar – ceza verilmedi, yeni çılgın sihir iddiaları ortaya sürülmedi ama ben hâlâ diğerleriyle uyumsuz hissediyorum. Zaman dışı.

Bir yudum bile kuyu suyu içmememe rağmen bazen içmişim gibi hissediyorum. Küçük şeyler: Gittiğim her yerde beni takip eden o sürtünme sesi, her gün birazcık kıpırdamış gibi görünen yamacın tepesindeki kemikler; başının güneşe doğru dönmesi, ayak parmaklarının toprağa doğru eğilmesi, kalçasının hafif açısı – sanki her an ayağa kalkabilirmiş gibi. Belki de böyle hissetmemin tek nedeni telkin gücüdür. Kızları memnun etmek için her gece hayalet hikâyeleri anlatıyordum. Belki kendi yalanlarıma inanmaya başlamışımdır ama neredeyse her sabah limon ve defneyaprağı kokusuyla, saçlarım örülmüş olarak uyanıyorum. Bundan kimseye bahsetmedim çünkü Kiersten'ı memnun etmek istemiyorum ama bana giderek daha çok öfkelendiğini gözlerinden okuyabiliyorum.

Şimdiye kadar en büyük sorunum düşüncelerimin, hissettiğim en iyi şey için çitin altından sıvışıp kıyıya doğru yürüyüp o merdiveni tırmanmaya kaymasını engellemek oldu.

Gücüm olduğu zaman ayağa kalkıp hareket ediyor, kendimi oyalayacak bir şeyler bulabiliyorum –halat örmek, yağmur fıçılarını tamir etmek, patikayı temizleyip su taşıdığımız arabadan bir damla bile dökmeden getirelim diye eğimini düzleştirmek gibi– ama geceleri herkes uyurken ve bedenim beni yüzüstü bıraktığında burada oturup Ryker'la geçirdiğim son gecenin bütün detaylarını tükenmez bir işkence döngüsü gibi hatırlamaktan başka seçeneğim yok. Bazen gözlerimi kapatıp rüyalarımda Ryker'la buluşmaya çalışıyorum ara artık rüya görmüyorum. Hiç rüya görmüyorum. O kız bile unutulmaya yüz tutmuş bir anı gibi, eskiden tanıdığım biri gibi – beni terk eden bir şey daha.

Kızlar artık bol bol temiz suya sahip olsalar da bazen kuyudan içmeye devam ediyorlar. Belki kendini koruma güdüsüdür, bedenlerinin neye ihtiyacı olduğunu biliyorlardır.

Babamın kuzeyden gelen kürk avcılarını tedavi ederken onlara her saat başı yüksükler dolusu viski içirdiğini hatırlıyorum. Adamları tatmin etmeye yetmiyordu ama yoksunluk sancısı çekmelerini önlemeye yetiyordu. Buradaki de tam olarak aynı şey – yoksunluk. Baldıran tozunu bir anda bırakmanın, vücudunu her şeyden arındırırken iki gün boyunca yürümenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Geri dönen kızların öyle akılları başlarından gitmiş görünmeleri şaşırtıcı değil – yarı ölüler, diğer yarıları ise ölü olmayı diliyor.

Baldıran dan böyle arınmak daha uzun sürecek ama kızlar kemiklerinin içi dışına çıkıyormuş gibi hissetmeyecekler. Doğallıkla olacağını umuyorum, sanki sihirleri onları yavaş yavaş terk ediyormuş gibi ki bu da gerçeklerden çok uzak değil.

Kızlardan birkaçı kampta bana yardım etmeye ilgi gösterecek kadar iyileşti. Başta boncuk gibi simsiyah gözlerini bana dikmelerini sinir bozucu buluyordum ama onlar yavaş yavaş dünyaya dönerken ben de onlara küçük işler verdim. Bu işlerden biri Helen'la

ilgilenmek. Helen beni gölge gibi takip ediyor ve geride bıraktığım ne varsa yürütüyordu. Bir kaşık kaybolduysa Helen'ın yatağının altında buluyordum. Bir düğme yok olduysa Helen'ın cebinde buluyordum. Ama ona kızmak zor. Diğerleri kadar iyileşmedi. Bu da acaba hiç iyileşecek mi diye merak etmeme sebep oluyor.

Güzel bir haber, Kumrucuk her zamanki neşeli cıvıltısına kavuştu. Hatta Helen kuşu bir süre taşımama izin vermeyi önerdi ama kuşa çok bağlanmamak en iyisi. Helen'a, muhafızlar bizi almaya geldiğinde Kumrucuk'u burada bırakmamız gerekeceğini hatırlattım ama dinlemek istemedi. Kasabada kadınların evcil hayvan sahibi olmalarına izin verilmiyor. Evcil hayvanlar *biziz*.

Rahatsız edici gece ziyaretleri dışında Kiersten benden uzak durdu ama onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da Kiersten'a karşı tedbiri elden bırakmamak gerektiği. Onu izliyordum, gizlice ormana girip kemikleri oynattığını görmek için bazen bütün gece uyanık kalıyordum ama kamptan çıkıyor gibi görünmüyordu. O da beni izliyordu. Ateşin başına toplandığımız zaman bazen bir avcı gibi beni takip ettiğini fark ediyordum. Görmezden gelmeye, beni korkutmuyormuş gibi davranmaya çalıştım ama işin doğrusu, onlara ne kadar yardım edersem o kadar çok şey hatırlayacaklar.

Ve ikinci dolunay yaklaşırken kendimi gölgelerin içinde hareket eder buldum. Artık hiçbir yerde huzurlu değilim. Kendi bedenimin içinde bile. Kendi tenimin.

Yalnızca kurdelenin sesi ya da yamaçta yer değiştiren kemiklerle ilgili değil bu, nereye dönersem döneyim beni takip ettiğini hissettiğim bir varlık seziyorum. Şimdiye kadar durumlarının çok daha ilerlemiş olacağını düşündüğüm kızlar bile hâlâ zamanlarının çoğunu rüzgârı dinleyip bulutların içinde kaybolmakla geçiriyorlar; sanki kanlı canlı, nefes alan bir şeymiş gibi sihirlerinden bahsediyorlar. Başta bunun sadece Kiersten'ı hoş tutmak için olduğunu, bir tür hayatta kalma aracı olduğunu düşünüyordum ama korkarım bundan daha derin bir nedeni var. Belki de bu, vazgeçmek istemedikleri bir şeydir.



Bu gece güneş yerini aya bırakırken milyonlarca yıldız kendimi bir toz zerresinden daha küçük hissetmeme neden oldu; kamp sınırında dikildim, durmak bilmeyen sürtünme sesini dinledim. O kadar karanlıktı ki ancak birkaç metre ileriyi görebiliyordum ama kızın orada dikildiğini, boynuna dolanmış kurdelenin gırtlak kemiklerine süründüğünü hayal etmekten kendimi alıkoyamadım.

"Tierney." Gertrude beni dürttü. "Sana bir soru sordular."

Arkama dönünce kamptaki herkesin gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Ee?" diye teşvik etti Jenna. "Ne diyorlar?"

Yamaçtaki kızdan daha hiç bahsetmedim; belki fazla kutsal geldiğinden, fazla gerçek, sanki anlatmam bir tür ihanet olacakmış gibi. Ama belki de bu, tek başıma taşımak zorunda olmadığım tek sırdır.

"Adını bilmiyorum," diye cevapladım. "Ama kemikleri adanın en yüksek yamacında yatıyor." Ormana arkamı dönerken sürtünme sesi daha da ısrarlı geliyor gibiydi, daha öfkeli... Ama bunun cesaretimi kırmasına izin vermedim. "Şunu duyuyor musunuz? Gırtlak kemiklerine dolanmış, yıpranmış kırmızı kurdelenin sesi bu. Öyle şiddetle boğulmuş ki kurdelesi ikiye ayrılmış."

"Belki kurdelenin diğer yarısını bulmaya çalışıyordur," dedi Jenna. "Tıpkı Tahvo'nun hikâyesindeki gibi."

"Viking olan mıydı o?" diye sordu Lucy.

Jenna hevesle başını sallayıp onayladı. "Tüm mürettebatı ona sırt dönmüş, adamı düşene kadar yüz kez bıçaklamışlar. Cesedini bir savaşçıya yakışır biçimde yakmak yerine, uzak bir kıyıda çürümeye bırakmışlar." Jenna öne eğildi, ateş ışığı gözlerinde dans ediyordu. "Ama her dolunayda intikam almak üzere ortaya çıkarmış. Tüm adamlarını ve hepsinin ailelerini tek tek avlaması sekiz yıl sürmüş. Ancak ondan sonra ruhunu göklere taşıyacak ateşe kavuşmuş."

Hayal gücümü dizginlemeye çalışıyorum ama ya ölü kızın kendi erdem yılı arkadaşları ona bunu yaptıysa? Belki intikam arıyordur. Ve sonsuza dek kamp alanına kısılıp kaldıysa... Belki intikamını alabileceği en uygun kişiler bizlerizdir.

Gertrude'la giysilerimizden ter aka aka ambara yerleştikten sonra bana, "Kapıyı açık tutmayacaksan hiç olmazsa pelerinini çıkar," dedi.

"İyiyim," dedim pelerini üstüme daha da sıkı sararken.

"Eğer Helen'ın almasından korkuyorsan..."

"İyiyim dedim ya," diye kestirip attım, baltayı göğsümde sımsıkı tutarak.

Parmaklarını kafasının arkasındaki iyileşmiş yumruya sürtme sesi sinirimi bozuyordu.

"Kuyudan su içmiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Sertçe baktım. "Tabii ki hayır."

"Öyleyse sorun ne? Benden ne saklıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Yamaçtaki kemiklerden bahsettim ya hani?"

"Bu geceki çok iyiydi. Ve Jenna o Viking'le ilgili konuşunca... neredeyse inanacaktım..."

"Gerçek olabileceğini düşünüyorum."

Kollarındaki ürpermiş tüyleri saklamaya çalışarak, "Ne?" dedi.

"Kampta duyduğum ses... yamaçtayken duyduğum sesin aynısı... Kemiklerine sürtünen kurdele."

Bir an bana baktı ve kahkahaya boğuldu. "Çok komik."

Ben de Gertie'yle beraber güldüm ve sonra gözlerimdeki yaşları görmesin diye arkamı döndüm.



"Nihayet uyandın," dedi Gertie, arkasındaki rafa dizili konserveleri düzeltirken. "Tüm yaz kapıyı açık tutmak için sana yalvardım, sonunda hava serinledi ve sen de kapıyı şimdi açmaya mı karar verdin?"

Yattığım yerden doğrulup pelerinimi üzerimden atarken, "Ben yapmadım," dedim.

"Açtığını duydum." Gözlerini devirdi. "Mumları söndürüp kurdeleni öyle hışırdatman da iyi numaraydı. Bu gece kızların kulakları bayram edecek."

"Sen neden bahs–"

Bileğime doladığım kurdeleye uzandım ve donakaldım. Orada değildi. Saçımda da yoktu. Kurdeleyi aramak için panikle yere çömeldim.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordu.

Ayağa kalkıp kulübeye doğru giderken derin derin iç çekip, "Helen," dedim. Bunu yapmayı bırakması gerekiyor. Sinsice dolanıp insanların eşyalarını almamalı. Onunla aramız bozulsun istemiyorum ama kasabaya dönecekse kendine gelmesi lazım.

Kuyunun yanından geçerken aşağı bir göz attım ve yansımamı gördüm, boğazımı kesen parlak kırmızı bir çizik vardı. İyice

eğilip gözlerimi suya diktim. Sonra parmaklarım boynuma gitti ve ipeğe dokununca irkildim.

Kurdeleye asılıp kendimi kurtarmaya çalıştım ama o kadar sıkı düğümlenmişti ki gevşetemedim. Düğümle uğraşsam da tek yaptığım kurdeleyi daha sıkı dolamak oldu.

Eğilip nefes almaya çalışırken tam arkamda Kiersten'ın yansımasını gördüm.

"Dur, yavaş," derken ellerini boğazıma uzattı ve düğümü ustaca çözdü. "Kaçakçı'nın Öpücüğü" diye fısıldadı kulağıma.

Nefesim kesilerek, "Ne?" dedim ve kuyunun kenarına yaslandım.

"Düğümün adı," dedi, kurdeleyi bileğime sarıp ucuna zarif bir fiyonk yaparken. "Ne kadar çekiştirirsen o kadar sıkışır."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum, sudaki yansımasına bakarak.

"En son birinin suya gözlerini böyle diktiğini gördüğümde onun boğulmasına sebep oldum. Laura'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Güçlükle yutkundum.

"Hatırladığım kadarıyla buna benim sihrimin sebep olduğunu düşünmüyordun... Sihrimizin gerçek olduğunu bile düşünmüyordun."

Yüzüne bakmak için dönerken, "Hatalıydım," diye fısıldadım. "Ormana gitmemden önceydi o. Anlamama yardım ettin."

Bakışlarını gözlerime dikti. Tüylerimin ürpermesine engel olamadım. Kocaman siyah gözbebeklerinin korkutucu olduğunu düşünüyordum ama şimdi gözlerinin rengi geri gelince, o soğuk mavi ton daha da ürpertici.

Bunu yapan o olsa da olmasa da, hatırlıyor.

Kiersten yürüyüp giderken ben de ölmemi istediğini hatırlamasının ne kadar süreceğini merak etmeden duramıyorum.

* * *

Yamaca, su kaynağına doğru yürürken kemiklere bakmadım. Boynuna sürtünen kurdelenin sesini dinlemedim. Gerçek olduğunu bildiğim şeylere tutunmalıyım. Toprak yalan söylemez.

Yamacın kenarından ince domates, kabak ve biberin yerlerini turp, brokoli ve fasulyeye bıraktığım gördüm. Kıyıya yakın sumak yaprakları da açmaya başlamış. Hava bile daha keskin sanki. Mevsim değişmek üzere. Ben de öyle.

Ivy'nin erdem yılından dönüşünü asla unutmayacağım. Sendeleyerek meydana girdiğinde onu tanımamıştım bile. Tutam tutam saçı eksikti; gözleri gerçekdışı gözüküyordu, babamın kışlık paltosunun kocaman düğmeleri gibiydi. Kocası onu eve götüremeden önce meydanda yığılıp kalmıştı. İyileşemeyeceğini düşündükleri bir dönem olmuştu.

Bir keresinde babam hastâ bakımı hakkında kocasıyla konuşurken benim Ivy'yle oturmama izin vermişlerdi. Eğilip yakından bakarak karşımdakinin gerçekten ablam olup olmadığını anlamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Belki oradayken deri değiştirmiştir diye düşünmüştüm, tıpkı masallarda kaçırılan çocukların yerine konan yaratıklar gibi. Sanırım erdem yılıyla ilgili en büyük korkum hep buydu; bir şekilde kendimi kaybetmek, tamamen farklı bir insan olarak dönmek.

Sadece bir şeyleri saklamakta daha becerikli hâle geliyoruz.

Kadınların kasabada olan biteni, gözlerinin önünde gerçekleşenleri nasıl olup da görmezden geldiğini eskiden anlamazdım ama bazı gerçekler o kadar korkutucu ki bunları kabul etmeniz bile çok zor.

Bunu artık anlıyorum.

Kampa geri dönerken arkamda bir dalın kırıldığını duyunca dinlemek ve merak etmek için durmadım, sadece yük arabasını patikadan aşağı itmeye devam ettim. Bu şeye gücünü veren benim ve artık bunu yapmayacağım. Daha fazla oyun yok. Daha fazla dikkat dağınıklığı yok.

Bu gece ateşin etrafına oturup da bana hayaletlerin ne dediğini sorduklarında, "Artık onları duymuyorum," dedim.

Kampın iyiliği için. Kendi iyiliğim için.

Uzun bir duraklama oldu. Sessizlik o kadar gürültülüydü ki kamp ateşinin etrafında yankılandığını hissedebiliyordum, sanki cılız bir közün tekrar ateşlenmek için yalvarması gibi.

Hepsi bu, bu kadarmış diye düşünüyordum ki Jenna sırtını dikleştirip doğruldu ve gözlerini ormana dikti. "Ben onları duyuyorum artık. Hayalet suyunu içmeye başladığımdan beri."

"Ben de," diye katıldı Ravenna.

"Evet, ben de," dedi Hannah, başını öyle hızlı salladı ki bana yavrularını beslemeye hazırlanan bir kuşu anımsattı.

Sonra ardı ardına kendi hayalet hikâyelerini anlatmaya başladılar. Benim uydurabileceğim her şeyden çok daha korkutucu hikâyeler.

Gertrude bana baktı, aklı karışmış gibi görünüyordu.

Ama ben anlıyordum.

Baldıran tozu zaten inandıkları şeyleri görmelerine yardım etmişti, o kadar.



Açıklıktan gelen ayak sesleriyle uyandım. Helen'dır herhalde, geceleri ortalıkta dolaşma huyu var. Kızlardan birinin kalkıp onu yerine geri götürmesini bekledim ama zahmet bile etmediler. Helen'a bebek gibi bakmaktan bezdiler. Hepimiz bezdik. Kapıyı açmak için kalkarken kurdelenin sürtünme sesinin kan dolaşımımı hızlandırdığını hissettim. Bunun sadece beni korkutmaya çalışan Kiersten olduğuna kendimi ikna etmeye çalışsam da kapının altından sızan karanlık bir varlığı hissedebiliyordum.

Ambar kapısının kolu kıpırdandı. Kulübe tarafından kanımı donduran bir çığlık yükseldiği sırada ben de bana musallat olan her neyse onunla yüzleşmek için kendimi hazırlıyordum. Gertie irkilerek uyandı. Kapıyı açmak için çekiştirdim ama ahşap hâlâ şişkin olmalıydı. Sonunda kapıyı açabildiğimde açıklığın sınırında geçip giden bir gölge gibi hareket eden bir figürü ancak göz ucuyla görebildim.

Kızlar çığlıklar atıp ağlaşarak kulübenin önüne toplandılar.

Açıklık boyunca koşup yanlarına gidince Becca'nın fal taşı gibi açılmış gözleri ve titreyen bedeniyle kalabalığın içine sığındığını gördüm.

"Tuvalete gidiyordum... Ve o şeyi gördüm..." diye burnunu çekerek ağladı. "Ambar kapısının orada süzülen bir hayalet."

"Kumrucuk'u gören oldu mu?" diye sordu Helen.

Ravenna onu bir kenara itti. "Ami ya da Meg miydi?"

"Hayır, öyle değil..."

"Kumrucuk, neredesin?" diye seslendi Helen.

Herkes onu susturdu.

"Kollar ya da bacaklar görmedim," diye devam etti Becca. "Yalnızca *gözlerini* gördüm. Gölgelerden bana bakan, koyu renkli, parıldayan gözler. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama o her neyse... kötücüldü."

Kaçakçı. Tüylerim ürperdi. Anders kampta olabilir miydi?

Bariyeri aşmakta geç kaldığımı biliyorum. Kefeni çitin diğer tarafına koymayı unutmuş da olabilirim ama benden istediği şeyi yaptım. Ryker'ı, gerçekten mutlu olmak için tek şansımı terk ettim. Yetmemiş miydi?

Diğerleri tekrar kulübeye girip uyumaya hazırlanırken ben de ateş etrafındaki kütüklerden birine oturdum. Gözlerimi her şey başka türlü olsa neler olabilirdi hayaline çevirmemek için ateşe sırtımı döndüm. Gerçekten neler olup biteceğini görmek için gözlerimi ormana çevirdim.

Aylar boyunca yapılanan, etrafımdaki gölgelerde hareket eden bir şeyin varlığını hissettim; mantık yürüterek zihnimden uzak tutmaya çalışsam da artık gelip kapıma dayanmıştı. Daha fazla saklanmak yok. İnkâr etmek yok.

"Beni istiyorsan gel de al bakalım," diye fısıldadım ormana doğru.

Tek cevap, fazlasıyla sinirime dokunan sürtünme sesi oldu.

İster Anders olsun ister bir hayalet, nihayet gerçekle yüzleşmeye hazırım.

Tüm gerçeklerle.



Uzun saç telleri kollarımı gıdıkladı.

İlk başta rüyamda evimi gördüğümü, Clara ve Penny'nin beni uyandırmak üzere yatağın içine girdiklerini düşündüm ama üzerimdeki yük fazla ağır, nefesi de fazla pis kokuyor. Gözlerimi açınca Kiersten'ı üzerime eğilmiş buldum, baltası boğazıma dayalı, gözleri ise sabah ışığında safir gibi parlıyor.

"Niye geri döndün?" diye tısladı kulağıma.

"Si-sihrimden kurtulmak için," diye kekeledim. "Tıpkı sizin gibi."

Diğer kızlar etrafımızda toplanmaya başlayınca Kiersten baltayı geri çekti ama kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyordum âdeta – hatıralarına tutunuyor, olan bitene anlam vermeye çalışıyordu. Bana her şeyi hatırlamasına bir tık olduğunu düşündürten bir şekilde beni inceliyordu.

Üzerimden kalkarak gerisingeri kulübeye yürüyüp içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Oturduğum yerde dirseklerime yaslanıp etrafa bakarak neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştım. Artık baldıran tozundan iyice arındılar. Bunu gözlerinden anlıyorum ama yine de vahşi hayvanlar gibi davranıyorlar.

Gertie çabucak yanıma geldi. "Dur, yardım ede–" Bana bakarken aniden nefesi kesildi.

"Pelerinim," diye fısıldadım, kollarımı yıpranmış iç gömleğime sarıp kendimi elimden geldiği kadar kapatmaya çalıştım.

Hayalet görmüş gibi geri geri uzaklaşırken, "Benimkini ödünç alabilirsin," dedi Gertie.

Açıklığın sınırında dolaşan Vivi, "Helen'ı arıyorsan," dedi, "onu şafaktan hemen önce gördüm. Kumrucuk'u aramaya çıktı. Bana sorarsan o kuşun artık uçup gitmesi lazım. Kanadı iyileşeli aylar oldu." Elini bir çam ağacının dallarında gezdirip ince bir dalı kopardı. "Hava cehennem gibi sıcakken bile neden hep o yıpranmış şeyi giyiyorsun hiç bilmiyorum."

"Seni ilgilendirmez," diye çıkıştım. Ama Vivi hızla uzaklaşırken kendimi kötü hissettim.

Gertie bana kendi pelerinini uzatırken, "Helen büyük ihtimalle batı çitindedir," dedi. Pelerini üstüme geçirdim, bana göre çok küçüktü ama işimi görürdü. "İstersen ben gidip..."

"Bunun için zamanım yok," deyip kampın sınırına yollandım.

"Neden? Sorun ne?"

İçten içe çığlıklar atmama rağmen, "Sorun yok," diyerek Gertie'nin içini rahatlatmaya çalıştım. "Kamp alanının güney ucundaki son yaz meyvelerinden toplamak istiyorum sadece. Bu gece ormanda kamp kurarım... sabah da erkenden gelirim," dedim anlayışlı bakışlarından kaçmak için aceleyle ormana girerken. Korkarım ona zaten çok şey anlattım... Çok şey biliyor ama şu an bunu dert edemem. Daha büyük problemlerim var.



Irmağa doğru yürürken arkamda telaşlı, hafif adımlar duydum. İlk içgüdüm arkama dönmek, beni takip edeni suçüstü yakalamaktı ama belki de tam olarak bunu yapmamı istiyorlardı. Şimdiye kadar tek yaptığım tepki vermek olmuştu, onlar da benimle misket oynar gibi ustaca oynamış, saçılıp savrulmama neden olmuşlardı ama artık akıllı olmalıyım.

Böylece arkama bakmak yerine derin bir nefes aldım ve peşimdekini nereye sürükleyebileceğimi düşündüm. Avantajlı olabileceğim bir yer olmalıydı. Kışın defalarca altına sığındığım ilerideki dev meşe ağacı geldi aklıma.

Yere eğilip çaktırmamaya çalışarak yumruğum kadar büyük bir taş aldım. Laura'yı, kamp alanına gelirken eteğinin kenarlarına gizlice doldurduğu taşları hatırladım. Çok uzun zaman önceydi ama gölün dibine batışının görüntüsü gözkapaklarımın içine dağlandı sanki. Laura için sağlam bir darbe. Tek ihtiyacım bu.

Meşeye yaklaştıkça hızlanmamak ve nefessiz kalmamak için kendimi zorladım. Ağacın kenarına çömelip sırtımı gövdesine yasladım... ve yemi yutmalarını bekledim.

Adım sesleri yaklaştı.

Yaklaştı.

Taşı kaldırdım ve tam savurmaya hazırlanıyordum ki tiz bir çığlık duydum.

"Gertrude?" diye soludum.

İlk kez idam töreni izleyen bir kız çocuğununkinden bile daha kocaman açılmış gözleriyle orada dikiliyordu.

Bakışlarını elimdeki taşa dikip, "Beni neredeyse öldürecektin," dedi.

"Burada ne arıyorsun?" derken arkasındaki ormanı tarıyordum. "Bana böyle sinsice yaklaşmamalısın."

"Ben... sadece yardım etmek istedim. Artık daha iyi hissediyorum. Yani ediyordum..." Çizmesinden damla damla sızan idrara baktı.

Derin derin iç çektim. "Gel, temizleyelim seni," derken Gertie'yi yokuştan yukarı, ırmağa doğru götürdüm.

"Tüm bunları sen mi yaptın?" diye sordu, çeşitli düzeneklerime ve halatlarıma bakarak.

Çamaşır yıkamak için kaynağa kurduğum ağı göstererek, "Al, iç çamaşırlarını buna koy," dedim.

Paçalı içliğini sıyırıp çıkardı ve suyun içine bastırdı. "Duvağını *bunun* için mi kullanıyorsun?" diye kıkırdadı.

"Uygun geldi."

"Seni takip ettiğim için özür dilerim," dedi, "sadece..."

Huş borularımı kontrol ederken, "İyi yaptın," dedim. "Kendine... diğerlerine bakmayı öğrenmen gerekiyor... ne olur ne olmaz."

"Ne demek ne olur ne olmaz?" diyerek görüş alanıma girdi.

Bir şey yokmuş gibi numara yapmaya çalıştım ama Gertie'ye yalan söylemem mümkün değil. Ona anlatmam gereken şeyleri düşünmekle bile gözlerim dolmaya başladı.

"Orada sana tam olarak ne oldu bilmiyorum," dedi, "ama bazı şeyleri biliyorum..."

Pelerine sıkı sıkı sarındım.

"Ağaç evdeki bir oğlan, soğuk elleri ve sıcacık kalbiyle," diye ekledi.

"Onu duydun mu?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı.

"Ryker..." dedim, elimi omzumdaki derin yara izinin üstünde gezdirerek.

Gertie'nin yüzünden acılı bir ifade geçti. "O mu..."

"Hayır. O beni kurtardı... İyileşene kadar benimle ilgilendi." Düşüncesiyle bile çenem titremeye başladı. "Benimle uzaklara kaçmak, yeni bir hayata başlamak istedi."

Kaşlarını çatıp, "O zaman niye geri döndün?" dedi.

"Bir görevim..."

"Artık her şey farklı," dedi ellerimi kendi ellerine alarak. "Bunu biliyor olmalısın."

"Şu anda bunları konuşamam," dedim ve sözcüklerinden kaçmaya çalışarak yamaca tırmandım.

"Zaman azalıyor," dedi.

Olduğum yerde kalakaldım. Donmuş gölün üzerinde Ryker'ı görmemden hemen önce rüyalarımdaki kız da aynı şeyi söylemişti.

"Eğer kardeşlerin yüzündense," dedi Gertie beni takip ederek, "ben onlar için konuşurum."

"Ve kasaba dışına sürülme riskini mi alırsın?"

"Moruk Fallow'la evlenmekten daha kötü olamaz ya," dedi. "İstisnalar yapılabilir... özellikle de Michael konseyin başına geçtiği için."

Michael. Onu o kadar uzun zamandır düşünmüyordum ki yüzünü zihnimde zar zor canlandırabildim. Yağmurda kalmış bir tablo gibi.

Gertie yamacın zirvesine ulaşınca aniden soluğu kesildi. Çıplak kemiklere doğru çekilirken, "Doğruyu söylüyormuşsun," dedi.

Yanına gittim. "Dün sağ tarafında yatıyordu, bacakları da kıvrıktı."

"Ve şimdi de sırtüstü mü yatıyor?" dedi gözlerini hızla kırpıştırarak. "Hayaletin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Umarım." Hafif esintide dalgalanan kurdeleye diktim gözlerimi.

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Çünkü diğer olasılık çok daha korkutucu."

"Tierney. Beni korkutuyorsun," dedi bir adım geri çekilerek. "İntikam arayan bir hayaletten daha korkunç ne olabilir?"

"İntikam arayan bir kaçakçı," diye fısıldadım. "Anders." Adını söylemek bile midemi bulandırıyor. "Beni Ryker'ın yanında buldu ve sınırdan geri geçmezsem ikimizi de öldüreceğini söyledi."

"Ryker biliyo–"

"Hayır. Hayır." Elini sımsıkı tuttum. Bir sözcük daha söylemesine katlanamam.

"Ama lanet..."

"Lanet diye bir şey yok," dedim, eczanedeki ufak şişeyi düşünerek. "Çiçek hastalığı. Anders geçen yıl bir çiçek nöbetinden sağ çıkmış, artık bağışıklığı olduğuna inanıyor. Dediklerini yapmazsam benim için geri geleceğini söyledi."

"Ama dediklerini yaptın, değil mi?" diye sordu nefesi kesilerek.

Gertie'ye bakıp yüzümü buruşturdum.

"Tanrım, Tierney." Volta atmaya başladı. "Ama tüm bunlar hâlâ *bunu* açıklamıyor." Başıyla kızı işaret etti.

"Anders," dedim zorlukla yutkunarak. "Kemiklerle oynamaktan hoşlanıyor."

"Ne demek, nasıl yani kemiklerle oynamaktan *hoşlanıyor*?"

"Onlarla... rüzgâr çanları falan yapıyor."

"Tierney!" Sesini yükseltti. "Bir kaçakçı kampın *içindeydi*... Diğerlerine söylememiz, onları uyarmamız lazım."

Panikle, "Hayır," dedim. "Daha değil, ben emin olmadan olmaz."

"Bana yeterince ikna edici geldin."

"Bu gece burada kalıp yamaçta saklanacağım," dedim ve hazırladığım askı düzeneğini kaldırıp gösterdim. "Önce kendi gözlerimle görmeliyim."

Ellerini kalçasına yaslayıp, "Peki," dedi. "O zaman ben de seninle kalıyorum."

"Kalamazsın." Elimdeki ipi yere bıraktım.

"Tabii ki kalabilirim. Artık ben de bu işin bir parçasıyım."

"Oyun değil bu." Omuzlarını kavradım. "Nasıl olduklarını... bize ne yaptıklarını bilmiyorsun." Yüzü beyazlaşınca ellerimi gevşettim. "Hem senin diğerleriyle ilgilenmen gerekiyor. Bana bir şey olursa..." Çenemi kastım. Bu düşüncenin devamını getirmeye çalışırken Gertie araya girip beni kurtardı.

"Tamam. Ama şartlarım var."

"Söyle."

"Geri geldiğinde, emin olduğunda diğerlerine de söylemek zorundasın."

Tartışmak üzere ağzımı açtım ama konuşmama izin vermedi. "Tartışmaya açık değil."

"İyi, tamam," diyerek istemeye istemeye onayladım.

"Ve bu iş bittiğinde," dedi gözleri dolarak, "o adama geri dönmelisin. Başka seçeneğin yok. Sen burada hep bana göz kulak oldum. Şimdi bırak ben de aynısını yapayım."

Başımla onayladım. Yeter ki sussun, bir kelime daha etmesin.

Günün geri kalanını yamaçta geçirdik. Ona bahçeyi gösterdim; June'un pelerinimin astarına diktiği tohumları, tohumların fırtınada nasıl suya kapılıp gittiğini ve geri dönünce bulduğum mucizeyi anlattım.

Yazın son domatesini paylaşırken ayaklarımız kuru erikler gibi buruşana kadar su kaynağının kenarında oturduk ve saatlerce sohbet ettik. Kısa bir süre için her şeyi, şahit olduğumuz tüm o dehşeti unuttum ama güneş batmaya başlarken, Gertie'yi kampa geri göndermem gerektiğinde hepsi geri döndü. Kendini ışığa açmanın sorunu bu – ışık senden alınınca eskisinden de karanlık hissettiriyor her şey.



Ay yükselirken ben de askılarımın içine yerleştim ve kendimi yamacın kenarından aşağı sarkıttım; görünmeyeceğim kadar aşağıda ama boynumu uzatınca kızın kemiklerini görebileceğim kadar da yukarıdaydım. Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak işkence gibi ama en azından sırtımı kıyıya, Ryker'ın ağaçların üzerinden tepesini görebildiğimi hayal ettiğim barınağına doğru döndüm. Ama bu düşünce bile sanki yeni bir yara açıyor içimde. Gertie'nin söylediği her şeyde haklı olduğunu biliyorum ama önce bunu halletmeliyim.

Halatı kavrayıp önümdeki şeylere odaklandım. June'un bahçesi yamaca tutunmuş. Her şeyi saymaya karar verdim. Zihnimi uyuşturmak için daha iyi ne olabilir ki? On iki kabak, altmış bir fasulye, on sekiz yeşil soğan – sayılar anlamsızlaşana, birbirine bağdokuyla tutunan çizgiler ve kıvrımlardan ibaret kalana kadar tekrar tekrar saydım. Ve ay gökyüzündeki en yüksek noktaya ulaştığında artık bacaklarımı hissedemiyordum; pes edip kampa dönmeyi, sadece hayal gücümün etkisinde kaldığımı kabullenmeyi düşünürken suyun içinden bir şapırtı duydum. Başka bir istiridye arayan bir misk sıçanı olabilirdi ama daha büyük bir şey gibi geliyordu sesi. Korkusuz.

Ağır ve ıslak adımlar yamacı tırmanırken nefes sesi duydum. İçeri, dışarı. Dışarı içeri. Ve ayak sesleri yamacın tepesine vardığında o tanıdık ses kulaklarımı doldurdu: kurdelenin sürtünmesi –yavaş, düzenli, kasti, takıntılı– ardından da kemiklerin tıkırtısı geldi.

Kenardan bakmak için uzanırken yanlışlıkla dizimi yamacın kenarına sürttüm ve bir parça toprağın aşağı yuvarlanmasına neden oldum.

Sürtünme sesi kesilirken kendimi ele vermediğimi umarak nefesimi tuttum. Kemikler hareketsizleşti.

Ağır adımlar doğruca bana doğru geldi. Halatı sımsıkı kavrayarak karanlığın içinde görünmeyecek kadar gizlenmiş olduğumu umdum. Ama ay çok parlaktı. Bereketli. Acımasız.

Bir çizmenin ucu yamacın kenarından göründü. Yukarı bakmaya korktum. Bakmamaktan da korkuyordum.

Yavaşça gözlerimi yukarı çevirdiğim sırada batıdan bir rüzgâr esip kömür karası kumaşın üzerime doğru dalgalanmasına neden oldu, kumaş beni öyle derin bir karanlıkla kapladı ki sanki boşlukta süzülüyormuşum gibi hissettim.



Kendime geldiğimde ufukta tekinsiz bir kızıl ışıltı vardı. Bizim orada buna şeytanın şafağı deriz. Bu ışığa yakalanırsan müthiş bir uğursuzlukla yolun kesişir derler. Ama bundan beter ne olabilir ki? Bayılmış olmalıyım ama beni görseydi şimdiye ölmüş olurdum. Hayatımı batıdan esen o rüzgâra borçluyum galiba. Havva'ya. Belki artık berabereyizdir.

Kendimi yamaçtan yukarı çekip askılarımdan sıyrılırken yıllar önce denizde kaybolmuş bir kadın gibi hissettim kendimi. Bedenim sızlıyor, halatların bıraktığı izler hiç kaybolmayacakmış gibi geliyor ve kollarımla bacaklarım günlerdir uyuşukmuş gibi karıncalanıyordu ama tüm bunlar o kızın başına gelenlerin yanında hiçbir şey.

Vücudumu ölü kızın bedeninin yanına sürükledim ve boğazıma tırmanan safrayı yutkunarak bastırmam gerekti. Orada, herkes görsün diye, kızın kemikleri acı verici bir özenle düzenlenmiş; göz çukurlarına yerleştirilen iki siyah gala çiçeğiyle –kötü niyetin çiçeği– beraber bacakları iki yana açılmış. Ölüm. "Bacaklar açık, kollar düz, gözler Tanrı'ya dönük," diye fısıldadım.

Gözlerindeki kötü alametleri alırken tam dudaklarının olması gereken yerden çene kemiği boyunca yayılmış koyu kırmızı lekeyi gördüm.

Eteğimin ucuna tükürüp lekeyi silmeye çalışırken bunun kan olduğunu fark ettim.

Midemde ne kaldıysa oracıkta boşalttım.

Lanetten korkmayan sadece bir kişi var...

Kemiklerle oynamaktan hoşlanan...

Çiçeklerin dilini ve onları nerede bulacağım bilen.

Anders benim için geri geleceğini söylemişti. Sözünü tuttu.

Belki de artık benim sözümü bozmamın zamanı gelmiştir.



Kampa geri döndüğümde ateşin etrafında doyurulmayı bekleyen hevesli yüzler yoktu, Gertie ambarı düzenlemiyordu. Bitmek bilmeyen cıvıltısıyla sinirimi bozan Kumrucuk da yoktu. Herkes hâlâ uyuyor mu acaba diye düşündüm ama içeri bakınca kulübeyi bomboş buldum.

Dehşet verici bir düşünceye kapıldım. Ryker, eğer kaçakçılar lanetten korkmazsa sabaha kadar kamptaki tüm kızlar ölmüş olur demişti.

Paniğe kapılmaya başlayıp koşarak açıklığa girince kulübenin arkasından gelen alçak sesli konuşmalar ve ağlaşmalar duydum.

Kızlar zarar görmediği için rahatlamam gerekirdi ama birbirlerine daire şeklinde sımsıkı kenetlenmelerindeki, bakışlarını yere dikmelerindeki bir şey beni duraklattı.

"Ne var?" diye sordum, sesimdeki endişeli titremeyi saklayamadan. "Ne oldu?"

Gözlerinden ateşler saçan Kiersten kimse cevap veremeden üzerime yürüdü, boynundaki damarlar kabarmıştı. "Ellerini uzat," diye bağırdı. "Ellerini göreyim!"

Çaresizce ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakındım. Gertrude bakışlarıma karşılık verdi ama tek yapabildiği yanaklarından yaşlar akarken başını iki yana sallamak oldu.

Kiersten ellerimi kavrayıp her açıdan inceledi. "Temizlemiş olmalı."

Nefesim göğsümde tıkanarak, "Neyi temizlemişim?" diye sordum.

"Masum numarası yapma bana. Kan nereden geldi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"*Bu.*" Beni birden çevirince yüzümü doğrudan kulübenin arka duvarına dönmüş oldum.

Orada koyu kırmızı kanla yazılmış tek bir sözcük vardı. OROSPU.

Ve yazının altındaki yumuşak toprakta bir kuş yatıyordu; boynu kırılmış, kanatları açık, göğsüne bir sarı Latin çiçeği yerleştirilmiş. İhanetin simgesi.

"Kumrucuk," diye fısıldadım.

Perişan yüzlerine bakınca bunu benim yaptığımı düşündüklerini anladım. Bu tam da Anders'ın istediği şey. Bana düşman olmalarını istiyor. Beni dışlamalarını istiyor.

"Bunu... Bunu ben yapmadım..." diye kekeledim.

"Herhalde bir hayaletin yaptığına inanmamızı istiyorsun. Helen'a bunu nasıl yapabildin? Aramızdaki en zayıf..."

"Durun... Helen nerede?" diye sordum.

"Eğer bu o aptal pelerinin yüzündense..."

"Helen nerede?" diye bağırdım.

"Seninle olduğunu sanıyorduk," dedi Becca, ağlamaktan kızarmış gözlerini kaldırıp bana bakarak.

"Niye öyle düşündünüz ki?" diye sordum.

"Dün gece onun seke seke ormana doğru gittiğini gördük," dedi Martha.

"Benim pelerinimi mi giyiyordu?" diye fısıldadım.

"Ondan almaya çalıştık," dedi Nanette, "ama ona bazı güçler verdiğini söyledi."

Ben ormana doğru koşmaya başlarken Kiersten arkamdan, "Bu iş bitmedi, Tierney," diye bağırdı. "Yaptıklarının hesabını vereceksin."

Kalbim deli gibi atıyordu. Midem o kadar gerilmişti ki davul gibi çalabilirdiniz. Helen'a seslenerek patika boyunca hızla giderken bir söğüdün altında pelerinimin yıpranmış ucunu gördüm.

Hissettiğim korku eziciydi ama yün kumaşın kenarını tutup çektiğimde pelerinin Helen'ın vücuduna sarılı olmadığını görüp nefesimi koyuverdim. "Sakin ol," diye fısıldadım. Büyük ihtimalle sıcaklayıp pelerini atmıştı ama pelerinin tozunu silkeleyip üstüme geçirir geçirmez tuhaf bir şey fark ettim: Ağacın altına doğru uzanan taze, temiz bir geniş toprak şeridi. Sanki orada biri sürüklenmiş...

İncecik dalları pençeleyip açınca Helen'ı orada gizlenmiş buldum. "Helen." Omzunu yavaşça sarstım ama bedeni çoktan soğumuş. Yanına çökünce kırmızı kurdelesinin boynuna sımsıkı sarıldığını gördüm, öyle ki derisini kesmiş. Tıpkı yamaçtaki kız gibi. Cevaplar arayarak zihnimi zorladım ama Helen'ın bedenini neden burada bıraktığını anlayamıyorum. İhtiyacı olan tek şey böyle bir av.

Ama mesele bu değil, değil mi? Bu, kişisel. Mesele benim.

Anders istediğini elde edene kadar durmayacak.

Öyleyse ben de ona istediğini vereceğim.



Diğerleri Helen'ın bedenini arabaya yüklerken Kiersten beni saçımdan yakalayıp ceza ağacına doğru sürükledi.

"Baltayı getirin," diye seslendi.

Bundan kurtulmak için söyleyebileceğim herhangi bir şey bulmaya çalıştım ama yalan söylemekten yorulmuştum – kendime de, onlara da. Gertie haklıydı. Gerçek, ben hazır olsam da olmasam da yüzeye çıkmalıydı.

"Kampta bir kaçakçı var," diye bağırdım.

Kiersten beni ağacın altına savururken güldü. "Hep bir başkasının suçu, değil mi Tierney?"

"*Benim* suçum. Hepsi benim suçum," dedim. "Helen'ın ölmesinin sebebi *benim*." Helen'ın bedenine bakarken gözlerim doldu. "Benim pelerinimi giyiyordu. Adam Helen'ı ben zannetti."

"Pelerinin kayboldu diye o yüzden mi o kadar üzüldün?" diye sordu Vivi.

"Şunun yalanlarını dinlemeyin. Bizi kandırmaya çalışıyor sadece," dedi Kiersten.

"Hepsi doğru," diye öne çıktı Gertie. "Açıklıkta gördüğünüz hayalet, ormandan duyup durduğumuz ses... bir kaçakçıya ait. Tierney ondan kaçtı, doğu çitindeki bir delikten geri girdi ve şim-

di de adam ödülünü teslim almaya geldi. Elinden kaçan avı öldürmeye..."

"Ambar kapısındaki siluet," dedi Hannah gözleri fal taşı gibi açılarak. "Hayalet olduğunu sanmıştım ama giydikleri kefendi."

"Cidden bunu dinlemiyorsunuz, değil mi?" Kiersten baltayı Jenna'dan alıp kaldırdı.

Ellerimi teslim olur gibi kaldırarak, "Eğer beni öldürürsen," dedim, "gelip her birinizden intikam alır. *Beni* istiyor. Bunu sadece ben durdurabilirim."

"Bence doğru söylüyor olabilir." Jenna tereddütle Kiersten'a yaklaştı. "Yoksa neden Helen'ın bedenini ardında bıraksın ki?"

Kiersten çizmemin kenarını tekmeledi. "Ne yapacaksın?"

"Ormana gidip onu bekleyeceğim."

"Ve biz de sana öylece güvenecek miyiz?" Homurdanıp baltayı daha sıkı kavradı.

"Kaybedecek neyin var?" dedim. "İki türlü de sen kazanıyorsun. Ben onu öldürsem de, o beni öldürse de... her şey bitecek."

"Kiersten, lütfen." Jenna onun koluna asıldı. "Eve dönmemize çok az kaldı. Bırak da Tierney'yi alsın."

Kiersten burnundan derin bir soluk aldı ve silahı indirdi.

Bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmıştım ama fikrini değiştirmesi için oturup bekleyecek değilim.

Dönüp açıklığın sınırına doğru yürüdüğüm sırada arkamdan seslendi. "Ama önce Helen'ı kapının dışına bırakmalısın."

Olduğum yerde donakaldım. "Yapamam," diye fısıldadım.

"Kardeşlerinin cezalandırılmasını mı istiyorsun? Bedeni bulunamasın mı? O, onurlu bir ölümü hak ediyor. Ve bu senin suçun olduğuna göre..."

"Bunu yapmamı isteme," dedim yüzüm acıyla kasılarak. Ama haklı olduğunu biliyorum. Bu, benim sorumluluğum.

Ben Helen'ın bedenine doğru yürürken kızlar geri çekilip bana geniş bir alan açtılar. Gertie başını cesaret verircesine salladı ama dağılmak üzere olduğu belli. Hepimiz öyleyiz.

Arabayı bariyere doğru ittim sonra kapıyı açtım; paslı men-

teşelerin tiz gıcırtısı içimi ürpertti. Kollarının altından tutarak Helen'ı arabaya kaldırdım ama o kadar çok titriyordum ki bedenini çirkin bir yığın hâlinde düşürdüm. Yüzümden yaşlar akıyor, zor nefes alıyorum. Helen bunu hak etmiyordu.

Kaçakçıların seslerini duyup gölge gibi siluetlerinin ağaçların arasından belirdiğini görsem de acele etmedim. Şifahanede birçok ceset görmüştüm ama hiçbiri arkadaşım değildi.

Helen arkadaşımdı.

Kollarıyla bacaklarını düzelttim, elbisesine çekidüzen verdim, gözkapaklarını kapattım ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirdim. Saygımdan. Sevgimden.

Umarım biri aynı şeyi benim için de yapar.



Yamaca doğru yürürken sanki bir rüyada gibiyim... bir kâbusta.

İçim ölmüş sanki. Ama belki de bunu atlatmak için ihtiyacım olan şey budur.

Bir kılavuz halat hazırlayıp bulabildiğim tüm düşmüş dalları topladım ve kazmaya başladım.

Sabah boyunca, tüm öğleden sonra kazdım ve güneş batmaya hazırlanırken, hâlâ ufukta kırmızı parlarken durdum. Şeytanın ta kendisine ulaşacak kadar derin kazmak istemiştim ama bununla idare edeceğim.

Dalların ucunu iğne gibi keskin olana kadar yonttum, toplam yirmi dal etti ve küt uçlarını çukurun dibine gömdüm. Düzenek çok ilkel ama zaten Anders da öyle.

Kanlı, su toplamış ellerimle halata tutunup yukarı tırmandım. Tekrar nefes almak iyi geldi. Temiz havayı yüzümde hissetmek. Kaynağa yürüyüp acıyan ellerimi buz gibi suyun içine batırdım. Ellerimi artık hissetmeyene kadar orada tutmak istesem de artık kendimi uyuşturmaya çalışmayacağım. Duvağı kayalardan çözüp çukurun üzerine güzelce gerdim ve kenarlarını alıç dikenleriyle toprağa iğneledim. Taş kullanmak daha kolay olurdu ama Anders'ın adımlarını engelleyecek hiçbir şeyi göze alamam. Sert bir düşüş olması lazım.

Kumaşın üstüne ince bir tabaka taze toprak döktüm ve eserimi incelemek için geri çekildim.

Elimden gelenin en iyisi bu.

İçimdeki bütün güç bu.

Yamacın kenarında oturup ormanın, bariyerin, sahilin ötesine bakarken Ryker'ı en son görüşümün üzerinden üç ay geçtiğini fark ettim. Kendime artık daha kolay olduğunu, bazen yüzünü ya da sesini hatırlamakta zorlandığımı söylemek istiyorum ama hatıralarıma çalıntı mücevherler gibi yalnızca özel günlerde ortaya çıkarmak üzere sımsıkı sarılıyorum. Ama artık saklamamın anlamı yok. Artık Ryker hep benimle.

Karanlık çökerken kendimi saklamaya zahmet etmedim. Anders'ın beni görmesini istiyorum. Zaten bu parlak ay ışığından saklanmaya kim cüret edebilir ki?

Şafaktan hemen önce yokuştan çıkan ayak sesleri duydum, kaynağı geçip yamaca doğru ilerliyordu. Arkama dönüp bakmamak için tüm gücümü kullanmam gerektirdi ama ona korkumu görme zevkini yaşatmayacağım.

Yamacın tepesine ulaştığında beni gördüğü anı fark ettim çünkü sürtünme sesi şiddetlendi... hararetlendi.

Yaklaşan her adımla benden geriye bir yığın atık etten başka bir şey kalmayana kadar beni parçalarıma ayırıyordu sanki.

Tuzağımı gördüğüne, hemen etrafından dolaşıp boğazımı kesmek için yaklaştığına emindim. Derken dünyadaki en güzel sesi duydum – Anders'ın bedeninin kazıklara geçerken çıkardığı ıslak çatırtı.



Sabahın ilk loş ışığıyla birlikte tuzağın kenarına yürüdüm. Bütün geceyi Anders'a ne söyleyeceğimi hayal ederek geçirmiştim ama aşağıdaki figüre, kazıkların etrafında kıvrılmış ete bakınca hiç beklemediğim bir yüz gördüm. O kadar şaşırtıcıydı ki kim olduğunu anlamam... ağzımdan ismini çıkarabilmem bir dakikamı aldı. "Ha-Hans," diyebildim sonunda. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bariyer. Yardımıma ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye fısıldarken kan tükürerek öksürdü. "Senin için geleceğimi söylemiştim."

"Ama burada olmamalısın." Ellerimi boğazıma götürdüm. Öyle fena titriyordum ki konuşmakta zorlanıyordum.

"Lütfen, yardım eder misin?" diye fısıldadı.

"Özür dilerim... çok özür dilerim" diye mırıldanıp halattan destek alarak aşağı indim, kazıkların arasında dikkatle hareket ettim ki canını daha fazla acıtmayayım. Becerebildiğim kadar yakınına gidip diz çökerken, "Nerenden yaralandın?" diye sordum. Hareket etmeye çalıştı. Hasarı o zaman gördüm – kasıklarından, sağ yanından, sol kolu ve omzundan geçen kazıklarla babamın araştırmalarında kullandığı numuneler gibi sabitlenmişti. Şimdiye kadar kan kaybından ölmemiş olması mucize sayılırdı.

"Tuzak senin için değildi," diye açıklamaya çalıştım ama öyle

fena ağlıyordum ki muhtemelen beni anlayamıyordu. "Kampa korku salan bir kaçakçı vardı..."

"Sol kolum." Acıyla irkildi. "Kazığı çıkarabilir misin, kolumu oynatayım?"

Başımla onayladım ve Hans için çabucak kendimi toparlamaya çalıştım. Hiç olmazsa rahat etmesini sağlayabilir, sonu yaklaşırken elini tutabilirdim.

Vücuduna eğilip canını daha fazla acıtmadan kazığı nasıl çıkarabileceğimi çözmeye çalışırken bir bıçağın toprağa gömülmüş yalımının ışıltısını gördüm, sapı sıkılı yumruğunun arasındaydı. Belki kazığı kesmeye çalışmıştır ama kolu böyle mıhlanmışken bıçağa nasıl uzanabilmişti ki, tabii düşerken bıçak zaten elinde değilse? Derin bir nefes alınca kokuyu fark ettim – defne yaprağı ve limon, saçımda karmaşık örgülerle uyandığım sabahlar ambarda aldığım koku. Bu, Hans'ın eczaneden aldığı parfümün kokusu ama altında başka bir şey daha var. Bozulmuş et ve acı baharatlar. Anders'ın kokusu. Hışırtılı kumaşı parmaklarımın arasında hissedince Hans'tan uzaklaşmaya başladım. Bu hissi ezbere biliyorum. Kefenin dokusu. Aşağı bakınca Hans'ın kömür rengi kumaşa sarındığını gördüm. Anders'ın kefeni. Ama en önemli kanıt ses – bitmek bilmeyen kurdele sürtünmesi. Sesi takip edince elini göğüs cebinin üzerinde buldum, kasabadayken hep yaptığı gibi göğsünü sıvazlıyordu ama şimdi sesin nedenini görebiliyordum – rengi solmuş kırmızı bir kurdelenin yıpranmış ucu, görülmek için yalvarır gibi cebinden dışarı uzanmıştı.

Kurdele. Bıçak. Örgüler. Kayıp kefen. Parfümünün kokusu. Benim için geri geleceğini söylemişti, tıpkı rüyamdaki kızın uyardığı gibi.

Kamp alanına giren Anders değildi. Başından beri Hans'tı.

Tüylerim ürperdi.

Yüzeye, yamaca doğru bakarken ölü kızın kim olduğunu artık biliyorum.

"Olga Vetrone," diye fısıldadım, kaskatı kesilip doğrularak. "Onu sen öldürdün. Neden?"

Sağ eliyle uzanıp boğazımı yakalamaya çalıştı ama uzanma mesafesinin hemen dışındayım.

"O ölmeyi hak eden bir orospuydu," derken boynundaki damarlar dışarı fırladı. "Onun için bıçak altına yattım." Nefesini toplamaya çalıştı ama ciğerlerine sıvı dolduğunu duyabiliyordum. "Ve onu almaya geldiğimde beni tanımıyormuş gibi davrandı. Aramızdaki şey gerçek değilmiş gibi." Nihayet gücü tükenince başını arkaya yasladı, ilgisi kurdeleye döndü. O takıntılı sıvazlama hareketi. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyor ki galiba artık farkında bile değil. "Ve senin için geldiğimde..." Yüzünden ıstırap dolu bir ifade geçti. "Sen de tıpkı onun gibisin. Bana ihanet ettin."

Bütün bedenim titrerken, "Sana nasıl ihanet ettim?" diye sordum.

"Sen *benimle* olmalıydın," dedi. "Seni ilk kez gördüğümde... ne istediğini biliyordum."

Yüzümden aşağı yaşlar aktı – üzüntü değil, katıksız öfke yaşları. "Yedi yaşındaydım... *Nazik* davranmaya çalışıyordum."

"Beni istiyordun," diye bağırdı. "İstediğini biliyorum." Kan öksürdü yine. "Hepiniz bir avuç orospusunuz. Şu hâline bak. Etini bir kaçakçıyla kirlettin," diye fısıldarken dişlerinin arasından zehir gibi kan köpürdü. "Tabii ya. O gece seninle onu duydum. Yakında herkes senin ne halt olduğunu öğrenecek."

Söyleyebileceğim, yapabileceğim hiçbir şey yoktu; bu çukurdan yukarı tırmanmaktan başka.

Ben buraya ait değilim.

Ama o ait.

Bana haykırdığı iğrenç lafları hiç umursamadım çünkü ne kadar çok bağırırsa kendi kanında boğulması da o kadar çabuk olacak.



Gertie'nin yokuştan koşarak geldiğini gördüğümde yamaçtan aşağı iniyordum.

Onunla buluşmak için hızlanarak, "Ne oldu?" diye sordum. "Sana bir şey mi yaptılar?"

Başını şiddetle iki yana sallarken nefes almakta zorlanıyordu. "Onları durdurmaya çalıştım ama beni dinlemediler... Bir kaçakçıyı yakaladılar... Doğu çitindeki deliğin oralardaydı. Uzun boylu. Esmer."

"Ryker," diye fısıldadım.

Kampa doğru telaşla koşarken adımlarıma dikkat etmeyi, Gertie'nin bana yetişmekte zorlandığını düşünmedim; tek düşündüğüm Ryker'a ne yapabilecekleriydi. İçlerinden birine yaptıklarını gördüğüm şeyler yeterince korkunçtu zaten, bir de ellerine bir kaçakçı geçerse her şeyi yapabilirlerdi. *Tanrım, lütfen oraya zamanında yetişeyim.*

Kulübenin arkasındaki ağaçların arasından çıkıp açıklığa doğru giderken sanki bir savaş alanına giriyormuşum gibi hissediyordum – ancak son top güllesi de ateşlendikten çok sonra.

Kızlar sersemlemiş bir hâlde ortalıktaydı, bazıları kusuyor, birkaç kişi diz çökmüş dua ediyordu.

Kiersten çenesi yukarıda, yüzünde bir kan şeridiyle bana doğ-

ru yürüdü. Arkasındaki ceza ağacına bir göz atarak, "Senin için icabına baktık," dedi.

Bakışlarını takip edince çırılçıplak soyulmuş, yerde yatan bir adam gördüm. Cansız.

Ona doğru yürürken kulaklarım uğulduyordu. Onu böyle hatırlamak istemiyorum ama onu bir kez daha görmeliyim... Özür dilemek için... Veda etmek için.

Yanına diz çöküp kulağımı göğsüne bastırdım, bir mucize eseri hayata tutunmuş olmasını umuyordum ama hiç ses yoktu. Yalnızca kanlar içindeki soğuk bir kabuk. Ama başka bir adamın kabuğu. Kanın ve kırık kemiklerin ötesine bakınca, kalbimin derinlerinde bu adamın Ryker olmadığını biliyorum.

Ayağa kalkarken ani bir ses çıkardım. Gülüyor muyum yoksa ağlıyor muyum emin değilim, belki ikisinin arasında bir şeydir ama kızların perişan yüzlerine bakınca onların bana buradaki esas deli *benmişim* gibi baktıklarını fark ettim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Teşekkür ederek başlayabilirsin," dedi Kiersten.

"Kampa zorla giren adam şu an ormanda bir çukurun dibinde cansız yatıyor," dedim sözcükleri tek tek vurgulayarak. "Bu adamı iradesi dışında alıkoydunuz. Ailesi sizin yüzünüzden aç kalacak."

"Kimin umurunda?" diye çıkıştı Kiersten. "Adam bir kaçakçı. Düşmanımız. Ölmeyi hak etti."

"*Cinayet* bu."

"Erdem yılındayız!" diye bağırdı Kiersten.

Jenna, "Bunu bize sihrimiz yaptırdı," diye sessizce ekledi.

Parmaklarımı karışmış saçlarımın arasından geçirirken, "Sihir diye bir şey yok," diye haykırdım. "Kuyu suyu yüzündendi... yosunlar... baldıran tozu. Gerçek olmayan şeyler görmenize, duymanıza, hissetmenize neden olan oydu. Ve aylardır neredeyse hiç içmediniz. Daha iyisiniz," dedim tek tek hepsinin gözlerine bakarak. "Ama daha iyi olmak *istemiyorsunuz* çünkü o zaman yaptıklarınızla yüzleşmeniz gerekecek."

"Onu dinlemeyin. O zehirli," dedi Kiersten. "Size en başta söylemiştim."

"Bir düşünün," dedi Martha kuyunun dibine bakarak. "Ancak Tierney temiz suyla geldikten sonra daha iyi hissetmeye başladık."

Hannah kanla kaplanmış, titreyen ellerine bakarak, "Bunun yanlış olduğunu biliyordum," dedi. "Bunun yanlış olduğunu size söyledim."

"Baldıran tozu bize güç bahşetmezdi," dedi Kiersten.

"Hayır." Çenemi kaldırdım. "Onu kendi kendinize yaptınız."

Kiersten, "Bu kâfiri daha fazla dinlemeyeceğim," diyerek uzaklaşmaya başladı ama diğerleri fark etmiş gibi durmuyordu.

"Bunun nasıl olduğunu... nasıl bu hâle geldiğimizi artık anlıyorum," dedim açıklıkta dolanırken. "Sadece su yüzünden sanmıştım ama yanılmışım. Baldıran tozu olmadan bile kendimi öyle kaptırdığım zamanlar oldu ki neredeyse direnemeyecektim. Bir düşünsenize... Güçlü hissetmeyi kim istemez ki? Hayatında bir kez olsun kontrol sahibiymiş gibi hissetmeyi? Çünkü o da olmazsa biz neyiz ki?" Kafamı kaldırıp ceza ağacının dolgun dallarına bakarak devam ettim. "Birbirimizin canını yakıyoruz çünkü öfkemizi sadece böyle göstermemize izin var. Seçeneklerimiz elimizden alınınca da içimizdeki ateş için için yanıyor. Bazen sevgimizle, öfkemizle ve ikisinin arasında kalan her şeyle dünyayı yakıp kül edebiliriz gibi geliyor bana."

Kızların birkaçı ağlıyordu ama onları gerçekten ikna edebildiğimden emin değilim.

Ve bu artık benim sorunum değil. Gertie haklı. Düşünmem gereken başka şeyler var şimdi.

Kırmızı kurdelemi ceza ağacına bağlayıp uzaklaştım.

Hepsinden.

Ryker'ın barınağına geri dönmeyi başarabilecek miyim hiçbir fikrim yok. Ya da beni kabul edecek mi acaba? Ama denemek zorundayım.

Açıklığın sınırından geçmek üzereyken birinin serçeparmağını benimkine doladığını hissettim. Kim olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu. "*Gertie*," diye fısıldadım. Gözlerim yaşlarla doldu. Çenem titriyordu. "Lütfen Michael'a üzgün olduğumu, onun çok daha iyisini hak ettiğini söyle. Ama paylaştığımız her şey adına, ikimizin hayatı için istediği her şey adına kız kardeşlerimi affetsin. Onları benim günahlarım için cezalandırmasın, lütfen."

Hiç tereddüt etmeden, "Söz veriyorum," dedi, onun da gözlerinden yaşlar akıyordu. "Doğru olanı yapıyorsun."

Sarıldık ve bunun muhtemelen Gertie'yi son görüşüm olduğunu fark ettim.

Onu sımsıkı kucakladım. "Keşke seni de yanımda götürebilseydim."

"Ben idare ederim," dedi ama bütün vücudu titriyordu. "Senin orada olduğunu... özgür olduğunu bilmek bana yeter."

Ona inanmak istesem de kasabanın bize ne yaptığına tanık olmuştum. "Seni yıkmalarına izin verme," diye fısıldadım.

Başıyla onayladı ve ıslak yüzünü boynuma gömdü. "Gün batarken kapının orada bir kargaşa çıkaracağım. Kaç ve sakın arkana bakma," dedi. "İyi ol. Mutlu ol."

Gertie'ye söylemek istediğim daha o kadar çok şey var ki... Ama başlarsam hiç duramayacağımdan, onu asla arkamda bırakamayacağımdan korkuyorum.



Çukurun içine tekrar inip Hans'ın bıçağını aldım ve kefeni bedeninden kesip çıkardım. Kopmuş kurdeleyi çekmeye çalıştım ama ölürken öyle sıkı kavramış ki nihayet kavrayışını gevşetebilmek için parmaklarını tek tek kırmak zorunda kaldım.

Bunu zevkle yaptım. Gerekseydi vücudundaki bütün kemikleri kırardım. O kızın kurdelesiyle gömülmeyi hak etmiyordu. Kurdele ona ait değil, hiçbir zaman da olmadı.

Üzerine kürek kürek toprak atarken dua etmedim. Gözyaşı dökmedim. Hans benim için başka bir hayaletten fazlası değil.

Parçalanmış kurdeleyi Olga'nın omurundan çözüp diğer yarısıyla birleştirdim ve katlayıp el kemiklerinin içine bıraktım.

Gören biri kurdeleyi tuttuğunu düşünebilir – başka biri ise kurdeleyi bıraktığını.

Ben ne gördüğümü biliyorum.

Kemiklerinin arasındaki boşlukları alıç dallarıyla, yapraklar ve otlarla doldurdum ve kıvılcım alana kadar çakmaktaşıyla uğraştım. Alıç kasabada artık nadiren kullanılıyor ama eski dilde göğe yükselme anlamına gelirdi. Daha yüksek bir gaye. Olga'nın huzur bulacağına inanmak zorundayım.

Alevleri körükledim ve yükseldikçe yükseldiler, ta ki bizzat Tanrı'nın bile dumanları gördüğünden emin olana kadar.

Kalıntılarına sanki kardeşlerimden biriymiş gibi özenle davrandım ve Olga'yı rüzgâra... suya... havaya... nerede dolaşmak istiyorsa oraya saldım.

Bir savaşçıya yakışır bir cenaze ateşiydi, o da kesinlikle bir savaşçıydı zaten.

Güneş ufka karışırken, orman hâlâ kan kırmızısı ışıkla aydınlanırken kefeni yıkayıp üzerindeki nefretten arındırdım, sonra da ormanın içinden doğu çitine doğru aceleyle ilerledim. Bu sefer bir şeyden kaçmıyordum, bir şeye *doğru* koşuyordum ve korkudan çok daha büyük bir şeyin gücüyle hareket ediyordum.

Ümidin gücüyle.

Yırtık pırtık kefene sarınıp kafamı delikten uzattım ve etrafın boş olduğundan emin olunca kendimi dışarı doğru çekmeye başladım. Bu sefer daha zor oldu. Vücudumu tuhaf bir şekilde eğip bükmem gerekti ama gövdem geçtikten sonrası kolay oldu. Ayağa kalkıp yüzümü sahile döndüm, önümde bitmek tükenmez su... Bunu son kez yaptığım zamanı düşünmeden edemedim. Kan kaybediyordum, donmak üzereydim, ölüyordum ama şimdi hayat doluyum.

Bir ağaçtan ötekine hızla ilerleyip Ryker'ın barınağına giden yolu hatırlamaya çalışırken sahilden gelen sesleri duydum. Bir çam kümesinin arkasına çöküp bakınca her yaştan adamın kanolara bindiklerini ve aralarında bir şişeyi gezdirdiklerini gördüm.

"İyi bir adamdı," dedi, katman katman boynu boyunca taze bir yara izi olan bir avcı.

"Puştun tekiydi," dedi kanoya çıkıp şişeyi alan başka bir adam. "Ama kimse öyle bir ölümü hak etmez. Leonard bile."

Diğerlerini itekleyen bir oğlan, "Hem de av sezonu bitmek üzereyken," dedi.

"Zavallı piç. Büyük ihtimalle bütün ailesini lanetledi," dedi bir diğeri, yanlarındaki kanoya binerken.

Neden buradan ayrıldıklarını anlamıyorum. Muhafızların bizi almaya gelmesine daha iki gün var.

Biraz daha yaklaşıp aralarında Ryker'ı görebilir miyim diye

bakmaya hazırlanırken arkamdan yaklaşan biri tarafından yakalandım, bir eliyle ağzımı kapadı ve beni kıyıdan uzağa doğru sürükledi. Kollarımı bacaklarımı savurdum, kaçmaya çalıştım ama benden çok daha güçlüydü. Kaçakçıların gizlenme yerlerinden birine ulaşınca hırıltılı sesiyle kulağıma fısıldadı. "Tierney, dur. Benim... Ryker."

Kollarının arasında tüm vücudum gevşedi. Sırf sesini duymanın getirdiği duygulardan mı yoksa iyi olduğunu öğrendiğim için mi bilmiyorum ama göğsüm şiddetle inip kalkıyordu... nefes almaya çalışıyordum. "Zannettim ki... Kamptakinin sen olduğunu zannettim... Öldüğünü düşündüm."

Kollarının arasında arkama dönüp kefeni yüzünden çektim ve kendimi bile şaşırtan bir şiddetle Ryker'ı öptüm. Elleri bedenimde gezdi, belime indi, sonra durdu...

Nefesi kesilerek, "Tierney," dedi.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama sözcükleri bulamadım. Bir anlığına her şeyi unutmuştum sanki. Ne kadar zaman geçtiğini. Tüm bunlar için ona bir açıklama borçlu olduğumu.

Alnımı onunkine yasladım, "Gittiğim gün barınağa Anders geldi. Eğer sabahın ilk ışığıyla orayı terk etmezsem benim için geri geleceğini... diğer kaçakçıların da senin için geleceklerini söyledi. Sen nasıl benim hayatımı kurtardıysan ben de senin hayatını kurtarmak istedim ve anlıyorum ki şimdi buraya bu şekilde gelmek, yapabileceğim en bencilce şey..." Sesim titremeye başladı. "Ama seninle olmamak artık bir seçenek değil. Eğer sen de aynı şeyi hissetmiyorsan, benimle olmak istemiyorsan, tüm bunlar çok fazlaysa anlarım, dönüp giderim ve..."

Dizlerinin üstüne çöküp kollarını etrafıma doladı ve yüzünü eteğime gömdü. "Bir yolunu bulacağız."



Ryker'ın barınağına çıkan merdiveni tırmanmak bir seçim gibi geldi bu sefer, tekrar tekrar yapacağım bir seçim. İçerideki hava bile yuva gibi kokuyor – çam ve göl suyu, güneşin altında kurutulmuş tuzlu deri. En mutlu ve en acılı saatlerim burada geçti. Bu ikisini ayırmak imkânsız gibi geliyor ve aslında ayırmak istediğimi hiç sanmıyorum.

Birbirimize daha dikkatli davranıyoruz artık ama bu gece her bir öpücük, dokunuş, sevgi dolu her bakış geçmişle, şimdiyle ve gelecekle ağırlaşmış gibi hissettiriyor. Artık yıldızların arasında süzülmüyoruz; bu gece dünyaya bağlıymışız gibi, âdeta toprağa kök salmışız gibi hissediyorum.

Tanrı'nın ve Havva'nın gözlerinin altında birbirimize açılıp kaderimizi kabul ediyoruz. Ama kaderimizle birlikte yüzleşeceğiz.

Bu karanlık ormanda, bu lanetli yerde bir parça erdem bulduk.

Gece boyunca uyanık kaldık, konuştuk, dokunduk, birbirimizin varlığından haz duyduk ve tüm duygularımızı sonuna kadar açığa vurduktan sonra Ryker bana gelecekten bahsetti. Daha önce

hiç izin vermediğim bir şey. Ama gerilmek yerine ellerinin arasındaki yumuşak çamur gibi gevşemiş hâlde kaldım.

Ellerimdeki açık yaraları temiz sargılara sararken, "Şafaktan hemen önce ayrılırız," dedi. "Kanolardan birini alırız. Avcıların çoğu evde daha fazla vakit geçirebilmek için bugün gittiler."

"Sonuna kadar durmuyorlar mı?"

"İlk kez gelenlerin bazıları buralarda kalır, bir mucize beklerler ama sonuna bu kadar yaklaşmışken bir av yakalamak çok nadirdir."

"Peki malzemeler?"

"Bıçaklar, postlar, yemek," dedi barınakta etrafına bakarak. "Yaz boyunca bir sonraki av sezonu için konserve yaptım. Taşıyabildiğimiz kadarını alırız. Doğuya gideriz. Kendimize ait bir ada ya da karı koca olarak yaşayabileceğimiz bir yerleşim yeri bulana kadar akıntıyla ilerleriz. Hiçbir şey bulamasak bile ben iyi bir avcıyım. Sen de çok beceriklisin ve kafan zehir gibi. Dışarıda yaşamayı becerebilecek birileri varsa o da biziz."

"Peki ya Anders?" diye sordum.

Yalnızca o ismi duymanın bile vücudunu gerdiğini hissettim. "Dış mahallelere beraber dönmek için iki gün sonra buluşmamız gerekiyor. Ona veda etmek isterdim ama korkarım, onu görürsem öldürmem gerekecek." Derin derin iç çekip tekrar yatağa yaslandı. "Sorun olmaz gerçi. Şu aralar aklı meşgul, bölgelerimiz arasında gezinip duran bir muhafızdan çok korktu."

Nefesim boğazıma takılarak, "Muhafız mı?" diye sordum.

"Anders bu muhafızın bizi, benim bir erdem kızını burada barındırdığımı bildiğini düşünüyor. Paranoyaklık yaptığını düşünmüştüm ama şimdi düşünüyorum da, suçluluk duygusu yüzünden olsa gerek."

Gerilme sırası şimdi bendeydi.

"Orada neyle karşılaşırsak karşılaşalım, ister Anders ister bir muhafız, ben halledebilirim. Seni koruyacağım."

Kollarının arasına kıvrıldım ve boş verdim. Bazı sırların gömülü kalması daha iyi.



Şafaktan hemen önce, taşıyabileceğimiz her şeyi topladık. Ryker silahları ve ağır yemek kavanozlarını hallederken ben de dış eteğimi kullanarak postları ve battaniyeleri bohçalayıp sırtıma astım. Eşya taşımamdan hoşlanmadığını fark edebiliyorum ama bir şey söylemeyecek kadar zeki.

Güneş doğmak üzereyken, yumuşacık turuncu ışık duruma uygun bir şekilde suyun alev almış gibi görünmesine sebep olduğu sırada Ryker ve ben doğruca alevlere koştuk.

Sahile doğru yürürken yaprakların ne kadar değiştiğini fark ettim, benim de onlarla beraber ne kadar değiştiğimi. Ölümümle sonuçlanabilecek bütün yolları düşünmek yerine yaşamak istediğim bütün o günleri planlamaya koyuldum.

Ryker'ın yanında uyandığımı, çocuklarımızın giysilerimizi çekiştirdiğini, bahçemizle ilgilendiğimizi, etrafımızdaki kahkahaları düşündüm. Ve gece, gürüldeyen ateşin yanında otururken erdem yılıyla ilgili çoktan unutulmuş masallar anlattığımızı. Ailemi özleyeceğim. Kardeşlerimin büyümesini izleyemeyeceğim. Ama bize hayatta başka bir şans sunuldu ve onu kabul etmeliyiz. Bazen, acaba mücadele etmeye çok alıştığım için onun dışında kalan her şeyi yadırgıyor muyum diye düşünüyorum, sanki his-

setmemem gereken bir şeymiş gibi ama işte buradayız. Bunu gerçekten yapıyoruz. Beraber.

Son ağaçlardan da çıkarken kamburumuzu çıkarıp başımızı eğdik. Böyle açıkta hareket etmek her koşulda tehlikeli ama sahili görebiliyorum. Güneşi yüzümde hissedebiliyorum.

Arkamızdan gelen bir ses, yaprakların ritmik çıtırtısını, bastırılan soluk sesini duyunca ikimiz de adımlarımızı tamamlayamadan donakaldık. Ryker yavaşça omzunun üzerinden baktı ve elini kaldırıp bana durmamı işaret etti. Kıpırtısız.

O ritmik ses yaklaştı, o kadar yaklaştı ki toprağı sarstığını hissedebiliyordum. Gizlenmek için yere yatmak üzereyken Ryker'ın yanağının hafifçe yükseldiğini gördüm. Bir gülümsemenin başlangıcı.

Arkama bakınca doğruca bize koşan bir geyik gördüm. Genç bir erkek. Yolundan çekilmemiz gerekir diye düşündüm ama Ryker kıpırdamadı, hayvan hızla yanımızdan geçerken hayranlıkla izledi.

Ve aklından ne geçtiğini tam olarak biliyorum – tıpkı rüyasındaki gibi, yalnızca bu sefer geyik içinden geçip gitmiyor.

Bana bakıp gülümseyerek elini uzattı ama ben onun elini tutamadan önce sanki arkadan itilmişim gibi sendeleyip dizlerimin üstüne düştüm. Omzumun üstünden bakınca sırtımdaki postlara gömülmüş bir hançer gördüm.

"Ryker?" diye fısıldadım.

Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Teni kül rengine döndü, kesik kesik nefes almaya başladı. "Kapıya doğru koş. Doğruca güneye git, bariyeri takip et."

Söyledikleri... Yüzü... Hiçbiri mantıklı değil... Derken karnından çıkan bıçak sapını gördüm.

Kalkmaya yeltenirken, "Seni bırakmayacağım," dedim.

"O zaman yerde kal... Gözlerini kapa," diye homurdandı. "Ama bir şey olursa... koşmalısın."

Başımı sallayarak onayladım. Sanırım başımı salladım. Gözlerimi kapamamı söylediğini bilsem de yapamadım.

Sapından kavradığı bıçağı dışarı çekti, yirmi santimlik çelikten kan damlıyordu. Gaklama sesini o zaman duydum. Ses bir uyarıdan fazlasıydı. Kaçma çağrısından fazlasıydı. Ölümün sesiydi.

"Geliyorlar," dedi, gözleri arkamda bir yere odaklanmıştı. Bıçağı yanında tutarak duruşunu sağlamlaştırdı ve burnundan derin bir nefes aldı.

İki çift ağır adım yanımıza yaklaştı. Bir tanesi, "Biz sadece avı istiyoruz," dedi. "Şimdi bırak git ve olanları unutalım."

"Hatta senin de payını veririz," dedi diğeri.

Ryker cevap vermedi. En azından sözcüklerle değil.

Bıçağı daha sıkı kavrayıp savurmaya başladı.

Etrafımda tepinen çizmeler vardı; bir çığlık duydum, etin yarılması, kemiklerin sürtünmesi. Yere bir gövde devrildiğinde Ryker olmaması için dua ediyordum; tek bir ela göz bana kitlendi, bir hançer doğruca diğer gözün içine gömülüydü.

Uzaktan birinin, "Durun," diye bağırdığını duydum.

Ryker'ın diğer kaçakçıyla bıçağı elde etmek için dövüştüğü yerin ötesinde, bize doğru gelen üçüncü bir kaçakçı vardı. Bir şey yapmalıydım. Burada böylece yatıp ölü taklidi yapamam, ne söz vermiş olursam olayım.

Sırtımdaki bohçadan sıyrılıp postlara saplanmış bıçağı kaptığım gibi ayağa fırladım. Yardım etmek istiyordum, yardım etmeye çalışıyordum ama o kadar hızlılardı ki. İstediğim son şey Ryker'ın canını daha da yakmak ama eğer hiçbir şey yapmazsam sahile asla varamayabiliriz. Tam kendimi kargaşanın ortasına atmak üzereydim ki kaçakçı Ryker'ın bacaklarını tekmeleyip yere yığılmasına sebep oldu ve bıçağını boğazına dayadı. Ryker'ın gözleri elimdeki bıçağa kaydı ve ne yapmamı istediğini anladım – ona fırlatmamı istiyordu, kışın vakit geçirmek için yaptığımız gibi.

Titreyen ellerimle bıçağı yavaşça ona doğru attım. Yeterince güç vermediğimi düşünüyordum ki bıçağı havada kapmayı başardı, kolunu geriye savurdu ve çeliği doğruca saldırganın ka-

burgalarına sapladı ama kaçakçı bıçağını Ryker'ın boğazı boyunca sürtmeden önce değil.

Bir anlığına mutlak bir sessizlik oldu.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Kuşlar cıvıldamayı bıraktı.

Ve bir sonraki nefeste sanki bir anda her şey hızlandı, algılayabileceğimden daha büyük bir hız kazandı.

Ryker yerde kendi kanından oluşan göle devrilmeden önce, "Koş," demeyi başardı.



Orada öylece donakalmış, ne yapacağımı, nasıl nefes alacağımı bilemeden dikilirken üçüncü kaçakçı bize yetişti. Ryker'a ve yerde yatan iki kaçakçıya bir bakış attı ve korkutucu bir homurtu koyuverdi. "Sadece sen olmalıydın."

Bu, beni girdiğim transtan çıkarmaya... koşmama yetti.

Güneye doğru yönelip kaçakçıların terk edilmiş gizlenme yerlerinin yanından geçtim, bariyeri becerebildiğim kadar takip etmeye çalıştım ama yaşlar gözlerimi yakıp görüşümü bulandırıyordu. Arkamda hızlı ayak sesleri duydum ama bakamazdım; Ryker'ın bedenini, öldüğü yeri görmeye dayanamazdım. Bir bıçak kafamın hemen yanından, kulağımı sıyırarak geçti. Adamdan kurtulmak için ağaçların arasında zikzaklar çizdim ama peşimi bırakmadı. Üzerime atlayıp pelerinimi yakalamayı başardı ve yün kumaşın yarısını yırtıp bedenimden aldı ama adamı bütün gücümle tekmeleyip ilerlemeye devam ettim. Mücadele etmeye devam ettim. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama Ryker bana koşmamı söylemişti ve o an odaklanabildiğim tek şey oydu.

Yaklaştığımda, "Kapıyı açın," diye bağırdım.

Kızların tartıştığını duydum ama bunun için zamanım yoktu. Daha önce yaptığım gibi kapının üstünden atlamayı da beceremezdim. Şu an yapamazdım.

Tahtayı yumruklarken, "Lütfen," diye çığlık attım. Yüzüm gözyaşlarıyla kaplı, tüm vücudum titriyor. Sırtımı kapıya yasladım ve Ryker'ı, bana koşmamı söylediğinde gözlerinde beliren ifadeyi düşünmemeye çalıştım. Kanı. Cesetleri. Uzun patikaya bakarken uzaklardaki engin gölü belli belirsiz gördüm ve bu yaşadığımın, bir şekilde kaçabileceğimi düşünmemin cezası olup olmadığını merak ettim. Mutlu olabileceğimi düşünmemin... Tüm yaşananlardan sonra; ormanda sağ kaldıktan, bir baltayla yaralanmamdan, bir muhafızın peşime düşmesinden, kalbimin milyonlarca parçaya bölünmesinden sonra her şeyin böyle biteceğine inanamadım. Erdem yılımın son gününde, kamp kapısının dışına çökmüş, kendi türüm tarafından ölüme mahkûm edilmiş.

Nihayet kaderimi kabullenmeye hazır olarak gözlerimi kapadım. Sonra içeri çekildim.



Kan ve pislikle kaplı bir hâlde yırtık pelerinim vücudumu herkese teşhir ederken kızların önünde dizlerimin üstüne çöktüm.

Şok içinde dikilip bana baktılar.

Gertie teselli etmek üzere bana uzanırken Kiersten, "Dokunma ona... O bir orospu," diye bağırdı. Yağmur fıçılarından birini açıklığın ortasındaki kocaman eşya yığınına doğru sürüklüyordu. Geçen yıl boyunca onlar için inşa ettiğim her şey. "Her şeyi yakmalıyız... onu da eşyalarıyla beraber," dedi Kiersten fıçılarımdan birini baltayla paramparça ederken. "Meşaleleri alın," diye bağırdı.

Yarılmış dudağıyla, "Ciddi olamazsın," dedi Gertie. Eminim kapıyı açmaları için bile kavga etmesi gerekmiştir.

Öfkesini benim pişirme tezgâhımdan çıkarırken, "Bizimle geri dönemez," dedi Kiersten. "Burada olan bitenlerden sonra olmaz. Ve eğer her şeyi yakmazsak gelecek yılın erdem kızları hiç acı çekmezler. Ve eğer acı çekmezlerse sihirlerinden arınamazlar."

Gertie sesi titreyerek, "Hepimiz yeterince acı çekmedik mi?" dedi.

"Kapa çeneni," dedi Kiersten.

"Hayır... doğru söylüyor." Jenna öne çıktı. "Küçük kardeşim gelecek yılın kızlarından biri. Allie. O yanlış bir şey yapmadı...

Hayatı boyunca iyi biri oldu, tüm kurallara uydu. Gerçek bile olmayan bir şey için o neden acı çeksin?"

"Sihir *gerçek*," diye çığlık attı Kiersten. "Jenna... sen uçabiliyorsun. Dena... sen hayvanlarla konuşuyorsun. Ravenna... sen güneşe ve aya hükmediyorsun."

Ama kızlar orada sessizce dikildiler.

"İyi," dedi Kiersten ayağını yere vura vura kapıya doğru yürürken. "Her şeye hemen şimdi bir son vereceğim."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jenna.

"Sihrin gerçek olduğunu *kanıtlayabilirim*." Kiersten kapıyı çekip açtı. "İzleyin. Bana hiç zarar gelmeyecek," diyerek eşikten dışarı adım attı.

Kaçakçıların çoğunun adayı çoktan terk ettiklerini biliyordum ama en az bir kaçakçı hâlâ bûradaydı.

Adımlarını sayarak ilerleyen Kiersten her bir adımıyla güven kazanıyor gibiydi ve ona kadar sayınca bize doğru dönüp kollarını iki yana açtı. "Bakın, söylemiştim. Hiçbir şey bana dokunamaz. Sihrim onları engelliyor. Gelin, bana katılın ve görün."

Kızların bazıları yavaş yavaş kapıya yaklaşırken çalıların arasından sendeleyerek çıkan karanlık bir figür belirdi.

Kızlar adamı görünce donakaldılar.

Kiersten omzunun üzerinden adama baktı ve güldü. "Bakın, tökezliyor. Daha yakına gelemez."

Kaçakçı orada dikilip çıldırmış gözlerle sahneye baktı; bunun bir tür tuzak mı yoksa delilik mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kiersten'a doğru tereddütlü bir adım attı.

Kiersten'ın çılgın gülümsemesi zayıflamaya başlasa da geri adım atmadı. "Sihrim ancak bu kadar yaklaşmasına izin veriyor. İzleyin."

Bıçağını kılıfından çıkaran adam bir adım daha attı.

Kiersten, "Dur. Sana emrediyorum. Daha fazla yaklaşma yoksa..." dedi ama sesi ona ihanet etmeye başlamıştı.

Öne atılan kaçakçı Kiersten'ı arkasından yakaladı, bıçağı bo-

ğazına öyle yakın tutuyordu ki Kiersten, "Neler oluyor..." diye mırıldandığında bıçak derisine battı.

Göğsüne doğru akan kanla birlikte şaşkınlığı dehşete dönüştü.

Bir tarafımın tatmin olması lazımdı –Kiersten sonunda hak ettiğini bulmuştu– ama yalnızca yorgun hissediyordum. Birbirimizden nefret etmekten yorulmuştum. Kendimi küçük hissetmekten yorulmuştum. Kullanılmaktan yorulmuştum. Kaderimizi erkeklerin belirlemesinden yorulmuştum, hem de ne için?

Yağmur fıçısının dağılmış parçalarından birini alıp avuçlarımda tuttum, masif ağacın ağırlığını hissettim.

"Yeter," diye fısıldadım.

Kızlar önce bana, sonra birbirlerine baktılar ve tek kelime etmeden ellerine ne geçerse onu aldılar – taşlar, kovalar, kurdeleler, çiviler.

Hepimiz eşiği aşıp çıkarken içimde kabaran bir şey hissettim – öfkeden daha fazlası, korkudan ve omuzlarımıza yüklemeye çalıştıkları her şeyden daha fazlası, bir tür ait olma hissi... Kendimizden daha büyük bir şeyin parçası olduğumuz hissi. Ve hepimizin aradığı şey de bu değil miydi?

Güçlerimiz olmayabilir ama güçsüz değiliz.

Biz tek bir varlık gibi ilerlerken kaçakçı bıçağını daha derine bastırdı.

"Daha fazla yaklaşırsanız gözünüzün önünde derisini yüzerim."

"Lütfen... yardım edin," diye fısıldadı Kiersten boynundan aşağı yeni bir yol kan akarken.

Kızlar beni izliyor, bir işaret bekliyorlardı ama kaçakçının gözleri kalabalığı tararken bir şey fark ettim. O gözleri asla unutamazdım, Ryker'ın barınağına tırmanıp beni tehdit ettiği zaman gördüğüm gözler.

Ve aniden bir kaçakçıyı değil, bir oğlanı görür oldum; tüm ailesini kaybetmiş, en yakın arkadaşının ölümünü gördüğü için gözleri hâlâ yaşlı. Ortak noktamız bunlar.

Kasabanın kurbanları sadece erdem kızları değil. Kaçakçılar, muhafızlar, zevceler, işçiler, kasaba dışındaki kadınlar... Hepimiz bunun bir parçasıyız. Hepimiz aynıyız.

Elimdeki tahta parçasını indirerek, "Evine git, Anders," dedim. "Orada sana ihtiyacı olan bir aile var."

Bana baktı, gerçekten baktı ve gözlerinin yumuşadığını gördüm.

O bıçağını indirirken kızlar Kiersten'ı yakalayıp kamp alanının içine taşıdılar.

Anders ve ben, o geri geri yürüyüp bitkilerin arasına girene, tek duyduğum onun ağır nefesi olana kadar birbirimizi izledik... Tek duyduğum kendi nefesim olana kadar...



Kulübenin zemininde bir araya gelmiş otururken tam da başladığımız yerde olduğumuzu fark ettim. Ama bu tam olarak doğru değil.

Kiersten gözyaşlarını silerek, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu ve bana baktığını fark ettim. Hepsi bana bakıyordu.

Bir yanım onlara artık tek başlarına olduklarını, bunun benim mücadelem olmadığını söylemek istese de soluyacak nefesim oldukça daha iyi bir hayatı hedefleyeceğime dair kendime söz vermiştim. Dürüst bir hayatı. Etrafımıza yığılı çıplak yatak çerçevelerine bakarken Betsy, Laura, Ami, Tamara, Meg, Patrice, Molly, Ellie, Helen ve daha niceleri geldi aklıma.

"Burayı, bulmaktan mutlu olacağımız şekilde bırakarak başlayabiliriz."

Fısıltılar yükseldi.

"Burada olan her şeye rağmen her birinizde gücün, merhametin ve sıcaklığın izlerini gördüm," dedim gözlerine bakarken. "Bunların öne çıkmasına izin versek neler yapabilirdik, dünya nasıl ışıl ışıl olurdu düşünsenize. Ben o dünyada yaşamak istiyorum. Ne kadar ömrüm kaldıysa. Babam, bizi biz yapanın hiç kimse izlemiyorken verdiğimiz küçük kararlar olduğunu söylerdi hep. Biz kim olmak istiyoruz?"

Odaya bir sessizlik çöktü ama etrafıma bakınca bunun iyi bir sessizlik olduğunu fark ettim. Gerekli bir sessizlik.

Çenesi titreyen Gertie, "Peki ya sen?" diye sordu. "Geri dönemezsin... Artık... Bu olanlardan sonra olmaz..."

"Haklısın. Birinin zevcesi olmak için kasabaya dönemem ama gerçeği söyleyebilirim. Gözlerine bakıp erdem yılının aslında ne olduğunu söyleyebilirim." Oracıkta kendimi kaybetmemek için tüm gücümü kullandım ama sağlam durmalıydım. Ciladaki tek bir çatlak, zırhımdaki tek bir gedik beni paramparça ederdi, yere çakılırdım. Cenaze ateşimi tutuşturacak kibriti çaktıklarında kendime duygulanmak ve yas tutmak için izin verirdim. Daha önce olmazdı.

Kimse tek kelime etmedi ama kendilerinin de cezalandırılmaktan korktuklarını anladım – yardım ve yataklık. Ve onları suçlamıyordum.

"Sizden bana katılmanızı istemiyorum. Büyük jestler yok," diye kızları rahatlattım. "Kasabanın kapılarına vardığımızda benden uzaklaşmanızı, beni tanımıyormuş gibi davranmanızı istiyorum ama ben aklımdakileri söyleyeceğim. Bunu kaybettiğimiz tüm erdem kızlarına borçluyum. Kendime borçluyum."

Son geceyi, başından beri yapmamız gerekenleri yaparak geçirdik.

Tuvaleti yıkayıp ambarı temizledikten ve açıklığı toparladıktan sonra yatak çerçevelerini birbirinden ayırmaya başladık. Kızlar yatakları tek bir büyük çember şeklide dizmeye karar verdiler. Bu harekette bana dokunan bir yan vardı. Ryker'ın, gaspçıyla buluşan kasaba dışındaki kadınlar hakkında anlattıklarını düşündüm, nasıl el ele tutuşup çember şeklinde dikildiklerini. Kasabadaki erkeklerin böyle şeylere, kadınca aptallıklara burun kıvırması çok kolay ama o kadar da aptalca olduğunu düşünüyor olamazlar yoksa gaspçıyı yakalamak için o kadar uğraşmazlardı. Umarım onu yakalamamışlardır – umarım hâlâ orada bir yerlerdedir.

Biri pelerinime asılınca irkildim.

Martha, "Senin için onarmak istedim sadece," dedi.

Derin bir nefes alıp pelerini bıraktım ve altından yapılmış gibi özenle Martha'nın ellerine serdim. Benim için gerçekten de altın değerinde. Burada hayatımı kurtardı, hem de defalarca. "Teşekkür ederim." Elini sıktım. Bunu düşündüğü için minnettarım. June'un pelerinin dayandığını, hediyesinden sonuna dek faydalandığımı görmesini istiyorum.

Kampta dolaşıp etrafımdaki her şeyi özümserken, kuyuyu kapatmaya yetecek kadar keresteyi birleştirmeyi başardıklarını gördüm. Hatta tahtayı yakarak üzerine *ZEHİR* sözcüğünü işlemişlerdi.

Üzerimize çöken, bütün kampın üzerine çöken tek şey ceza ağacıydı. Kırk yedi yılın nefreti ve şiddeti dallarından sarkıyordu.

"Belki dalları boşaltabiliriz," dedi Jessica. "Adakları gömeriz."

"Daha iyisini yapabiliriz," diyen Gertie kütüğün üzerindeki baltayı aldı. Kasabada olsaydık ceza ağacına zarar vermek kutsala küfür sayılırdı, ânında öldürülürdük ama kim söyleyecekti, kim görecekti ki? Kiersten bir konuda haklıydı – buradaki tek Tanrı biziz.

Sırayla ağacın gövdesine darbeler vururken tüm üzüntümüzü ve öfkemizi baltaya döktük. Sallanan dallardaki saç örgüleri, parmaklar, dişler takırdadı ve nihayet ağaç devrildiğinde sanki bütün ağırlığını vücudumun her santiminde hissettim. Eylemimizin sonuçlarını görmek için burada olamasam bile ağacın yıkımını görmek yeterli. Rüyalarımdaki kıza benzemekten çok uzak olduğumu biliyorum ama onun bir parçasının içimde yaşadığına inanmak istiyorum. Her birimizin içinde...

Devrilmiş ağacı ve simgelediği her şeyi yaktıktan sonra külleri gömdük ve geride kalan kütüğü otlarla süsledik – yonca, ekşi üçgül ve düğünçiçeği. Basit çiçekler, artık kasabada nadiren kullanılıyorlar ama bir zamanlar narinliği, barışı ve yalnızlığı simgeliyorlardı.

Bu görüntüyü izlemek burada ne kadar çok şey kaybettiğimizi anlamama neden oldu ama belki de yeni bir şeyin doğması için her şeyi yıkmamız gerekiyordur.

Ölümden hayat doğar.

Şafaktan hemen önce yamaca çıkan yeni bir patika açtık, ilerledikçe yola işaretler koyduk ki bir sonraki yılın kızları su kaynağını ve June'un bahçesini bulabilsinler.

Yokuşun tepesine ulaştığımızda Martha bir melodi mırıldanmaya başladı. Kasabada kadınların böyle mırıldanmasına izin verilmez –erkekler bunun sihirli sözleri saklamamızın bir yolu olduğunu düşünüyor– ama belki şu an tam da buna ihtiyacımız vardır, her şeyi yoluna koyacak bir sihre.

Giysilerimizi çıkarıp kayaların üzerine serdik ve bütün bir yılın *kirini, kanını, yalanlarını sırlarını temizledik.* Kızlar bakmamaya çalışsalar da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Küçülmeye başlayan ayın altında yıkanmak için soğuk suya adım atarken birbirimize açıldık, kaybettiğimiz her kızın adını andık, onları hatırlamak için hikâyeler anlattık. Belki ay ışığı yüzündendir, belki de eve dönmenin ağırlığındandır ama saf bir andı. Sonunda bundan arınabilirmişiz gibi. Havva artık bize iyiliksever gözlerle bakıyor mudur acaba diye merak ettim. Belki tek istediği buydu.

Yumuşak ve puslu güneş doğu kıyısından yükselirken yamacın kenarında oturup birbirimizin saçını ördük, yırtık pırtık giysilerimizi toparladık ve yıpranmış çizmelerimizi parlattık.

Gereksiz gelebilir, erkeklerin asla fark etmeyeceği ümitsiz bir çaba olabilir ama bunu onlar için yapmıyoruz. Bu bizim için... Kasaba dışındaki kadınlar, kasabanın kadınları, gençler ve yaşlılar, hem zevceler hem işçiler için. Bizi eve doğru yürürken gördüklerinde, değişimin yaklaştığını anlayacaklar.


EVE DÖNÜŞ



Muhafızlar ellerinde sopaları ve kalın tabanlı çizmeleriyle yeri döverek yaklaşırlarken gelip kapıyı çalmalarını beklemedik. Kapıyı açıp sessizce sırayla dışarı çıktık.

Başlarımızı öne eğik tuttuk ama sadece sihrimizden arındığımızı düşünmeleri için değil. Bu yolda bizden önce yürüyen herkese saygımızı ifade etmek için. Bu yolda bizden sonra yürümeye zorlanacak herkese.

Kapının arkamdan kapandığını duyunca göğsüm sıkıştı. Burayı terk etmek sanki Ryker'ı terk etmek gibi geliyordu ama sonra rüzgâr beni buldu ve örgümden bir tutam saçı serbest bıraktı. Belki Ryker yanı başımdadır, adımı fısıldıyordur.

"Çok geç kalmayacağım," diye fısıldadım ben de.

Muhafızlardan biri başıyla beni işaret ederek, "Bu kendi kendine konuşuyor," dedi.

"Geçen yıldan iyidir. Barnesların kızını hatırlamıyor musun, hani kulağının yarısı olmayan? Daha kıyıya bile varamadan altına işemişti."

Beni itekleyip geçerken kıs kıs güldüler ama önemsemedim. Bırakın deli olduğumu düşünsünler.

Gözümün kenarıyla kırmızı bir ışıltı gördüm. Oraya doğru yürüdükçe nabzım hızlandı. O çiçek. Çiçeği neredeyse unutmuş-

tum. Ayağım takılmış gibi yaparak çiçeğe doğru süründüm ve parmaklarımı kusursuz biçimli taçyapraklarında gezdirdim ama şimdi iki çiçek vardı. Belki de böyle yayılıyordur. Her seferinde bir tane. Yavaş ama emin.

Buradayken hayatınızın anlamsız olduğunu, bir sonraki fırtınayla silinip gidecek unutulmuş küçücük bir iz olduğunu düşünmek kolay ama bu, kendimi küçük hissetmeme neden olmak yerine her şeye daha fazla amaç ve anlam yüklüyor. Toprağı aşıp çıkmaya çalışan küçük bir filizden daha az ya da daha fazla önemli değilim. Bu dünyada hepimizin bir rolü var. Ve ne kadar küçük olursa olsun, rolümü oynamaya niyetliyim.

"Ayağa kalk." Muhafızlardan ikisi dirseklerimden tutup beni kaldırdılar. Her ne kadar onlara direnmek istesem de kendimi gevşek durmaya zorladım.

Kanolara yüklenip karşıya geçirilirken ne kadar ufaldığımızı fark etmemek mümkün değildi; yalnızca açlıktan ya da malzemelerimiz bittiğinden değil, sayımız da azalmıştı. İlk kez saydım – on sekizimizi kaybettik. İçlerinden dördü duvaklıydı, bu da dört erkeğin sağ kalanlar arasından yeni zevceler seçeceği anlamına geliyor. Yaşadığımız her şeye rağmen, acaba geriye kalan kızlardan kaçı hâlâ bir duvak almayı umuyor? Kampı ateşe vermeden ayrılmalarını sağlamak yeterliydi ama gerçekten inanmaları, yetiştirildikleri her değerden vazgeçmeleri zaman alacak. Benim zamanımsa hızla azalıyor.

Açık su, hafif rüzgâr, serbestçe yüzümüze vuran güneş – özgürlük hissi veriyor ama bunun yalan olduğunu biliyoruz. İrademizi böyle kırıyorlar. Her şeyi, bizzat itibarımızı alıyorlar ve sonrasında verdikleri her şey bir hediye gibi geliyor.

Muhafızların önünde sessiziz, bakışlarına karşılık vermiyoruz. Pelerinime sıkıca sarılıyorum, sırlarımıza ise daha da sıkı sarılıyoruz ama gece olunca, muhafızların sarhoş uykusunun düzenli mırıltısıyla beraber kızlar karanlıkta fısıldaşıyorlar; alacakları siyah kurdeleler hakkında, gerdek yatağında ne yapmaları beklendiği hakkında, hangi çalışma evlerine atanacakları hakkın-

da; derken konu onlara gerçeği söylediğimde konseyin bana ne yapacağına, nasıl cezalandırılacağıma geliyor. Nasıl öleceğime...

Darağacı nezaket olurdu. Büyük ihtimalle beni diri diri yakacaklar ama en azından yokluğumda küçük kardeşlerim cezalandırılmayacak. Ailemin adı lekelenecek ama o da zamanla solar. Annem biraz daha zor gülümseyecek, kardeşlerim kurallara uyup kendi rollerini oynayacak ve umarım onların erdem yılı geldiğinde benim ihanetim uzak bir hatıradan başka bir şey olmayacak.

Yürüyüşümüzün ikinci gününde kasabanın dışına yaklaşırken midemdeki ağırlık giderek büyümeye başladı. Ryker'ın ailesini tanır mıyım acaba diye merak ettim. Ölümünün haberini şimdiden almışlar mıdır acaba?

Odun ateşi, misk ve çiçek açan otların kokusunu alınca yavaşlayıp diğer kızların arkasına geçtim. Bir anda sırrımın acı verecek derecede bilincine varmıştım. Kadınlardan oluşan deryayı gözlerimle tararken Ryker'ın da bana baktığını görünce durdum – Ryker değil ama onun gözlerine ve dudaklarına sahip bir kadın, etrafında altı kız vardı. Bu, yepyeni bir acı dalgasının yüzeye çıkmasına neden oldu ama aynı anda rahatladım da. Ryker bir şekilde yaşamaya devam edecek.

Söylemek istediğim çok şey vardı, onu ne kadar sevdiğimi söylemek isterdim. Nasıl onlar için daha iyi bir hayat istediğini, kuzey yıldızının altında gözleri açıkken öldüğünü... Ama ben konuşacak cesareti toplayamadan annesi konuştu. "Sensin... Tıpkı ona benziyorsun."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormak için ağzımı açtığım sırada arkamdan bir muhafız yetişip kolumu yakaladı ve beni uzaklaştırdı.

Arkama dönüp baktığım sırada kadın omzuna dökülen saçı çekip yakasına iğnelenmiş küçük kırmızı çiçeği gösterdi.

"Bekle..." diye fısıldadım ama geri gitmeye çalışsam da muhafız beni yanına çekti.

"Kaçmak için çok geç. Artık kasabaya aitsin. Bay Welk'e aitsin."



Kasaba kapısına ulaştığımızda muhafızlar sıraya girdi. Kilise çanı her birimiz için birer kez çaldı. Çitlerin diğer tarafındaki kasaba halkının nefeslerini tuttuğunu duyduk: Erdem yılı tarihinin en kanlı sezonuydu bu. Otuz üç kızdan yalnızca on beşimiz eve canlı dönmüştü.

Sikkelerin şıngırtısı havaya yayıldı ve dikkatimi muhafız karakoluna çekti, geçen yıl biz kamp alanına giderken olduğu gibi erkeklerin sıralandığı yere. Bazılarında birkaç tane ağır deri çanta görene kadar kanadı kırık kuşları izlemek için değil, ödemelerini almak için orada bulunduklarını anlamadım. Bir anlığına kendimi Ryker'ın yüzünü ararken buldum ama o gitti artık. Bir daha da dönmeyecek.

Kapılar açılınca sarsılarak bulunduğumuz âna geri döndüm. Yeni erdem kızlarının fazla ağırbaşlı bir sıra hâlinde dışarı çıkmasına hazırlıksız yakalandım. Çok genç, çok güzel görünüyorlar, baloya hazırlanmış oyuncak bebekler gibiler – mezbahaya gönderilir gibi değil. Geçen yıl yanlarından geçtiğimiz sırada geri dönen kızların bize nasıl baktıklarını düşündüm, âdeta bizden nefret ediyorlardı ve bu yeni kızların bizde ne gördüğünü merak ettim. Umarım nasıl gözümüzü kararttığımızı, bir şeyleri onlar için daha iyi duruma getirmeye çalıştığımızı anlarlar.

Çenem titrese de gülümsemeye çalıştım. "Birbirinize iyi bakın," diye fısıldadım rüzgâra.

Ve son kız da gözden kaybolurken açık kapıyla yüzleşmek üzere o tarafa döndüm.

Gözlerim yaşardı, bedenim sanki olduğu yere sabitlenmiş gibi hissettirse de bir şekilde hareket ettim. Belki kalabalığın yarattığı ivmeden, belki de çok daha ilkel bir şey yüzünden.

Kader ânım.

Elle tutulur bir ağırlık var. Tüm vücudumda hissediyorum, aynı zamanda diğer kızlardan da yayıldığını hissediyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini... yolun sonu olduğunu biliyorlar.

Biz meydana doğru hareket ederken insanlar boyunlarını uzatıp hangi kızların sağ kaldığını görmeye çalıştılar. Rahatlayıp iç çekenler, hayal kırıklığıyla nefesi kesilenler oldu.

Duvak sunan erkekler ellerinde siyah birer kurdeleyle, seçtikleri kızların karşısında yerlerini aldılar. Önümde Michael'ın zarif çizmelerinin ucunu gördüm ama gözlerine bakmaya katlanamadım.

Ölen gelinlerin yerine dört yeni kız seçildi ama birtakım fısıltılar dolaşmaya başladı. Sıranın sonuna doğru bakınca Bay Welk'in Gertie'nin önünde dikildiğini gördüm.

Bay Welk elini omzuna koyunca Gertie geri çekildi. "Bay Fallow'un geçtiğimiz kış vefat ettiğini bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Lütfen baş sağlığı dileklerimizi kabul et."

Gertie eliyle ağzını kapatıp kesik bir soluk aldı.

Kalabalıktan birinin, "Bakın, nasıl da yıkıldı," dediğini duydum.

"Duyduğuma göre onu araziye göndereceklermiş."

Gözlerinde çılgın bir heyecanla bana baktı ama Michael'ın önümde dikildiğini fark edince o gizli coşkusu sönüp gitti.

Bunu ne kadar geciktirirsem o kadar zor olacağının farkındayım. Hepimiz için...

Tokasını çözdüğüm pelerinimin omuzlarımdan kayıp düşmesine izin verdim. Yıpranmış yün kumaş yere vururken kalabalık-

la yüzleşmek üzere çenemi kaldırdım. İlk gördüğüm kişi Michael oldu. Yakasında bir gardenyayla önümde dikiliyordu. Benim için seçtiği çiçek – masumiyetin çiçeği. Bana bakıp gülümsedi; onu her zaman hatırladığım hâliyle, çayırda dikilmiş, gömleğinin kolları kıvrılmış, saçında güneş ışıldıyor. Ama sonbahar rüzgârı benim yıpranmış iç gömleğimin içine işleyip kumaşı şişkin karnıma sararken yüzünden kanın çekildiğini, gözlerine acı ve şokun yerleştiğini gördüm.

Bu görüntüyü gözlerimden silmeye çalışarak yavaşça gözlerimi kapatıp açtım ama gözlerim tekrar açıldığı anda, en ön sırada dikilen ailemi gördüm. Babam dişlerini sıkmış, Ivy ve June, Clara'yla Penny'nin gözlerini kapatıyor. Annem ise âdeta bir heykel gibi, dondurucu bir ilgisizlikle dikiliyor, onun gözünde şimdiden ölmüşüm gibi.

Ama kasaba halkından hissettiğim soğukluğun yanında bu hiçbir şey.

Tıslamalar ve fısıltılar, ceza talepleri var.

Birinin attığı çiçek doğruca yanağıma çarptı – turuncu bir zambak, öfkenin ve nefretin çiçeği. İğrenmenin. Çiçeği yerden alıp parmağımı jilet gibi keskin kenarlarında gezdirdim ama şu anda kaybolamam. Ne kadar canım yansa da şu anda kalmalıyım, bedenimde ve şimdiki zamanda olmalıyım.

Kamp alanındayken amaçlarım vardı ama şimdi burada, onların karşısındayken pişmanlık duymadan edemiyorum. Yaptığım şey için değil –Ryker'la birlikte olmak Tanrı'ya en yakın hissettiğim andı– ama bunu aileme ve Michael'a yaptığım için. Böyle küçük düşmeyi hak etmiyorlar. Hiçbirimiz hak etmiyoruz.

Kalabalığa yayılan nahoş gürültü çabucak bağırışlara ve suçlamalara dönüştü. "Orospu. Kâfir. Yakın şunu."

Dizlerim çözülecek gibi oldu ama sabit durdum. Cesur olmalıyım – Ryker için, erdem kızları için... Çünkü gerçeği biliyorum.

Michael'ın babası endişeli bir yüz ifadesiyle öne çıktı ama ben maskesinin ardını görebiliyorum. Gözlerinin parladığını. Benden kurtulacağı için hevesliydi.

"Hayatımda hiç bu kadar açık bir suçla karşılaşmadım," dedi öne çıkan karnımı göstererek.

Kalabalıktan kulak tırmalayan bir feryat yükseldi ve kadınlar tıslayıp tükürerek, beni yakalamaya çalışarak öne çıktılar. Muhafızlar onları geri çekerken aralarında annemin yüzünü gördüm. Elbette, annem de onlardan biri. Hissettiğim ezici acıya rağmen duyduğum utanç ondan da katlanılmaz, başlı başına bir ölüm sanki. Muhafızlar annemi uzaklaştırırken annem eteğini kaldırıp çıplak ayak bileğini ortaya çıkardı, yan tarafında tırtıklı bir yara izi aşağı doğru iniyordu. Bir ayakkabı hızla üzerime uçtuğunda annemin bunu niye yaptığını, ne anlama geldiğini merak ediyordum. Tam zamanında eğildim. Kalabalık kan istiyor. Tüm vücudum titriyor. Ama sakin olmalıyım. Anlaşılır biçimde konuşabilmeliyim. Gerçekleri söylemeliyim. Beni korkutup susturmalarına izin vermeyeceğim.

Yumruğumu sıktığımı hatırlamıyorum ama parmaklarımı açtığımda çok sarsıcı bir şey buldum. Küçücük, kırmızı bir çiçek. Mükemmel biçimli beş taçyaprak. Rüyalarımdaki çiçek. Ama buraya nasıl geldi?

Nefesim göğsüme sıkışıp kaldı. Bir cevap arayarak kalabalığı tararken gözlerim anneme takıldı. Donuk bakışları benimkilere kenetlenmiş, altdudağı hafifçe titriyor. Boynuna sarılı eşarbı kenara çekti ve kalbinin üzerine iğnelenmiş küçük kırmızı çiçeği gösterdi. Gerçeği anladığımda öyle sarsıldım ki bayılmamak için ellerimi dizlerime yaslamak zorunda kaldım.

Annemmiş.

Bileğindeki yara muhafızların duvak gününden önce kurduğu tuzak yüzünden olmuş. O yüzden bacağından kan akıyormuş, o yüzden kan kökü içiyormuş, enfeksiyon kapmamak için. Ve cezalandırmalara ilk katılan olmasının nedeni de kibar bir sözcük söyleyebilmek, küçük bir teselli olarak çiçek vermek içinmiş. Ryker'ın annesi, *Tıpkı ona benziyorsun,* demişti – bunun rüyalarımdaki kızla hiç ilgisi yoktu; tüm bu zaman boyunca kasaba dışındaki kadınlarla buluşan kişi annem olduğu içindi.

Kasabanın hakkında fısıldaştığı, avlamaya çalıştığı gaspçı annemmiş.

Ona doğru koşmak, rüya görmeme izin verdiği; kasabanın kadınlarına yardım etmeye çalışırken hayatını tehlikeye attığı için teşekkür etmek istedim ama yapamam. Yapabileceğim tek şey burada dikilip olanlara katlanmak, diğer her şeye katlanmak zorunda olduğumuz gibi. Duygularımı bastırmaya çalışsam da yüzümün kasıldığını hissedebiliyorum. O tuhaf sıcaklığın yanaklarıma yükseldiğini. Her zaman bunun içimde hareket eden sihir olduğunu düşünürdüm ama artık *hiddet* olduğunu biliyorum.

Bay Welk elini Michael'ın çökmüş omuzlarına koydu. "Bildiğin üzere, konsey başkanı olarak görevimi bugünden itibaren sana bırakıyorum. Ama suçun büyüklüğünü göz önüne alarak seni bu yükten kurtaracağım."

Konuşmasını bekliyorum, cezamı açıklaması için sabırsızlanıyorum çünkü ancak ondan sonra kendi gerçeğimi anlatabileceğim. Yasalara göre ceza süreci boyunca her kadının gözleri ve kulakları açık olmalı. Ve sözümü kesmeye çalışsalar bile bir bedenin yanması çok uzun sürer.

Bay Welk gururla kalabalığa hitap etti. "Görev başındaki son eylemim ve oğluma bir hediye olarak, Tierney James'i..."

"Çocuk benim," dedi Michael, gözleri hâlâ hemen önündeki zemine kilitlenmişti.

Kalabalık bir anda nefesini tuttu. Ben de.

"Hadi ama." Bay Welk ellerini öne uzattı. "Michael'ın geçtiğimiz yıl boyunca kasabadan çıkmadığını hepimiz biliyoruz. Şoka girdi hepsi bu; kafası karıştı. Bir dakika verin de kendine gelsin." Oğluna döndü. "Üzgün olduğunu biliyorum ama..."

Michael ondan uzaklaştı. "Tierney bana rüyalarımda geldi." Doğruca kalabalığa hitap etti. "Her gece beraber çayırda yattık. Bağımız o kadar güçlü işte. Tierney'nin sihri işte *buydu*."

"Mümkün değil," diye bağırdı biri. "Kız orospu, hepimiz görüyoruz."

Bay Welk muhafızlara beni yakalamalarını işaret etti ama Mic-

hael bedenini bana siper etti. "Birini cezalandırmanız gerekiyorsa beni cezalandırın," dedi. "Suç benim. Ona rüyalarında bana gelmesini emrettim, benimle yatmasını sağladım çünkü bencildim ve onunla olmak için bütün bir yıl bekleyemedim."

Yüzünü inceledim – söylediklerine gerçekten inanacak kadar hayal dünyasında mı yoksa beni korumak için yalan mı söylüyor anlayamadım.

"Tierney'nin rüyalarını biliyorum." Gertie yanıma adım attı. "Karşınızda dikilen kızın kendisi kadar gerçekler."

"Cadılık bu," diye bir ses yükseldi kalabalıktan. "Bu ikisi de işin içinde. Ahlaksızlar"

Tam Gertie'ye geri çekilmesini, benim için başını derde sokmamasını söylerken Kiersten da onu takip etti. Birer birer tüm kızlar etrafıma toplandı. Neredeyse dizlerimin üstüne yığılacaktım. Bir grup kadının böyle tek yürek olduğunu hayatımda hiç görmemiştim. Ve meydana göz attığımda bunun fark edildiğini görebiliyordum. Erkekler kendi retoriklerine kapılmış, kıpkırmızı yüzlerle boşluğa bağırıyorlardı ama kadınlar sanki tüm hayatları boyunca bunu beklemişçesine yumuşak bir sessizlikle dikiliyordu. Ve uzak bir dağdan gelen duman işareti gibi, kalabalığın içinde yayılan kırmızı ışıltıyı gördüm.

Çiçek tezgâhında çalışan kadının önlüğünün altında küçük kırmızı bir çiçek var; bu kadın kasabadan ayrılmadan önce bana mor bir süsen çiçeği vermişti, ümidin simgesi. Linny Hala'nın elbisesinin fırfırlarının arasında kırmızı bir çiçek var; bana ait olduğum yer olan ormanda kalmamı söylediğini hatırlıyorum, hatta yere bir çobanpüskülü dalı atmıştı, tıpkı yamaca çıkan yoldaki çalılar gibi. June'un yakasının altına iğnelenmiş bir kırmızı çiçek var; pelerinime saklanmış her bir tohumu gizlice June dikmişti. Ve annem, en taze suyun kaynağının en yüksek noktasından geldiğini söylemişti.

Bana yardım etmek için her şeyi riske atmışlar ve ben farkında bile değildim. Tek duyabildiğim annemin sözcükleriydi. "Gözlerin fal taşı gibi açık ama hiçbir şey görmüyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerim biriken yaşlarla yansa da göz kırpmaya cesaret edemedim, tek bir ânı bile kaçırmak istemiyordum.

Muhafızlara işaret eden Bay Welk, "Bu iş çok uzadı," dedi.

"Onlara yalancı mı diyorsun?" diye sordu Michael. "*Hepsine* birden?"

Bay Welk oğlunun dirseğini kavradı. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, bu çok asilce ama neyle uğraştığını bilmiyorsun. Durum kontrolden çıkabilir."

Michael kolunu çekip kurtardı. "Ya da belki de *benim* yalancı olduğumu söylüyorsundur?" dedi, kasabada herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Çünkü eğer bunu kabul etmiyorsan, aslında söylediğin şey sihrin gerçek olmadığıdır."

Zorlama bir gülüşle, "Komik olma," dedi Bay Welk. "Sihir elbette gerçek." Sertçe yutkundu. "Sanırım buradaki esas mesela *güvenlik*." Kalabalığa döndü. "Rüyalarımızda bize gelmeyeceğini... bizi uykumuzda katletmeyeceğini nereden bileceğiz?"

Karşımda dikilen Michael, "Tierney'nin sihri tükendi. Ona baktığımda hissedebiliyorum," dedi ama hâlâ gözlerime bakamıyordu. "Gelin... Kendiniz görün."

Erkekler öne çıkıp görünen her yerimi dikkatle incelediler. Gözlerini pençeleyip çıkarmak istesem de kendimi sabit durmaya zorladım.

"Yeter bu kadar saçmalık." Bay Welk muhafızlardan birine işaret etti. "Meşaleleri getirin."

Michael babasına tepeden baktı. "Seni uyarıyorum. Eğer Tierney'yi yakacaksan beni de onunla beraber yakacaksın."

Bay Welk'in beti benzi attı. Ve o kısacık anda oğlunu ne kadar sevdiğini, onu feda etmektense her şeye katlanabileceğini gördüm. Bana bile.

"Bak ne diyeceğim..." Muhafıza beklemesini işaret etti. "Onu *ben* inceleyeceğim," dedi yakınımda olmak canını acıtıyormuş gibi dişlerini sıkarak. Doğruca gözlerimin içine baktığı sırada içinden taşan nefreti hissedebiliyordum ama daha fazlası da vardı. *Korku*. Kontrolü kaybediyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ve o

gece eczanede sırtımı kırbaçlarken söylediği gibi, saygının kaybı tehlikeli bir yoldur.

"Oğlum doğru söylüyor." Kalabalığa doğru dönerken omuzları çöktü. "Sihri Tierney'yi terk etmiş."

Erkeklerden hüsran dolu bir homurtu yükseldi.

"Ama bu kızların sihrinin güçlendiğinin *kanıtı*," dedi Bay Welk, yeni bir kıvraklıkla. "Bu, erdem yılına her zamankinden daha çok ihtiyacımız olduğunu kanıtlıyor."

Çenemi kapalı tutmak, topluluğun korkusunu beslemesini, daha da büyük bir yalan yaratmasını dinlemek için tüm irademi kullanmam gerekti ama etrafımdaki kadınlara baktığımda belli belirsiz bir değişim gördüm. Şiddetli bir döküntünün üzerine sürülen merhem gibi yayılan ümit. Rüyalarımdaki isyan değil bu, rüyamdaki kızın sahip olduğu gibi bir güç gösterisi değil ama belki de bir şeyin başlangıcıdır... Hepimizden daha büyük bir şeyin.

"Lütfen, oğlum, yapma bunu," diye yalvardı Bay Welk. "Bu kıza değmez. Seni aptal yerine koyuyor."

Michael siyah kurdeleyi kaldırdı ve arkamı dönmemi söyledi.

Konuşmak için, sesimi duyurmak için bunun son şansım olduğunu biliyordum ama tam da o anda içimdeki bebeğin hareket ettiğini hissettim. Ryker'ın bebeğinin. Geri çekilmezsem, bu iyiliği kabul etmezsem Ryker'ın soyu da benimle birlikte ölecek.

Yüzümden aşağı yaşlar akarken arkamı döndüm.

Siyah ipeği örgümün etrafına bağlayan Michael kırmızı kumaşı gereğinden fazla kuvvetle çekti ama umurumda değil. Şu anda bunun dışında herhangi bir şey hissetmeye ihtiyacım var: Kesin olarak susturulmanın acısını unutturacak herhangi bir şey. Ama bu artık sadece benimle ilgili değil.

Muhafızlardan biri elindeki parşömen rulosuyla telaşla ilerleyip kâğıdı Bay Welk'e verdi.

O da mührü kırıp yazılanları okudu ve gözlerinde karanlık bir ışıltı belirdi. "Sanırım bu artık sana düşüyor, Michael. Konsey başkanı olarak ilk resmî görevin."

Adam kâğıdı uzatırken kötü bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Beni seçtiği için Michael'dan intikam almanın bir yolu.

Michael çenesini sıktı ve konuşmadan önce burnundan derin bir nefes aldı. "Laura Clayton'ın bedeninin bulunamadığı dikkatime sunuldu."

Laura. Kanonun kenarından düşmeden önce yüzünde beliren tekinsiz ifade.

Herkesin dikkati Clayton ailesine dönerken Bayan Clayton hiç etkilenmemiş gibi dikiliyordu ama sonra en küçük kızının omzuna sarılı parmaklarının bembeyaz kesildiğini gördüm.

"Yapma," diye fısıldadım Michael'a. "Lütfen yapma."

Sıktığı dişlerinin arasından, "Tüm hayırseverliğimi senin için kullandım," diye cevapladı. "Priscilla Clayton..." Michael çenesini kaldırdı. "Öne çık."

Bay Clayton kızını annesinin elinden kurtardı ve bize doğru ittirdi.

Kız meydanın ortasına doğru yürürken çözülmüş bağcığına takılıp sendeledi, saç örgüsünü gergin bir tavırla omzuna çekip beyaz kurdelesiyle oynamaya başladı. Kızı Clara'nın sınıfından hatırladım. Sadece yedi yaşındaydı.

"Ablanın cezasını kabul etmeye hazır mısın?" diye sordu Michael.

Gözleri dolsa da ses çıkarmadı.

"Tanrı ve seçilmiş erkekler adına," dedi Michael, sesi hafifçe titreyerek. "Şu andan itibaren seni hayatının sonuna kadar kasaba dışına sürüyorum."

Devasa kapı açılırken çıkan gıcırtıyla irkildim.

Priscilla dışarıya doğru ilk sarsak adımını atıyordu ki Michael onu durdurdu.

Fikrini değiştirdiğini, bunu yapmayacağını düşünerek titrek bir nefes verdim ama tek yaptığı aşağı uzanıp kızı saçındaki beyaz kurdeleyi çekerek yere düşürmek oldu.

Michael'a iğrenerek baktım. Bunu nasıl yapabilir? Ama o da artık onlardan biri.

Çizmesini bağlamak için diz çöküp fısıldadım, "Laura senden özür dilediğini söylememi istedi." Bir düğüm daha attım. "Ryker'ın annesini bul. Seninle ilgilenir." Yumuşak bir gülümseme ya da gözü yaşlı bir teşekkür bekleyerek başımı kaldırıp baktım ama soğuk bir öfkeyle karşılaştım. Zaten neden öfkeli olmasındı ki? Hepimiz öfkeli olmalıyız.

Çalışma evi atamaları yapılıp siyah kurdeleler teslim edilirken ben de esintiye kapılan, terk edilmiş beyaz ipek parçasını izledim; toprakta sürüklenip ta kapının öbür yanına, kocaman gölün ötesine, kalbimin bir kısmını bıraktığım ormana kadar süzüldü ve acaba Ryker hâlâ orada mı, beni görebiliyor mu diye merak ettim. Benim hakkımda ne düşünüyor diye.

Tören bitip kalabalık dağılırken muhafızların üzeri yazısız sandıkları eczanenin kapısına taşımalarını izledim. Benim gördüğümü başkaları da görüyor mu diye etrafa bakındım ama kadınlar hiçbir şey belli etmiyordu, gözleri milyonlarca kilometre ötedeydi. Hayretle. Korkuyla.

Kızlara yaptığımız şeyler... Sırf onları alaşağı etmek için yüceltsek de, parçaları ve gedikleri için kullansak da hepimiz suç ortaklarıyız. Ama her şey birbirine bağlı ve tüm bu yıkımdan iyi bir şeyler de çıkacağına inanmak zorundayım.

Erkekler erdem yılını asla bitirmeyecekler.

Ama belki biz bitirebiliriz.



Michael, gergin bir sessizlik içinde beni yeni evimize götürdü; gardenyalarla dolu, düzenli bir kasaba evi. Ağır kokuyla ve Michael'ın iyi niyetiyle neredeyse boğulacaktım.

Kapı kapanır kapanmaz, "Michael, bilmelisin ki... kaçırılmadım... irademe dışında değildi."

Yüzündeki ifade öyle hayal kırıklığı doluydu ki neredeyse beni diri diri yakmış olmalarını diledim. "Yapma..." derken yakasındaki gardenyayı alıp avucunun içinde ezdi.

"Bunların hiçbirini ben istemedim. Benim için yalan söylemeni istemedim."

Salondan çıkıp gelen bir hizmetçi boğazını temizledi.

Michael dışarı çıkmadan önce, "Götür onu," dedi, beni yaramaz bir çocukmuşum gibi hizmetçiye teslim ederek.

"Nerede olmasını istersiniz efendim?" diye sordu kız.

Michael döndü ve öfkesi, gözlerinin ardında yanan katıksız hiddet tüylerimi ürpertti. İlk kez ondan korktuğumu hissettim.

Arkasından kapıyı çarparken, "Beni yatak odamızda bekleyebilir," dedi.

Pelüş halıyla kaplı merdivenlerden yukarı çıkarken parmaklarımı koyu bordo kıvrımlı duvar kâğıdında gezdirdim. "Yumuşak prangalar ama yine de pranga işte," diye fısıldadım.

"Ne dediniz, hanımım?" diye sordu hizmetçi.

Hanımım. Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldim ben?

Merdivenlerin sonunda dört kapalı kapı var. Buzlu camların arkasında gaz lambaları titreşiyor. Duvarda bir tablo var. Bir çocuk, çimenlerde yatan küçük bir kız. Ne görüyor acaba? Belki de Michael'a beni hatırlatıyordur, eskiden çayırda yattığımız gibi. Ama acaba bu kız ölmüş müdür diye düşünmekten kendimi alamadım. Acaba onu orada ölüme mi bırakmışlar?

"Bay Welk burada beklemenizi ister, hanımım."

Bay Welk. Onun adı artık bu. Michael değil.

Sağdaki ikinci kapıyı açtı, içeri girdim. Bana hiç arkasını dönmediğini fark ettim. Erdem yılından kalan bir alışkanlık olup olmadığını merak ettim... beni düşmanı olarak görüp görmediğini.

Normalde kızlar seğirip köpürerek dönerler, tükenen vahşetimiz yüzünden inleyerek. Ama benim sakinliğim belki daha da rahatsız edicidir.

Odadan geri geri çıkıp kapıyı kapadı ve kilitledi.

Adımlarımı sayarak odayı arşınladım. Oymalı maundan dört direkli bir yatak var. Üzerinde kâğıt, mürekkep ve kalem bulunan küçük bir storlu çalışma masası. Yatağın yanında bir İncil. Kalın siyah deri kaplı, ipek gibi sayfalarının kenarı altın yaldızlı. İlk sayfadaki ithaf ise kitabı ateşe atmak istememe neden oldu. *Oğluma. Sahip olduğum en kıymetli şeye.* Michael'ın bundan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum. Babasının ayak izlerini takip etme konusunda baskı hissetmekten. Bütün bunların arasında kapana kısıldığını hissetmekten.

Ama o Michael'dı. Bay Welk ise tüm bunlardan gayet memnun gibi görünüyor.

Yatağın altına bakmak için çömeldiğimde bir şey bilincime sızdı, eski bir hatıra gibi ya da bir tür *déjà vu* – zihnim anlam veremeden önce kalbimin çoktan fark ettiği bir şey. Kuru tahtaya vuran bir baltanın sesi. Dantel perdenin arkasından bakınca aşağıda odun kesen bir adam gördüm. Baltayı acımasızca savuruyordu, tekrar tekrar ve tekrar tekrar. Bedeni gerilmiş bir tel gibi, harca-

dığı gayret boynundan belli oluyor. Kesme davranışında hiçbir incelik, koruma duygusu yok. Bunu öfkesini dağıtmak için yapıyor... ya da toplamak için.

Ve durup pencereme baktığında onun Michael olduğunu fark ettim. Bay Welk.

Beni görmediğini umarak geri çekildim ama dışarı tekrar baktığımda oradan ayrılmıştı. Baltası da.

Ön kapının çarparak açıldığını, antrede ağır çizmelerin sesini duyduğumda odada oradan oraya koşturup kendimi savunabileceğim bir şey aradım ama ne anlamı vardı ki? Burada ben onun malıyım. Bana ne isterse yapabilir. Sorgusuz sualsiz. Üstelik herkes bunu hak ettiğimi bilir.

Kilidi açtıktan sonra kapıyı sonuna kadar itti. Orada öylece, yanında baltayla ter içinde dikiliyordu.

Yatağı göstererek, "Otur," dedi.

Bana söyleneni yaptım. Benden ne beklediğini, daha ne kadarına katlanabileceğimi bilmesem de talimatları hatırlamaya çalıştım. Bacaklar açık, kollar düz, gözler Tanrı'ya dönük.

Baltasını komodine yaslayıp önümde dikildi, derisinden öfke kokusu yükseliyordu. Çenemi sıkıp en kötüsüne hazırlandım ama öyle beklenmedik bir şey yaptı ki konuşmayı unuttum, nefes almayı unuttum.

Önümde diz çöküp leş gibi çizmelerimin bağcıklarını çözdü.

Mahvolmuş ayaklarımdan çizmeleri çıkarırken, "Yalan söylemedim," dedi. "Her gece rüyamda seninle olduğumu gördüm."

Gözlerimden yaşlar akarken anahtarı komodinin üzerine koydu, baltayı aldı ve odadan çıkıp gitti.



Birkaç saniye sonra kapı hafifçe tıklatıldı. Michael'ın geri döndüğünü, böylece bunu konuşarak çözebileceğimizi düşünerek umutla ayağa fırladım ama gelen yalnızca hizmetçiydi.

Bu kadar hayal kırıklığına uğradığım için şaşırdım.

Hizmetçi küveti doldurup soyunmama yardım etti. Şişkin karnımı görünce başını çevirdi, acaba benim hakkımda ne düşünüyor? Herkes benim hakkımda neler düşünüyor acaba?

Kadını Ivy'den önceki erdem yılından hatırlıyorum. İsmi Bridget. Gergin ve huzursuz görünse de hiç soru sormadı. Onun yerine kasabada olan bitenler hakkında durmaksızın konuştu. Anlattıkları pek aklımda kalmasa da ses çıkardığı için, biraz da olsa normallik hissi sağladığı için memnunum.

İnce bir domuz kılı fırça ve pazardan aldığı ballı bir sabun kullanarak vücudumu güzelce yıkadı. Lavanta ve karakafes otuyla saçımı yıkadı. Sıcak su öyle iyi geldi ki küvetten çıkmak istemedim ama diğer odada beni bekleyen et suyuna çorba ve çayın cazibesi gayet güçlü bir teşvikti. Sert beyaz pamuklu kumaştan yapılmış geceliği giymeme yardım eden Bridget beni tuvalet aynasının önüne oturttu ve o saçımı tararken beni de karnımı doyurmaya teşvik etti. Gerçi dokunuşları çok nazik sayılmazdı, dolayısıyla kaşığa aldığım çorbanın çoğu ağzıma ulaşamadan dö-

külüyordu. Sonunda kâseyi kaptığım gibi kafama diktim. Sıcak, tuzlu ve lezzetliydi. Bridget çorbayı midemde tutabilirsem yarın katı yemek yemeye başlayabileceğimi ve yarın güveç günü olduğu için şanslı olduğumu söyledi. Siyah kurdeleyle saçımı örerken durmaksızın menüden, banyo çizelgesinden, kilisedeki müzikten bahsetti ve sonunda beni yatağa yatırdığında hemen uykuya dalmış gibi yaptım ki beni rahat bıraksın.

Nihayet yalnız kalınca mutlak bir sessizlik içinde yattım ama aslında hiç sessiz değildi.

Koridordaki gaz lambalarının alçak sesli tıslaması, merdivenin altındaki ayaklı saatin düzenli tıkırtısı duyuluyor. Solgun mavi tavana, keskin beyaz kartonpiyere gözlerimi dikip buraya nasıl geldiğimi düşündüm. İşlerin nasıl sarpa sardığını. Üç gün önce Ryker'ı kaybetmiştim ve kendi ölümüme yürüdüğümden emindim ama şimdi buradayım; bu tuhaf, temiz kutuda, hem çok tanıdık hem de çok yabancı olan bir adamla evli. Merdivende ayak sesleri duyunca kapıyı kilitlemek üzere anahtarı hemen elime aldım ama kilidi çevirmekte tereddüt ettim. Onun yerine oracıkta dikildim, bekledim, dinledim ve kapının altındaki gölgesini izledim. Michael durakladığında elinin kapı kolunda olup olmadığını merak ettim, içeri girmekten bir kalp atımı uzakta olup olmadığını ama geçip gitti, koridorun sonuna doğru yürüyüp oradaki başka bir kapıyı açtı ve arkasından kapattı.

Haftalarca aynı şey oldu.

Tek bir kelimeyle acısını dindirebileceğimi biliyordum ama bunu yapmak yerine nefesimi tutuyordum.

Durumu iyileştirecek ne söyleyebiliriz ki birbirimize?

Ama geçen her günle beraber ben de yumuşamaya başladım.

Banyoda şarkı söylemeye başladığımı fark ettim. Hatta çayırda geçirdiğimiz bir gece Michael'la beraber bir meşe ağacından düşüp Gill ve Stacy'nin ödünü kopardığımızı hatırlayıp yüksek sesle güldüm. Yavaşça dünyaya dönüyorum. Kendi benliğimin bir versiyonuna.

Bazen Ryker'ı zihnimde canlandırmaya, kokusunu, dokunu-

şunu hissetmeye çalışıyorum ama gördüğüm tek şey burası. Hissettiğim tek şey şimdiki zaman. Yalnızca aynadaki şişkin karnıma baktığımda Ryker'ı her gün görebileceğimi anlıyorum. Rüyalarımda değil üstelik, kollarımın arasında. Michael bana bunu hediye etti. Ve her şeye rağmen, bunun için minnettarım.

Benim için hazırlanan zarif elbiseleri giymeye başladım bir süre sonra. Saçımı örüp siyah ipek parçasıyla bağladım. Pencerenin önünde oturarak, güneş vuran perdelerin arasından hayatın geçip gitmesini izledim. Ve saat gece yarısını vurduğunda, salonda gürül gürül yanan ateşin önünde oturmak için alt kata inmeyi göze aldım. Artık alevlere bakmaktan korkmuyorum. Bir parçacık sihir için neler vermezdim. İster gerçek olsun ister hayalî.

Tekrar tekrar her gece Michael'ın arkamdaki kapı eşiğinde dikildiğini, beni izlediğini, nazik bir söz, basit bir işaret beklediğini hissedebiliyorum ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Bazen nasıl hissettiğini bana daha önce söyleseydi ne olurdu diye merak ediyorum. Erdem yılı üzerimize çökmeden önce yıldızların altında öpüşür müydük?

Ama geri dönemeyiz. Michael artık konsey başkanı. Eczanenin yöneticisi, ölen erdem kızlarının parçalarının satıldığı yerin. Eskiden birbirimiz için ne olduğumuz önemli değil, tanıdığım Michael'ın artık burada olmadığını unutmamalıyım. Karşımdaki kişi, Bay Welk.



Geri dönen erdem kızlarının deliliğin kıyısından dönmeleri için makul bir zaman sayılan bir ay geçtikten sonra dışarı çıkmaya teşvik edildim. Teşvik derken, beni zorla kapının önüne bırakıp arkamdan kapıyı kilitlediler. Benden beklenen bu. Ama daha da önemlisi, buraya ait olduğumu onlara göstermeliyim. Yeni konumumu pekiştirmeliyim. Artık karnımı istesem de daha fazla saklayamam.

Artık dar patikalardan geçmek çok tuhaf. Erkeklerin gözlerini kaçırdığını fark ediyorum. Başta tedirgin edici olsa da sonradan ne kadar özgürleştirici bir şey olduğunu anladım. Öte yandan kadınlar bakışlarıma doğrudan, fal taşı gibi açılmış gözlerle karşılık veriyor. Küçücük bir değişim, erkeklerin asla algılayamayacağı bir şey ama ben hissediyorum.

Kadınların izin verilen bayramlar dışında bir araya gelmeleri yasak ama kadın dostluğuna özlem duyuyorum. Erdem yılımdan önce pazar yerinden vebalıymış gibi kaçardım ama şimdi oraya gitmek için bahaneler uyduruyorum. Her konuşmanın, her bakışın daha derin bir anlamı var. Yitmiş bir parmak ucunu göstermek için çıkarılan eldiven. Ezilmiş bir kulak memesini ortaya çıkarmak için eğilen çene. Hepimizin yaraları var, bazıları diğer-

lerinden daha görünür. Bu da kendine ait bir dil, henüz ustalaşmam gereken bir dil. Ama öğreniyorum.

Seraları saymazsak en çok bal tezgâhını ziyaret ediyorum. Tatlıya aşırı düşkün olduğumu ya da bir Yunan tanrıçasından daha sık banyo yaptığımı düşünüyor olmalılar ama esasında Gertie'yi görmek için gidiyorum. Yalnızca her zamanki nazik sözlerle selamlaşsak da basit bir "günaydın" sözüne bu kadar çok ince mesaj sığdırabilmemiz inanılmaz. Ben elimi eteğimin üzerinde düzeltirmiş gibi gezdirerek karnımın ne kadar büyüdüğünü gösteriyorum, o da karşılık olarak yanında çalışan bir kıza doğru bakıp gülümsüyor; kız da gülümsemesine karşılık veriyor –al yanaklı, parlak gözlü, dudakları minicik bir gülümsemeyle kıvrılmış– ve acaba Gertie mutluluğu, saadeti buldu mu diye merak ediyorum. O litograftan daha iyi bir şey.

Kiersten'ı sadece birkaç kez gördüm, her seferinde hizmetçilerinin refakatindeydi ve her zamanki kadar güzeldi ama bana bakıp gülümsediğinde sanki bakışları beni aşıp geçiyordu. Bir rüyada kaybolmuş gibi. Belki böylesi daha iyidir. Hem de hepimiz için.

Pazarda her zaman biraz dedikodu duymak da mümkün; kadınlardan değil –onlar bunu yapmamaları gerektiğini biliyor– ama erkeklerden. Belki viski dillerini çözdüğünden ya da belki başka bir erkeğin talihsizliğini duymamızı istediklerinden ama kestane tezgâhından geçerken eczanede ufak bir yangın çıktığını öğrendim. Michael'ın bunu bana söylemediğine inanamadım ama neden söylesin ki? Bu erkek meselesi. Michael'dan söz etme biçimlerinden hiç hoşlanmadım, sanki boyundan büyük bir işe kalkıştığını düşünür gibiydiler ama eczaneyi, gizli raflarda neler sattıklarını düşününce bir parçamın eczanenin yanıp kül olmasını dilediğini inkâr edemem.

Her öğleden sonra batıya, eski evime doğru yürüyüp annemi göz ucuyla olsun görmeyi umuyorum ve bugün sonunda ödülümü aldım.

Annemle göz göze gelmeyi çok istiyordum, hiç olmazsa bir kerecik ama bakışları bana şöyle bir değip geçti.

Geçip gidecektim ki parmaklarının arasında çevirdiği koyu pembe petunyayı fark ettim. Bu çiçek kırgınlık anlamına gelebilir ama eski dile acil bir mesajdı. *Gelmen gerekiyor.*

Böyle oyalanmanın tehlikeli olduğunu bilsem de o mesajın bana olduğuna emindim.

Annem batıya doğru, ormanın içinden geçen patikaya yürürken ben de onu takip ettim.

Daha önce milyonlarca kez babamın peşine takılmış, gizlice kasaba dışına gitmesini izlemiştim ama annemi takip etmek – onun da kendine ait bir hayatı olabileceği– hiç aklıma gelmemişti.

Annem kuzeye yönelirken ben de adımlarımı hızlandırdım. Güvenli bir mesafede kalmak istiyorum ama izini kaybedersem onu asla bulamamaktan korkuyorum.

Annemin yön değiştirdiği ağaca ulaştığımda onu bulmaya çalıştım ama faydası olmadı. Sanki sesini zihnimde duyabiliyordum. *Gözlerin fal taşı gibi açık ama hiçbir şey görmüyorsun.*

Ormanı içime çektim ve bir şey duydum; fısıltıdan fazlası değildi, hatta muhtemelen sadece solan yaprakların arasında esen rüzgârdı ama yavaşça ilerlemem için yetmişti. Duyularımın beni yönlendirmesine izin vererek bir çam korusunu aşıp bir sarmaşık perdesinden geçtim ve küçük, çorak bir açıklığa ulaştım.

Açıklığın ortasında bir ateşin izleri, havada ise yosun, selvi, dişbudak ve kül kokusu vardı.

Kuzey tarafından sesler duydum –kadın sesleri, taşkın, kısıtlanmamış– ve kasaba sınırına yakın olmam gerektiğini fark ettim. Kürk avcıları tarafından kullanılan bir kamp alanı olabilir burası ama ateşin etrafında kızıl ot ve kediotu kalıntıları var. Ryker'ın toplantılardan bahsettiğini hatırlıyorum. Burası kesinlikle kadınlara ait bir yer.

"Dolunay geceleri burada buluşuyoruz," dedi annem. "Davet olarak bir çiçek alacaksın ama bebek doğmadan önce olmaz."

Başımı çevirip annemi aradım ama ağaçların arasına saklanmış. Etrafa daha dikkatli bakarken bir anda gerçeği fark ettim.

Burası rüyalarımdaki yer. Ağaçlar daha bodur, ışık farklı ve ormanın zemini o gizemli kırmızı çiçekle kaplı değil ama burası kesinlikle orası.

"Burayı rüyamda gördüm," dedim.

"Çünkü bir keresinde buraya gelmiştin, küçükken," dedi.

Annemi bulmaya çalışırken, "Öyle mi?" diye sordum.

"Beni takip etmiş olmalısın çünkü kaybolmuştun," dedi. Sesi sanki etrafımda kıvrılıp bükülüyor. "Seni Bayan Fallow buldu, eve getirdi. Burada ne gördüğün hakkında konuşacaksın diye çok korkmuştuk ama sır saklamakta her zaman iyiydin."

Ne gördüğümle ilgili bir ipucu bulmak için zihnimi yokladım. Alevler, dans, el ele tutuşan kadınlar. "Çok uzun süre rüyalarımın gerçek olduğunu düşündüm," dedim, peş peşe sıralanmış sarmaşıkların arkasında annemi ararken. "Sihrimin yüzeye sızdığını düşündüm ama başından beri bendim, kendimle konuşuyordum, bilinçsiz zihnimin adlandırmaya cüret edemediği şeyi kendime gösteriyordum."

Nihayet bir göknarın arkasından çıktığında annemi görebildim.

"Anne," diye fısıldayıp ona doğru koşmaya başladım ama elini kaldırıp beni durdurdu.

Haklı. Kendimi kaptırmamalıyım. Buranın neye benzediğini unutmuşum. Ne kadar tehlikeli olduğunu.

Bir köknar ağacının yanına yürüyüp orman patikasının farklı taraflarında dikilerek konuştuk. İkimiz de gölgelere gizlenmiştik.

"Ablalarım da işin içinde mi?" diye sordum.

"June evet, bana çok yardımı dokunuyor ama Ivy böyle şeyler için uygun değil."

"Kimin güvenli olduğunu, bizden biri olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bilemezsin," diye cevapladı. "Sana en yakın olanlardan başla. Nabız yoklamak için küçük denemeler yap ama bir kırbaç cezasından fazlasına neden olmasın. Dikkatleri kendine çekmek istemezsin."

Gözlerim yaşararak, "Her şeyin arkasındakinin sen olduğunu bilmeliydim," dedim.

"Yalnız yapmadım. Baban iyi bir adam. Ama tüm iyi adamların zaman zaman yardıma ihtiyacı olur. Michael gibi, eczanedeki yangında yani."

"Ne olmuş yangına?"

Gülümsedi. "Alevlerden yalnızca bir dolabın etkilenmesi ne tuhaf."

Kamp ateşinin küle dönmüş kalıntılarına bakıp annemin söylediklerini sindirmeye çalıştım; yangınla hiçbir ilgim olmadığını söylemek için kafamı tekrar kaldırdığımda annem gitmişti.

Siyah ipek kurdelesinin ucunun patikanın sonunda gözden yittiğini görmek için tam zamanında o tarafa döndüm.



Koşmak istiyorum, meydanda Michael'ın adını haykırmak istiyorum ama annem haklı, dikkatleri üzerime çekmemeliyim. Tüm irademi kullanarak, sadece biraz temiz hava almaya çıkmışım gibi görünene kadar adımlarımı küçülttüm, yavaşladım.

Önce eczaneye gittim ama Michael çoktan kapatmıştı, gümüş bir zincire asılı KAPALI tabelası kapıda sallanıyordu.

Pencerelerden içeri bakarken, babamı Bay Welk'ten o küçük şişelerden birini satın alırken yakaladığım zamanın hatırası hemen yüzeye çıktı ama o dolabın olduğu yerde artık sadece yanık bir gölge vardı.

"Doğruymuş," diye fısıldadım. Michael bunu benim için yapmış ve bana söylememiş bile. Gerçi söylemesi için hiç şans vermemiştim.

Geçtiğimiz aylar boyunca tek yaptığım Michael'ı kendimden uzaklaştırmak olmuştu, peki ne için? Hayatımı kurtarmış, başka bir adamın çocuğunu kabullenmiş ve karşılığında hiçbir şey istememişti. Sanırım duvağımı kaldırdığında ona çok kötü davrandığım için suçlu hissettiğimden böyle davranıyorum. Başka birine âşık olarak ona ihanet ettiğim ve tam da her zaman olduğunu bildiğim gibi iyi bir adam olduğuna güvenmediğim için suçluluk duyuyorum.

Duygularımı bastırıp yavaş ve ölçülü adımlarla eve döndüm ama dış kapı arkamdan kapandığı anda yün pelerinimi üstümden atıp evin içinde koşturdum ve merdivenlerin tepesinde Bridget'a tosladım. "Nerede o?" diye sordum. "Bay We– Michael nerede?"

"Konsey toplantısı," dedi telaşla. "Eve geç dönecek. Bir sorun mu var, yani beb–"

"Hayır... Hayır, öyle bir şey değil," dedim eteğimi düzelterek. "Sorun yok."

Bana şöyle bir baktı. "Hadi siz oturup dinlenin," diyerek beni yatak odasına doğru yönlendirdi. "Ben de birazdan yemek getiririm."

Ben yatağın kenarına oturunca eğildi ve etek ucumda toplanan pıtrakları sessizce topladı. Tıpkı eskiden June'un üzerinde bulduğum dikenler gibi.

Yüzüne bakıp bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini, kendimi ele verip vermediğimi anlamaya çalıştım ama Bridget çıkarken küçücük bir değişiklik fark ettim. Artık odadan geri geri çıkmıyordu.

Bridget yemeğimle beraber geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranıp yemeği biraz didikledim ama artık her şey farklı. Ben farklıyım. Böyle hissetmemin tek nedeni eczanedeki yangından haberdar olmam değil, gerçi Michael'ın bu hareketi benim için hayal edebileceğinden çok daha anlamlı; bu değişiklik büyümekle ilgili, sorumluluğu, nezaketi ve sevgiyi kabul etmekle ilgili.

Ben banyoya girerken Bridget kilisedeki çiçekler hakkında durmaksızın konuşarak sessizliği doldurdu. Sehpadaki küçük çiçek buketine uzanıp pastel pembe bir gül yaprağını koparırken buldum kendimi. Annem nabız yoklamaya en yakınımdakilerden başlamamı söylemişti. Bana Bridget'tan daha yakın kim var ki? O da bir zamanlar tıpkı benim gibi bir erdem kızıydı. Kasıtlı bir tavırla taçyaprağını suya düşürdüm ve ayak bileklerimin etrafında şehvetle dönmesini izledim.

Bridget konuşmayı kesti. Nefesi göğsüne takılıp kaldı. Yaprağı sudan kapıp çıkarmasını, aile reisine koşup suçumu ihbar

etmesini bekleyerek ona baktım ama bunları yapmadı, aksine ağzının kenarının çok hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüm. Ve bunun yeni bir başlangıç olduğunu anladım. Hepimiz için.

Bu gece saat on ikiyi vurduğunda ipek sabahlığım kalın halılara sürünerek merdivenlerden indim, kanepeye kıvrıldım ve bekledim. Michael içeri girerken neredeyse hiç ses çıkarmadı ama orada olduğunu biliyordum, amber parfümünün kokusunu alabiliyordum. Nefesimi onunkine uydurup içeri girmesini umdum ama gitmek için döndüğünde, "Lütfen. Yanıma gel," diye fısıldadım.

Odaya girmeden önce, sanki onunla konuştuğumdan emin olmak istiyormuş gibi boğazını temizledi.

Beni ürkütmemek için çok yaklaşmamaya dikkat ederek yanıma oturdu. Alevleri izleyerek uzun bir süre böyle oturduk ve Ryker'ın bana Michael iyi bir adama benziyor dediğini hatırladım. Sanırım böyle söylemişti ya da durumumla barışabilmek için buna inanmam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak konuştum. "Sana bir açıkla–"

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Seni hep seveceğim. Tek umudum zamanla senin de beni sevmen."

Gözlerim dolmaya başladı. "Eczanedeki yangın... Senin yaptığını biliyorum. Benim için yaptığını biliyorum."

Tuttuğu nefesini gürültüyle saldı. "Çok fazla şeyin doğrusunu bilen biri olarak, yanlış bildiğinde de olağanüstü bir biçimde yanlış biliyorsun."

Anlamaya çalışarak yüzüne baktım.

"Onu *kendim* için yaptım," derken kaşları çatıldı. "Çocukken beraber geçirdiğimiz onca yılın, kasabada koşturmamızın, erdem yılı hakkında ipuçları elde etmeye çalışmamızın benim için bir anlamı vardı. Rüyalarındaki kız... Onun da bir anlamı vardı. Ben her zaman inandım, sana, o kıza, değişime... Ama sen *bana* inanmadın."

Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı.

Elini çekinerek koltuğun üzerine, benimkinin yanına uzattı, teninden yayılan sıcaklık beni kendisine çekti. Parmaklarımı uzatıp elini tuttum. Başta avucunun tüm ağırlığıyla, bu ânın ağırlığıyla irkilsem de iyi hissettirdi. Gerçek hissettirdi. Ryker'a ihanet ediyormuş gibi değil de kalbimin aynı anda iki kişiyi, iki farklı şekilde sevmeye yetecek kadar büyük olduğunu hissettim.

İşte arkadaşlığımızın daha büyük bir şeye dönüşmesi böyle başladı.

Beklediğimden çok daha fazlasına.



Kış boyunca Michael ve ben yavaş yavaş bizden beklenen rollere büründük, nihayet rol yapıyormuşuz gibi hissetmeyene dek. Beraber yemek yedik, pazarda dolaştık, kiliseye ve sosyal etkinliklere kol kola katıldık. Zaman zaman eczanede yardım etmeme izin verildi ki bu da bana bir amaç, yapacak bir şey verdi ama aynı zamanda kasabadaki kadınların içyüzünü anlamamı sağladı. Hassas bir müzakere bu, kimin değişime yatkın olup kimin ilk fırsatta dilimi koparacağını çözmeye çalışmak. Ama bunların hepsi zaman alacak. Ve ben nihayet bol bol zamanım olduğunu kabul ettim.

Kalan zamanlarda ise birbirimizin varlığının tadını çıkardık. Artık Michael bana dokunduğunda irkilmiyorum, aksine huzur ve sıcaklık için ona yaslanıyorum. Geceleri, güneşin altındaki her şey hakkında konuşuyoruz, erdem yılı hariç. Bozmayacağım tek yeminim bu. Erdem yılı Michael'a ait değil.

Dokuzuncu ayımın dolunayı yaklaşırken bedenimdeki ikiliği, hem içimdekine tutunma isteğini hem de onu serbest bırakma ihtiyacını hissediyorum.

Eskiden dolunaydan ürkerdim. Deliliğin yaşadığı karanlık, vahşi bir yer gibi görürdüm onu. Ama bence dolunay bize gerçekten kim olduğumuzu... ne olmamız gerektiğini gösteriyor.

Bu gece gözlerimi açtığımda o kız yanımda yatıyordu. Onu o kadar uzun zamandır rüyalarımda görmemiştim ki şaşırdım. Farklı gözüküyor. Endişeli...

"Her şey yolunda gidecek," dedim ama yüzüne dokunmak için uzandığımda elim içinden geçip gitti.

İçimden şimşek gibi geçen bir acıyla dertop oldum. Acı karnımın alt kısmından başlayıp kollarıma ve bacaklarıma yayıldı. O kadar yoğun ve aniydi ki keskin bir çığlık attım.

"Ne oldu?" Michael yataktan sıçradı. "Kâbus mu yine? Buradayım. Güvendesin. Evindesin."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bir sonraki acı dalgası ipini koparmış bir at gibi çarptı. "Ahh," diye soluk verebildim.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Öne eğilip baskıyı azaltmaya çalışırken pencerenin dışında süzülen küçük tanecikleri fark ettim.

Ağır ipek perdelerin arasından bakarken, "Kar," diye fısıldadım.

Sıcak elini belime yaslayıp, "Senin için pencereyi açmamı ister misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Michael pencereyi açarken aniden içeri dalan buz gibi hava beni bir anda kamp alanına geri götürdü – donmuş gölün üzerinde Ryker'la yüzleştiğim âna. Yeni bir acı dalgasına kapıldım ama bu seferki fiziksel değildi. Karı daha iyi görebilmek için kalkmaya çalıştım ama ben yataktan kalkarken Michael, "Tierney... kanaman var," diye kekeledi.

Gözlerimi yağan kardan ayırmadan, "Biliyorum," dedim.

Michael odadan dışarı fırlayıp hizmetçilere ebeyi çağırmaları için bağırırken bunun bir işaret olup olmadığını merak ettim. Havva tarafından gönderilmiş, geç düşen kar. Peki Havva bana ne demeye çalışıyor?

Acı bir kez daha yükselip dizlerimin çözülmesine neden oldu.

Peşinden ebeyi sürükleyen Michael odaya daldı. Kadın hâlâ

tam uyanamamış gibi görünüyordu ama içinde bulunduğum durumu görünce bir anda kendine geldi.

"Ah, çocuğum," dedi elini alnıma bastırırken. Ter içindeydim ve alev alev yanıyordum ama gülümsemeye çalıştım. Bir acı dalgası daha vurdu ve derin derin inledim.

Ebe muayene etmek için beni yatağa geri yatırırken karnımın lamba ışığında kıpırdandığını gördüm. Minicik dirsekler ve dizler dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Havlular, sıcak su, buz ve tentürdiyot lazım," diye bağırdı Michael'a. "*Hemen.*"

"Sorun ne?" diye zorlukla soludum. "Bebeğe bir şey mi oldu?"

Michael telaşla odadan çıkıp çalışanlara seslenirken ben de milyonlarca soru sordum ama ebe beni duymazdan gelip çantasından aletlerini çıkarmakla uğraştı. Bu sahne bana Ryker'ı ve ölüm kitindeki aletleri hatırlattı.

Alt katta bir kargaşa vardı. Ebe yastıklarla vücudumu destekledi. Bu ufacık dokunuşu bile katlanılmazdı. Çığlık atmamak için bir parça kumaşı ısırmam gerekti.

Birileri telaşla merdivenleri çıktı ve annemle iki ablam odaya daldılar. Clara ve Penny'nin gelmesine izin yok, kanamaları başlamadan önce olmaz.

Kadınlar etrafımda dolanırken dışarıda babamın Michael'ı sakinleştirmeye çalıştığını duydum. "Her şey iyi olacak. Tierney çok güçlüdür, bunu da başaracak."

Annem serin bir kumaşı alnıma bastırdı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Durakladı, yüzü kaygıyla gölgelenmişti. "Frykt ikke for min kjærlighet er evig."

"Korkma çünkü sevgim sonsuzdur," diye fısıldadım ben de. Gözlerim bir kez daha doldu. Küçüklüğümü, Penny'nin doğumundan sonra yatak odasında annemin yanına kıvrılıp yattığımı, etrafımızda salınan kan ve süsen çiçeği kokusunu hatırlattı bu sözler bana. Annem ateşler içinde yanıyordu ve babamın yüz ifadesinden bunun annemi son görüşüm olabileceğini biliyordum.

Yumuşak, sıcak cildine yaslanıp yüzümü misk kokulu çarşafların arasına gömerken annem bana güçlü olmamı söylemişti. Elimi alıp kalbine yaslamıştı. "İçimizde kimsenin ulaşamadığı, göremediği bir yer var. Senin içinde yanan, hepimizin içinde yanıyor."

O gece ormana kaçıp uzun otların arasına saklanmıştım. Tüm korkularımdan saklanmıştım.

Büyüme korkusu, oğullar doğuramamanın utancı. Kadınların ağızlarından kaçırma korkusuyla çenelerini sımsıkı kapatıp gizli tuttukları yaralar. Gözeneklerinden sızan acıyı ve öfkeyi görmüştüm, o yüzden etraflarındaki kadınlara çıkışıyorlardı. Kızlarını kıskanıyorlardı. Kaygısızca tepeleri aşan rüzgârı kıskanıyorlardı. Bizi kesip açsalar kilitler ve sürgüler, bentler ve tuğlayla örülmüş bitmek bilmez bir çıkmazlar labirenti bulacaklarını düşünürdüm. Duvarları öyle yüksek örülmüş bir kalp ki, yavaşça havasız kalıp kendi sırlarıyla boğulmuş. Ama burada, bu odada, etrafımda annem ve ablalarım varken bizim bundan çok daha fazlası olduğumuzu anladım... Daha önce göremediğim küçücük hareketlere gizlenmiş kocaman bir dünya. Onlar hep oradalardı.

Annem ebeye yardım etmek için geri çekilirken June ve Ivy beni rahatlatma görevini devraldılar. Elimi tutan June, "Buradayız," dedi.

"Bağırabilirsin," dedi Ivy diğer elimi tutarak. "Küçük Agnes doğarken avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Bağırmamıza izin verilen tek zaman bu, hiç olmazsa tadını çıkaralım."

"Ivy," diye tısladı June ama ağzının kenarında beliren küçük gülücüğü bastıramadı. "Beraber bağırabiliriz... eğer istersen," diye ekledi.

Puslu bir gülümsemeyle ellerini sıkarken başımla onayladım.

Ebe karnıma bastırırken başını iki yana salladı.

"Sorun ne?" diye sordu annem.

"Bebeğin duruşu kötü. İçeri uzanıp çevirmem gerekiyor."

Ablalarım beni daha da sıkı tuttu. Hikâyeleri hepimiz duymuştuk. Doğum en normal koşullarda bile tehlikeli bir işti ama bebekler nadiren ters gelirlerdi.

Ebe bir eliyle karnımı tutup diğeriyle içime uzanırken, "Hazır ol," dedi.

Acı başta bıçak gibi keskindi ama çabucak donuk ve derin bir şeye dönüştü. Dayanmaya çalışırken gırtlağımdan bir homurtu kaçtı.

"Ikınma," dedi ebe.

Ama kendimi tutamıyorum. Basınç dayanılmaz. Bitkinim. Zorlukla nefes alıyorum. Her gözeneğimden ter sızıyor, saçım sırılsıklam, çarşaflar kanla lekelenmiş. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ama sonra dışarı, yavaşça yağan kara bakıp Ryker'ı düşündüm. Pes etmeme asla izin vermezdi. Zayıf olmama asla izin vermezdi. Ya da ben onun karşısında asla zayıf gözükmek istemezdim. Gözlerimi kapatıp burada, yanımda olduğunu hayal ettim ve belki de kan kaybından ölmenin eşiğindeki bir hezeyandı ama varlığını yanımda hissettiğime yemin edebilirim.

Odamın dışında erkekleri ve birbirine vuran bardakları duydum, kapının altından hafif bir viski kokusu sızdı. "Bir oğulla kutsanasın," diye kükredi Peder Edmonds.

Ivy gözlerinde korkuyla, "Dua etmeliyiz," dedi.

Annem ve ablalarım etrafımda toplanıp el ele tutuştular. "Yüce Tanrım, senin oğlunu doğurmak için beni kutsal aracın olarak kullan..."

"Hayır. O değil." Nefesim göğsümde sıkışırken başımı iki yana salladım. "Dua etmeniz gerekiyorsa kız olması için dua edin."

Ivy erkeklerin duymadığından emin olmak için kapıya bakarak, "Bu, Tanrı'ya hakaret olur," diye fısıldadı.

"Tierney için," dedi annem.

Kadınlar birbirlerine baktılar ve o anda odada sözsüz bir kavrayış gerçekleşti.

Tekrar el ele tutuştular. "Yüce Tanrım, senin... *kızını* doğurmak için beni kutsal aracın olarak kullan..."

Onlar dua ederken ben de bir kez daha gayret ettim.

"Ayaklar," diye seslendi ebe. "Bacaklar. Kollar. Kafa." Ama sonuna doğru sesi giderek ciddileşti. "Çocuk çıktı."

"Görebilir miyim?" diye ağladım.

Ebe, anneme baktı. Annem sert bir tavırla onayladı.

Ebe, çocuğu üzerime yatırırken gözyaşlarım boşandı. "Kız," dedim yumuşak bir gülüşle.

Ama çocuk kıpırtısız yattı sadece.

"Lütfen nefes al... Lütfen," diye fısıldadım.

Küçük, kusursuz yüzündeki kanı silerken benim gözlerimle dudaklarımı, Ryker'ın koyu renk saçlarını aldığını, çenesindeki hafif gamzeyi fark ettim ama yüzündeki bir nokta temizlenmedi. Sağ gözünün altında çilek biçimli bir iz vardı.

Ve ilk ağır nefesini aldığı anda o olduğunu anladım – aradığım kız oydu.

Hıçkırarak nefesimi tutup ona sarıldım, yavaşça öptüm.

Sihir gerçek. Belki diğerlerinin inandığı biçimde değil ama eğer gözlerini, kalbini açmaya razıysan sihir etrafımızda, içimizde, tanınmayı bekliyor. Ben bu kızın bir parçasıyım, Ryker da öyle, Michael ve meydanda yanımda dikilip bunun gerçekleşmesini sağlayan bütün kızlar da.

Bu kız hepimize ait.

"Hayatım boyunca seni hayal ettim," dedim onu öperken. "İsteniyorsun. Seviliyorsun."

Söylediklerimi anlamış gibi minicik parmaklarını parmağıma sardı.

Annem çenesi titreyerek, "Adı ne?" diye sordu.

Düşünmeme bile gerek yoktu, sanki hayatım boyunca biliyordum. "Adı Grace*," diye fısıldadım. "Grace Ryker Welk. Ve her şeyi değiştiren kişi o olacak."

Annem torununu öpmek için eğilirken beş taçyaprağı olan, küçük, kırmızı bir çiçeği elime tutuşturdu.

Ona bakıp fısıldadım. "Gözlerim fal taşı gibi açık ve artık her şeyi görüyorum."

Gözlerinden yaşlar akan annem elini saç örgümün üzerinde

* (İng.) Erdem –*çn*

gezdirdi ve beni siyah kurdeleden kurtardı. Ve kurdelenin simgelediği her şeyden.

Gözlerimi kapatıp bir sonraki sonsuz nefesimi verirken kendimi ormanda yürürken buldum, ağırlıksız, özgür.

Buraya daha önce de gelmiştim. Belki de burayı hiç terk etmedim.

Karşımdaki patikada gölge gibi bir figür belirdi, karanlık kefeni etrafında duman gibi dalgalanıyordu. Bana doğru attığı her adımla daha net görünür oldu.

Ryker.

Beni tanıyıp tanımadığını anlayamasam da dümdüz bana doğru yürüyordu.

Yerimde kaldım ve beni kollarının arasına mı alacak yoksa basitçe içimden geçip gidecek mi diye bekledim.

TEŞEKKÜRLER

Üç yıl önce, Saat 10:00, Penn İstasyonu:

Gözlerimi panoya dikip trenimin gelmesini beklerken önümdeki bir kızı fark ediyorum. On üç on dört yaşlarında, uzun boylu ve zayıf, parmak uçlarında yaylanıp anne babasını, büyükanne ve büyükbabasını ve küçük kardeşlerini güzelce rahatsız ediyor. Kadınlığın ve değişimin eşiğindeki bir kızın gergin enerjisini taşıyor.

Takım elbiseli bir adam yanından geçiyor ve içgüdüsel olarak kıza doğru bakıyor; tepeden tırnağa derler ya, öyle. O bakışı biliyorum. Kız artık meşru bir hedef. Av.

Sonra oradan geçen bir kadını fark ediyorum, o da aynı enerjiye doğru çekiliyor ama sanırım tamamen farklı nedenlerle. Kızı incelerken gözlerini bir tür üzüntü, belki de küçümseme gölgeliyor. Belki kaybettiği, bir daha geri alamayacağı her şeyi hatırlatmıştır ona ama bu kız artık bir rakip.

Ailenin treni anons edilince telaşla kapıya ilerleyip vedalaşıyorlar. Belli ki kızı yatılı okula geri gönderiyorlar. Yürüyen merdiven aşağı inene kadar kız sürekli el sallıyor ve ben de anne babasının yüzlerindeki rahatlamayı fark etmeden geçemiyorum. Kız bir yıl daha dünyadan saklanmış olacak. Güvende.

"Genç kızlara yaptığımız bu şeyler," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Sersemlemiş bir hâlde kendi trenime yürüyorum ve yerime oturunca ağlamaya başlıyorum. O kız için ağlıyorum. Kızım için, annem, ablam ve büyükannelerim için.

Bilgisayarımı açıyorum ve Washington D.C.'ye varana kadar kitabın planı tamamlanıyor. Giriş ve final bölümleri yazılmış ve başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Bu kitabı yazmalıyım.

Sihir gibi.

Fikrimi birkaç arkadaşıma fısıldadım, kendimi soyutlayıp sessizlik içinde çalıştım. Evliliğimin yıkımının umutsuzluğunu, yeni bir evliliğin mutluluğunu yaşadım ve bütün bunlar boyunca *Erdem Yılı* benimleydi.

Ama bunu kimse tek başına yapamaz. Editörüm Sara Goodman bana büyük bir şans verdi. Ne yapmaya çalıştığımı kavradı ve her bir taslak üzerinde çalışırken beni kendi iyiliğim için ve tutkuyla yönlendirdi. Beni olabilecek en iyi yönlere doğru itti. Beraber çalışmamız dolayısıyla daha fazla minnet ve gurur duyamazdım. Aynı şey Wednesday Books/St. Martin's Press'teki herkes için geçerli – gözalıcı kapaktan kitabı insanlara ulaştırmak için yapılan düşünceli planlamaya dek, yayımcı konusunda çok şanslıyım. Jennifer Enderlin, Kerri Resnick, DJ DeSmyter, Jessica Preeg, Brant Janeway, Anne Marie Tallberg, Natalie Tsay, Dana Aprigliano, Jennie Conway, Anna Gorovoy, Lena Shekhter ve Elizabeth Catalano'ya defalarca teşekkürler.

Güç merkezim ve temsilcim Joanna Volpe yol boyunca yanımdaydı, hikâyeden bahsetmeye, beyin fırtınası yapıp stratejiler geliştirmeye her zaman hazırdı. Başarısız olduğumu hissettiğimde beni bol bol cesaretlendirdi. Ayrıca kendisi, zombi istilası durumunda arayacağım ilk insandır. Bana şans verdiğin için teşekkürler. Hayatımı değiştirdiğin için teşekkürler.

Bu arada, New Leaf Literary'de de teşekkür etmem gereken birçok insan var: Bana koşulsuz güvendiği için Mia Roman, ayrıca Veronica Grijalva, Abbie Donoghue, Jordan Hill, Meredith Barnes, Kelsey Lewis, Devin Ross ve bu mesleğe güvenimi tazelediği için özellikle Jaida Temperly. Hayatıma girdiğiniz için sonsuza dek müteşekkirim.

Pouya Shahbazian, Elizabeth Banks, Alison Small, Max Handelman, Karl Austin, Marissa Linden ve Brownstone Productions

ile Universal'daki herkese, Tierney'ye ve hikâyesine inandıkları için teşekkürler.

Kelly Link, Jasmine Warga, Sabaa Tahir, Libba Bray, Melissa Albert, Samira Ahmed, Sara Grochowski, Sami Thomason ve Allison Senecal'a erkenden sundukları destekleri için minnettarım. Bir merhamet tohumundan daha fazlasıydı, benim için dünyalara bedeldi.

Yazım sırdaşlarım Libba Bray, Erin Morgenstern ve Jasmine Warga.

Sırtımı en çok yasladığım insanlar onlar. Uzun mesafe yazım maratonları olsun, hikâye ve kitaplar ve hayat hakkında saatlerce konuşmak olsun, bu yolculuğun hayati birer parçasıydınız. Sevgim ve saygım sizlerle.

Kara Thomas, Alexis Bass ve Virginia Boecker. Beni her gün güldürdüğünüz için teşekkürler.

Nova Ren Suma, Lorin Oberweger, Holly Black, Maggie Hall, Jodi Kendal, Veronica Rossi, Gina Carey, Bess Cozby ve Rebecca Behrens'a içten teşekkürler.

Sanat sanata ilham verir, bu yüzden Laura Marling ve Karilise Alexander'a şapka çıkarıyorum.

Ebeveynim John ve Joyce, kız kardeşim Cristie, Ed, Regan ve Evan, beni daima desteklediğiniz için teşekkürler.

Partnerim Larry, bana koşulsuz sevgiyi gösterdin. Kendime inanmakta zorlandığım zaman sen bana inandın. Hayatımda sıcacık bir ışık huzmesisin. Kim, Haley ve Matt, kollarınızı açıp beni ailenize kabul ettiğiniz için teşekkürler. Hepinizi seviyorum.

Kızım Madeline ve oğlum Rahm, bu dünyadaki hiçbir şey sizin anneniz olmaktan daha gurur verici değil. Daha iyi bir insan olmak için, savaşmayı ve çabalamayı sürdürmek için bana ilham veriyorsunuz. Yalnızca varlığınızla bile bu dünyayı daha iyi bir yer yapıyorsunuz.

Ve tren istasyonundaki kız. Seni görüyorum. Av ya da rakip olarak değil. Sende ümidi görüyorum.


HİÇ KİMSE
ERDEM YILI
HAKKINDA
KONUŞMUYOR.
YASAK.
ERDEM
YILI
KIM LIGGETT
YABANCI



ALLAN AMATO

KIM LIGGETT, yaşadığı kasabayı on altı yaşında terk ederek New York'a geldi, müzisyenlik ile oyunculuk kariyerine odaklandı. Seksenli yıllarda bir yandan tiyatro okulunda okurken bir yandan da dönemin en büyük rock gruplarında back vokalistlik yaptı.

Şimdilerde Manhattan'ın kuzeybatı yakasındaki evinde asabi köpeği, iki çocuğu ve caz müzisyeni olan kocasıyla birlikte yaşıyor.

Kapak Tasarımı: Kerri Resnick

Kapak İllüstrasyonu © Hsiao Ron Cheng;

çiçekler © Galyna Gryshchenko/Shutterstock